

Phượng Hồng Vô Tâm - Tiếng Chuông Gió

Contents

Phượng Hồng Vô Tâm - Tiếng Chuông Gió	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15	24
16. Chương 16	29
17. Chương 17	32
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	50
23. Chương 23	53
24. Chương 24	59
25. Chương 25	61
26. Chương 26	65
27. Chương 27	68
28. Chương 28	74
29. Chương 29	77
30. Chương 30	84
31. Chương 31	91
32. Chương 32	93
33. Chương 33	96
34. Chương 34	99
35. Chương 35	102
36. Chương 36	111
37. Chương 37	114
38. Chương 38	117
39. Chương 39	120
40. Chương 40	124
41. Chương 41	126

42. Chương 42	131
43. Chương 43	133
44. Chương 44	137
45. Chương 45	143
46. Chương 46	146
47. Chương 47	147
48. Chương 48	151
49. Chương 49	154
50. Chương 50	156
51. Chương 51	158
52. Chương 52	161
53. Chương 53	165
54. Chương 54	168
55. Chương 55	171
56. Chương 56	174
57. Chương 57	177
58. Chương 58	181
59. Chương 59	184
60. Chương 60	186
61. Chương 61	190
62. Chương 62	194
63. Chương 63	197
64. Chương 64	199
65. Chương 65	203
66. Chương 66	208
67. Chương 67	211

Phượng Hồng Vô Tâm - Tiếng Chuông Gió

Giới thiệu

Cuộc đời con người ta ai cũng có những kỉ niệm riêng. Vui có, buồn có, hạnh phúc có, đau đớn có. N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-hong-vo-tam-tieng-chuong-gio>

1. Chương 1

Hè năm lớp 9, sau kì thi thi tuyển vào 10, tôi về quê chơi, vừa là để xả hơi, mà cũng vừa là để trốn tránh. Chẳng biết vì sao tôi lại trốn, có lẽ tại tôi sợ cái cảm giác khi ở thành phố, mỗi ngày đều nghe thời sự, nghe bọn bạn cấp 2 kể về việc làm bài hay dở thế nào, sót mất bao nhiêu, cổ thì đỗ được bao điểm, có vớt vào

NV2 được không. Và tôi thì là loại làm bài không tốt, môn Toán của tôi rất kém. Cố gắng thì có thể đủ điểm vào NV1.

Năm đó, tôi gạt hết tất cả lo lắng lại, lên đường về quê xa hơi liền 2 tháng. Dù sao thì phải đến cuối tháng 7 mới có giấy báo điểm, giữa tháng 8 thì nhận lớp, trước mắt là chơi đã. À mà tôi còn có một việc cực quan trọng cần làm, hè năm nay tôi không ở quê một mình, thằng bạn thân của tôi sẽ từ Thiểm Tây về đây ở*. Bố nó là người Trung Quốc, mẹ nó là người Việt Nam, gia đình nhà nó cũng có mối quan hệ mật thiết với làng tôi nói chung và hai bố con tôi nói riêng. Hai thằng chơi với nhau từ hồi 5 tuổi, sau hè đó thì nó về Thiểm Tây, bắt tin nhau, kỉ vật duy nhất là sợi dây chuyền nanh hổ nó tặng tôi, trong kí ức tôi thì chỉ nhớ hình ảnh về một thằng Việt ít nói, trắng như cục bột, lười thủ chơi một mình, tách biệt với đám bạn cùng trang lứa, chỉ có tôi là đứa duy nhất chơi cùng nó.

Ngồi đợi ở ga đến 9h thì thấy chú Sĩ, bố thằng Việt đang đi ra cổng, chú nhận ra mình còn nhanh hơn mình nhìn thấy chú, chú vẫy vẫy tay gọi tôi. Hai thằng chạy ra đón gia đình chú, qua 10 năm mà chú như chỉ già đi vài tuổi, trông vẫn cái dáng từ tốn, nhẹ nhàng ngày nào. Chợt tôi nhận ra một thằng trắng trẻo thư sinh, người cao gầy đang đứng sau chú. Tôi gọi :

- Việt! Nhớ tao không?

Nó nhìn tôi rồi chợt dừng mắt lại ở sợi nanh hổ tôi đeo trên cổ, hai mắt nó ươn ướt, lao ra ôm chầm lấy tôi, hai thằng vỗ lưng nhau thùm thụp, mấy người đi quanh đó phải dừng lại nhìn xem anh em nhà nào mà thân nhau thế. Thằng Việt nói:

- Gần 10 năm rồi con gì nữa. Giờ trông mày cao to hơn nhiều rồi, chẳng bù cho tao như bạch tạng. Chia bớt phần cơ bắp cái. Hề Hề!

Tôi cười phá lên :

- Mày nhìn như Hàn Quốc thế này còn kêu gì nữa, thôi lên xe, về làng chơi. Tối nay anh em ngủ lại nhà văn hóa trực đêm, tao với thằng Dũng đãi mày bữa gỏi cá, mày uống được bia chứ.

Nó cười:

- Uống tốt! Uống tốt là khác. Rượu thì khó nhằn chứ bia thì tao chấp mót mót.

Mãi vỗ vãi, ôn lại chuyện cũ, giờ tôi mới để ý đến là gia đình chú Sĩ có tới 4 người, nhưng mình nhớ là chỉ có mỗi thằng Việt là con thôi mà, chẳng lẽ lại còn anh em, chú bác gì về cùng nữa. Đảo mắt nhìn quanh, tôi nhìn thấy sau lưng cô Minh, vợ chú là người nào đó đang đứng nấp ló. Thằng Việt gọi:

- Ngọc Anh! Ra đây chào anh Hưng với anh Dũng này. Làm gì mà cứ nấp sau lưng mẹ mãi thế hả?

Người kia rón rén bước ra ngoài, lí nhí chào hai bọn tôi, nghe giọng trong và nhẹ như gió, nhưng tôi chẳng nghe được đầu vào đầu cả vì hai con mắt tôi đang hoạt động hết công suất. Đứng trước mặt tôi là một cô bé tóc dài ngang lưng, da trắng nõn, hai má bầu bầu, mũi cao, cặp mắt long lanh, run run như sợ sệt điều gì đó. Một gương mặt thanh tú, nhẹ nhàng như gợn mây trên nền trời thu, và gương mặt đó đang hé môi nở nụ cười thân thiện với tôi. Nhưng ngấm thế là đủ, chỉ trong giây lát, tôi nghiêm chỉnh chào lại, cười hoà nhã hết mức, chứ không để người ta trông thấy mình như sắp ăn tươi nuốt sống cô bé kia thì con gì là thể thống nữa. Thằng Việt giới thiệu:

- Đây là Ngọc Anh, con em tao. Hồi trước tao chơi với mày thì nó mới có 3 tuổi, toàn ở trong nhà nên mày không biết thôi.

Nhận thấy đứng ở ga cũng khá lâu rồi, tôi vội mời nhà chú Sĩ lên xe, để xe ôm đèo về hiệu thuốc, còn thằng Việt thì lên xe tôi, ba thằng cùng đi về làng chơi cho đã, hơn nữa cái nhà chú Sĩ xây ở dưới quê cũng đã khá lâu không có ai quét dọn, giờ phải vào xem lại.

2. Chương 2: Chương 2

Vào đến chỗ nhà cũ, thằng Việt lúi trong ba lô ra một chùm chìa khóa, lần mở mãi mới mở được cổng vào nhà. Nhà có kiến trúc khá là giống với mấy ngôi nhà nghỉ mát tôi thường thấy khi đi du lịch, qua 10 năm

rồi nhưng vẫn còn mới lắm, chỉ thiếu hơi người nên có phần lạnh lẽo. Thằng Việt chợt nói:

- Đợt này về tao với bố tao dự tính đập hết đi xây lại, kiến trúc thế này không hợp, phép phong thủy cũng chưa đạt đến hoàn thiện.

Tôi kinh ngạc, hỏi nó:

- Đập rồi xây lại từ đầu hả? Thế mà thiết kế lại à?

Thằng Việt đáp:

- Ủ! Nhưng tao chỉ thiết kế lại bề ngoài thôi, còn bên trong thì sắp xếp lại thứ tự, số phòng. Cốt lõi chính thì phải để kỹ sư họ quyết định.

Tối hôm đó, ba thằng lên trụ sở nhà văn hóa trực đêm. Không biết tại xã thiếu người hay sao mà phải cho thanh niên trẻ trâu đi trực thế này, ba thằng lớp 9 thì làm ăn gì đây, chẳng lẽ gặp trộm thì vừa chạy vừa hét ầm lên : “Cướp! Cướp!”, thế còn đâu là thiếu niên xung kích nữa, nhục để đầu cho hết. Nhưng tình thần thiếu niên quá hăng say nên sau khi tổng hết 3 kg gỏi cá với 2 can bia boong thì cả 3 thằng lăn quay ra ngủ, quyết lấy thân mình làm mồi nhử kẻ trộm để tài sản tập thể được an toàn.

Tối tận 7h sáng hôm sau thì bọn tôi mới tỉnh dậy, đầu văng hết cả lên, ngồi hóng bác bảo vệ bên ủy ban đem đồ ăn sáng qua ấy thằng. Quay sang nhìn thằng Việt thì đầu tóc bù xù, mắt lơ đãng, trông như con nghiện thâm niên, ông tướng Dũng thì mắt đờ đẫn, mồm nhai nhóp nhép cọng rau thơm còn sót lại từ tối qua. Chẳng hiểu nghĩ gì mà tôi tự nhiên cười cười vả đánh đốp vào mặt nó, miếng rau văng sang mặt thằng Việt. Hai con trâu điên nó nổi xung lên, nhốt tôi vào trong tủ đựng hồ sơ rồi khóa lại. Tôi đập rầm rầm đòi ra, chợt nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, hình như có ai đến, tôi vội im re, lặng yên áp tai vào thành tủ nghe ngóng. Bên ngoài là một giọng con gái nhỏ nhỏ:

- Anh Việt ơi! Gọi hai anh kia dậy lấy đồ ăn sáng này.

Sau đó là tiếng cười của thằng Dũng, chắc nó nằng lùn phần ăn sang của mình rồi. Thù này ta phải trả. Bỗng có tiếng hỏi:

- Anh gì trắng trắng, người đậm đầu rồi hai anh?

Giờ tôi mới nhận ra, là giọng Ngọc Anh, con bé mới gặp mà đã quan tâm đến mình thế, chắc cũng tại số mình đào hoa, có trách thì chỉ trách ông trời khiến ta quá quyến rũ mà. Bên ngoài nói quanh co gì đó một hồi, cuối cùng là giọng Ngọc Anh hốt hoảng:

- Sao hai anh nhốt anh ý vào tủ, nhờ ngặt thở chết thì làm sao? Đùa ác quá thôi.

Có tiếng đá uỳnh uỳnh vào thành tủ, tiếng thằng Việt cười:

- Nó sống thọ lắm, không chết lãng xẹt thế đâu. Ê Hưng! Lên tiếng phát nào.

Trong đầu tôi nảy ra ý tưởng thú vị vô cùng, nghĩ là thực hiện luôn. Tôi im lìm, giả vờ như chết rồi, một lúc sau thì có tiếng mở khóa vội vàng, tôi thả lỏng người ngã ra, một bàn tay mềm, mát lạnh chạm vào mặt tôi gọi :

- Anh Hưng! Anh Hưng. Tỉnh dậy đi anh Hưng, anh sao thế? Mấy anh thấy chưa, anh ý ngất rồi này, chơi ác thế.

Thằng Dũng nghĩ tôi giả vờ, cù lét tôi cho tôi buồn cười mà tỉnh dậy. Nhưng tôi vốn miễn nhiễm máu buồn rồi, nín nhịn không nhếch môi tí nào. Và hai ông tướng kia bắt đầu hoảng hốt, gọi loạn tên tôi lên. Tôi vẫn cứ mặc kệ, nằm im lìm như người đã hôn về chín tuổi. Nằm nãy giờ mà người tôi cứ lâng lâng, mùi con gái phảng phất xung quanh, nhẹ nhàng mà day dứt đến kì lạ, và tôi có cảm giác gáy mình đang dựa vào cái gì mềm mềm. Nhưng thiên đường cũng có điểm dừng, được một lúc thì thằng D ấn vào nhân trung của tôi cho tỉnh lại, phát thứ nhất thì nhịn được, phát thứ hai thì tôi choàng dậy, giả vờ ngơ ngác nhìn xung quanh. Mà cái trò vãi thưa che mắt thánh thì không bền được, thằng Việt nhận ra ngay rằng tôi chẳng ngất gì hết, nó túm cổ tôi, cười hè hè:

- Ghê thật! Chú định kua cả em gái anh cơ à. Tốt tốt, từ nay gọi mày là em rể quý. Thân lại càng thêm thân.

Thằng D đập vào mông tôi mấy phát vì tội làm nó sợ suýt đứng tim. Riêng Ngọc Anh thì ngại quá trốn luôn ra sau lưng anh trai, không dám thò mặt ra nhìn tôi. Cũng phải thôi, lúc này hai đứa sát sạt thế cơ mà. Cảm xúc đầu đời của tôi nó thế đấy, ngộ nghĩnh và nhanh chóng vụt qua.

Hè năm đó, tôi ở lại chơi, có thêm những kỉ niệm dồn dập, ào ạt như bão cát, nhưng xen giữa đó lại là những giây phút êm đềm, nhẹ nhàng tựa ánh sương sớm, nhưng giây phút ở bên cạnh Ngọc Anh, người đem đến cho tôi sự lằm từng và những cảm xúc lẫn lộn khó tả.

3. Chương 3

Ngày thứ ba của kì nghỉ hè, vừa sáng sớm ngủ dậy đã bị hai con trâu điên nó hành, đã thế vừa mới gặp đã để lại hình tượng hám gái trong con mắt bé Ngọc Anh. Cảm xúc lúc này của tôi chỉ có một chữ Bảnh nhục, à không, phải là cả núi nhục mới đúng. Nhưng gạt qua tất cả tôi vẫn đánh bạo rủ Ngọc Anh đi chơi. Cô bé thấy tôi rủ đi chơi thì lại trốn vào sau lưng thằng Việt, giật giật áo anh trai. Thằng Việt gắt :

- Nhát như thỏ đẻ! Anh Hưng anh ý dê tiện, hèn hạ, bẩn thỉu, vô liêm sỉ, hám gái, tham tài háo sắc, đàn độc ngu si thế thôi. Chứ anh ý hiền ra phết đấy. Nhề Hưng nhề!

Tôi nghe mà sôi máu, nó dám nhân cơ hội này mà bôi bác mình, nhưng vì đại cục rủ Ngọc Anh đi chơi, mình phải nín nhịn vậy. Khẽ gạt đầu cười thật hiền, tôi hướng về phía cô bé :

- Có anh Việt quảng cáo cho anh rồi nhé. Ngọc Anh có đi chơi cùng anh không?

Đáp lại sự nồng nhiệt của tôi là cái lắc đầu quảy quảy của Ngọc Anh, chỉ thò đầu ra lắc đầu thay cho câu trả lời, xong lại núp sau lưng anh trai, hé hé nửa mặt ra nhìn tôi. Kì cục thật, chẳng nói câu nào, đúng ra phép lịch sự là phải nhận lời chứ, thật là mất mặt mình mà. Còn đang suy nghĩ thì thằng Dũng gõ vào đầu tôi, gọi :

- Thằng phỗng đất. Mày làm gì mà ngơ ngơ như thế? Đi chơi thì cả bốn cùng đi, mày xảo quyệt, cáo già lắm, còn Ngọc Anh thì ngây thơ, hiền lành thế kia. Đúng là chẳng yên tâm được.

Lại còn cả đám sau lưng chiến sĩ thế này nữa. Nhưng thôi, cứ đi chơi cùng chúng nó, có gì thì tính sau. Mình giỏi ứng biến cơ mà. Trong khi tôi còn mưu tính kế hoạch hoàn hảo, thì ba người kia đã ra đến bờ sông, tôi hốt hải chạy theo, tức anh ách vì từ sáng tới giờ chưa có gì vào bụng, ăn no xỏ lá. Ra đến triền đê, hai thằng giặc giời kia cởi tung áo, khởi động lồng ngoảnh vãi cái xong nhảy ùm xuống sông, Ngọc Anh thì tìm một phiến đá sạch sẽ, nhẹ nhàng phủi hết bụi đi rồi ngồi xuống, phong thái nhẹ nhàng, thoát thai như tiên nữ vậy, đúng là người đẹp thì làm gì cũng thấy yêu mắt. Tôi ngồi xuống cạnh Ngọc Anh, cười hi hi cầu tài. Hai người ngồi cạnh nhau mà chẳng nói câu nào, chỉ chăm chăm nhìn xuống chỗ thằng Dũng và thằng Việt đang bơi ì oạp. Ngọc Anh quay sang nhìn tôi, xem chừng muốn hỏi sao tôi không xuống chơi cùng mà lại ngồi đây. Tôi hiểu ý, trả lời như kiểu nói bâng quơ :

- Hôm nay có thằng Dũng bơi, anh chẳng dám xuống đâu. Nó lặn giỏi nên toàn ngụp xuống sâu, rồi lặn một hơi ra góc khuất, bò lên bờ, lấy quần áo cả lũ chạy biến, anh gặp mấy lần rồi, giờ bơi gần nó cứ phải dè chừng lúc nó lặn không thấy nổi là mắt mình để ý ngay lên bờ.

Ngọc Anh không đáp gì, nghiêng nghiêng đầu nhìn tôi, cặp mắt sâu thẳm, như chứa một dấu hỏi lớn. Đến giờ, ấn tượng của tôi về cô bé này là dễ thương nhưng cực cực cực ít nói, chẳng hiểu tại sao nữa, trái hẳn với định lý có sẵn trong đầu tôi rằng con gái toàn lũ buồn đưa lê bán đưa chuột, nói liến thoắng cả ngày. Ngồi một lúc, tôi mới để ý là Ngọc Anh hôm nay mặc một chiếc váy ngắn màu hồng dài ngang gối, điểm xuyến chút hoa văn dịu nhẹ, chân đi giày bệt màu tím, mái tóc dài giờ đã kẹp một chiếc bươm có gắn nơ, chắc thay lúc tối qua ở nhà, thấy hai bác xe ôm vác cùng về bốn tút to toàn quần áo cơ mà. Nhưng nhắc đến đây tôi mới chợt nhớ ra, tối qua ba thằng say bí tỉ trong nhà văn hóa, chẳng có đứa nào đưa Ngọc Anh về hiệu thuốc bác, thế chẳng nhẽ tối qua con bé ở một mình trong cái nhà rộng thênh thang đó.

Mãi suy nghĩ, mắt tôi cứ nhìn trân trân vào Ngọc Anh, mãi không rời, con bé thấy mình nhìn nó là lạ thì quay mặt đi chỗ khác, lúc quay mặt đi, mái tóc hất nhẹ qua mũi tôi, một mùi hương con gái lướt qua, thoang thoảng mà in đậm dấu ấn. Tôi cuống quýt vì hành động nhìn chăm chăm bất lịch sự của mình, cũng vội quay mặt đi hướng khác, giữa hai người lại là một khoảng lặng kéo dài. Mà tính tôi thì không tài nào

chịu nổi im lặng thế này, tôi thu hết can đảm, chai mặt quay sang bắt chuyện với cô bé. Đem đủ thứ ra kể, những câu truyện cười, những chuyện trên trời dưới đất tôi biết hoặc đọc trong sách vở, đáp lại chỉ là cặp mắt mở to tròn, cái đầu ngéch ngéch tai lắng nghe tôi ba hoa chích chòe. Rốt cục thì chẳng có kết quả gì khả quan, tôi chán nản kết thúc câu truyện rồi ngồi ngịch đám cỏ. Bỗng lòng tôi xao xuyến hẳn lên, lúc nhìn xuống bóng nước, tôi nhận ra Ngọc Anh đang bụm miệng cười rúc rích. Những ngón tay thuôn dài ngọc ngà che lên miệng, cặp mắt to giờ hơi híp lại, hai vai rung rung cố nén không cho cười thành tiếng. Đúng là kì lạ thật, lúc mình kể thì không cười, lúc mình quay đi thì lại lên cười, con gái quả là thứ sinh vật khó hiểu. Chợt tôi bất thần quay lại, cố bắt quả tang cảnh cô bé đang cười, thế mà lúc tôi quay ra thì đầu lại hoàn đó, vẫn là im lặng.

Ngồi một lúc lâu nữa, chợt Ngọc Anh cất giọng nho nhỏ :

- Anh Hưng này!

Cuối cùng thì cũng chịu lên tiếng rồi, làm mình chờ mãi. Tôi vẫn cố giữ vẻ lạnh lùng vô cảm, đáp:

- Gì vậy?

Ngọc Anh khe khẽ nói:

- Em xin lỗi!

Quái thật, xin lỗi cái gì mới được chứ? Cô bé này càng ngày càng gieo vào lòng mình đủ thứ khó hiểu.

Ngọc Anh bẽn lẽn tiếp:

- Lúc sáng ý. Anh trai em đùa ác quá, anh đừng giận nhé. Em cứ sợ anh giận anh Việt, không dám nói gì cả, sợ lại làm anh bực mình.

Tôi cười xòa, đáp:

- Anh với nó chơi thân nhau từ bé, thế là bình thường, có gì mà giận. Ngọc Anh cũng lạ thật, sợ gì anh nào, anh hiền thế này cơ mà.

Tôi thích thú với suy nghĩ về Ngọc Anh, sao trên đời lại có người nhút nhát đến thế chứ. Cái gì cũng sợ, nhưng kiểu sợ đó lại rất hợp với nét dễ thương của cô bé.

4. Chương 4

Nguyên buổi sáng chỉ có hóng hai thằng trâu bò ki bơi lội, lúc lên bờ thì chúng nó tọt hết cả da, kêu rét ầm lên, lại kéo nhau về nhà thằng Việt, ở đó hong khô người rồi đi ăn trưa luôn. Lúc tôi đến thì đồ đạc trong nhà đã sắp xếp cẩn thận lắm rồi, trong bếp lấp đầy đủ bếp ga, tủ bếp, bồn rửa, đồ đạc bàn ghế trong các phòng đều đã chuyển đến, không biết làm từ lúc nào mà nhanh thế. Trong lúc hai thằng kia còn rên hừ hừ ngoài phòng khách thì tôi chạy lên tầng trên kiểm tra cho chúng nó trùm, gặp ngay chú Sĩ đang đứng lấp bóng điện trên hành lang. Tôi phụ chú lấp xong rồi hỏi chú chớ để chần, chú vào phòng ôm ra 2 cái chần nỉ, đem xuống cho hai ông tướng kia. Thằng Việt ăn nguyên cái búng tai của chú, chú mắng :

- Nghịch cho lắm vào. Tối qua đi chơi để em nó ở nhà một mình, may mà bố mẹ có tạt về, không thì nó bán em mày sang Tây mày vẫn chẳng biết. Tắm lại nước nóng rồi lên phòng sắp xếp đồ đạc đi, bố cho người chuyển hết lúc sáng rồi đấy, con với chả cái.

Nó vâng dạ rồi tọt lên phòng dọn đồ đạc, không dám trễ một giây, trong lúc đó thì Ngọc Anh chỉ cho thằng Dũng nhà tắm rồi kêu nó tắm trước đi, Việt sợ bố nên không dám xuống bây giờ đâu. Trong lúc ngồi ở phòng khách, tôi tiếp chuyện với chú Sĩ, chú kể vô khối chuyện, lại kể truyện Tam Quốc, Tùy Đường, Nguyên Minh. Gặp đúng ngay sở thích của mình, tôi ngồi nói chuyện mãi với chú, hệt như hai người đàn ông đang đàm luận với nhau truyện Đông Tây kim cổ. Nói một hồi thì thằng Việt và thằng D xuống, chúc nó giục đi ăn, kêu đói ầm lên. Chú Sĩ đứng dậy, bảo thằng Việt:

- Bố sắp xếp chỗ học cho hai anh em rồi đấy. Hai đứa ở đây tự lập dần cho quen đi, mỗi tuần bố mẹ về một lần xem chuyện học hành, ăn uống ngủ nghỉ. CƠM MẸ NẤU ĐỂ TRONG BẾP ĐÂY, HÂM NÓNG LẠI RỒI BÊ RA, CẨM

có ăn bánh mì thịt nguội, xịt một đồng tương ớt vào. Ăn phải ăn đầy đủ, ham chơi bỏ ăn, em nó mách bố thì mày nát mông con ạ.

Thằng Việt vâng vâng dạ dạ xong rồi cả lũ tiến chú Sĩ ra cổng đi về hiệu thuốc bắc. Lúc chú vừa đi khuất là lúc thằng Việt hú lên sung sướng :

- Tự do! Tự do anh em ơi! Sau bao năm đấu tranh gian khổ, ta đã giành lấy tự do cho bản thân.

Sau đó là ăn trưa, cô Minh nấu khá nhiều, thằng D ăn khỏe ngang hai người mà cả bốn đứa ăn cũng không hết. Ăn xong thì buồn ngủ díp mắt, hai ông tướng nằm quay ra ngủ ngay phòng khách, tôi và Ngọc Anh thì bê bát đĩa đi rửa. Xong xuôi tất cả, hai đứa ra ngồi ở cái vũng ngoài hiên. Tôi thì vẫn cứ thao thao bất tuyệt, Ngọc Anh thì cũng vẫn là nghiêng nghiêng đầu lắng nghe, thỉnh thoảng cười một cái. Tự biết là mình nói có người nghe nên tôi cứ nói mãi, kể lể với cô bé cả những chuyện vui buồn năm cuối cấp, dẫu cô bé chỉ lắng nghe nhưng tôi vẫn thấy thích lắm. Chẳng hiểu sao lại vậy, trước giờ tôi rất hiếm khi nói chuyện thoải mái với người khác, đặc biệt là người khác giới. Vậy mà khi ở bên Ngọc Anh tôi lại thấy có gì đó thân quen, tin tưởng đến lạ thường, tôi thích cái cảm giác cô bé nghiêng đầu, tròn mắt nghe tôi kể chuyện, lúc vui thì hơi hé môi cười, lúc tôi chia sẻ chuyện buồn thì đôi mắt cô bé lại như nhú lại, ý chia buồn với tôi. Tại sao tôi lại có cảm giác như vậy? Xét cho cùng thì tôi chỉ mới quen Ngọc Anh được hơn 24h đồng hồ.

5. Chương 5

Bẵng đi mấy tuần, tôi và Việt phải xử lý một số chuyện cùng cánh đàn ông trong làng, chuyện đó tôi cũng chẳng nhắc làm gì nữa vì sợ nó làm loãng câu chuyện mất.

Tuần cuối cùng của mùa hè năm đó, tôi nhận điện thoại của thằng lớp trưởng cấp 2, nó kêu tôi thi thừa 2 điểm, năm nay trường tôi thi chỉ tăng thêm có 1 điểm, mừng 5 tháng 8 đi nhận lớp, còn có học hè không thì tùy. Tôi sướng muốn phát điên lên vì cái tin đó, đem ra kể với đám bạn và các cô chú dưới quê, ai cũng mừng cho tôi, đặc biệt là ông nội, có lẽ tại lớp như tôi thì tôi là đứa ít tuổi nhất còn lại trong nhà. Nói cách khác, giờ tôi là niềm hi vọng của cả họ, bởi tôi còn cả con đường và vô số sự lựa chọn khác trước mắt, ai cũng mong tôi đỗ đạt vinh hiển, sau đó thì kiếm một chức to to nào đó cho cả họ được nhờ, và khi tính cả tôi vào thì họ nhà tôi có tới hơn ba chục người đều có chức quyền, đáng trở thành dòng họ danh giá nhất cái đất này.

Mãi vui mất hai hôm, bắt chợt hôm thứ tư tôi sang nhà thằng Dũng, thấy nó đang ngồi bàn bạc cái gì với thằng Việt, tôi len lén tuần ra sau lưng định hù chết hai đứa. Nào ngờ mình rón rén nhẹ như thể mà thằng Dũng vẫn nghe được, nó lừa lúc tôi chuẩn bị hù rồi bắt ngờ quay ra sau hù trước, làm tôi ngã ngửa ra sau, túm theo cả thằng Việt ngã dúm dụi. Lồm cồm bò dậy, tôi hỏi:

- Hai chú làm gì mà thì thọt như buôn bạc giả thế. Chia sẻ thông tin cho anh phát!

Thằng Dũng cười ranh mãnh, bảo thằng Việt:

- Ngọt nhẽ! Lúc này nó định làm ình đứng tim, giờ lại dám moi tin mật. Đã thế ẻo nói cho nó.

Thằng Việt gật đầu cười hà hà, xong rồi hai thằng nó lại chúi đầu vào thì thầm to nhỏ, tôi ghé vào nghe lén thì chúng nó im luôn, huyết sáo bơ tôi. Mãi một hồi nấn nỉ gây lười, thằng Việt mới nói:

- Thứ bảy là sinh nhật con vịt giời nhà tao. Giờ đang bàn cách tổ chức sinh nhật cho nó, nhưng bọn tao nghĩ mãi chẳng ra cái gì cả. Đau hết cả đầu.

Thứ bảy sinh nhật Ngọc Anh, sao tới giờ mình mới biết cái tin quý báu này? Tôi vênh mặt cười, gõ vào trán hai thằng:

- Đầu óc chúng mày chỉ toàn điện tử với hình với số, chẳng có tý bay bướm nào cả. Để tao khai sáng cho chúng mày này.

Rồi với cái đầu ngập Firsti và cái lưỡi dẻo quẹo, tôi vẽ ra một khung cảnh sinh nhật hoàn hảo tới mức không thể hoàn hảo hơn. Ở đó có bánh gato, ánh nến lung linh, đèn nhấp nháy chẳng khắp khu vườn, bóng bay, nhạc nhẹ nhàng em diu,... rồi từng thằng bánh bao sẽ đem quà đến tặng Ngọc Anh,...blah blah blah.

Mới đầu chúng nó còn giả ngơ không thèm nghe, nhưng rồi thấy tôi thuyết phục quá nên cả hai há hốc mồm như nuốt từng lời vàng ý ngọc. Sau đó, tôi kết thúc bài rao giảng màu nhiệm cho hai con người u tối trong game và truyện tranh. Im lặng một lúc, tôi đã sẵn sàng đón chờ những lời khen ngợi, thằng Dũng “nhẹ nhàng” nói làm vang cả sân:

- Mày điên à!

Tôi sững sờ hỏi, nó đáp:

- Thứ nhất, mày bảo bánh gato, nhưng để tìm ra bánh gato thì phải đi 20 cây số mới có một hàng, mà bánh làm như đấm vào họng, đèn nháy thì có thể chẳng được nhưng mày sẽ chẳng kiểu gì khi mà chẳng có thằng nào biết nối điện, hơn nữa làm trong vườn thì kiểu gì Ngọc Anh cũng biết, còn đếch gì bắt ngờ nữa, lại còn nhạc dịu dàng, mày moi đâu ra nhạc, biết con bé thích nhạc gì mà bật. Đúng là ngu như bò

Thằng Việt vỗ đùi cười:

- Đúng! Đúng là ngu như bò.

Tôi cố kìm nén hỏa khí, từ từ giảng giải cho hai thằng bảo thủ kia nghe rằng bánh kem tự làm mới có ý nghĩa, đèn thì dùng dây dài, cắm điện là xong. Tránh Ngọc Anh biết được thì sẽ có một thằng dụ con bé đi chỗ khác chơi, để khu vườn cho rảnh tay hành động. Nhạc thì dùng bài Happy Birthday hoặc mấy bài không lời hay mở ở quán café. Hai thằng kia nghe xong thì gật gật, chắc chúng nó còn quá xúc động trước bài diễn thuyết hoành tráng của vĩ nhân Hưng áo ba lỗ quần đùi hoa. Tôi hỏi lại:

- Giờ chúng mày hiểu rồi chứ, từ giờ đến thứ bảy còn 3 ngày, tao sẽ lo việc làm bánh, hai thằng lo chăng đèn, thằng Việt thì tìm nhạc. Còn quà sinh nhật thì ba thằng tự kiếm, cấm có hé răng với nhau là quà gì, để tránh việc một thằng nào đó nói hớ lộ ra. Rõ chứ! Okay let 's go!

6. Chương 6

Trong suốt 3 ngày sau, ba thằng chỉ liên lạc với nhau qua điện thoại. Bánh thì tôi đã học cách làm, nhờ chị họ giúp trang trí nữa là xong, giờ còn tới 2 ngày, phải đi kiếm quà thôi. Nhưng kiếm quà gì mới được chứ nhỉ, quà đi mua thì thường quá, quanh đi quẩn lại cũng chỉ lưu niệm linh tinh, vậy tốt nhất là quà tự làm, nhưng làm cái gì cho ý nghĩa đây?

Trời xui đất khiến thế nào mà trong lúc đi thơ thẩn trên núi nghịch tôi lại tìm được được một hòn đá có vân khá đẹp. Viên đá màu trắng ngọc, to cỡ nửa hòn gạch, tô điểm vài đường vân màu xanh lá nhìn mê mị như hút con mắt người ta vào. Nhìn hòn đá tôi đã thấy ưng ý ngay rồi, vội vác ngay về nhà hỏi ông nội, chắc mầm viên này là ngọc quý rồi. Xem xong, ông bảo:

- Thằng trai thành phố của ông. Cái này là viên đá trong núi, mưa nắng nó bào mòn nhiều nên trông nhẵn mịn thôi, còn cái vân xanh thì kiếm lúc là ra chục viên ở vườn nhà mình, cái này là đá nhưng có vài người hay đem về mài dũa thành đồ trang sức vì nó nhẹ và đẹp, nhưng sánh thế nào được với ngọc thật.

Tôi ngẩn tò te ra, thế là quẳng luôn viên đá, ra vườn kiếm một viên to hơn, định đeo thành cái vòng đeo tay. Sang nhà chú khuôn cả bộ đồ thợ đá của chú ra, mài mài dũa dũa, đục đeo nát tan hết chục cục đá mới được cái tròn tròn có lỗ hồng ở giữa để luồn tay vào, tạm gọi là cái vòng vậy. Sau đó tôi lấy giấy ráp đánh bóng “cái vòng”, rồi làm theo lời chú tôi, ngâm chiếc vòng vào trong chất đánh bóng sần đá cho vòng mịn mượt, xong lại lôi ra lau khô, đánh giấy ráp cát mịn, xong lại cọ bằng chất đánh bóng nữa, ba bốn lần như vậy, tôi cũng hoàn thành “tác phẩm nghệ thuật” của mình. Không ngờ viên đá mà cũng làm ra cái vòng đẹp phết, nhìn lung linh hệt như vòng bán trong cửa hàng trang sức, ai không tinh chắc nhầm luôn. Để có cái vòng này, tôi đã bị lưỡi mài liếc vào ngón út hai phát, bị giấy ráp trượt vào mu bàn tay một vết, không đau nhưng lúc rửa oxy già xót dã man. Nhưng để đổi lấy nụ cười của Ngọc Anh thì đáng lắm chứ, không biết lúc nhận quà cô bé có phản ứng gì nhỉ !

Xong công đoạn làm vòng, tôi lại đạp xe giữa cái nắng trưa thiêu đốt của vùng núi đá, đạp hết mấy xưởng thủ công mỹ nghệ, chọn về một cái hộp gỗ đánh nước đen bóng, hoa văn hình hoa cúc trắng khảm bằng xà cừ, nhìn sang phải biết. Thế mà đối với tôi vẫn chưa đủ, tôi còn đi mua cả vải nỉ đỏ về, rồi cắt miếng bọt biển sao cho vừa với khuôn hộp, khoét mặt trên miếng bọt biển sao cho tạo một khoảng hồng có kích cỡ đặt

vừa cái vòng vào trong, rồi lơ lửng lơ lửng bột biển bột những cạnh nhọn, gồ gề. Cuối cùng là tôi xỏ chỉ đỏ, ngồi tỉ mỉ khâu vá cả tối, bọc miếng nỉ đỏ ra ngoài miếng bột biển, sau rồi đặt miếng lót đỏ vào trong hộp làm chỗ để cái vòng. Nghe kể thì đơn giản thế thôi nhưng lúc làm nó, tôi phải bấm máy tính liên tục, đo đạc mãi sao cho bọc miếng nỉ rồi mà đặt vào trong hộp phải vừa khít, không thừa thiếu, không làm méo miếng lót, rồi khoảng cách giữa mặt trên của miếng lót với nắp hộp phải thật chính xác, để cho lúc đóng nắp không bị kích, làm xước vòng. Chao ôi! Cầu kì vô cùng mà lúc đó tôi làm hăng say không biết mệt. Mãi đến 11h đêm, khi đã đặt chiếc vòng yên vị vào trong hộp, ngắm nghía hồi lâu thành quả của mình, tôi mới đặt lưng xuống giường, ngủ li bì đến tận sáng hôm sau. Bà nội tôi kể rằng hôm đó, lúc ngủ không biết tôi vui gì mà cứ nhoẻn miệng cười suốt.

Đánh một giấc ngủ say sưa sau hai ngày dốc hết tâm trí vào món quà, sáng hôm sau, tôi hí hửng ngồi gói quà, xong tốt đi chơi. Hôm nay là sinh nhật Ngọc Anh rồi, hê hê. Đúng theo kế hoạch, ba thằng lần lượt vào rủ Ngọc Anh đi chơi, thằng nào cũng chỉ muốn trốn phần việc chẳng đèn. Nhưng hai ông tướng kia vào chẳng biết ăn nói làm sao mà Ngọc Anh ngượng quá chạy lên phòng đóng cửa lại. Mãi đến khi tôi gõ cửa, mồm mép ngon ngọt dụ dỗ mới lôi con bé ra ngoài được.

Tôi đeo Ngọc Anh ra căn cứ bí mật của tôi, nó là nơi tôi thường đến mỗi khi căng thẳng hoặc trốn tránh điều gì, lần này không biết nghĩ gì mà tôi lại dẫn Ngọc Anh đến đó. Nói qua về căn cứ bí mật của tôi, thực ra nó là một cái hang đá quay thẳng ra hồ, cái hang rộng nhưng không sâu cho lắm, được cái cao ráo sạch sẽ, không ẩm ướt chút nào, ngoài cửa hang là một cây mận to lắm, chẳng biết có từ bao giờ nhưng tán nó tỏa rợp cả cái “sân đá” trước hang. Bao quanh hang, từ năm lớp 7 tôi đã trồng những khóm râm bụt, giấy cúc tần làm hàng rào, vừa tránh rắn rết, vừa tránh người khác biết, nhìn từ ngoài vào, chẳng ai hay sau lùm cây lại là một nơi cách biệt với thế giới bên ngoài, mỗi khi vào tôi đều có cửa bí mật riêng, đi ra tôi lại chú ý nhìn trước ngó sau, quây lại chỗ vào như cũ. Mỗi khi mùa hoa mận nở trắng, tôi lại thích thú nằm dưới tán cây ngắm hồ nước, tuy cây mận mọc khác đất nhưng vẫn tươi tốt lắm, dù cho không bằng mận Sơn La.

Khi nghe tôi kể đây là chỗ bí mật tôi hay đến, Ngọc Anh khẽ reo lên, đưa ngón út lên miệng ra dấu sẽ giữ kĩ bí mật này. Tôi cười, đi trước vạch lối cho Ngọc Anh vào sau. Bước vào trong, cô bé khẽ ồ lên khi thấy khung cảnh bên trong tách biệt hoàn toàn với bên ngoài, lại có góc nhìn thẳng ra hồ nước. Bỗng tôi thấy Ngọc Anh trở nên tinh nghịch, lanh lẹ hẳn, chạy loăng quăng trong cái sân, cúi người ngắm mấy giậu cúc tần, nghiêng nghiêng đầu nhìn hoa râm bụt nở, lấy ngón tay khẽ nghịch mấy cây xấu hổ cho lá cụp lại. Chạy mãi, Ngọc Anh ngồi xuống bên cạnh tôi, ngó ngó trông tôi đang nhìn xa xăm về phía mặt hồ. Hai đứa ngồi bên cạnh nhau, thời gian như ngừng hẳn lại, không ai nói câu nào, có cảm giác không gian cô đọng lại cả trong cái thế giới bí mật này của tôi rồi. Tôi thì cứ nhìn về mặt hồ gợn sóng, Ngọc Anh thì khẽ nâng một bông hoa nhài lên phẩy tay cho hương hoa nhài bay lên phảng phất, hai mắt hơi nheo nheo, trông như đang cười.

7. Chương 7

Tôi ngồi bên Ngọc Anh, chốc lại liếc sang nhìn trộm cô bé. Hai người cũng vẫn chỉ có im lặng...

Chẳng rõ chúng tôi đã ngồi như thế bao lâu, mãi cho đến khi ánh hoàng hôn nhuộm đỏ cả mặt hồ, tia nắng cuối cùng cũng trốn lủi vào sau những dãy núi xa xa, tôi đứng dậy, đeo Ngọc Anh về, giờ này chắc bọn nó cũng chẳng xong đèn rồi. Tạt vào một quán chè, tôi và Ngọc Anh đều chọn chè sen, gọi là ăn chút lót dạ vì cả buổi trưa hai đứa chỉ chơi loăng quăng và ngồi nhìn nhau nên giờ ai cũng thấy đói. Trên đường đeo về nhà, Ngọc Anh khẽ bám nhẹ tay vào cạnh hông tôi, lúc đó người tôi có cảm giác hệt như có luồng điện chạy qua vậy. Chợt cô bé ngập ngừng nói:

- Anh Hưng này....!

Tôi hơi ngoái cổ ra sau, hỏi có chuyện gì vậy? Ngọc Anh im im không đáp, lúc sau mới khẽ khẽ hỏi:

- Anh rất khác so với người cùng tuổi.

Ngạc nhiên, tôi hỏi lại :

- Anh có gì mà khác?

Ngọc Anh đáp, giọng vẫn nhỏ lí nhí:

- Khác nhiều thứ lắm. Em mới gặp nhưng em cảm nhận được vậy. Cả về tính cách, con người lẫn suy nghĩ.

Tôi bật cười, không hỏi gì nữa rồi đạp xe tiếp. Nếu tôi nói rằng giờ cảm giác của tôi về cô bé cũng là một chữ “khác” thì kì cục lắm, nhưng mà đúng thế thật. Ngọc Anh không giống bất kì cô gái nào tôi từng gặp, một nét đẹp nhẹ nhàng, rụt rè, nhưng ẩn hiện trong một tấm màn huyền bí, ít nói nhưng đã nói thì đều khiến người ta phải suy nghĩ rất rất lâu.

Chở Ngọc Anh về tới sân, trước khi vào mở cổng, tôi bấm chuông báo hiệu cho hai thằng trong nhà biết. Ngọc Anh nhìn tôi băn khoăn không hiểu vào nhà ngay đó còn bấm chuông làm gì? Tôi chỉ mỉm cười, dẫn Ngọc Anh vào trong sân sau, vừa vào đến nơi thì pháo kim tuyến nổ đup đup hai phát, sau đó là hai cái giọng vịt đực nghêu ngao hát Happy Birthday. Trong lúc nhân vật chính còn đang ngơ ngác, tôi chạy vào phòng bếp, cô tôi đã trang trí xong bánh, đưa sẵn sang đây. Nhẹ nhàng cắm đủ 14 cây nến, bê chiếc bánh gato to đùng do tôi đổ khuôn quá nhiều bột ra. Thằng Việt trông thấy cái bánh khổng lồ thì nó trở mặt nhìn tôi, ra điều tôi bị náo hay sao mà làm cái bánh to đến thế, riêng thằng Dũng vừa nhìn kích thước đã gạt đầu lia lia, vỗ tay tán thưởng. Sau màn hát hò là màn tặng quà và cắt bánh, thằng Việt tặng em gái cặp hoa tai bạc, thằng Dũng tặng một con gấu bông to hơn cả người. Tôi đợi đến cuối cùng, đưa ra món quà của mình, hai thằng trầm trồ nhìn cái hộp và chiếc “vòng ngọc” đặt trang trọng trong lớp nệm nỉ đỏ :

- À ghê! Thằng ôn chơi sang thật. Nhìn như quý sò tộc nhá!

- Cái hộp đẹp vãi, sinh nhật bố nhớ tặng cái giống thế nhớ con cờ hó.

Bọn hăm tài này, chúng nó chỉ khen có cái hộp mà vứt luôn cái vòng mình bỏ bao công sức làm ra, trêu người nhau chặc. Ngọc Anh bên lên cười cảm ơn tôi, lần đầu tiên tôi thấy cô bé cười rạng rỡ đến thế, đúng thật không uống tâm sức mình để vào món quà.

Ngay sau màn tặng quà lung linh, xúc động là đến mục cắt bánh sinh nhật. Tôi và thằng Việt thì xúc thìa ăn từ từ, Ngọc Anh ăn như mèo, mãi chưa hết góc bánh, riêng con động vật Dũng thì ăn đặc biệt nhỏ nhẹ, lịch sự, khác hẳn thường ngày, nhưng không hiểu sao phần bánh của nó ăn hết rất nhanh. Bí mật thế kỉ đó đến giờ tôi vẫn chưa giải thích được.

Sau buổi sinh nhật đó 2 ngày, tôi lên xe về Hà Nội, chuẩn bị bước vào năm học mới. Hôm tôi lên xe, anh em thằng Việt ra tiễn chân, thằng Dũng thì bị bắt luyện võ nên chẳng trốn ra được. Trước lúc đi, Ngọc Anh chột nhón chân, thơm nhẹ lên má tôi lúc thằng Việt chạy về lấy túi xách tôi để quên. Hai người ngồi dưới gốc bàng, chẳng nói gì hết, có lẽ đều ngượng ngùng vì cái mi nhẹ vừa rồi. Một lúc sau thì thằng Việt đến vừa lúc xe đỗ lại, tôi xách ba lô lên xe, ngoái đầu nhìn quang cảnh xung quanh một lượt rồi chào hai người bạn, trở về với Hà Nội phồn hoa.

Gần 2 tháng không về Thủ đô, tôi lại bắt đầu thấy nhớ cái hương hoa lúc vào thu, hơi gió heo may lành lạnh. Nhưng còn 2 tuần nữa mới Lập thu mà sao lòng tôi xao xuyến đến thế?

Nằm nhà, chơi điện tử chán chê mấy hôm, tôi mới lù đù đến trường cấp 3 nhận lớp. Ngôi trường tôi thi vào là một ngôi trường đã khá lâu đời ở Hà Nội, thuộc vào lớp trường top giữa của thành phố, tôi chọn thi vào đây xét cho cùng cũng là bất đắc dĩ vì môn Toán tôi yếu quá, mà trường này thì không có ban C cho tôi. Đắn đo suy nghĩ mãi, tôi đành chọn vào ban D, ban này trường mới lập được vài năm, có Toán- Văn - Anh, tôi nhận thấy đây là ban toàn diện nhất, hơn nữa có môn Văn, giúp ít nhiều cho việc tôi thi ban C sau này, còn Tiếng Anh thì chắc chắn là cần rồi, thời buổi này không có ngoại ngữ đi kèm thì khổ khổ xin việc mất.

Chọn xong ban học, tôi ngồi xuống ghế đã, đưa mắt nhìn một lượt quanh sân trường. Hôm nay toàn lớp 10 lính mới đến, có đứa tìm được bạn cấp 2 cùng thi vào, tùm tùm bá vai bá cổ nhau, có đứa thì ngồi cạnh bố mẹ, còn phần lớn đều trong tình trạng một mình ghế đá suy tư thế sự như tôi.

8. Chương 8

Đang suy nghĩ về tình hình thời sự quốc tế thì tự nhiên bên cạnh tôi có một giọng khàn khàn vang lên:

- Bồn mắt, tao ngồi với!

Láo thật, thằng nào dám xúc phạm đến cặp kính trí thức của anh thế, tôi ngược mặt lên nhìn, một thằng da ngăm đen, tóc mượt, nhìn hơi đậm người đang đứng đó thở hổn hển, quần áo xộc xệch, rồi chẳng đợi tôi nói gì, nó ngồi phịch xuống ghế, tựa tay cầm hồ sơ dự phòng quạt lấy quạt để. Tôi xê ra cách nó một khoảng, hỏi:

- Cậu này! Cậu là ai thế hả? Gặp lần đầu mà đã mày tao chí tở, lại còn kêu tôi bốn mắt, cậu có ý gì hả?

Nó quay sang tôi, oang oang:

- Dào ôi! Không mày tao thì ấy ấy tở tở à, nghe đàn bà bỏ mẹ! Mà cậ thì gọi bốn mắt chứ còn gọi gì? Tao cũng cậ này.

Nói đoạn, nó lấy trong túi áo ra cái kính gọng đen, đeo lên mắt. Đáng lẽ ra nếu đang cấp 2 thì tôi có thể đập cho nó gãy đôi kính rồi, nhưng trái lại, tôi lại thấy thằng này khá thú vị, tính cách có nét rất giống thằng Dũng, bỗ bã và ghét chuyện khách sáo. Tôi nhả nhận hỏi lại:

- Thế ông định chọn ban nào? Tôi chọn ban D thôi, không học nổi Toán Lý Hóa.

Nó quay sang cười ha hả:

- Hóa ra mình không lập dị đến vậy. Có đứa thấy tao chọn ban D, nó dám bảo mình đàn bà mới sợ chứ. Để tao nói ày nghe này, ban D nó có môn Toán bồi dưỡng logic, môn Văn dạy kĩ năng sống và giao tiếp, Ngoại ngữ giúp đỡ thêm, quá được. Hơn nữa, con gái vào ban D rất nhiều, tha hồ chọn mà chẳng lo ai giành ai.

Tư tưởng lớn gặp nhau, đã thế nó lại còn khôn hơn mình ở cái ý ban D có lắm gái nữa chứ. Đúng là trường cấp 3 nó rộng hơn cấp 2 về mọi mặt. Hai thằng tán dóc đủ thứ chuyện, nào là hôm thi phòng tao có bà giám thị ngon cực, rồi cấp 2 lớp tao thế này thế nọ. Mãi đến khi trống báo tập trung, hiệu phó thông báo ngày thứ năm đi nhận lớp chính thức, hai thằng mới về, mà tôi còn chưa kịp biết tên nó nữa, tiếc quá.

Thứ năm, tôi đến trường từ sớm, mắt liếc qua bảng thông báo trước phòng Hội đồng, “Tên mình đâu nhỉ, đây rồi, lớp 10D2, phòng 4 tầng 4!”, chán nản leo lên tầng 4, tôi vào phòng trước, trong lớp vẫn chưa có ai cả, hôm nay mình làm học sinh gương mẫu rồi. Chiếm cứ lấy bàn 2 ở giữa lớp, tôi ngồi gõ lạch cạch xuống mặt bàn, mắt hướng ra cửa xem có ai đến chưa. Cái lớp này đúng là kì lạ thật, suốt nửa tiếng thì không đứa nào mò vào, đến tận lúc trống còn 2-3 phút mới lũ lượt chen nhau vào lớp. Tôi nhanh mắt quét một vòng, điểm qua các gương mặt sẽ học cùng mình suốt 3 năm, sau một hồi quan sát và phân tích, tôi đưa ra nhận xét chung: Âm thịnh dương suy, có tới 28 nữ trong khi có mỗi 15 nam. Mặt bằng chung của các bạn nữ trong lớp là được, đặc biệt có một vài bông hoa nổi bật lên giữa rừng hoa, lại còn có một bạn mặt xinh xắn, dáng chuẩn thôi rồi, vậy mà lại cắt tóc Tomboy, đáng lẽ để tóc dài thì xinh phải biết. Đặc biệt ngồi ở bàn đầu là một cô gái đáng thuộc hàng xinh nhất lớp, da trắng, hai má hơi ửng hồng, mặt baby, tóc tém một bên nhìn rất ngộ.

Mãi mê ngắm bạn kia, thầy chủ nhiệm vào lúc nào không hay, thấy bọn bên cạnh đứng lên chào thầy tôi mới luống cuống đứng lên theo. Ngày nhận lớp hôm nay ngoài việc phát hiện ra nhiều em xinh xinh trong lớp thì mọi chuyện chỉ có nói sơ qua về nội quy, kỉ luật, rồi bãi để xe rồi thầy giáo giới thiệu qua về mình. Sau đó là phân công cán bộ lớp, tôi giờ mới chú ý xem thầy sẽ chọn ai làm những đầu tàu của cái lớp này. Thầy chủ nhiệm hỏi:

- Bạn nào đã có kinh nghiệm làm lớp trưởng, chi đội trưởng thì giờ tay!

Một con nhỏ lùn lùn, tóc búi cao giờ tay, vị trí lớp trưởng được giao cho nó. Rồi tiếp theo là lớp phó học tập, rồi cán sự Toán, Lý, Hóa, Anh, Sinh, chợt thầy nheo mắt nhìn vào bảng điểm năm lớp 9 của lớp, hỏi to:

- Bạn nào là L.T. Hưng! Đứng lên cho thầy xem nào.

Nghe đến tên mình, tôi ngơ ngác đứng dậy. Thầy đọc to:

- L.T Hưng, điểm TBM năm lớp 9 : Văn 8,5; Sử 9,8; Địa 9,5. Làm cán sự Văn- Sử- Địa !

Cả lớp ồ lên rõ dài, mấy đứa bàn trên quay người xuống xem mặt thằng thầy vừa đọc tên, bạn bàn trên cũng quay xuống nhìn tôi. Ôi giây phút anh tỏa sáng, huy hoàng ngay từ ngày đầu vào lớp. Lúc tôi ngồi xuống, xung quanh nổi lên bao tiếng xì xào:

- Thằng này chuyên C à?
- Điểm Văn cao vãi! Chẳng bù cho tao
- Con trai mà điểm văn cao thế, xem ăn mặc thì chắc nhà giàu mua điểm rồi.

Nghe câu cuối mà tôi nóng cả máu, không biết đứa ghen ăn tức ở nào dám đặt điều ình, thế tao con trai thì điểm văn tao phải thấp hủ. Tôi xác định vị trí vừa có tiếng nói vừa nãy, ghi nhớ trong đầu, nghe giọng là con gái rồi, để xem con nặc nô nào dám ăn gan hùm.

Kết thúc buổi nhận lớp, tôi ra về, trước lúc về tôi ngoái ra sau hỏi thằng cán sự Lý về thời khóa biểu, thực chất mắt nhìn xuống góc lớp phát ra tiếng nói, biết mặt đứa vừa phát ngôn câu đó. Không khó để nhận ra cái góc đó có mỗi ba đứa con gái, chỉ một trong ba đứa thôi, nhưng không rõ con nào. Lúc xuống nhà để xe, lại cái giọng đó vang lên lúc lướt qua tôi, tôi liếc mắt nhanh sang, thì ra là con cắt tóc tomboy, người thì xinh mà sao độc địa như rắn hổ. Được rồi, mấy hôm nữa giờ Văn tao sẽ ày thấy ai mới là bá đạo Văn ở cái lớp này, xem mày có tài gì mà dám to mồm.

Hóng chờ mãi cũng đến ngày thứ ba tuần sau, dạy Văn lớp tôi là một thầy giáo già sắp nghỉ hưu, thầy có mái tóc bạc phơ, nhìn như ông tiên. Cái khiến tôi thấy rất lạ ở chỗ rằng thầy dạy mà chẳng mang cặp, sách vở gì cả, thầy chỉ vào lớp, cầm phấn viết lên bảng đề bài : “Ôn luyện kiến thức cũ” , xong thầy ngồi xuống ghế giáo viên, dặng hắng đọc :

- Hãy nêu cảm nghĩ của em về con chó vàng của lão Hạc, cả lớp làm ra vở, thời gian là 30', dài ngắn tùy ý, xong thầy sẽ gọi ba người lên để khảo sát qua trình độ của lớp.

Thầy đọc đề xong, tôi đã thấy một số đông ngồi cầm đầu cầm cổ viết, một số khác thì ngó ngang ngó dọc, hình như bọn này chẳng suy nghĩ gì đã viết rồi. Tôi thì ngồi nghĩ ra một cái dàn bài, rồi vạch ra mấy ý chính, sau đó viết ra một đoạn ngắn nửa trang. Lúc mình làm bài xong còn thấy chúng nó đang cầm cúi viết, có đứa viết được gần hết tờ đúp rồi. Thầy Văn khẽ gõ thước cách một tiếng báo hiệu hết thời gian. Xong thầy chấp tay sau lưng, đi vòng vòng quanh lớp xem qua bài. Thầy chọn ba bài dài nhất, đeo kính lão lên, xem xong lại lắc đầu, nói:

- Tình hình chung là các em làm bài quá lan man dông dài. Không đi vào ý chính, diễn hình như bạn T.N.Thu An, làm bài cả một tờ đôi, diễn đạt câu từ rất mềm dẻo nhưng vẫn chưa toát được ý chính. Cán sự Văn đâu? Đưa bài lên cho thầy xem.

Tôi vội vàng cầm tờ giấy kiểm tra chuyển cho con lớp trưởng ngồi ngoài, nó đưa lên cho thầy, lúc về nó bảo tôi:

- Sao cậu làm ngắn thế? Làm dài như An còn chưa đủ ý kìa.
- Ở trên bàn giáo viên, thầy Văn xoay bài làm của tôi xuống dưới lớp, chúng nó xì xào:
- Ngắn quá!
- Biết ngay mua điểm mà. Văn thế mà cũng 8,5 được
- Trông mặt thư sinh mà giáo hoạt thế!

Mặc cho chúng nó nói ngang nói dọc, tôi im lặng mắt hướng lên theo dõi từng động tác của thầy về bài làm mình. Thầy đọc xong, lại đọc lại, xong thầy ngẩng lên, dặng dạy:

- Đọc xong bài của bạn Hưng, bài chỉ nửa trang nhưng có ý chính, ý nhỏ, không bị thừa những đoạn phân tích lan man. Bài làm nêu rõ được quan điểm cá nhân và cái nhìn theo nhiều hướng. Được! Cộng 1 điểm hệ số 2 vào bài sát hạch sắp tới.

Cả lớp lại ò lên, tôi hướng mắt về phía con bé cắt tóc tomboy, thấy cặp mắt đẹp của nó giờ long lên nhìn tôi hăm hực, ái chà, giận mà vẫn xinh thế, giá như không có cái tính ghen ăn tức ở thì mục tiêu là bé này rồi. Tôi cố làm mặt lạnh te, không tỏ thái độ gì, quay lên bảng nghe thầy đọc nội dung chính của chương trình lớp 10. Thằng Hoàng cán sự Lý ngồi sau tôi khẽ kéo vai áo tôi giật giật, cười bảo:

- Mày làm rạng danh cánh mày râu trong lớp đấy, bọn tao tự hào về mày vải. Tớ nữa ca Lý xem tao thống trị nhé, ở dưới nhờ vậy cờ hoa, khẩu hiệu cho tao đấy.

Tôi ngoái ra sau, cười :

- Ô kê con dê! Cho bọn kia biết thế nào là sức mạnh đàn ông, quân ta thua số lượng nhưng hơn về chất lượng.

Tiếp theo là giờ Lý, thằng Hoàng lên bảng giải bài 3-4 lần, đến mức cô giáo không cho nó lên tiếp nữa để dành cơ hội cho người khác. Xem nó làm bài mà tôi hoảng, mấy bài khoét rỗng, đo U, tính độ nổi, nó làm vèo vèo, có bài nó chẳng bấm máy tính gì. Tuần đầu tiên vào cấp 3 của tôi khá tốt, ấn tượng với cả lớp, đánh phủ đầu con An tomboy, mọi chuyện tốt đẹp ngoài sức mong đợi.

9. Chương 9

Hai tuần sau, tôi xin nghỉ ở nhà, phần vì tôi rất ghét học hè, phần vì tôi thích đi lang thang trong lúc còn có thể hơn là uống phí thời gian vào lớp học hè tẻ nhạt. Những lúc vào thu thế này, tôi thích đạp xe dạo quanh những đoạn phố vắng của Hà Nội, hít hà cái hương lành lạnh, chẳng biết se lạnh có mùi gì không, nhưng tôi vẫn cứ ngửi thấy, một mùi gì đó rất mùa thu. Có hôm tôi ra cầu Long Biên lúc chiều tà, ngắm nhìn sông Hồng cuộn sóng, tàu phà qua lại, có lúc chỉ đơn giản là tìm về một khu công viên nhỏ nào đó, ngồi lặng yên trên ghế đá và xem trẻ con chạy tung tăng, xem các cụ già tập dưỡng sinh. Thế rồi thật tình cờ, tôi đã gặp em.

Tôi vẫn nhớ như in ngày hôm đó, khi tôi đang thơ thẩn dạo chơi quanh những bãi bồi. Mùa này con nước lên, chẳng mấy ai trồng trọt gì, chỉ lác đác vài ruộng rau cải, còn chưa có cả hoa. Chợt tôi thấy một dáng người be bé, tóc dài ngang lưng, đang ngồi tựa gối bên bờ, nhìn ra sông Hồng. Lại gần nhìn thì hóa ra là đồng phục trường mình, chắc cũng lớp 10 giống tôi. Tôi tiến gần đến, thấy cô gái đó đang ôm một bảng vẽ đặt lên đùi, tay cầm than chì vẽ lại cảnh xóm nhỏ bên kia bờ lúc chiều xuống. Lén đứng sau quan sát một lúc lâu, chợt bạn đó quay lại, ngược đầu lên nhìn mình, bấu môi hỏi:

- Cậu xem lén thế không thấy bất lịch sự à!

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Có người vẽ đẹp thì mình xem thôi, nếu chẳng ấy phiền thì tớ mượn cho nước nó trong vậy.

Cô bạn kia cười toe, gọi với:

- Ấy Ấy Ấy! Đừng đi vội thế, có ai cầm đâu, có cậu ở đây tớ cũng đỡ buồn. Mà cậu ngồi xuống đi, người cao làm tớ ngược lên mỗi cổ lắm.

Tôi lặng lẽ ngồi bên cô gái đó, mắt chăm chú dõi sang. Nhưng cái tôi nhìn không phải là bức tranh à là khuôn mặt xinh đẹp kia đang ửng hồng, chốc chốc lại dăm chiêu chun mũi lại tô tô vẽ vẽ. Bỗng cô ấy nhìn tôi, cau có:

- Sao cậu toàn nhìn lén thế? Tớ đẹp lắm chắc.

Chẳng biết nghĩ gì mà tôi lại buột miệng nói:

- Đẹp! Tranh đẹp, người đẹp hơn tranh!

Cô gái cười hì hì, ngượng nghịu:

- Lần đầu tiên có người khen tớ đẹp. À mà cậu học trường nào thế, sao tớ để ý thấy mấy lần liên cậu đều ra đây lúc giờ học. Cũng trốn học hè à?

Tôi bật cười, nhìn vào phù hiệu trên áo đồng phục cô ấy, noi:

- Tớ không trốn mà được phép trốn. Còn trường thì tớ học cùng trường cậu đấy.

Cô ấy gật gật đầu, chiếc nơ kẹp tóc rung lên nhìn hay hay lắm. Chợt cô ấy nhích người lùi ra, xoay người sang ngồi đối diện với tôi, giở một trang giấy mới. Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Cậu đang làm cái gì thế?

Đáp lại tôi là một nụ cười rung rinh, nói:

- Tờ để ý thấy cậu có dáng và khuôn mặt vào tranh rất đẹp. Ngồi yên đấy để tớ vẽ chân dung, coi như là kỉ niệm buổi gặp mặt nhé! À mà trong lúc tớ vẽ thì cậu nhìn xa xăm ra phía sông nhé, nhìn thế trông rất có hồn.

Nghe gì tôi răm rắp làm theo, nhưng chốc chốc mắt lại liếc sang nhìn trộm cô ấy vẽ, mỗi lần bị bắt gặp, tôi đều nhận được cái chun mũi, quạu cộ kêu ngồi yên cho bạn ý vẽ. Ngồi chùng gần tiếng thì bạn thở phào nhẹ nhõm, gọi tôi lại xem bức tranh. Tôi không tin vào mắt mình nữa, là tôi trong tranh sao? Người trong tranh là một chàng trai mặt lạnh như băng, cặp mắt buồn nhìn về nơi vô định. Tôi nghi hoặc hỏi:

- Là tớ đây á? Không tin, tớ mà đẹp trai thế này thì đâu cô đơn mãi đến giờ.

Cô gái che miệng cười khúc khích, bảo:

- Cậu chưa bao giờ soi gương à! Mà nhìn cậu lạnh lùng khó gần thế, con gái nhà ai dám bắt chuyện chứ. Máy hôm đầu thấy cậu lảng vảng gần đây, tớ còn tưởng là đầu gấu hẹn nhau để đánh nhau giải quyết xích mích cơ. À mà cậu tên gì, kí vào đây đi!

Tôi mỉm cười, cầm thổi than kí chữ Hưng vào góc trái tranh, bạn ý kí chữ Trang ở góc phải. Thì ra cô gái này tên là Trang, tên đẹp như người vậy. Lúc kí xong, cô ấy ôm tập tranh vào lòng, nhovn miệng cười chào tôi định đi về. Chợt tôi nhận ra má cô ấy có vết đen, chắc là lúc nãy cầm than vẽ xong lại che miệng cười nên dính vào. Tôi thần nhiên đưa tay lên chạm vào má Trang, lấy ngón cái khẽ lau đi vết đen dính trên đó. Trang ngớ ngàng nhìn tôi rồi đưa mắt nhìn xuống phía mặt mình, thấy có dính tha nên để yên cho tôi lau. Lau xong, tôi thu tay về, cả hai ngại ngùng vì cử chỉ quá thân mật khi gặp lần đầu vừa rồi, chẳng ai nói ai câu nào. Cô ấy cúi đầu, lí nhí nói:

- Mình về nhé! Hẹn gặp cậu ở trường ngày khai giảng.

Xong lon ton chạy ra lấy xe đạp đi về, tôi cũng về nhưng cố ý đi chậm lại một quãng phía sau. Lúc này thực khó mà sóng lên đi ngang hàng sau cái hành động quá tự nhiên của tôi hồi nãy. Trên đường đạp xe về nhà, tôi bỗng dừng bật cười như thăng ngơ ngẩn. Hôm nay trời hơi chuyển lạnh, vậy mà sao tôi lại thấy ấm đến lạ thường.

10. Chương 10

Trong suốt ba ngày tiếp theo, hôm nào tôi cũng đạp xe ra bờ sông Hồng, mắt dôi tìm một điều gì đó, khi đó tôi chẳng biết mình đang tìm cái gì, chỉ biết là thấy thiếu thiếu khi nhìn cả bờ sông vắng lặng không có một ai. Hôm nào cũng vậy, tôi dạo quanh bờ sông, rồi lại về nhà.

Tối ngày thứ bảy, trong lúc bạn bè rủ nhau đi chơi đây đó trước khi vào năm học thì tôi lại từ chối mọi lời rủ rê, lặng yên ngồi trong phòng đọc sách. Đang uống dở lon Redbull, mãi chú tâm vào quyển sách, tôi sơ ý gạt đổ lon nước, loang hết ra cả ngực áo. Chấn nản đem lấy khăn lau sạch chỗ nước ngọt tràn đầy bàn với sàn nhà, xong lại cởi cái áo ra vứt xuống máy giặt. Xối nước thấm vào khăn để lau người cho hết cái dính dáp của nước ngọt, tôi mặc cái áo mới vào rồi rửa tay. Bỗng tôi giặt mình kêu: “Ái cha xót!”, nhìn xuống tay thì thấy vết rách tay bị nhiễm trùng mới lên da non, giờ cọ tay mạnh quá lại trầy ra, xà phòng thấm vào. Nhìn vết thương trên tay, tôi khựng lại, một hình ảnh hiện lên trước mắt tôi. Người con gái bên lên, khuôn mặt trắng ngần thánh thiện, đôi môi hồng lúc nào cũng chúm chím, nhẹ nhàng như hơi sương, cả giọng nói trong vắt hiếm khi cất lên. Đắm chìm trong hình ảnh đó, tôi mặc cho vòi nước xả thẳng vào vết thương mà không hay, mãi đến khi mẹ tôi đi qua nhà tắm nhìn vào thấy tay tôi loang máu ra mới hốt hoảng gọi:

- Hưng ơi! Con sao đấy Hưng ơi?

Nghe tiếng mẹ gọi, tôi mới bừng tỉnh, vội tắt nước, ra ngoài phòng tắm, mẹ tôi hốt hải lấy hộp cứu thương ra băng cho tôi, vừa băng vừa trách sao tôi làm gì mà ngơ ngơ ngẩn ngẩn, ăn bao nhiêu cho bù vào chỗ máu ấy.

Lên phòng, tôi khóa chặt cửa, nằm dài ra giường. Lúc này đầu óc tôi cứ miên man nghĩ về Ngọc Anh, rốt cục thì giữa chúng tôi là gì, hành động nhón chân thơm nhẹ lên má tôi lúc ở bến xe có ý gì? Giữa hai người rốt cục tình hay nghĩa hay chỉ là một mối quan hệ không rõ ràng. Khi ở bên Ngọc Anh, tôi thấy thật mở lòng, hết như tìm được một cô tiên sẵn sàng lắng nghe mọi tâm sự của mình, tôi cảm tưởng như mình có thể chết đuối khi nhìn vào đôi mắt thơ ngây thoáng sợ sệt của Ngọc Anh, cảm giác lâng lâng nhẹ nhàng mỗi khi nghe giọng nói nhẹ như chỉ mảnh. Là do tôi vô tâm quên mất người con gái ở xa, hay là do tôi quá tưởng tượng nên nghĩ Ngọc Anh thích mình? Con gái đúng là một thứ sinh vật kì lạ, họ khiến ta vui, khiến ta buồn, khiến ta như kẻ điên rồi lại đẩy ta vào mê cung không lối thoát. Mải suy nghĩ nhiều, lại thêm vết thương sắp khỏi thì bị rách miệng nên người tôi mau mệt hẳn, tôi thiếp đi lúc nào không hay.

Nhưng tôi lại có tật xấu là khi đã suy nghĩ mà không tìm ra đáp án thì tốt nhất là không nghĩ nữa, cứ để mặc ọi thứ trôi đi, có duyên ắt sẽ tự đến, không thì gượng ép cũng vô ích. Ngày khai giảng, tôi đóng bộ đồng phục chần chu, sức nước hoa, đeo huy hiệu Đoàn chính tề mới đến trường. Hôm nay đến để dự khai giảng là phụ, còn ngắm nữ sinh trường tôi mặc áo dài mới là chính, đủ cả lớp 10, 11, 12. Vừa đặt chân vào sân trường, tôi choáng ngợp bởi trường tôi đông quá sức tưởng tượng, phải đến 2000 người là ít, còn chưa kể cựu học sinh về trường nữa. Đúng như dự đoán, buổi khai giảng là nơi các bạn nữ khoe nét đẹp của mình qua tà áo dài tinh khôi quyến rũ và cũng là ngày các bạn nam cố gắng luyện Byakugan. Lớp tôi ngồi ở hàng gần sát nhà thể chất, lúc tôi ngơ ngác vào nhầm hàng ghế lớp khác thì bọn con trai trong lớp túm lại, chúng nó hỏi đủ thứ, nào là sao không học hè? Hè tháng nghỉ ở nhà có vui không? Đợi mãi thằng Hoàng mới ề à đến trường, khi tinh anh tụ hội đông đủ cũng là lúc cánh con trai lớp tôi chỉ chỗ, bình phẩm đủ thứ:

- Uầy! Nhìn kìa, chị nào khối 11 đang mặc áo dài chụp ảnh với thầy Cung kìa.
- Hướng 8h, gái xinh lớp 10 đang đi, đấy thấy chưa, con tóc dài nhìn như Thủy Top đấy!
- Em kia ngon nhỉ, tao chấm rồi nhé, các chú cảm có xí xốn, thằng nào ra dò lớp với tên cho tao nào?

Một lúc sau, cả lũ con trai lớp tôi ồ à lên như bắt được vàng, cánh con gái đã thay xong áo dài, giờ đang lúu rúu cười nói đi vào hàng ghế lớp mình. Hôm nay bạn bàn trên xinh thật, kẻ mắt nhẹ, môi tô son phớt, tóc hơi bông thả xuống bờ vai thon nhỏ, khuôn mặt baby ấy cứ cười mãi, khoe chiếc răng khểnh duyên dáng, chốc chốc bạn ý lại khẽ đưa tay lên vuốt tóc, để lộ bàn tay trắng nõn dưới tay áo dài. Bộ áo dài sinh ra như để cho bạn ý mặc thì phải, từng đường nét ôm sát vào cơ thể con gái mới lớn phổng phao, lại càng tôn lên nét trẻ con ngô nghê trên khuôn mặt. Nhưng đang hay thì đứt dây đàn, tôi tịt nửa quãng cả chổng ghế nhựa vào đám con gái vì mắt tôi đang mãi nhìn bé bàn đầu thì tự nhiên gặp ngay con An tomboy, không hiểu nó nghĩ cái gì mà ngày hôm nay lại không mặc áo dài, đi áo quần đồng phục như con trai. Cơ mà phải nói rằng nhìn nó rất là sexy, mặc cái quần ống côn bó sát, rồi sơ vin đeo thắt lưng trắng. Mà cái giống sơ vin kĩ thì cái áo đồng phục nó sẽ bị kéo ghì xuống, nhưng vì kéo ghì nên nó lại làm nổi lên nhiều thứ lắm, thân hình con bé nhìn còn gợi cảm hơn cả showgirl, giá mà nó nuôi tóc dài như bé kia thì chắc con trai cả trường này đều chỉ nhìn mỗi nó rồi. Đã thế cái áo đồng phục con An mặc cứ như là áo trong suốt ấy, có thể soi thấy cả hoa văn trên áo trong nó. Tiếc thật, nếu đầu năm mày không xỏ làm tao tức thì có lẽ tao chọn của mày rồi đấy An ạ, mục tiêu càng có vẻ cá tính, năng động thế này tôi lại càng thích.

Thế rồi trong đám đông, tôi lại bất ngờ gặp Trang, mặc áo dài vào trông em càng đẹp hơn nhiều lắm, Trang mặc cánh áo dài xẻ tay, tóc ép dài, để mái ngố, mặt đánh phấn hồng, đeo đôi bông tai hình vòng, cái miệng xinh xinh nở nụ cười ngộ nghĩnh nhẹ như nắng đầu thu. Chợt Trang quay sang phía lớp tôi, hai cặp mắt chạm nhau, tôi luống cuống nhìn sang hướng khác, tai nóng bừng. Phía lớp bên kia, Trang ôm một tấm bảng vẽ trước ngực, tay phải đưa lên vẫy vẫy chào tôi, nở một nụ cười thân thiện, tôi cũng ngượng ngịu cười đáp lại song mắt vẫn hướng theo bóng dáng nghịch ngợm kia chạy tung tăng khắp lớp nín mọi người lại làm mẫu vẽ, và tôi khẽ mỉm cười khi thấy cô ấy chun mũi lắc đầu quẩy quẩy khi hết người này đến người khác từ chối làm mẫu. Bỗng “Độp!”, một cái đập đầu đinh vào vai, tôi sững cô quay lại xem đứa ôn dịch nào dám phá hoại giây phút này, thằng Cường hấp cười ranh mãnh, xoa cằm liếc tôi :

- Anh biết mấy ngày qua chú nghĩ ở nhà là có mục đích mà. Thì ra cái mục đích của mày đang riu rít như chim chích đằng kia.

Tôi hoảng hồn định chặn họng không cho nó bô lô ba la nữa thì nó đã nhảy vọt ra khỏi tầm tay tôi, hét oang oang với bọn cùng lớp:

- Chúng mày ơi! Hưng coolboy cảm nắng bạn Trang sọc xi lớp 10A4, từ này giờ cứ nhìn người ta rồi ngồi cười một mình này!

Bọn con trai nghe xong thì uầy, òa, ghê, loạn hết cả lên, mấy thằng liền ra bá vai bá cổ tôi, lẽ nhè:

- Cỗ cưới phải có thịt gà. Hưng cool phải có Trang kìa mới hay!

Phía con gái thì chúng nó xì xầm, rồi cười ré lên như lũ bệnh. Ngay sau đó, cái mồm và tốc độ thông tin nhanh của mạng học sinh đã đưa cái tin này lan khắp trường, lại có lăm đứa thêm mắm thêm muối, bảo rằng chàng nghỉ học hè, nàng trốn theo chàng, ngày ngày hai người nắm tay nhau rồi chàng ngồi gọt than cho nàng vẽ.

Tôi chỉ còn biết lắc đầu cười khổ sở, lừa lúc lễ khai giảng sắp kết thúc, vội tuồn ra lấy xe rồi téch khỏi trường. Nào ngờ chó cắn áo rách, lúc mình sắp ra cổng trường thì một lão lớp 12 lại hét toáng lên:

- Hoàng tử đi về rồi, chắc hẹn nhau trước ở chỗ nào những chàng ra trước nàng ra sau để tráng bản dân đàm tiếu mà. Em ơi đi đâu em ơi!

Tiếp sau đó là những tiếng rì rầm, rồi người này người kia thì nhau cười. Tôi nhìn ra phía lớp Trang thì thấy bọn lớp bạn đó đang xúm vào trêu, đùa thì, còn Trang ngồi ôm chặt tấm bảng, mặt đỏ lựng lên không biết trốn đi đâu. Chương trình biểu diễn văn nghệ phải gián đoạn vì vụ lùm xùm này. Thầy giám thị thì xách cổ tôi về lớp, vừa đi thầy vừa nín cười. Ôi thế là ngày khai giảng đầu năm của tôi thành địa ngục rồi, mới gặp có một lần thôi mà chúng nó thù dệt ra lăm chuyện thế này, về sau làm sao mà nhìn mặt nhau nữa?

11. Chương 11

Kéo dài gần tiếng nữa thì buổi khai giảng mới kết thúc, tôi nhẹ nhõm bước ra lấy xe, gì chứ chỉ vài hôm là chìm thôi, mình biết cái kiểu tin đồn này mà. Đang dừng xe ở ngoài cổng trường định rẽ ngược chiều phóng luôn ra bờ sông Hồng ngồi cho xả hết cái cục tức ngày hôm nay. Bỗng nhiên tôi nghe có tiếng láo xáo sau lưng, rồi có tiếng hô hào lên đi lên đi, chưa kịp ngoài đầu nhìn thì tự nhiên yên sau trùng mạnh xuống, may mà mình đi địa hình chứ không đổ luôn xe. Tôi nóng máy, gân cổ lên quay lại xem đưa khốn kiếp nào còn bày trò trêu mình nữa. Nhưng tôi dịu lại ngay, bởi người ngồi sau xe là Trang, hai má đang ửng hồng vì ngược, mắt ngấn nước, giận dữ nhìn tôi. Tác giả của vụ này chính là thông gia hai nhà A4 và D2, chúng nó cạy số đông, đùn đẩy em Trang về phía tôi rồi hai con bé lớp đó bế bạn đặt lên yên sau xe tôi. Đã thế chúng nó còn không đi ngay, cứ lơ nhố đứng đó, chúng mày chờ cái quái gì không biết nữa. Sau lưng tôi, Trang khê giật giật áo, lạnh lùng bảo:

- Đi đi! Không chúng nó nghĩ ra trò khác giờ.

Tôi nghe xong thì cầm đầu cầm cổ đạp một mạch về hướng bãi bồi lần trước tôi ngồi làm mẫu cho Trang vẽ, bỏ lại sau lưng tiếng chúc mừng của bọn quý sứ hai lớp, mà nghe loáng thoáng có cả giọng léo nhéo của con An :

- Hưng ơi! Trăng mặt vui về Hưng ơi!

Mãi cũng tới chỗ cũ, tôi vừa dừng xe là Trang đã nhảy xuống, ra đứng khóc thút thít ở một góc. Tôi ngó người ra, chẳng biết sao lại khóc nhỉ? Cứ chạy ra đỡ dành rồi hỏi :

- Ấy sao thế? Làm sao tự nhiên lại khóc?

Đúng là khó hiểu thật, mình càng hỏi thì lại càng khóc to. Bỗngưng Trang mím chặt môi, cầm cả bảng vẽ đánh bôm bốp vào vào vai tôi. Đang đánh thì bảng vẽ bằng gỗ fooc nên gãy, thế là quảng bảng vẽ, nắm tay đâm vào ngực tôi, hét : " Nhá! Nhá ! Nhá Nhá.....!" Nắm tay bé tí mà đâm vào người tôi đau thế. Nhưng tôi mặc, lặng yên để cho em đâm, mãi không thấy tôi có phản ứng gì, Trang chạy ra chỗ khác ngồi thụp xuống, lại khóc ngon lành. Tôi thì như thằng ngố, dở dành đủ kiểu mà Trang không nín, tôi mới ngồi xuống bên cạnh, cố cười nhả nhả hi vọng làm em ý vui lên. Nào ngờ em ý thấy mình cười thì thôi không khóc nữa, mắt rưng rưng nhìn thẳng vào mặt tôi. Trông mặt tôi cứ nhả nhả nhả nhả, Trang không nói nữa, ngồi im không khóc, nhặt sỏi đá xung quanh ném vào tôi. Tôi thì cứ ngồi nhìn ra sông, mặc cho em

muốn đánh hay ném gì, giờ có khi động vào lại khóc thêm ra, tôi sợ nhất là nước mắt con gái. Hồi lâu, bỗng đứng im ắng hẳn, không thấy đá ném nữa, tôi lên quay sang nhìn. Trang thôi không khóc nữa, giờ ngồi bó gối nhìn tôi chăm chăm, thấy tôi nhìn sang vẫn cứ ngồi im nhìn tiếp. Hết buổi hôm đó, chỉ có nhìn nhau rồi tôi đèo Trang về, ngồi sau xe, em lấy ngón tay khoanh khoanh vẽ gì đó vào lưng tôi, có lúc lại khẽ cười khúc khích, nhưng vừa cười thành tiếng là im bật luôn. Sao con gái đứa nào cũng sợ con trai thấy mình cười thì phải?

Về đến nhà Trang, thì ra nhà nàng ở đây, một ngõ nhỏ trong lòng Hà Nội, trước nhà có một giàn hoa giấy. Mình đi qua bao lần mà không biết, chẳng rõ Trang có biết trước đây ngày nào cũng có một thằng tôi sáng nào cũng đi giao báo khắp khu này không nhỉ? Lúc xuống xe, Trang ngập ngừng chào tôi rồi mở cổng đi luôn vào nhà. Tôi thì lại lặng lẽ đạp xe về, ngày hôm nay sao mà lắm chuyện xảy ra quá. Mọi thứ cứ rối tung hết cả lên, hệt như cảm xúc của tôi. Cảm xúc mới này là gì vậy?

Tối hôm đó, làm bài xong, tôi lại nằm vật ra giường, nhắm mắt tưởng tượng lại khuôn mặt của Trang lúc hờn dỗi, càng nhìn càng thấy yêu kiều, dễ thương. Khuôn mặt ấy, mang một nét quyến rũ dần ông ẩn trong cái tinh nghịch, hồn nhiên, da em trắng như tuyết, đôi mắt long lanh, nghịch ngợm, mái tóc bồng bềnh nhẹ xuống xuống bờ vai thon thả, nhưng đôi mắt kia lại ngấn lệ nhìn tôi, trách móc điều gì đó. Như một ma lực hút hồn tôi, khiến tôi vẫn mơ nhưng nhớ mãi...

Thế rồi, một hình ảnh khác lại chen vào trong tâm trí tôi, là Ngọc Anh nhẹ nhàng, trong sáng tựa thiên thần, nụ cười bên lên thấp sáng cả tâm trạng u tối nhất của tôi, rồi cái mi nhẹ lên má như lời hẹn bỏ ngõ.

Giữa hai người con gái, cảm xúc tôi thật khó diễn tả, khi thì ào ạt, thoáng đến thoáng đi khác chi cơn sóng. Khi thì nhẹ dịu, vương vấn mà thăm sâu tận trong tim, cái tĩnh lặng khiến tôi chìm vào trong yên bình, thanh thản. Một khiến tôi nhớ nhưng, vừa vui buồn lẫn lộn với chút xót xa, ngộp thở khi nhớ về. Một khiến tôi có cảm giác bình yên đến vô tận, cứ nhẹ nhàng thấp thoáng trong tâm hồn tôi như một cánh bướm trắng. Tôi biết chọn ai?

12. Chương 12

Cái suy nghĩ phân vân lựa chọn giữa hai người con gái của tôi, càng nghĩ càng rối như tơ vò, nhưng càng nghĩ thì tôi lại càng thấy nó ngớ ngẩn. Đúng là mình hoang tưởng rồi, người ta chỉ cười, nói chuyện với mình vài câu mà mình cứ làm như thề non hẹn biển không bằng! Đã là gì của nhau đâu, cố sao lại cứ bần khoản nặng lòng với ai? Nhưng, tim tôi lại cứ đập loạn nhịp mỗi khi nghĩ về hai người con gái đó, làm gì cũng thấy băng khuâng, xao xuyến nhớ nụ cười bên lên, nhớ cái dáng người ngọ nghinh ôm tấm bảng vẽ. Cảm giác này là sao đây, chưa bao giờ tôi có cảm giác thế này cả?

Vào tuần học mới, hôm nào đến lớp tôi cũng bị bọn quỷ sứ đứng chờ sẵn ở cửa lớp trêu chọc. Thằng Minh cán sự Toán thì giả giọng ẻo lả, ôm ấp thằng Hoàng :

- Anh Hưng à! Em nhớ anh nhiều lắm, sao mấy hôm nay anh chẳng qua lớp em thế?

Xong nó cười hé hé, nhìn chỉ muốn bẻ răng rồi bắt nó nuốt hết cho răng đó, sao cho chừa cái điệu cười ấy thì thôi! Rồi đúng như tôi dự đoán, thấy trêu tôi mãi mà tôi không phản ứng gì lại thì chúng nó bắt đầu chán và không muốn trêu nữa, mọi chuyện lại lắng xuống như chưa bao giờ xảy ra. Tôi ngoài mặt thì lạnh mà trong bụng như mở cửa, chỉ muốn hét to lên:

- Chết chúng mày chưa bọn rồi việc? Tưởng trêu bố mà dễ á! Chấp, chấp hết! Hế hế hế!

Tuần đầu tiên của năm học đối với tôi khá là dễ dàng, ngoại trừ ba môn Toán- Lý- Sinh ra thì những môn khác tôi đều xung phong lên bản đồ đạn cho cả lớp, đang hoàng rước điểm 10 chơi lại về chỗ trong con mắt thán phục của các thần dân lớp 10D2. Ôi cấp 3 hóa ra sướng hơn tôi tưởng, bài về nhà không, tổ trưởng truy bài không, cán sự lớp thì cùng một bè với lũ ham chơi như tôi, trong lớp thì thoải mái luyện Byakugan với các bạn nữ xinh xinh. Đúng là thiên đường nơi trần thế mà.

Dao này con An cũng bắt đầu có chút động tĩnh, mỗi khi tôi lên bảng trả bài thì ở dưới nó xụ mặt ra vẻ khó chịu lắm, nhất là giờ Văn khi tôi lên đọc thuộc và trả lời câu hỏi phụ, nó lại càng tức, mặt quay cọ, đỏ

ứng lên, cầm cái bút chọc chọc liên tục xuống mặt bàn. Không hiểu con bé này có não có vấn đề gì không nữa, mặt mũi xinh xắn, hàng hot nhất nhì lớp mà lại có tính trâu buộc ghét trâu ăn, quái thật. Nhưng phải nói rằng nó học Toán- Lý- Anh rất giỏi, cứ đến giờ có ba môn đó là nó giơ tay liên tục, át cả bọn cán sự như thằng Minh, thằng Hoàng. Chỉ khổ hai anh cán sự nhà ta, ngồi ngáp ruồi cả buổi chẳng có ma nào hỏi đến, cảm giác như phần tử thừa thải của lớp học.

Sáng thứ sáu của đầu tuần tháng 10, sau gần tháng học chính, lớp tôi cũng dần xóa bỏ khoảng cách, e ngại của buổi đầu năm mà chơi với nhau thoải mái. Cứ đến giờ ra chơi thì bọn con gái túm năm tụm ba chuyện trò xì xầm, còn con trai thì chạy xuống cantin bổ sung chút năng lượng cho 5 tiết học, vài đứa chơi đá cầu, vài đứa ngồi ghế đá nói chuyện tán dóc với nhau. Hồi đó, lớp tôi là trùm của cả khối về sự ham chơi, còn lập hẳn một hội chơi Half Life, cứ chiều đến là tụ tập lại quán net nhà thằng Tùng cán sự Hóa chơi, lắm khi rủ cả lớp khác chơi solo ăn tiền. Lớp tôi lợi thế là có sân nhà và quỹ thời gian rộng rãi hơn hẳn học sinh ban A nên có vô số thời gian để luyện tập bắn lên tay, thằng biết nhiều chỉ thằng biết ít, đi đâu khác lớp thì thắng tỉ lệ 80%, mỗi buổi ăn tiền cược phải đến gần 300k, lắm khi hào phóng bao luôn cả đội bạn đi ăn bù để thắt chặt tình thâm giao hai lớp, chơi vui là chính, tiền là chủ yếu. Nhưng cái gì cũng có mặt trái của nó, hội con trai lớp tôi vì ham mê điện tử mà mấy đứa sinh ra nghiện, tối nào cũng mò ra quán luyện tập, sáng đến lớp lơ đã lơ đã, chẳng còn tinh thần học với ngấm gái nữa, tình hình học tập sa sút hẳn, mới có nửa tháng mà có 6 chiến sĩ ôm trứng về nhà rồi, cứ tiếp diễn thế này chắc phụ huynh cho dẹp hội ăn chơi mất.

Sáng ngày hai đầu tuần sau, tôi đang đứng trực nhật thì con An lù lù đi vào lớp, lúc đi qua tôi, nó quăng một câu:

- Ngưu tầm ngựa mã tầm mã. Toàn một bọn học dốt, đú đờn chơi với nhau, làm mất cả điểm thi đua của lớp!

A con này láo thật, chủ tịch hội ăn chơi đang xóa bảng mà nó dám ngang nhiên xúc phạm vào niềm tự trọng của một “gê mê thủ”, tôi bực mình quăng cái giẻ lau xuống bàn, ra chỗ con An. Thấy tôi hầm hầm đi tới, nó coi cứ như không, điềm nhiên ngồi lấy sách vở ra ôn lại bài. Tựa tay vào thành bàn, tôi hất hàm hỏi :

- An! Sao từ đầu năm tới giờ cậu cứ thích gây sự với người khác thế nhỉ? Chẳng lẽ cậu không còn việc gì khác để làm à? Chuyện chúng tôi học hành ra sao chúng tôi tự giải quyết, điểm thi đua lớp mất là do nhóm làm thì nhóm sẽ cố hết sức để bù lại. Cậu nói bóng nói gió tôi thì tôi mặc kệ nhưng hể tôi còn nghe thấy cậu nói một câu xúc phạm đến mấy thằng bạn tôi thì cứ giờ hồn, thằng Hưng này không chỉ biết văn đâu. Con gái con đứa, chẳng có tí thù mị nết na nào, vừa sáng ra đã chọc ngoáy người khác!

Con An đứng dưng trước lời đe dọa của tôi, thần nhiên ê a đọc thuộc bài. Càng nhìn tôi lại càng cáu, bỏ luôn ra khỏi lớp, xuống xếp ghế chuẩn bị giờ chào cờ.

Nguyên buổi đó, con An cứ im lìm, không tỏ vẻ gì là e ngại cả, vẫn cứ giơ tay lên bảng liên tục, coi chuyện hồi sáng giữa hai đứa chỉ là trò dọa nạt vớ vẩn. Tôi ngẫm nghĩ lại thì thấy buổi sáng mình cũng là quá đáng thật, dù sao thì nó cũng là con gái, mình nặng lời quá vậy e rằng làm nó tổn thương.

Lúc đi học về, khi tôi đang dắt xe ra cổng thì bỗng thấy Trang đang tung tăng chạy ra chỗ mình. Cô nàng nhón người ngồi gọn lên yên sau xe, cười toe bảo tôi:

- Cho mình đi nhờ về nhé. Hôm nay bố mẹ mình về quê đột xuất không báo trước, giờ chẳng tìm ai đưa về được cả.

Tôi trở mắt nhìn nhưng vẫn lặng yên đèo Trang về, gì chứ đèo gái còn chê thì đúng là mình ngu thật, làm xe ôm bắt đắc dĩ thật nhưng cứ thế này thì làm nữa cũng được. Trên đường về, hai đứa đi ngược chiều với con An, chợt Trang vẫy vẫy tay chào, con An cũng vẫy tay chào lại. Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Trang quen nó à?

Trang đáp:

- Hồi trước bọn mình học chung cấp 2, An tốt lắm, làm lớp trưởng gương mẫu, năng nổ hoạt động tập thể, lại có lắm anh lớp trên để ý nữa.

Tôi cười hỏi:

- Thế cậu thì không có anh lớp trên nào để ý hả?

Trang đâm vào lưng tôi cái rỗ đau, xong lại ngượng nghịu đáp:

- Tớ xấu thế này, nghịch phá thế này thì ai thích cho được. Năm cấp 2 thì An là thần tượng của tớ đấy, nhưng không rõ vì sao mà lên cấp 3 An lại thay đổi đến thế. Ít liên lạc với lớp cũ, cắt tóc ngắn, không còn vui vẻ hòa đồng như trước nữa.

Mãi nói chuyện, về đến trước cửa nhà Trang lúc nào không hay. Cô nàng rủ tôi vào nhà uống nước cho đỡ mệt đã rồi về sau, hôm nay bố mẹ Trang đi vắng nhà hết nên không ngại người lớn đâu. Tôi vội kiểm soát từ chối vì mình con trai, người ta con gái, nhà không có ai mà mình lại vào, hàng xóm họ biết được thì chẳng ra sao cả. Trước lúc tôi về, chợt Trang gọi giật, níu níu tay tôi lại:

- Ê ê ê này! Chờ chút đã.

Nói đoạn Trang rút trong cặp ra một cây kẹo mút xoắn xoắn nhiều màu, to dùng, gài vào trước ghi-đông xe, rồi đột nhiên véo mũi tôi, cười hì hì :

- Trả công cho anh tài xế đẹp trai đấy. À mà cho tớ véo mũi cái, nhìn mặt cậu ngố ngố hay lắm ý.

Xong Trang chạy tót vào trong nhà, lúc tôi chuẩn bị đạp xe đi thì tự nhiên cô nàng thò mặt qua ô hoa gạch trên tường, vẫy vẫy tay chào tôi:

- Quên mất không chào tạm biệt, cậu đi về cẩn thận nhé. Rất vui vì được làm bạn với cậu!

Tôi vuốt tay lên vành mũ, gật đầu cười chào lại rồi mới đi về. Cô nàng nghịch ngợm này hay thật, mới gặp mà khiến mình thấy thật gần gũi, dễ mến. Sau đó, cả đoạn đường về nhà, tôi cứ vừa đi vừa cười như thằng điên, mấy người đi đường còn ngoái lại nhìn cái mặt nhăn nhó của tôi, không biết tại sao mà thằng kia trông yêu đời thế.

13. Chương 13

Vừa về đến nhà, tôi đứng ngay bố tôi ở cổng, ông nhìn định hỏi tôi sao về muộn, nhưng khi mắt vừa đưa xuống thấy cái kẹo sắc sỡ cắm trên ghi-đông xe thì bố tôi lại cười ha hả, xoa đầu tôi khen:

- Thế mà làm bố lo mãi, thằng này khá thật, mới đầu năm học đã có quà rồi. Thôi vào ăn cơm đi, mẹ đang chờ, tý nữa bữa cơm bố con ta nói chuyện tiếp.

Tôi lên phòng thay đồ rồi xuống ăn cơm mà trong lòng như ngồi trên chảo rang. Bố tôi kể với mẹ về cái kẹo mút kia, rồi sau đó thì lại bảo tôi hơn cả bố, năm lớp 10 đã có đối tượng rồi, con hơn cha là nhà có phúc. Nhưng sau đó, chủ yếu toàn là bố kể về quá trình cư xử mẹ trong suốt 3 năm rông rã.

Buổi chiều, còng lưng làm hết chỗ soạn Văn và tụng xong đồng công thức Toán, tôi tự thưởng mình bằng một vòng đạp xe dạo quanh, hôm nay thử đi vào mấy ngõ nhỏ nhỏ xem có thông sang đường khác được không. Tôi có sở thích đi dò đường ở Hà Nội, nhiều lúc đi cả buổi cũng chỉ dò thêm một ngõ mới, một đường tắt mới. Cái cảm giác thích thú khi được luồn lách trong những con ngõ nhỏ, hơi ẩm lạnh tỏa ra từ những bức tường rêu phong, khi đi vào trong một cái ngõ, tôi như tách rời hẳn với một Hà Nội ồn ã, xô bồ, có thể từ từ đạp xe nhẹ nhàng, sống chậm lại và suy tư một chút.

Bữa trước, lúc tránh tắc đường tôi có đi qua một cái ngõ bé tí nhưng lại thông vào một khu dân cư rất rộng, có cả một công viên nho nhỏ cho người già và trẻ con trong khu ra chơi nữa. Hôm nay tôi nhất quyết phải vào trong đó khám phá thêm những ngõ rẽ khác.

Thả hồn vào trong những suy ngẫm về cuộc sống xung quanh, tôi đi chậm chậm hết cả chiều dài của con ngõ sâu hun hút, đến tận khu dân cư bên trong. Lặng yên ngắm nhìn những ngôi nhà cổ kính với dàn hoa trước hiên, với những chậu cây xi măng trồng lay lắt bên bờ tường, cảm thấy thật hạnh phúc khi nhìn hai bà cháu nhà họ đang tập đi xe đạp. Đi tiếp vào thì tới công viên nhỏ, trong công viên này thì lại khác hẳn với những công viên tôi thường thấy. Không có hàng quán, không có thanh niên tản bộ hay sinh viên ngồi học bài, cả khu công viên nhỏ chỉ có vài cái xích đu, một ô nhà cầu trượt trong góc và hai mái nhìn như đình vọng phong. Tôi từ từ dựng xe, hít một hơi thật sâu và đi sục sạo những ngõ ngách trong cái công viên

này. Bất chợt, lọt vào mắt tôi là hình ảnh một đứa con gái tóc ngắn, mặc áo phông quần ngắn đang nằm vắt vẻo trên mái của cái nhà cầu trượt, nhìn thẳng lên tán lá xanh rì. Là con An đánh đá hay gây khó dễ cho tôi mà. Nhưng sao lúc này nhìn trông nó hiền quá, hết như một chsu mèo con lười nhác nằm đó. Khe khẽ nhón chân định leo lên trên nóc, chợt tiếng cát, vụn vang lên lạo xạo dưới đế giày tôi, con An thò đầu nhìn xuống, trông thấy tôi đang cố leo lên, nó xì dài một tiếng, ngán ngẩm:

- Chỗ này mà cũng mò vào được à? Mà có biết leo không đấy, chới với lại lộn cổ ra đấy thì không ai đền đâu nhớ!

Xong nó nằm trên đó, chống cằm xem tôi leo lên. Nghe giọng điệu con An có chua ngoa nhưng xem ra nó không có vẻ gì là khó chịu khi thấy tôi ở đây cả, lúc tôi bật người leo nốt rìa mái để lên nóc, còn đang cào cào chân tìm chỗ bám thì tự nhiên con An chìa tay ra cho tôi nắm lấy, rồi kéo tôi lên mái. Bàn tay con gái nhỏ bé và mát thật, nhìn bàn tay thon nhỏ nằm gọn trong bàn tay dài chữ M của tôi, cố kéo tôi lên, tự nhiên mọi ác cảm trước đây của tôi về con An bỗng tan biến hết cả.

Ở trên mái, tôi nằm dài ra bên cạnh nó, còn nó thì như không quan tâm đến sự hiện diện của tôi, vẫn lặng im nhìn lên tán lá. Tôi cũng nhìn theo, thỉnh thoảng lại ngó sang nhìn lên con An. Khuôn mặt cau có, ngạo nghễ trên lớp giẻ chỉ còn là một khuôn mặt đang nheo nheo mắt nhìn lên tán lá, phảng phất một cái gì đó yếu mềm, trốn tránh ẩn sau mái tóc cắt ngắn, bộ mặt thản nhiên trước mọi chuyện kia. Lúc này, trông con An hiền lắm, chẳng biết do khung cảnh tĩnh lặng xung quanh tạo nên hay là do cái ngang bướng của nó đã phải mất hoàn toàn trong nơi bí mật này?

Phá vỡ sự im lặng giữa hai đứa, tôi cất tiếng hỏi:

- An này!

Nó đáp bằng giọng:

- Gì thế?

- Cho mình xin lỗi chuyện hồi sáng nhé. Mình nặng lời quá.

- Tưởng cái gì. Đã qua thì cho qua luôn đi. Đàn ông con trai gì mà nhớ lâu thế!

Tôi thở phào nhẹ nhõm, dè dặt hỏi nó:

- Nghe nói hồi trước An rất nổi ở trường cấp 2 phải không? Sao tự nhiên lên cấp 3 lại khác thế?

Chợt con An ứa nước mắt, nó quay mặt đi chỗ khác, lau vội giọt nước mắt bất chợt kia, giọng nghẹn lại mà cố bình thản, đáp:

- Chẳng sao cả. Từ nhiên thích thế thôi! Mà đừng xưng hô mình tớ thế nữa, gọi mày tao đi cho dễ nghe!

Tôi ngồi bật dậy, nhìn thẳng vào mắt nó, hỏi:

- Có chuyện gì khó nói cứ trút hết ra đi. Còn hơn là giữ mãi trong lòng. Mình... Tao với mày là bạn bè mà, chia sẻ bớt đi chút nào hay chút đó.

Nó ngồi dậy, ngạc nhiên hỏi tôi:

- Là bạn hả? Bạn kiếm dễ vậy hả?

Tôi đáp:

- Nếu mày muốn!

Con An bặm môi, rồi giọng nhỏ xíu, kể ngất quãng:

- Năm lớp 9, bố mẹ tao có xích mích. Hai ông bà chuẩn bị ly dị nhau, đơn kí hết cả rồi, chỉ còn chờ ngày ra tòa nữa thôi. Tao chẳng biết gì về chuyện đó, chỉ đột nhiên một bữa cơm tối mẹ tao hỏi: “Bố mẹ không ở được với nhau nữa. Con định theo ai?” Tao không tin vào tai mình, hỏi đi hỏi lại mấy lần mới biết tao không nghe nhầm, bố mẹ tao sẽ ly dị thật!

Nước mắt nó lại lăn dài trên má, nó lấy cổ tay cố chùi đi nước mắt. Cúi gằm mặt xuống, nghich nghich mấy viên sỏi, giọng nghẹn đắng kể tiếp:

- Tao bị sốc nặng. Học hành sa sút hẳn, giữa kì 2 thì mất chức cán bộ lớp, điểm số cũng tụt dốc nhanh chóng. Những đứa trước hay đi cùng tao, giờ thấy tao không nổi tiếng trong trường nữa, không còn xe đưa xe đón, bố mẹ cung phụng cho nhiều tiền nữa thì bỏ tao sang xun xoe với con khác. Nhìn xung quanh mình tao nhận ra chẳng có ai là bạn hết, chỉ toàn lũ cơ hội. Chán chường, tao uống thuốc ngủ tự tử nhưng bố tao phát hiện kịp, đưa đi bệnh viện rửa ruột nên cứu được. Hai ông bà sau cái đợt chăm tao nằm trong viện, nhận ra là còn yêu nhau lắm nên không xé đơn, lại ở bên nhau. Coi như tao uống thuốc không uống.

Sau vụ đó, tao ra viện, cổ lấy lại điểm số, lại được cung phụng như trước, lúc đó bọn xun xoe kia lại quay lại đi bên cạnh tao. Nhưng tao chẳng còn tin ai nữa, chửi thẳng mặt chúng nó rồi hôm sau tao cắt tóc ngắn, đem mớ tóc đã cắt lên lớp quăng vào mặt một con, bảo: " Tao với chúng mày chắc cũng chẳng hơn mớ tóc này đâu. Thích thì cắt, thích thì để, nhưng tóc cắt rồi thì đừng có nói lại!" Rồi tao cạch mặt luôn chúng nó còn chúng nó đi khắp khối kêu xấu tao. Lên cấp 3, tao vẫn để tóc tomboy như nhắc nhở bản thân rằng đừng tin ai cả, không có bạn bè thế đâu.

Nói xong, hai mắt con An đã đỏ hoe, nó im lặng không nói gì nữa, tôi cũng im lặng. Một lúc, tôi bảo nó:

- Thử tin ai đó một lần nữa đi. Có tao này, tao làm bạn mày! Dù có chuyện gì thì mày cứ biết rằng sau lưng mày luôn có thằng Hưng này.

Nó nhìn tôi hồi lâu, cắn chặt môi, rồi thở dài đáp:

- Được. Từ giờ tao và mày là bạn nhé. Ngoéo tay thế nào!

Nói đoạn, nó đưa bàn tay bé nhỏ ra, chìa ngón út ra, tôi móc ngón út mình vào ngón út nó, cười bảo:

- Thề nhé. Làm bạn tốt suốt đời!

Con An đột nhiên cười rạng rỡ, lần đầu tiên tôi thấy nó cười. Một nụ cười thật đẹp, nụ cười của lòng tin và hi vọng vào tình bạn mới.

14. Chương 14

Tình bạn giữa tôi và con An thật là kì lạ. Đến một cách tình cờ, từ một khoảng lặng của cuộc sống, đời tôi có hai hồng nhan tri kỉ, người thứ nhất là Ngọc Anh và người thứ hai là An. Có những chuyện mà khi nói với những thằng bạn thân như Việt, Dũng lại không được, vậy mà khi chia sẻ với hai người con gái đó, tôi lại thấy nhẹ nhõm vô cùng. Tối tận bây giờ tôi vẫn chẳng hiểu tại sao.

Sáng của đầu tuần sau, bọn bạn cùng lớp cứ ngạc nhiên mắt chữ O mồm chữ A khi thấy tôi và con An không còn trong tình trạng chiến tranh lạnh nữa mà lại tí tởn trên đùa, hỏi bài nhau. Thằng Hoàng lựa lúc con An về chỗ, túm áo tôi hỏi:

- Mẹ cha mày! Trông tằm ngấm tằm ngấm mà ghê thật. Đã có em Trang sọc xi bên A4 rồi giờ lại thêm cả An hấu, mày tính đi chơi thì mỗi tay ôm một em à? Mà sao mày cư xử nó nhanh thế, mới vài hôm trước còn...

Tôi vội gạt đi, mắng át nó:

- Bậy nào thằng này. Tao chơi với nó như bạn bè, cũng như tao chơi với bọn mày thôi. Ba hoa chích chòe nhiều, con An mà biết thì mày cứ chuẩn bị tinh thần ăn liên hoàn guốc nhé!

Thằng Hoàng thôi không nói nữa, ngồi đằng sau tôi nó cứ tùm tùm, vuốt cằm lẩm bẩm:

- Ờ hớ! Bạn bè ...bạn bè. Giờ thì anh đã hiểu!

Bỏ mặc mấy câu xỏ xiên của nó, tôi ngồi im cố tụng nốt chỗ công thức toán vào đầu, nơm nớp sợ đến giờ Lý sẽ đánh đòn lên bảng làm bài. Ngồi thêm độ 5' thì thầy Lý lừ lừ tiến vào lớp, "sát khí đằng đằng, trong tay cầm sổ Nam tào chỉ chờ điểm tên đoạt mạng". Đúng là ghét của nào trời trao của ấy, thầy Tính vừa gõ sổ ra thì gọi:

- L.T Hưng, lên bảng làm bài 4.11

Đau khổ vác quyển vở bài tập lên bảng, tôi cố đi thật chậm, từ từ cầm viên phấn gỗ đánh cạch lên mặt bảng, ngán ngẩm nghĩ đến cảnh ôm con 2 to tướng về chỗ, mất đi hình tượng Hưng trùm sò ăn chơi của lớp. Ôi số phận sao nở đờn người anh hùng vào chỗ chết! Nhưng đúng là trong cái rủi có cái may, đang ngồi dạy bỗng nhiên có thầy giám thị hỏi gì thầy nên thầy đi ra hành lang nói chuyện. Nhân lúc đó, ở dưới lớp, có tiếng thằng Hoàng nhắc :

- Tính quãng đường bằng nửa tích gia tốc rơi với bình phương thời gian, cộng tích Vo với thời gian.

Như được khai sáng, tôi tự động nhớ ra công thức cả bài. Thư thái viết số, bấm máy tính lạch cạch, sau 5 phút đã hiên ngang về chỗ. Thầy Tính đi vào đúng lúc tôi bước về, thầy đeo kính lên, sầm soi bài giải, xong búng tay đánh chóc, quay xuống bảo thư kí lớp:

- Thủy, ghi sổ Hưng 10 điểm hệ số 1!

Chao ôi! Lần đầu tiên mình được một điểm 10 môn Tự nhiên, còn gì hạnh phúc hơn nữa, may mà có cứu tinh Hoàng biến thái, nếu không chắc giờ này anh hùng xanh cỏ rồi. Đến 3 tiết sau, có Văn-Văn-Hóa, tôi lên bảng đỡ đạn cho hội ăn chơi được giờ Văn, đến giờ Hóa thì cô gọi trúng ngay thằng Quốc cổ cò. Thôi thế là hồngбет, đại ca này vốn chí hướng tại quán game, lại dốt đặc cán mai môn Hóa, thêm phát đạn này nữa thì thành trì của hội sụp đổ chỉ còn là vấn đề thời gian. Bài này tôi làm rồi nhưng nhắc kiểu gì mới được, Quốc cổ cò nghe ngơ ngẩn còn hơn bà nội tôi, từ bàn 3 mà nhắc chắc gì nó nghe được, chữ tác đánh chữ tộ thì sướng. Cô Hóa thì lại cứ ngồi rà mắt nhìn khắp lớp, anh nào ho he cái là cho đi cộ nhà vệ sinh. Vậy nên giờ đó, Quốc cổ cò sụt sùi bê quả trứng cò về ấp, thêm cái bản kiểm điểm chữ kí phụ huynh nữa.

Giờ về, tôi với thằng Hoàng tụ tập bọn con trai lại, bàn cách cải thiện tình hình học tập, chứ cứ tiếp diễn thế này thì chẳng còn đâu mà điện tử nữa. Thằng Hoàng mở đầu:

- Học hành thế này là không ổn rồi. Bố mẹ mà biết là ngủ đường hết, từ chiều nay, chia ra thành các nhóm. Nhóm nào yếu Xã hội thì do thằng Hưng phụ trách kèm cặp, bồi dưỡng. Nhóm nào yếu Tự nhiên thì sẽ chia ra do tao, thằng Minh phụ trách. Hẹn 3h chiều tụ tập ở nhà tao. Có ai ý kiến gì không!

Cả lũ đồng thanh “Không!”, vì một tương lai điện tử thả phanh, ăn hàng không cần tính.

Kế hoạch học nhóm tiến triển rất tốt, chỉ trong một tháng mà cả lũ đi lên trông thấy, lớp không bị trừ điểm thi đua, hội ăn chơi thì rước về toàn điểm 7,8. Phụ huynh mát lòng mà chủ hàng quà cũng mát dạ, cả hội lại trở về với tiêu chí “Chơi chơi nữa chơi mãi!”, nhưng giờ còn phải giữ vững điểm số nữa nên thời gian ra net cũng ít hơn trước. Dù sao thì việc học vẫn hàng đầu, còn hai năm nữa là vượt Vũ môn rồi, không lo sớm, đợi nước đến cổ mới nhảy thì nhục mặt.

Đạo này, tôi với Trang thân mật hơn hẳn, đèo nhau về thoải mái, không sợ lời trêu đùa của lũ bạn nữa. Chẳng biết tự bao giờ mà nghiêm nhiên tôi với em lại trở thành một cặp. Cứ chiều chủ nhật, tôi rút khỏi đội bắn CS, cùng Trang ra bãi bồi sông Hồng chơi, có hôm thì dạo quanh mấy khu phố cổ, có hôm thì vào Kim Đồng, Tiền Phong. Tôi nhớ những buổi chiều đầu đông, cùng Trang ngồi ở bên bờ sông Hồng, gió từ sông thổi lạnh mát. Tôi ngồi xếp bằng, bên cạnh em, thích thú xem em vẽ lại cảnh sinh hoạt một xóm chài lúc chiều muộn, vẽ lại cầu Long Biên, hay đơn giản chỉ là ngắm em mặc áo sù sụ như con gấu bông, dang tay cười tươi đứng giữa thảm hoa cải vàng nhẹ, tóc mai bay phất phơ trong cái gió lạnh khô của mùa đông, nụ cười của em như xua tan đi cái lạnh gió sông đang thấm vào da thịt tôi. Lúc đi về, Trang ôm nhẹ vào eo tôi, tựa đầu vào lưng như tránh cái gió lạnh đang thổi lúc chiều muộn, những lúc như thế, tôi chỉ ước bờ vai mình rộng hơn để có thể che chắn hết những cơn gió đông thổi rất mặt kia, để Trang ngồi ngoan ngoan trong sau xe tôi, tựa đầu vào lưng tôi mà khe khẽ hát một bài vu vơ nào đó.

Càng về mùa đông lạnh, lòng tôi lại càng băng khuâng, xao xuyến đến khó tả. Mỗi khi nhìn lên nền trời âm u xám xịt của mùa đông, nghe tiếng lá bàng cuốn theo gió kêu lẹt xẹt trên mặt đường, hay khi bất chợt nghe một tiếng rao bánh giò giữa đêm đông, cảm xúc đó lại trở dậy trong lòng tôi. Có một lần, lúc tôi với con An ngồi chơi ở trên nóc cầu trượt, tôi ngồi co một chân, còn con An thì nằm dài ra, gối đầu lên tay nhìn lên nền trời men sứ. Đang ngồi chuyện phiếm, tự dưng tôi dừng lại và ngắm kĩ khuôn mặt nó. Con An đẹp, thật sự là rất đẹp. Nó mặc một chiếc áo len cổ lọ, quần bò ống côn, quàng một cái khăn len to đan chỉ chút hình monokuro, chỉ hở mỗi khuôn mặt thanh tú, trắng tái vì lạnh, đôi mắt đẹp lung linh, cái mũi cao đang cổ hích hích để thở qua lớp len quần quanh. Tôi mỉm cười, thò tay búng một cái vào mũi nó, nói:

- Cho tao nghịch phát. Nhìn mặt mày vừa xinh xinh lại ngộ ngộ, trông như con gấu trúc ý.

Nó cười hí há, ngồi dậy, xuống nền, cúi mặt ngang ngang xuống rồi ngẩng sang hỏi tôi :

- Thế á! Thế mà giờ này vẫn chưa có người yêu này. Ai như anh Hưng coolboy, có hotgirl Trang sọc xi, rồi cả một đồng người hâm mộ nữa. Chẹp chẹp, số đào hoa thật.

Tôi bật cười to, dang một tay định quàng lên vai nó,đùa:

- Chưa có người yêu hả! Cho một vé này.

Nó vênh mặt lên, gạt tay tôi ra:

- Êo! Không thêm. Chị đây có mà trai theo hàng đàn, chẳng qua không thích thôi.

Hai đứa cười hồn nhiên, chợt con An nhặt một cái lá bàng đỏ rực, lấy ngón tay đục hai cái lỗ rồi nhìn xuyên qua đó, bảo:

- Mày có thích mùa đông không Hưng? Còn tao thì thích đông lắm, được mặc toàn đồ đẹp này, tối ngủ ấm ới là ấm. Nhưng chán mỗi cái sáng ra phải dậy sớm đi học. Mày không biết thì thôi, mỗi buổi sáng đi học là một lần tao đấu tranh tư tưởng đấyQ

Tôi gật gật đầu đồng ý, hỏi nó:

- Ê An! Mày có thích nghe sáo không?

Hai mắt nó sáng lên, chớp mắt hỏi tôi:

- Mày biết thổi à. Thổi đi, thổi đi! Cho tao nghe với!

Tôi mỉm cười, lấy trong ba lô ra cây sáo mới mua, ngượng ngịu gãi đầu, bảo:

- Tao mới tập thôi, mà tao lại mù nhạc lý nữa. Nên tao cứ cảm xúc thế nào thì thổi tự do vậy, nghe thì đừng có chê nhá, tao dỗi đấy.

Nó bĩu môi, lè lưỡi, phẩy phẩy tay:

- Dài dòng quá. Thổi thì thổi anh đi, có gì cũng không phải lo, tim tao tốt lắm, không dễ gì nghe xong mà đau tim tởm luôn đâu.

Tôi đưa cây sáo lên ngang miệng, lấy hơi, tay bấm lần các lỗ trên thân sáo. Lúc đó, cảm xúc trong lòng tôi là một cảm giác lạ của mùa đông, nhưng lại đan xen với chút gì đó thật ấm áp, dịu nhẹ. Chẳng biết tiếng sáo mình thổi ra thế nào, tôi cứ thoải mái thổi bằng cả trái tim và tâm hồn mình, nhắm hờ mắt để chìm sâu vào trong cảm xúc. Thi thoảng, mở mắt ra, tôi nhìn thấy con An đang lim dim mắt, lắng tai nghe tiếng sáo, người hơi đứng đưa theo nhịp sáo. Thổi xong, tôi nhẹ nhàng hạ cây sáo xuống, con An vẫn lim dim mắt đứng đưa người, tôi kéo nhẹ tai nó, bảo:

- Con ngẩn! Tao thổi xong rồi, mày ngủ lúc nghe tao thổi sáo đấy hả. Đúng là xúc phạm người nghệ sĩ mà.

Nó mở mắt, ngơ ngác nhìn tôi, chợt cười cầu tài, nói:

- Hi! Xin lỗi mày nhá. Tao tập trung nghe quá nên hết lúc nào không biết. Mày thổi bài gì mà hay thế?

Tôi đáp:

- Có thổi bài gì đâu. Tao mù nhạc lý, lại mới tập nên chẳng nhớ bài nào cả. Chỉ bấm nốt theo cảm giác thôi. Nghe thế nào ?

Con An nghech đầu nhìn lên trời, ngón tay trở khê chạm chạm vào môi, cau mày nghĩ. Xong nó quay ra bảo tôi:

- Nghe như cảm giác không tên, chứa cả âm thanh, mùi hương, hình ảnh, amng cái gì đó rất đông. Nhưng lại có một cảm giác ấm áp nhẹ nhen lên. Tao chỉ nhận xét được có thế thôi. Còn lại mãi nghe nên chịu.

Tôi sững sốt nhìn nó, sao nó lại nói trúng tâm trạng tôi thế chứ. Nhận thấy cái nhìn của tôi, nó liếc nhìn nghiêng nghiêng, trở tay vào tôi, cười :

- Á à! Trúng tim đen rồi nhá. Cảm xúc của người đang yêu. Ổ là la.

Tôi cười trừ, hỏi:

- Sao mày biết rõ ý tao thế?

Nó lại vênh mặt lên, tự hào:

- Chuyện. Tao bạn mày lại không biết mày chắc.

Đúng là hoàng kim vạn lạng còn dễ kiếm, thế gian tri kỉ thật khó tìm. Tôi còn kiếm đâu ra người thứ hai hiểu rõ tâm sự thâm kín trong lòng tôi như con An được nữa, nhất lại là một hồng nhan tri kỉ như nó. Khẽ đắm nhẹ vào vai nó, tôi nói như một khẳng định :

- Mày đúng là Tử Kỳ của tao, An ạ !

Nó cười toe, bẹo má tôi, đáp:

- Không tao thì còn ai vào đây nữa. Nói thừa!

15. Chương 15

Tôi mà con An ngồi chuyện trò quên cả thời gian, lúc trời tối rồi nó mới hoảng hốt chạy về nhà cho kịp giờ cơm. Mà con này quái thật, hành xử như con trai mà lại sợ tối, nhà ngay gần đấy mà lúc đi qua cái ngõ cứ lú lú ngó sau xe, úp mặt vào lưng tôi, chốc chốc lại hỏi:

- Hưng ơi! Qua cái ngõ chưa? Bao giờ đi hết thì bảo tao tao mới dám mở mắt ra.

Đưa nó về nhà an toàn, lúc cô giúp việc nhà nó đang mở cửa chờ nó vào thì tôi chợt chỉ tay lên cuộn ống nước treo ngang cành cây, bảo:

- An ơi rần kìa mày!

Nó ré lên, chạy tót lên bậc tam cấp, xong thò đầu nhìn ra cửa, thấy đấy chỉ là ống nước, nó lừ mắt nhìn tôi, ngúng nguẩy đi vào.

Hôm đó, tôi về muộn hơn mọi ngày, bố mẹ tôi hỏi sao đi về muộn, thấy tôi ấp úng trả lời, bố nháy mắt với mẹ:

- Về muộn là về muộn, tôi với bà lại hỏi nhiều làm gì nhể? Thôi, thằng Bin lên tắm rửa thay quần áo rồi xuống ăn cơm, hôm nay mẹ nấu bò sốt tiêu đen đấy.

Nghe tới món khoái khẩu, tôi phóng vọt lên tầng 3, tắm rửa thay đồ với tốc độ ánh sáng, xong trượt trên thành lan can xuống tầng 1. Vừa vào phòng ăn, tôi đã sà ra mâm cơm, hít hà cái mùi thịt bò quện với hạt tiêu thơm nồng, định thò tay nhón một miếng. Mẹ tôi nhéo tai, bắt rửa tay kĩ hăng ngồi ăn đàng hoàng. Hôm nay mẹ nấu bao nhiêu món ngon, tôi ăn liền 4 bát mới khê khà xoa bụng, ì ạch leo lên gác 3 học bài.

Tôi học phải nói là đại lãn vô cùng tận, trong 1 tiếng đã xong hết cả bài tập, soạn bài cũng ngon lành cành đào rồi, lại trở về với mấy tính thân yêu đây, không biết tối nay có ai onl yahoo không? Chán thật, chẳng có ma nào onl. Mai được nghỉ đến cuối tuần cho 12 thì cứ gì đấy, vậy mà chẳng có đứa nào chơi tối nay cả. Thôi ngồi đọc Sherlock Homes vậy. Ngồi đọc được phần ba quyển thì tự nhiên tôi bị buzz liên tục, giở ra xem thì toàn là bọn cùng lớp, hết đứa này đến đứa khác rủ tôi đi chơi. Tôi bảo chúng nó lên blog lớp, có gì thì bàn hẩn hoi. Tranh cãi mãi, đứa thì ủng hộ CS muôn năm, đứa thì ủng hộ đi chơi quanh Hà Nội,... Tôi thử đưa ra ý kiến :

- Từ giờ đến cuối tuần còn nghỉ hơn 3 ngày, thứ 2 tuần sau nghỉ công đoàn thêm 1 ngày. Minh thừa thời gian để chuẩn bị một chuyến dã ngoại ra ngoại thành chơi.

Nghe đến “đi chơi xa”, chúng nó ủng hộ ầm ầm. Con Thy với thằng Sơn thì càng ủng hộ tích cực. Gì chứ đôi này “tình trong như đã, mặt ngoài còn e” lâu rồi, chuyến này lớp tôi làm mai cho đôi trẻ vậy, sau này chuyện có thành thì đám ông tơ bà nguyệt lóc nhốc này cũng có công to đấy chứ.

Cãi cọ ồm tỏi trên blog, cuối cùng con Thy phân lớp ra thành 2 nhóm trai với gái. Nhóm trai thì đi trước ngày mai, dò đường sẵn với quan sát chỗ nào tốt có thể ngồi cả lớp được, còn đám con gái sẽ đi dò... hàng ăn ngon, bổ, rẻ. Sáng hôm sau, tôi xin phép trước với bố mẹ sẽ không về ăn cơm trưa, cùng nhóm thằng Hoàng, thằng Quý, thằng Minh đi ra khu ngoại thành, dò cả ngày cũng chẳng tìm ra chỗ nào ra hồn, chỗ gần thì rõ đông người cắm trại, chỗ gần với thiên nhiên thì lại quá xa. Cuối cùng chốt lại là ra Bát Tràng, chơi bời, nặn gốm chán rồi đứa nào mua gì thì mua.

Sáng thứ bảy, hẹn trước ở cổng trường, lớp tôi tập trung được 30 mạng, còn lại vì bố mẹ không cho đi hoặc bận học thêm học nếm gì đấy nên không trốn được. Đúng 6h30, cả lớp bầu đoàn thể tử kéo nhau lên Bát Tràng. Hôm nay rét ngọt, đi xe đạp cho nóng người vậy. Mới đi có già 5 cây số, bọn con gái đã lấm đũa nhõng nhẽo, hỏi liên tục đến nơi chưa, còn bao lâu nữa, mỏi chân rồi. Con An ngồi sau xe tôi, hết nghịch mũ áo tôi nó lại ngắt một cành cây nào đó bên đường, chốc chốc gõ vào vai tôi, vừa cười vừa hô:

- Nhong nhong, tra, nhong nhong. Đi nhanh nữa lên nào ngựa ơi, tí nữa tao cho ăn cỏ xịn. La lá la là là!!!

Đáng lẽ người ngồi sau xe tôi giờ này phải là Trang mới đúng, nhưng tôi sang rử, cộng với Trang xin bố mẹ mà vẫn không được. Thế là ngồi sau xe tôi giờ là con “để nhầm” quậy như quỷ sứ. Đi hết quãng đường 14 km, cuối cùng bọn tôi cũng tới Bát Tràng, làng nghề gốm sứ nổi tiếng của Hà Nội. Vừa vào làng, bọn con gái này còn than mệt giờ lú lú đi hết chỗ này đến chỗ khác, ở đây bán nhiều sản phẩm từ gốm thật, tha hồ cho chúng nó chọn. Cánh con trai bọn tôi thì lẹ mọ đi gửi xe, xong mới quay lại tập trung đàn vịt bầu kia. Con Thy lớp trưởng hét léo nhéo:

- Tất cả tập trung, chuẩn bị điểm danh sĩ số lớp.

Một, hai, ba, bốn,... Hai chín hết. Nghe “hai chín hết”, con Thy hoảng hốt kêu điểm danh lại, vẫn là hai chín nhân. Quái lạ, một đứa nữa rơi rụng đâu rồi? Cả lớp bấm nhau, im lặng không nói gì về cái sai sót ngớ ngẩn của con Thy, nó điểm danh mà quên không đếm chính mình, nên mới có 29 đứa. Trong lúc lớp tôi đứa thì giả vờ lo lắng, đứa thì tùm tùm cười, riêng thằng Sơn định nói thì bọn tôi kéo ra sau, bịt mồm lại. Bên trên, con Thy sợ xanh mặt, đếm đi đếm lại vẫn 29, chị hạt mít nhà ta nhảy loi choi, đếm lại thêm lần nữa vẫn y như thế. Nó quay vòng vòng như Doraemon, lo lắng không biết “đứa bị lạc” kia đâu. Bỗng dưng nó thút thít chực khóc, cuối cùng là òa lên như đứa trẻ con. Thằng Sơn vội lên đỡ dành cho nó nín, vỗ về:

- O ơ, đừng khóc, đừng khóc mà, vẫn đủ 30 đứa mà, không thiếu đứa nào hết.

Con hạt mít càng khóc to hơn, nó meo mào:

- Sơn đừng an ủi tớ làm gì. Hứ hứ hứ... tớ làm lớp trưởng...vô...vô...trách...nhiệm..hứ hứ hứ. Biết ăn nói..hứ hứ... sao với bố mẹ đứa bị lạc giờ...hứ hứ!

Bọn lớp tôi chạy ra đỡ mãi nó mới nín, đếm lại, nhưng vẫn 29, thế là lại meo meo chực khóc. Thằng Sơn hét hải:

- Ấy ấy ấy! Còn chưa đếm chính Thy mà, nên không đủ 30.

Nó ngơ ra, ngẫm nghĩ một lúc, rồi lại cười toe toét, vỗ vỗ đầu:

- Hi hi, quên mất. Thế mà lo mãi.

Cả lớp tôi thấy thế thì cười ồ lên rồi rùng rần kéo nhau đến xưởng gốm.

Bọn con gái kì cục thật, mới khóc xong đã lại cười được, mưa nắng thất thường, chẳng biết đâu mà lần.

Xưởng gốm này hôm qua lúc đi dò đường bọn tôi đã thỏa thuận với chú chủ trước, chồng tiền đầy đủ để hôm nay lớp tôi đến nặn gốm, gửi lò nung xong đem về. Trước khi chọn, tôi mà thằng Hoàng đã phải ngồi quán nước gần nửa ngày trời, nghe ngóng tin tức xem xưởng nào đắt xưởng nào rẻ, xưởng nào chủ dễ tính, xưởng nào hướng dẫn khách đầy đủ mới dám chọn xưởng này. Đợi mọi người ổn định, chú chủ giới thiệu sơ qua về lịch sử làng nghề Bát Tràng, lịch sử gia đình chú nói đời làm gốm, hướng dẫn bọn tôi những công đoạn cơ bản để nhào nặn ra một sản phẩm hoàn chỉnh. Nhìn thì dễ nhưng lúc làm mới thấy khó, có đứa rưới ít nước, đất sét khô quạch, đặt lên bàn xoay không tài nào nặn nổi, có đứa thì rưới nhiều nước quá, cục đất nhão nhoét ra, lúc xoay tít thì vừa thành hình chút đã đổ ụp xuống hoặc bắn ra xung quanh. Tội đời chúng nó làm hỏng xong lượt đầu rồi mình mới rút kinh nghiệm nặn. May mắn làm sao, cái tôi nặn lại

vừa đủ nước, nhẹ vuốt một cái lên là cái ca uống nước dần dần thành hình, phen này tôi quyết phải nặn một món quà thật đẹp tặng Trang. Nặn xong cái thân, tôi loay hoay gắn tay cầm cho cái ca khổng lồ của mình, bỏ hơi tai mới gắn được cái tay cầm méo mó vào, tôi vuốt vuốt, nặn nặn cho nó trơn tròn, rồi nhẹ nhàng nhấc khỏi bàn gốm, đem đi đợi nung. Lúc về chỗ, tôi thoải mái ngồi nhìn bọn cùng lớp đang chật vật sáng tạo nghệ thuật. Bên phía thằng Sơn, nó đang dồn toàn bộ tinh thần để nắn một cái chậu xương rồng hình trái tim, mà đúng hơn là hình trái quái dị. Chắc ku cậu định tặng chị Thy hạt mít. Thằng Hoàng với thằng Minh thì đang hợp tác nặn một cái bình hoa khổng lồ, nhưng bọn nó quá say sưa tạo dáng cho cái bình hoa mà quên mất không có thằng nào luồn tay vào để tạo cho bình hoa có một cái ruột rỗng, thành ra nó trở thành một cái cục đất có hình bình hoa. Nhận ra sai lầm, hai thằng chửi nhau, thằng này chửi thằng kia ngu học tốn cơm, thằng kia chửi thằng này sao nào để dưới đất à mà không biết luồn tay vào lúc nó giữ đấy,... Mãi mê nhìn những người khốn khổ đang lấm lem cao lanh, cãi nhau ỏm tỏi vì tác phẩm, chợt có một cái gì quát phát vào gáy tôi. Tôi nghiêng rặng quay phắt ra sau, gặp ngay cái mặt nhơn nhơn của con An, nó chấp tay sau lưng, hơi cúi người xuống, nghiêng nghiêng mặt hỏi tôi:

- Ê thằng bắt tài! Sao mày ngồi không thế? Chắc lại không nặn được cái gì ra hồn nên ngồi xem lớp trở tài chứ gì?

Tôi vênh mặt lên, khoát tay:

- Chuyện nhỏ. Anh đây đã làm xong từ đời nào rồi, đang chờ nung. Còn mày làm gì rồi mà lông bông ra đây phá phách?

Nó chỉ tay về phía gốm chờ nung, bảo:

- Xì! Tao ra đây chơi nhiều rồi, nặn hơi bị nghề đấy. Tao nặn một bộ ấm trà cho bố tao rồi.

Tôi ngạc nhiên, hỏi:

- Có thật không đấy hay lại một tác đến giờ?

Nó gõ phát nữa vào đầu tôi, cười:

- Tao thêm vào lửa mày. À hay là tao với mày nặn chung một cái đi!

Chẳng đợi tôi đồng ý, nó chạy biến ra chỗ lấy đất, lựa lựa rồi khệ nệ bê về một cục đất to tướng, đặt đánh ịch xuống bàn xoay. Nó quát tôi:

- Ngồi gần mặt ra đấy à? Dậm bàn xoay đi, cầm cái gáo lên tưới nước vào.

Tôi quạu mặt, chân vừa dậm, tay cầm cái gáo dứ dứ lên định bỏ vào đầu nó, quát giả:

- Con này láo. Mày dám ra lệnh cho đại ca hả? Đánh cho to đầu giờ.

Mức gáo nước lên, tôi từ từ tưới vào cục đất cao lanh cho đến khi con An bảo dừng. Hai bàn tay trơn nhỏ của nó, nhẹ nhàng miết, vuốt quanh cục đất sét, từ từ biến cục đất vô tri mang hình dáng của một cái bình hình trụ. Vừa làm, hai mắt nó long lanh, chăm chú nhìn vào khối đất, miệng mím lại, thè ra đầu lưỡi bé tí ở bên khóe môi, tập trung vào công việc. Tôi ngẩn ngơ nhìn nó, chợt nó giục:

- Thò tay vào để tạo cái ruột đi kia, tay tao bé quá khó vuốt cho nó đều. Nhanh nhanh lên!

Tôi luống cuống thò tay vào trong cái ruột bình bé tí con An vừa miết ra, nhẹ ấn tay xuống rồi vuốt ngược lên cho cái thân bình dài ra. Lúc xoa tay quanh thành bình, mấy lần tay tôi chạm nhẹ vào tay con An. Bàn tay con gái trơn nhỏ, lem nhem đất cao lanh, phũ lên trắng bóc, nhìn khó mà nhận ra đâu là tay nó, đâu là cao lanh nữa, chắc tại nó trắng quá. Những lần lướt qua tay con An, tôi lại thấy ngượng nóng bừng tai, còn nó vẫn mặc nhiên, coi như không. Nặn mãi phải đến hơn nửa tiếng mới xong cái bình, con An ngồi nặn thêm một cái nắp nữa rồi gửi vào chỗ lò nung. Tôi hỏi :

- Mày nặn cái bình gì mà nhìn quái dị thế?

Nó vừa rửa tay, vừa đáp:

- Quái cái đầu mày í. Cái bình đấy bao giờ tô vẽ, tráng men, nung hoàn chỉnh. Tao với mày sẽ viết một giao kèo làm bạn mãi mãi, rồi đóng dấu, kí tên bỏ vào đấy. Rồi chôn cái bình đó ở một nơi bí mật. Sau này, khi

tao với mày già lụ khụ rồi, tao với mày sẽ dẫn con cháu nhau ra chỗ cái bình, đào lên, cho chúng nó xem giao kèo, rồi con cháu tao với mày sẽ lại làm bạn của nhau, cứ thế, cứ thế mãi.

Tôi bật cười vì sự lo xa của nó, đúng là con gái hay mơ mộng thật, kể cả đó là một đứa con gái “để nhầm” như con An.

Cả lớp sau khi gửi xong gôm, kéo nhau về Hà Nội, rồi ra Tràng Tiền ăn kem, lại kéo đi ăn kem rán, xong lại rủ nhau đi ăn bún bò, nem chua rán. Lúc cả nhóm tách nhau ra, những đứa nhà xa thì có bọn con trai hộ tống về, tôi thì đeo con An về. Nhưng đang đi thì tự nhiên mưa rơi lách rích, buốt cả mặt. Đang mùa đông mà sao lại có mưa thế này nhỉ? Mặc kệ, tôi cứ phăm phăm đi tiếp. Thêm lúc nữa thì một cơn mưa đổ ào ào xuống, lạnh thấu xương. Tôi vội vàng phóng xe lên vỉa hè, đảo mắt nhìn quanh xem còn nhà nào mở cửa không. Chỗ bọn tôi đang đi là khu xưởng cho thuê, đêm người ta đi về hết, tối om om, ánh sáng duy nhất là từ đèn cao áp bên đường. Trú tạm dưới mái hiên của một xưởng cắt nhôm kính gì đấy, tôi với con An rét run cầm cập, hai hàm đánh vào nhau lóc cóc. Tôi tập võ, lại quen sương gió từ hồi bé leo trèo ở quê không sao, nên cũng chỉ hơi lạnh, nhìn sang con An thì thấy nó rét tái nhợt mặt, thở dốc cổ làm cho ẩm người lên. Đưa tay ra ấn thử vào cái áo nó đang mặc, tay tôi sưng nước. Thôi đúng rồi, con này mặc cái áo bông xốp thế, nó hút nước nhanh, tích nước lại, không khéo áo len các thứ mặc bên trong cũng ngấm nước hết cả rồi. Tôi bảo nó:

- An, cởi áo ra!

Nó kinh hãi nhìn tôi, lắc đầu quày quặt:

- Mày điên à, thằng biến thái? Đang lạnh chết đây, mà cởi ra ngại lắm.

Tôi quát:

- Mày xem, áo mày ngấm nước mưa sũng ra kia kìa. Không cởi ra, nước nó cứ ủ như thế, mày viêm phổi thì bỏ mẹ mày.

Nó lí nhí:

- Nhưng mà mày con trai, tao con gái, ngại lắm. Với lại cả hai đứa đều ướt hết rồi, lấy đâu ra quần áo mà thay?

Tôi cúi xuống, lục trong ba lô ra được cái áo len với cái áo khoác có mũ của tôi, lúc này, đạp xe nóng qua nên tôi cởi ra cất vào trong ba lô, may mà chưa ướt. Tôi đưa hai cái áo ra, bảo:

- Có hai cái này thôi. Mày mặc tạm đi, không nước mưa, gió nó thổi lạnh thế này, mày lại yếu nữa, chịu sao nổi.

Nó đỏ bừng mặt, cúi đầu:

- O. Nhưng mà tao ướt hết cả áo trong lẫn áo ngoài rồi, cởi thì phải...phải cởi ra hết. Tao ngượng lắm.

Tôi cũng thấy ngượng chín cả mặt, mặt đỏ lựng lên, cố nói:

- Mày cứ yên tâm thay đi, tao quay ra mặt đường, chẳng cái áo bông lên che ày. Tao không nhìn đâu!

Nó ngẫm nghĩ, dè dặt nói:

- Mày hứa nhé, không nhìn nhé. Nhớ đấy

Tôi gật đầu chắc nịch:

- Tao không nhìn, thay đi nhanh lên.

Nó giơ bàn tay trắng nhợt ra, chìa ngón tay út, run run:

- Ngoắc tay thề đi tao mới tin.

Tôi ngoắc tay, thề. Xong nó lùi lại, tay khẽ lần bấm lách cách cúc cái áo bông. Chợt nó dậm chân, bảo tôi:

- Mày quay đi, tao ngượng lắm. Nhớ không nhìn đấy.

Tôi quay mặt ra ngoài đường, rõ là. Mới có cái áo bông ngoài thôi cũng ngại, tí nữa chắc nó khử mình luôn cho không nhìn được quá. Đang đứng, bỗng con An dúi cái áo bông vào tay tôi, bảo:

- Mày hứa rồi đấy. Chẳng lên che cho tao đi, đứng im đấy.

May mà giờ này đường vắng lắm rồi, khu này đêm đến lại ít người qua lại, nếu không thấy một thằng con trai đang đứng đây chẳng áo, lại có đứa con gái lúi húi đằng sau, người ta hiểu lầm thì xong luôn danh dự một đời.

Cái tỉnh lặng tôi vốn rất thích mỗi khi về đêm, giờ lại khiến tôi muồn xua nó đi thật nhanh. Trong cái tỉnh lặng đó, từng âm thanh nhỏ nhất cũng trở nên rõ ràng đến rùng mình. Sau lưng tôi, tiếng cúc kéo lạch cách, tiếng kéo phéc- mơ- tuya, tiếng sột soạt vang lên, thỉnh thoảng giọng nói lí nhí của con An lại khe khẽ nhắc:

- Hưng ơi mày che kĩ vào nhé. Nhớ đừng có nhìn lên nhé Hưng ơi!

Một thằng con trai mới lớn, giờ phải đứng cạnh một đứa con gái phổng phao đang thay đồ sau lưng mình, khó chịu làm sao. Cả người tôi nóng bừng bừng muốn bốc hỏa, tựa như không còn biết đến cái lạnh đang thấm vào nữa. Trong đầu tôi, như có một giọng nói vang lên:

- Quay ra sau đi Hưng ơi. Cơ hội thế này còn gì. Chỗ này không có ai, mày có nhìn lên cũng chẳng ai hay. Chỉ có trời biết, đất biết, mày biết, con bạn mày biết. Mà nó là bạn mày, nó dễ dàng bỏ qua ày thôi, nhìn chút thôi, có sao đâu.

Tôi gần như xuôi theo cái ham muốn đang trỗi dậy. Nhưng khi cổ tôi hơi nhích chút, tôi lại nhớ đến cái ngoắc tay thề, nhớ đến ánh mắt tin tưởng của con An dành cho tôi. Tôi hoảng hốt, tự hỏi mình đang nghĩ gì thế này, đứa con gái kia là bạn thân của mình cơ mà, nó đã bỏ qua tất cả, sẵn sàng tin tưởng một thằng mới gặp đầu năm như mình, chịu bước ra khỏi vỏ bọc bất cần đời kia, có làm sao mình phụ lòng nó được chứ. Tôi quay thẳng mặt ra ngoài, nhắm tịt mắt, coi như điếc như mù. Bỗng có tiếng lí nhí :

- Hưng ơi. Tao thay xong rồi. Mày quay lại đi. Đứng mãi thế mưa nó hắt ướt hết mất.

Tôi vào, đưa áo cho con An cất vào ba lô nó. Nhưng nó không cất mà lại tiến ra cửa định che cái áo lên. Tôi ngạc nhiên:

- Mày làm cái quái gì đấy?

Nó ngơ ngác:

Thì tao che ày này, mày không thay à? Nước nó ngấm vào chết!

Tôi mỉm cười:

- Mày còn hai cái áo đấy thì mày mặc rồi còn gì nữa. Mà tao có ướt nhiều đâu mà cần áo.

Nó tiến lại, tay túm nhẹ lên ngực áo tôi, vắt ra gần nửa ca nước. Nó bảo:

- Thế này mà không ướt nhiều à! Mày mặc cái áo khoác này vào đi.

Nói đoạn, nó cầm phéc mơ tuya định cởi cái áo ra. Tôi vội ngăn lại, vỗ ngực tự hào:

- Mày coi thường tao thế. Tao tập võ từ năm lớp 7, về quê thì bả đâu ngủ đấy, tắm mưa như cơm bữa, có làm sao đâu. Mày con gái, mặc 2 cái này là không đủ rồi, nhưng bản cùng thì mới chịu vậy thôi, chứ còn cái nữa tao cũng đưa nốt cho mày.

Nó chợt rơm rớm nước mắt, sụt sịt:

- Tao cảm ơn. Thằng bạn tốt của tao

Tôi lau nước mắt nó, cười xòa:

- Vẽ chuyện. Bạn bè phải giúp nhau chứ không thì bạn bè cái mẹ gì nữa! Cố lên chiến hữu, tý nữa mưa tạnh, tao hộ tống mày về nhà

Nó chợt đỏ bừng mặt, bảo:

- Mày cởi cái áo ướt ra đi rồi ngồi xuống.

Tôi thấy lạ nhưng cũng làm theo, con An lấy trong balo ra một cái khăn len, quàng lên vai tôi, rồi nó thu người lại, rúc vào ngực tôi. Tôi nóng rực cả người, định đẩy nó ra, nó kéo tay tôi ôm vòng vào người nó, nói :

- Tao có áo rồi không làm sao, mày ôm tao thế này thì nó truyền nhiệt vào, máy cũng đỡ lạnh. Nhưng mà cảm cơ nghĩ lung tung đấy, chỉ vì bất đắc dĩ mới phải làm thế này thôi.

Giờ tôi mới để ý rằng con An nhỏ bé hơn tôi tưởng rất nhiều, cả về hình dáng lẫn tâm hồn. Nhìn nó nhỏ, mặc cái áo dài, rộng thùng thình của tôi như bơi trong đó, tôi lại thấy buồn cười. Có lẽ trong lòng tôi thấy thích nó một chút rồi đấy, nhưng tôi phải biết kìm hãm cảm xúc của mình lại. Một tình bạn trong sáng và đẹp như thế này, giữa một thằng con trai và một đứa con gái, tôi biết tìm đâu nữa, tôi nhất quyết sẽ giữ nó trong giới hạn tình bạn, không thể để cảm xúc tình yêu phá vỡ mất giao kèo thiêng liêng giữa tôi với nó.

16. Chương 16

Rung động đầu đời nó thực dịu nhẹ và ngọt ngào, một cơn mưa bụi thổi qua tâm hồn ta, chỉ lát phát thôi nhưng cái lạnh tê tái lại cứ ngấm mãi, khiến ta nhớ đến suốt cuộc đời.

Buổi tối trú mưa đó, lần đầu tiên tôi biết thế nào là cảm giác khi ôm một đứa con gái vào lòng, mùi hương con gái nhẹ phảng phất, cảm nhận từng nhịp thở ngưng ngập cổ kìm nén của thân hình bé nhỏ kia. Tiếc là giữa tôi và con An chỉ có thể là bạn bè. Mối quan hệ giữa nam và nữ được ràng buộc bởi một trong hai thứ : Tình hoặc nghĩa. Ranh giới giữa hai thứ đó thực mong manh, tựa hồ như không tồn tại. Có chăng chỉ là những cái rụt tay ngại ngùng, những lúc phải thêm vào vài câu bông đùa xuống xã khi cả hai chợt nhận ra có chút gì đó hơn cả yêu thương đang bộc lộ trong mắt nhau. Khoảng cách mãi là khoảng cách, có người sẽ chọn xóa đi khoảng cách đó và đi theo tiếng gọi trái tim, nhưng tôi lại không đủ can đảm đến thế, tôi rất sợ một ngày nào đó mình mất đi con An bỗng bẫ, nghịch phá, không còn ai dám cả gan chọc tai tôi mỗi khi tôi ngủ gật, không còn ai thân nhiên ngồi chờ tôi thay áo trong phòng...

Cơn mưa dai dẳng mãi rồi cũng tạnh. Tôi rũ cái áo phong, mặc tạm vào rồi chờ con An về. Ngồi sau xe tôi, hai tay nó tung tăng hai túi đựng toàn thứ phát sáng với kẹo bánh, hát líu lo. Tôi ngoái ra sau, lập cập:

- Reeer rét chết raaa đây! Vui vui vui... lắm...ý ý ý... mà hát!

Nó ấn vào mạng sườn tôi một cái, tôi buồn cười run run tay lái, tí thì ngã. Nó bảo:

- Lạnh cơ, sĩ cơ. Có cần tao ột vé ôm không nào!

Nói xong, nó choàng tay ôm sát lên lưng tôi, vươn tay ra trước túm vào cổ tay tôi, lắc lắc liên tục. Tôi hoảng, quát:

- Nào mày ngấm nước mưa nên điên rồi hả? Lắc lắc là chết cả lũ giờ.

Nó mặc kệ, cứ chốc chốc lại lắc tay tôi cái, hành tội suốt từ chỗ trú mưa đến nhà nó. Hộ tống nó về an toàn, tôi đang định về thì nó níu lại bảo chờ một tý nó ra ngay, xong biến luôn vào trong. Tôi đứng ngẩn tò te ra, chờ mà rét run cầm cập. Lúc sau thấy nó ton ton chạy ra, rồi quăng vào người tôi mấy cái áo nam, bảo:

- Áo bố tao đây! Mặc vào rồi đi về, từ đây đến nhà mày xa thế mà cứ mặc độc cái áo ướt kia thì hóa đá đây. Không khéo chưa về đến nhà đã vật ra ở xó xĩnh nào rồi bó chiếu luôn, tao lại mất công đi viếng!

Xong nó bắt tôi cởi cái áo phong ra rồi trùm vào người tôi một đồng áo to sụ, lại quẩn cả khăn len nữa. Con An chỉnh chỉnh cái mũ len trên đầu tôi, cười hi hi:

- Đúng là qua tay nhà tạo mẫu thiên tài có khác, ăn mặc đẹp hơn hẳn.

Tôi cười cười cảm ơn nó rồi đi về, vẫy vẫy tay:

- Thôi đại ca về nhà. Ở lại tối ngủ mơ thấy ma quỷ nhá, bóng dè vui về!

- Cút, phẫn, lượn, biến nhanh không tao cho cái alo vào mặt giờ!

Tôi cắm đầu đạp xe về, trú mưa lâu nên giờ hơn 22h rồi mà mình vẫn chưa về nhà, không khéo bị bố mẹ cho ngủ vỉa hè mất. Chạy tắt vào một đường ngõ, tôi gồng lưng phóng như bay. Con An nó mặc ình một đồng áo to như con gấu, nóng thế không biết, thà cứ mặc cái áo ướt kia còn hơn. Bỗng nhiên, khi đi qua khúc quanh, tôi thấy có bóng người thoáng nhìn mình rồi nấp luôn vào, nghi là bọn xin đều nào đó, tôi càng phóng nhanh hơn, thoáng chốc đã về đến nhà. Bố mẹ tôi đã ngồi chờ sẵn dưới phòng khách, thấy tôi về muộn, bố hầm hầm:

- Đi đâu giờ này mới về? Bố mẹ gọi cho nhà từng đứa bạn một, chúng nó về hết rồi còn mỗi mình mày.

Tôi lấp bắp:

- Dạ, dạ... Con với con An trú mưa nên về chậm ạ!

Bố tôi gật gù, quay sang nhăm nháy với mẹ:

- À...à...ra là AN... Thế mà mày không nói sớm, thôi lên tắm rửa đi.

Mẹ tôi gạt đi:

- Cái ông này. Thằng này bé tí, biết cái gì mà. Toàn dạy hư nó! Có đói không con, bố mẹ để phần cơm rồi đấy?

Tôi đáp rằng ăn cùng lớp, xong chạy thẳng lên phòng. Đi lên cầu thang, vẫn còn nghe tiếng bố tôi vỗ đùi đen đét, hào hứng:

- Thằng này được. Càng ngày tôi thấy nó càng giống tôi, hay, hay quá bà nhể!

Sau đó là tiếng mẹ tôi xua đi, nói là còn bé, đang tuổi học hành, yêu đương nhể nhể làm gì. Đối với mẹ, dường như tôi luôn là thằng con bé bỏng cần mẹ bao bọc, dẫu cho bây giờ tôi đã lớn, có công ăn việc làm ổn định thì mẹ vẫn lo lắng cho tôi từng bữa ăn giấc ngủ, thỉnh thoảng lại gọi điện nhắc có ăn thì về nhà ăn cơm đừng ăn hàng mất vệ sinh, tối đi ngủ sớm, công việc để sau, đừng có tham công tiếc việc mà thức khuya.

Vừa lên phòng, tôi cởi luôn bộ áo của bố con An ra xong xuống tắm. Lên phòng, giờ tôi mới ngồi nhìn kĩ lại bộ quần áo nó đưa tôi. Bố nó U40 rồi mà trẻ trung thật, mặc toàn đồ thanh niên, lại cùng tạng người với tôi nữa chứ. Mà quần áo gì lại toàn mùi con gái thế nhỉ? Ngộ thật đấy. Hình như mùi này giống giống mùi trên tóc con An mà tôi vô tình ngửi được khi trú mưa. Hay là con gái này nó quý bố quá nên ôm luôn cả bộ quần áo của bố đi ngủ? Trông mạnh mẽ thế mà lập dị hơn cả mình. Gấp gọn lại bộ quần áo, tôi để vào giỏ cạnh máy giặt, định mấy hôm nữa đưa trả nó.

Sáng ngày kia, vừa vào nhà xe thì tôi thấy Trang đi ngay đằng trước. Hí hửng đi bên cạnh, ló đầu ra chào:

- Trang! Hôm nay đi học sớm thế!

Nàng ậm ừ đáp rồi dắt xe đi tiếp. Quái lạ, sao tự nhiên bơ mình thế nhỉ? Lên lớp học, tôi đi bên cạnh Trang, kể về chuyến đi chơi vừa rồi, nhưng Trang nghe chỉ ậm ừ lấy lệ rồi đi thẳng vào lớp học. Ngồi vào bàn, tối vắt chân, rung đùi học lại bài Anh, học xong có năm phút là thuộc, cơ mà hình như hôm nay thiếu thiếu cái gì thì phải? À đúng rồi, từ sáng tới giờ chưa thấy con đề nhằm kia nó ra phá phách mình. Tôi quay người lại, nhìn ra phía chỗ ngồi con An, không thấy nó đâu cả, hôm nay trời có bão hay sao mà An mẫn cán lại đi học muộn nhỉ? Thấy kệ, ta cứ phóng xuống cantin ngồi với bọn thằng Hoàng đã.

Dưới cantin, hội ăn chơi đã tụ tập đông đủ. Chúng nó đang chúc tụng thằng Sơn cái gì đấy, tôi chen vào giữa hỏi:

- Cái gì náo nhiệt mà lại không có mặt anh thế?

Thằng Quý vỗ vai thằng Sơn, cười nắc nẻ:

- Hôm qua đi Bát Tràng, thằng lỏi này đã tỏ tình với “chị trùm” Thy bóng rổ. Lại còn được nắm tay nữa chứ! Cung hỉ cung hỉ!

Tôi chột dạ, nghĩ thầm:

- Nắm tay thôi mà chúng nó đã thế này. Nếu biết tối qua mình trú mưa ôm con An chắc bọn này nó xé xác mình mất. May mà chưa lộ ra câu nào!

Cười giả lả, tôi vỗ tay tán thưởng, bồi vài câu chọc ngoáy cặp đôi Hoàng- Minh xong ôm luôn gói quẩy lĩnh lên lớp. Ở lâu nữa chắc mình nói hớ ra thì ngu người, gì chứ con An có tới hơn chục cái vệ tình cả lớp 10,11,12 tằm tia rồi, một trong mấy đứa đấy mà hay chuyện thì tôi chạy đâu cho thoát.

Lên lớp thì thấy ngay An mẫn cán đã đến, đang nằm bò ra bàn ngủ. Tôi cầm túi quẩy, chạy ra chọc chọc vào tay nó cho dậy, nó lăn người vào sát cửa sổ, ngủ tiếp, bực mình, tôi túm cái mái ngắn cũn của nó, giật cho phát. Con An hét oai oái rồi bật dậy, mắt căm thù nhìn về phía tôi. Tôi chìa túi quẩy ra, đung đưa trước mặt nó, như:

- Đói chưa? Ăn không, quẩy này giòn này, ngọt này, thềm không con?

Nó chẳng buồn đoái hoài, úp mặt xuống ngủ tiếp, tôi gọi lớn vào tai nó:

- Trời nổi bão à? Hôm nay sao lợn ché đồ ăn thế? Mày không ăn là tao ăn hết đấy!

Vừa nói, tôi vừa lủm lủm miến quẩy vào miệng, nhai rồm rồm cho ra tiếng thật to. Nó trằm cái mũ lên đầu, lại ngủ. Hôm nay con này cũng bơ mình hả? Từ sáng đến giờ là hai lượt rồi, ngày gì mà đen thế không biết?

Chán nản ôm bọc quẩy về chỗ, nhưng chẳng ăn được miếng nào thì bọn con gái đã bu vào, mỗi đứa miếng, hết sạch sành sanh. Tôi ngán ngẩm ngồi gở quyển sách ra đọc chờ trống. Tiết đầu tiên là tiết Anh, cô nhìn qua lớp một lượt, gọi:

- An lên bảng làm task 2 task 3!

Con An uể oải đứng dậy, lê lên bảng. Phía trên, cô Hải bắt đài bài Listen, nó lắng tai nghe, cứ gõ lạch cạch viên phấn, viết xong lại xóa. Phía dưới, tôi nhắc liên tục đến mức cô phải nhắc, ở trên bục giảng thì con An thì vẫn chẳng làm ra đâu vào đâu, cuối cùng nó lủi thủi ôm con 0 tròn trĩnh về chỗ. Cô Hải nghiêm giọng nhắc:

- Em An, hôm nay em làm cô rất thất vọng, một cán sự môn Anh như em, đáng ra phải là đầu tàu gương mẫu cùng các bạn cán bộ khác, nhưng em nhìn bài làm của em mà xem, quá tệ so với trình độ của em. Lần này cô bắt buộc phải cho em điểm 0 để em ghi nhớ lấy bài học ngày hôm nay, tự nhắc nhở bản thân không được sao lãng việc học tập. Thôi, cô cho em ngồi xuống.

Cả lớp xì xào bàn tán, đứa nào cũng ngạc nhiên khi thấy bỗng dưng con An lại không làm được bài đại trà. Tôi nhìn xuống chỗ nó, thấy nó cứ buồn buồn như chực khóc, cầm cụi chép bài, bọn con gái xung quanh hỏi han thì chỉ gật đầu hoặc trả lời vài câu. Tội nghiệp con bé, môn Anh là môn nó yêu thích và tự hào nhất, vậy mà hôm nay lại tụt thảm hại thế này, là tôi với môn Văn thì chẳng biết tôi sẽ cảm thấy ra sao nữa! Đến tiết Văn cuối, thầy định gọi con An lên bảng, nhưng thấy nó ỉu xiu như bún thiêu thì không gọi nữa mà chuyển sang gọi thằng giờ tay xung phong là tôi, may mà bài trước ngắn nên mình lên đỡ đạn cũng ổn, cầm 8 điểm về chỗ an toàn. Đang giữa tiết 5, bỗng dưng thầy ngừng giảng, phía cuối lớp có tiếng con gái ré lên. Tất cả đồng loạt quay ra sau, con An chẳng biết làm sao mà đổ gục ra đấy, mấy đứa ngồi quanh lay mãi mà nó cứ lịm đi. Tôi hoảng hồn rẽ chúng nó ra, cúi xuống bế thốc nó lên, chạy hồng hộc tới phòng y tế. Thầy cử lớp trưởng ở lại quản lớp, còn mấy đứa khác thì chia ra đi thông báo với thầy chủ nhiệm và bố mẹ con An.

Ở phòng y tế, con An nằm im thín thút trên giường, cô y tế xem mạch, đo huyết áp với kẹp nhiệt độ cho nó, lại kêu tôi ngồi cạnh trông để cô pha trà gừng. Tôi ngồi bên cạnh, lo lắng nhìn nó, mọi khi nó tung tăng chạy nhảy, nghịch phá tôi như con tăng động không biết mệt, thế mà hôm nay nó lại ngất ra vậy. Khuôn mặt trắng ngần giờ tái nhợt, lấm tấm mồ hôi, cặp mắt long lanh hay nhìn tôi chằm chọc giờ nhắm nghiền mệt mỏi. Chợt tay nó động đậy, gờ lên chơi với, tôi vội chìa tay ra thì nó nắm luôn lấy, cố nắm cho thật chặt mà như không còn sức, giờ tay nó lạnh ngắt, run run. Cô y tế pha xong trà gừng, bòn từng thìa cho nó. Cô nhìn lại đồng hồ đo huyết áp và nhiệt kế, quay sang hỏi tôi:

- Em có biết bạn dạo này có gì thay đổi không?

Tôi ngạc nhiên lắc đầu không hiểu. Cô giải thích:

- Theo kinh nghiệm của cô thì bạn em chịu áp lực lớn nên mất ngủ thường xuyên, lại bỏ bữa nên người ngày một yếu đi. Gần đây lại bị cảm lạnh nên đến lớp học không chịu được nữa mới ngắt thế này.

Cảm lạnh chắc là do hôm kia dính mưa rồi, nhưng nó bị áp lực gì mà suy nhược mới được chứ, mấy lần đi chơi nó vẫn vui lắm cơ mà, bày bao trò trên trời. Tôi là bạn nó mà sao nó lại không nói năng gì? Ẩn trong nụ cười hồn nhiên ngộ nghĩnh kia lại là đứa con gái nhỏ bé chứa bao tâm sự. Phải chăng tôi đã quá vô tâm ư?

Uống hết cốc trà thì con An từ từ mở mắt, nó nhìn xung quanh rồi hỏi:

- Sao tao lại ở đây?

Tôi cười mà muốn khóc:

- Mày ăn uống làm sao mà tự nhiên ngắt thế? Nhỡ chết là tao phải đi viếng à? Nói trước là cổ đám ma có tôm chiên tao mới đến nhá!

Môi nó tím tái, gương cười:

- Tao không chết được đâu. Mà tay tao cầm cái gì thế?

Nó nhìn xuống tay mình, thấy đang nắm gọn trong tay tôi thì vội vàng rút lại, lè lưỡi:

- Thằng dê cụ biến thái, lợi dụng lúc tao ngắt mà nắm tay, đểch chơi với mày nữa.

- Ờ ờ! Lần sau tao có đưa cho cái gì ăn uống thì đừng ăn đấy, tao bỏ thuốc rồi, ai biết đấy là đâu.

Nói đoạn tôi xoa cầm ra vẻ ranh mãnh. Nó với tay cố đâm vào người tôi, nắm tay nhẹ hều, chẳng có chút lực nào. Lúc cú đánh chạm phải người, tôi suýt khóc vì thương nó, sao nó lại hành tội bản thân ra đến mức này cơ chứ!

Ngồi nói chuyện một lúc thì tan trường, bọn lớp ủa xuống đứng lố nhố ngoài cửa phòng y tế. Nhận thấy giờ mình mà còn ngồi đây đùa giỡn với con An thì không hay chút nào, tôi đứng dậy đi về, nhờ mấy đứa con gái nhà xa ở lại thì trông con An, đi về tôi sẽ qua nhà báo bố mẹ nó. Lúc về, tôi tạt qua nhà nó, bấm chuông chờ lúc là thấy mẹ nó ra mở cổng ngay, nghe tôi kể lại sự việc, mẹ nó rối cả lên, hốt hoảng gọi điện cho bác trai đến trường, còn mẹ nó thì vào dắt xe ra là đến trường ngay. Hôm đó, tôi về nhà mà lòng cứ thấy có lỗi với con An. Nó lúc nào cũng như cái thùng rác của riêng tôi, có chuyện gì buồn vui tôi đều ném hết vào, nó lúc nào cũng lắng nghe bất kể những gì tôi nói. Còn tôi thì chưa hề biết thế nào là lắng nghe tâm sự của nó, chỉ nhìn nó qua bóng dáng ton ton chạy loăng quăng khắp hành lang, tiếng cười hí há vui nhộn.

17. Chương 17

Buổi trưa về nhà, tôi chẳng ăn được chút nào, chán nản bỏ lên phòng, nằm vắt tay lên trán nghĩ ngợi lung tung. Rốt cục thì tôi và con An có phải chỉ đơn thuần là bạn, hay còn là những gì hơn thế nữa? Tại sao khi tôi nói chuyện với Trang thì cứng họng, như bị chèn ép điều gì, còn khi nói chuyện với nó thì tôi lại thấy nhẹ nhõm hơn hẳn? Lắm lúc tôi tự hỏi thực ra bạn gái mình là Trang hay là An? Nhưng tình cảm chỉ là tình cảm, tôi không thể vì nông nổi con tim mà tiến xa hơn với con An, đành cố dựng lên một rào cản ình, bảo vệ lấy tình bạn này. Chiều hôm đó, nhận tin gia đình con An đã đưa nó vào bệnh viện truyền nước, tôi chỉnh trang lại quần áo rồi đạp xe vòng vòng quanh khu phố, tìm mua mấy món ăn vặt mà nó thích ăn, đem vào viện. Con An nằm ở viện Đống Đa, tìm mãi mới thấy cái phòng nó nằm. Tiên sư đứa nào chơi ác quay cái biển hành lang 6 thành hành lang 9, làm mình đi qua mấy lần mà không biết! Vừa tới phòng nó thì bác gái ra ngoài, gặp mình ngay ở cửa. Bác mỉm cười nhìn mình:

- Bạn thân có khác, hôm nay may có cháu không thì không biết ra sao nữa. Khổ thân con bé, chẳng biết làm sao mà lại ử đột đến vậy, bác gắng hỏi mãi mà nó cứ không nói. Hay cháu thử vào hỏi nó xem, bác giờ phải ra ngoài mua đồ ăn tối cho nó.

Tôi chào bác rồi khê đẩy cửa vào. Con ngố này sướng thật, nằm riêng một phòng, chẳng sợ ai làm phiền. Lúc tôi vào, nó đang nằm nghịch nghịch cái ống truyền nước, xung quanh vút la liệt truyện với gấu bông.

Tôi trông thấy thì hoảng hồn, vội gạt tay nó khỏi cái ống, con này nghịch khôn quá, cái ống nó mà lệch chiều hút ngược thì sao. Nó ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi thì cười toe toét, đưa mũi hít hít, hỏi:

- Cáo gì đấy? Sao thơm thế? Tao miếng, tao miếng!

Tôi nhử nhử túi nem chua rán trước mũi nó, nó vội vươ người ra với lấy. Tôi chạy ra xa, nó vướng cái mũi truyền nước nên không chạy được, ngồi đó giãy:

- Không biết đâu! Tao một miếng! Chơi ác thế, đem đến rồi không cho ăn là sao?

Tôi điềm nhiên nhón một miếng, dí dí sát miệng nó. Cái miệng hơi há há ra tưởng tôi đút cho ăn, tôi cười khùng khục, bỏ tọt luôn miếng nem vào mồm. Con An xụ mặt ra, chỉ tay:

- Ăn với, miếng thôi. Đi mà, xong bảo gì tao cũng nghe.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Nhớ nhé! Bảo gì cũng nghe nhé!

Nó gạt đầu lia lịa, mắt hấp háy nhìn túi nem, miệng giục:

- Rồi rồi. Đưa nhanh đây, không nguội mất.

Tôi làm mặt gian xảo nhìn nó, cười hè hè, tiến lại gần:

- Hê hê hê! Trước hết phải làm xong việc đã chứ!

Nó ngơ nghe nhìn tôi, hỏi việc gì, rồi thấy mặt tôi gian gian, nó vội thụt vào góc giường, trùm kín chăn, hét âm lên. Tôi phì cười, nhìn cái đồng chăn nhỏ nhỏ, thu lu ngồi trong góc mà buồn cười. Với tay vào giật giật cái chăn, gọi:

- Không ra ăn tao ăn hết đấy! Đừng khóc.

Nó vẫn ngồi im, không phản ứng gì. Tôi nhào người ra lấy cái đĩa nhựa, để nem với tương ớt ra đó, bày sẵn lên bàn. Ở trong góc, con An he hé chăn nhìn ra ngoài, chỉ chực tôi bày xong nó liền lê người ra, ngồi ăn ngon lành. Tôi ngồi bên cạnh, vừa gọt táo vừa đùa nó:

- Con lợn tham ăn háu đói. To gan mò ra đây không sợ tao à?

Nó thản nhiên xiên từng cái nem, nhắm nháp, vừa ăn vừa nói:

- Không sợ! Ăn xong tao khỏe rồi, thừa sức đánh lại mày.

Xong nó đưa một miếng ra trước mũi tôi, hỏi:

- Có ăn không? Ngon lắm nhé!

Tôi lắc đầu, nó xì cái xong bỏ tọt vào miệng. Ăn hết chỗ nem, nó ngồi khoanh chân, mắt tia sang bên đĩa táo tôi vừa gọt, định nhào người ra lấy thì tôi chặn lại bảo:

- Khoanh tay ạ đi rồi tao cho ăn!

Nó ạ rõ to rồi nhích người ra sát thành giường, ăn sạch chỗ táo, cứ ăn mấy miếng nó lại bắt tôi ăn một miếng thì nó mới chịu ăn, bảo là sợ tôi bỏ thuốc nên tôi phải ăn cùng nó. Mà sao con này nó ăn giỏi thế nhỉ, trước lúc tôi vào đã ăn cả cái bánh kẹp, rồi lại nem chua, xong lại hết đĩa táo, chẳng biết nó chứa vào đâu nữa. Ăn xong, nó nằm bò ra giường đọc truyện, tôi cũng vớ lấy quyển manga đọc, truyện gì toàn hình, đọc tí đã hết. Ngồi bên cạnh, tôi hỏi:

- Này An! Mày làm sao mà lại bị suy nhược? Có chuyện gì buồn à!

Con An bỗng im lặng, không cười nữa, mắt vẫn dán vào quyển truyện. Bỗng dưng bộp một tiếng, một giọt nước mắt của nó rơi thẳng xuống trang giấy. Tôi đâm hoảng, lay lay người nó, sốt sắng hỏi:

- Mày làm sao thế? Sao tự nhiên khóc?

Nó cứ ngẩn ngừ không nói, tựa lưng vào tường, thu mình lại ngồi bó gối, không khóc nữa nhưng mắt đượm buồn nhìn vô hồn. Tôi hỏi:

- Có gì thì nói ra chứ! Cứ im im thế này bố tao cũng chẳng biết đâu mà lần. Nói đi, tao là bạn mày cơ mà!

Con An gục mặt xuống, vai rung rung, tiếng khóc thút thít. Tôi rồi hết cả lên, trên đời tôi sợ nhất là nước mắt con gái, vậy mà giờ nó cứ thế này thì biết làm sao cơ chứ. Bỗng nó ngẩng đầu lên nhìn tôi, ngắc ngứ:

- Hưng! Tao..bảo...này!

- Nói đi, tao nghe!

- Mày đừng qua lại với cái Trang nữa nhé!

Tôi điếng người, tại sao khi không mà nó lại bảo tôi chuyện này cơ chứ. Giữa Trang và nó có chuyện gì mà lại thế này! Gặng hỏi lại, nó nói:

- Tao nói mà...đừng qua lại với nó nữa!

- Nhưng sao lại thế?

- Vì nó không tốt!

- Mày hay nhỉ? Tại sao tự dưng lại không tốt!

- Tao có nói mày cũng chẳng tin. Nhưng mày nghe lời tao đi, chỉ lần này thôi!

Tôi ậm ừ đáp cho qua chuyện, lòng bồn chồn không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Con An ngồi một lúc thì mệt, ngã người xuống kéo chăn lên ngủ, tôi ngồi chờ thêm lúc, đợi bác gái về rồi tôi cũng xin phép về nhà. Đi trên đường mà tôi vẫn cứ đặt ra bao câu hỏi, ngày hôm nay sao có quá nhiều chuyện kì lạ xảy ra, tất cả với tôi đều không một lời giải thích. Thôi đành đi lòng vòng chút cho thư thái đã.

Con An ở viện hai ngày sau thì về. Bọn trong lớp kéo đến nhà nó thăm nom như em bé, được thể nó ăn như tằm ăn rỗi, thế này chắc thừa năng lượng khỏi ngất nữa, càng tốt. Đến lớp, nó lại tung tăng chọc phá tôi, cười rúc rích cùng bọn con gái, lại là con An tăng động như trước. Trông thấy nó vậy tôi cũng vui vui hơn, nhưng cứ có cảm giác không thật, nhìn nó vẫn vui, vẫn cười, sao mà nụ cười đó có gì gượng gạo! Để ý đến lời nói của nó lúc trong viện, tôi cố tìm ra một lời giải đáp ỉn ỉm nhưng vô ích. Trang thì ngậm tằm không nói năng đếm xỉa gì đến tôi, con An thì ngoài mặt cười vui nhưng tâm sự nó ra sao tôi chẳng biết. Trời sinh ra cái giống con gái sao khó hiểu quá đi mất, tôi trước giờ đều tự phụ mình có con mắt nhìn người, thấu rõ tâm can người khác mà giờ đứng giữa hai bên bạn gái và bạn thân, tôi như người mù vậy.

Mất hơn hai tuần Trang mới chịu làm lành. Tôi vẫn đi chơi với Trang, ngượng ngùng nắm tay em mỗi khi chúng tôi dạo bước trên cầu Long Biên, khi về tôi lại được nghe giọng hát khe khẽ, em ôm nhẹ vào eo tôi, giữa mùa đông mà tôi thấy ấm lắm. Một buổi sáng đầu tháng 12, tôi ngỏ lời rủ nàng đi chơi Noel, Trang ngại ngần gật đầu đồng ý, giây phút đó, tôi như muốn bay lên, thấy mọi thứ xung quanh mình nó mới đẹp làm sao.

Trời dạo này càng trở rét, hội ăn chơi lớp tôi lắm hôm cấm rẽ luôn tại quán nguyên ngày, ngồi trong phòng net vừa ấm vừa có đồ ăn vặt, lại chơi vô tư. Gác những suy nghĩ về khúc mắc giữa An và Trang, tôi vô tâm lao đầu vào chơi bời, mặc ấy lần liền con An lựa lúc chỉ có hai đứa, hết lời khuyên bảo tôi:

- Tại sao mày không tin tao? Đừng qua lại với con Trang nữa mà, nó không tốt đâu!

- Nhưng cái gì cũng phải có lý do của nó, tao đâu thể giữa chừng bỏ hết.

Trong hàng tá thói xấu của tôi thì tính vô tâm là cái tai hại nhất. Lúc nào tôi cũng thoải mái lòng bông hết chỗ này đến chỗ kia, học hành tãi tử, dường như chưa bao giờ tôi chịu dừng lại để nhìn qua quãng đường mình vừa đi, liệu mình có bỏ sót điều gì không. Mãi tới sau này, khi đã chín chắn hơn nhiều, là con ngựa biết nghĩ chân, tôi mới thấy nuối tiếc bao thứ mà trước đây mình vô tâm, vô tình để nó trôi qua ngay trước mắt.

Giữa 12, trường tôi tổ chức Hội thi học tập mừng ngày thành lập QĐN, lớp tôi cử ra ba người: Tôi đại diện cho bên Xã Hội, thằng Minh đại diện cho bên Tự Nhiên, và hai đứa nữa là An và Hoàng, phụ trách làm những câu hỏi nâng cao để ăn điểm. Năm nay thi thô chán ồm, gặp đúng đội gà mờ, trả lời sai lung tung.

Tôi với thằng Minh cứ gõ chuông liên tục, trả lời hết câu này đến câu khác, hai quân át chủ bài Hoàng và An thì ngồi ngáp ruồi với vẽ những vẽ cuội ra bàn. Tiến thẳng vào vòng trong, lớp tôi sẽ đối đầu với A1, lớp chọn của trường. Trước giờ khối 10 tôi chia làm hai phe, một phe do lớp A1 cầm đầu, gồm A1, A2, A3, A6. Phe còn lại là lớp tôi và D1, D3. Còn lại là các lớp trung lập không tham gia gì hết. Chủ yếu đối địch nhau vì thành tích học tập và thi đua. Phe các lớp A1 thì tự hào là lớp chọn nhất của trường nên coi các lớp khác không ra mùi gì, nhưng mỗi tuần mà bị xếp dưới lớp ban D thì cay cú, đổ cho lớp ăn gian, cờ đồ ăn chia tiền với lớp đó. Bên lớp tôi cũng chẳng vừa, toàn gọi khối A là lũ mù ngoại ngữ hoang tưởng. Xích mích rất cực cũng chỉ là cái danh hào thi đua, thế mà các lớp tranh nhau như chó tranh xương, lăm vạ suýt gọi nhau ra bãi đánh nhau, may mà ban giám hiệu dẹp kịp.

Chỉ còn 4 ngày nữa là đến vòng chung kết, các lớp khác thì chuẩn bị ráo riết lắm, ôn luyện này nọ, hàng photo đặt như tôm tươi. Chẳng bù cho lớp tôi cứ nhõn nhơ điếc không sợ súng, chơi thả phanh. Ngồi trong hàng net, nhìn quanh thấy toàn cán bộ ưu tú của 10D2 tụ hội đây cả: Cán sự Lý với Toán thì đang chửi nhau ầm to vì tội canh ngu để địch nó luồn nhà hoa bắt gọn cả bọn. Cán sự Văn là tôi thì ngồi cầm AWM canh me lớp phó học tập đi qua là bôm, rồi hội con gái lớp trưởng, lớp phó văn thể mỹ, đều đang chơi Boom hoặc nhảy Au, đứa thì ngồi chat chit. Ôi cái lớp vui quá, toàn hội gan to như quả núi, coi trời bằng vung, chết đến nơi rồi vẫn còn tí tởn. Và trong suốt mấy năm cấp 3, nhiều vụ lùm xùm dính dáng đến lớp tôi đều do ban cán sự lớp đầu tên cả, đúng là lớp độc nhất vô nhị.

Trước ngày thi, tôi thông dong đạp xe đi dạo, ngắm nhìn Hà Nội lúc về đêm. Đi qua hàng sắn hấp, ốc luộc, nem chua rán mà nức cả mũi. Mua một túi sắn hấp, tôi tạt qua nhà con An chơi, hôm nay bố mẹ nó đi Nha Trang hết cả, nhà con có hai anh em. Đến nhà nó, tôi ngạc nhiên khi thấy cửa nhà mở toang hoang, cổng cũng không khóa. Vừa dắt xe vào thì nghe trong nhà có tiếng chí chóc:

- Trả em đây. Gấu của em chứ!

- Tao không trả, để tao móc cái mặt nó ra rồi nghịch con gấu chột xem nào, đeo cái băng lên bịt mắt, nhìn như Hook.

- Ủ ừ giả đây! Em mách mẹ!

Anh em nhà này ngộ thật, bố mẹ vừa đi vắng là nghịch như trẻ con. Ở bên ngoài, tôi đánh tiếng:

- An ơi! Có nhà không An ơi!

Con An mặc bộ quần áo nỉ, lon ton chạy ra cửa, vừa trông thấy túi sắn hấp, nó vội kéo tuốt tôi vào, khóa vội cổng rồi túm lên phòng nó. Ông Chí anh nó thấy tôi đến thì đồng cổ ở trên tầng 3 đọc:

- Nắng mưa là bệnh của trời. Tương tư là bệnh bởi tôi yêu nàng! Há Há Há!

Tôi cười, gọi vọng lên:

- Gió mưa chứ không phải nắng mưa anh ơi! Chuyên Am mà thế à?

Chưa nói dứt câu con An đã lôi tôi vào, giăng luôn túi sắn. Nó lục lọi dưới bếp ra một cái đĩa to, trút sắn ra đấy rồi nhón luôn một miếng, chấm muối vừng xong nhắm nháp ăn như chuột. Tôi vừa ăn vừa nhìn phòng nó, phòng con gái có khác, thơm ơ là thơm, lại có bao nhiêu là thú bông, cái giá truyện tranh của nó như to gấp ba giá sách học, tường phòng dán giấy toàn hình chuồn chuồn xanh. Nó lúc lắc đầu hỏi:

- Hôm nay có việc gì mà lại đến tận nhà bốn tiểu thư thế này!

Kí cho cái vào đầu nó, tôi bảo:

- Sang chơi không được à? Mà làm gì mà chí chóc với anh mà ghê thế?

Nó đáp:

- Lão ý cướp con Poh của tao, đòi tháo cái mắt ra để lão ý đeo băng đen vào mai đem đi diễn kịch.

Tôi chỉ vào mắt nó:

- Ở thế mắt này không tháo, tháo mắt con gấu làm gì. Tội nghiệp nó.

Nó quạu mặt, ngồi lầy sắn ăn lầy ăn để như cố tự làm cho nguôi giận. Vừa nhai vừa nói chuyện với tôi. Nhìn trông hai má phồng lên vì nuốt nhiều của nó, tôi nghịch nghịch, thò tay ra ép vào hai bên má. Con An kêu oai oái, chạy ra góc ngồi nhai hết mới dám vào. Tôi thì lượn lờ trong phòng nó xem có gì chơi không. Bỗng tôi khựng lại, mắt dán vào tấm ảnh trên bàn, là hình con An chụp chung với Trang, từ hồi nó còn để tóc dài. Sao lại thế này nhỉ? Trước giờ có thấy hai đứa nó chơi cùng nhau bao giờ đâu, Trang cũng chỉ nói là quen biết cùng trường, con An thì bảo là học chung, nhưng đâu có nói là thân tới mức chụp ảnh chung chỉ có 2 đứa như này...

18. Chương 18

Nhìn thấy bức ảnh, tôi nghĩ thầm: "Ắt là giữa hai người có chuyện gì xảy ra, nhưng không muốn mình biết nên cả hai đều giấu đi. Thôi để từ từ điều tra sau, giờ có hỏi cũng vô ích.". Thấy tôi nhìn chăm chú vào giá sách, con An ngược đầu lên hỏi:

- Con chó! Mày sắn soi gì phòng tao đấy? Định thó cái gì hả?

Tôi giật mình, cười cười đưa tay lên kéo nghịch tai con chó bông, bảo:

- Mày có ai tặng thú nhồi bông hình bản thân mà khéo thế, giống ý đức!

Nó xị mặt, lè lưỡi:

- Ý mày là tao giống chó chứ gì? Ờo, tao đáng yêu hơn nó nhiều, cả nhà ai cũng gọi tao là Kún Con đấy!

Tôi dướn người, ghé chân gẩy phát vào người nó, đùa:

- Gọi mẹ là chó cho nhanh, cún với chả kiếc, rách việc.

Nó hét ầm nhà, đứng dậy cầm cái gối lùa tôi, tôi chạy trốn nó quanh phòng, chẳng biết lúc chạy qua cái đệm luống cuống thế nào mà vấp ngã xấp mặt xuống, may mà nệm êm chứ không mình vỡ mũi rồi. Quờ quờ tay đứng dậy, lúc ngồi dậy tay tôi túm phải cái gì mềm mềm dưới đồng chăn gối lộn xộn. Tò mò moi ra thử xem thế nào, tiện tay ném luôn vào mặt con An. Suýt chút nữa là tôi nỗ bay mắt ra ngoài, thử tôi vừa mò ra là cái quần lót của nó. Tôi nóng bừng tai, mặt đỏ tía như gà cắt tiết, chửi:

- Tổ sư mày! Con bệnh hoạn. Đồ của mày mày cất kỹ vào chứ, tao trai mày gái, dây thần kinh xấu hổ của mày làm sao thế hả? Hay hốc lăm quá nên thức ăn nó chèn đứt rồi?

Con An cũng ngượng chẳng kém, hai má đỏ hồng lên, vội vàng mở tủ quần cái quần vào, đứng vắn vắn tay cúi gằm mặt không dám nhìn tôi. Bỗng nhiên hức hức hức, rồi u oa oa oa, nó từ từ cúi người xuống, úp mặt vào gối khóc ngon lành. Tôi vội chạy lại, rối rít hỏi:

- An ơi sao thế? Tao xin lỗi mà, tao... tao... chưa nhìn thấy cái gì hết mà! Tao xin lỗi.

Nó ngẩng mặt lên, thôi khóc nhưng cứ nấc mãi không thôi. Ồi sao tự dưng lại khóc thế này cơ chứ, mọi khi nó rần rỏi, có khóc bao giờ đâu cơ chứ. Mình đúng là ngu thật, tự dưng lại móc ra ném lung tung, giờ thì xong rồi! Tôi lấy ngón tay, nhẹ vuốt hai bên khóe mắt con An, dỗ dành:

- Thôi tao xin lỗi mà! Mày khóc nữa là tao cũng khóc theo đấy. Đi mà An ơi, tao xin lỗi mà!

Nó còn hức hức, sụt sịt hồi lâu nữa mới thôi, thấy nó nín khóc tôi vội kiếm cơ chuẩn về nhanh. Con An xuống mở cổng cho tôi về, mặt buồn thiu không nói gì. Quả này mình ngu thật rồi.

Sáng hôm sau thi với A1, con An bơ tôi liên tục, mấy lần liền tôi giải xong câu Xã hội, ngoái lại nhìn nó thì nó cứ trờ ra như tượng, chỉ đến khi có câu hỏi Sinh, Anh thì nó mới trả lời cứu cánh. Lần này thì con An giận tôi thật rồi! Quay xuống sân trường nhìn về phía lớp Trang, tự dưng tôi liếc thấy có một mảnh giấy được chuyển từ dãy lớp 12 sang, Trang đọc xong thì che miệng cười khúc khích, viết đáp lại ngay lập tức. Ngay giây phút đó, trong lòng tôi đã hơi gợn lên một mối nghi ngờ. Đúng là chó cắn áo rách, hết con An bơ tôi, giờ trong lòng tôi lại bồn chồn nghĩ về mảnh giấy kia, suốt phần thi còn lại tôi cứ phân tâm, mấy lần liền thằng Minh phải giật tay áo thì tôi mới ngớ người ra suy nghĩ câu hỏi. Cuối buổi thi, lớp tôi chiến thắng A1 với khoảng cách sát sao 55-50 nhờ có câu hỏi phụ thuyết minh về một đất nước mình muốn đến

du lịch bằng tiếng Anh, con An đặt điểm tới đa câu hỏi đó, cứu thoát lớp một bàn thua trông thấy. Hôm đó, lớp tôi hân hoan trong chiến thắng, về lớp ăn bím bím, bỏng ngô, nổ bóng bay bùm bụp. Xong lúc về, hội bạn còn kéo con An đi để chúc mừng chiến công oanh liệt, cả lũ 6 đứa kéo nhau đi ăn bánh trôi tàu sếp Bằng hói.

Kể sơ quá chút về quán: Quán này ở Hà Nội rất nổi tiếng, một là vì danh tiếng của NSƯT Phạm Bằng, hơn nữa người đến đây không chỉ đơn giản là muốn gặp thần tượng mà còn đến để thưởng thức hương vị đặc trưng của bánh vào những ngày đông giá rét. Trong nhóm có tới ba bốn đứa là khách quen của cửa hàng, giờ rủ bọn tôi đi cho biết thế nào là bánh trôi tàu qua bàn tay nghệ sĩ. Vừa vào cửa, cả lũ đã đồng thanh: Chúng em chào sếp ạ! Bác Bằng thấy một lũ học sinh lớ nhố khoác cặp đi vào, cười hiền từ chỉ chỗ cho chúng tôi để xe rồi đưa mấy đứa vào. Ở đây không chỉ có bánh trôi tàu mà còn có Lục tàu xá, chí mà phù nữa, toàn món ăn mùa đông, lại hợp với đứa hảo ngọt như con An. Nhưng hôm nay nó cứ là lạ, hết bơ tôi rồi giờ ăn cũng chỉ ăn như chuột, nhăm nhăm từng tý một, gặp bác Bằng mà nó vẫn cứ ủ rũ, cố cười vài cái là cùng. No nê, cả lũ còn định kéo ăn bún bò nữa, con An lại kêu mệt đòi về, lúc đi nó ngồi xe thằng Quý, giờ về ngược đường đành ngồi xe tôi. Ngồi sau xe, nó cứ im im, chẳng nói chẳng rằng, mấy lần tôi cố bắt chuyện mà không được. Con gái giận gì mà cứ ngầm tâm thế này, sầu não quá.

Mấy hôm sau, đến trường tôi mua đồ ăn dự nó mà không được. Thôi thì mình đành án binh bất động vậy, đợi vài hôm nữa nó nguôi giận đã. Mãi lo chuyện con A giận dữ, tôi lại thêm đau đầu khi nghi ngờ trong lòng mình ngày một lớn. Đạo này Trang vẫn đi chơi với tôi, nhưng hay kiếm cớ này nọ để hẹn khi khác, lúc đi chơi cũng chỉ như gượng ép, cười nói vài câu rồi lại về, khi đi về, tôi bỗng thấy thiếu hẳn đi khi mà Trang không còn ngồi ôm sau lưng, khe khẽ hát nữa, chỉ đơn giản là ngồi chờ về như hai người quen biết. Dẫu nhìn thấy ngay trước mắt vậy, cảm thấy vậy, mà sao tôi cứ ngần ngại không chịu nói ra? Lắm lúc tôi tự nhủ hay là mình đã nghi quá rồi, nhưng hiện thực cứ bày ra trước mắt như thế, bảo sao tôi tin cho được! Càng ngày, tôi càng thấy Trang như rời dần khỏi vòng tay tôi, cứ ngày một xa lạ dần. Đêm Noel đi chơi không hề như mong đợi, em chỉ đi cùng tôi như chịu hình, cười nói một cách gò bó, sượng sạo. Tôi thấy, nhưng chẳng nói gì...

Quay trở lại chuyện tôi với con An, một hôm giờ sinh hoạt lớp, tôi lén đá vào chân thằng Hoàng, tuồn cho nó mảnh giấy ra chỗ con An, mảnh giấy ghi: " An ơi tao xin lỗi mà. Đừng giận tao nữa, tao không cố ý mà. Con gái giận là mau già đấy. Hết giận tao nhé, An nhé!" Con An đọc xong tờ giấy, hí hoáy viết viết vào xong gấp lại. Tôi ngồi liếc sang mà hồi hộp đến ngẹt thở, chờ mãi tới lúc thằng Hoàng đưa mảnh giấy cho tôi, tôi mới nhẹ nhàng gỡ ra đọc: " Tao không giận nữa đâu. Nhìn mày cứ cuống cả lên trông ngổ quá, nên mấy hôm nay tao cứ giả giận mãi, thế mà có đứa tin là thật." Kèm theo đó là một cái hình con thỏ cầm cái bánh cười ngoác miệng, nét vẽ tròn trĩnh, ngộ ngộ. Tôi thở phào, mỉm cười gấp gọn tờ giấy bỏ vào trong túi áo. Cảm giác thật thoải mái, nhẹ nhõm vô cùng như vừa tìm lại được điều gì quý giá lắm. Trong lòng tôi mấy hôm nay buồn vì tình cảm giữa tôi và Trang, nay được con An hết giận, tôi bỗng thấy ấm lòng lạ thường.

Buổi chiều hôm đó, tôi từ chối lời rủ rê CS của hội ăn chơi, đạp xe sang nhà con An. Rủ nó đi chơi phố cũng gian nan thật, gọi mãi nó mới ịch xuống, mặc bộ áo khoác panda, đeo găng tay thổ, tai đeo bông chụp cũng thổ nốt. Cả người nó kín mít, hở mỗi cái mặt ra. Nó lặc lè leo lên xe, người to mồm mồm như con gấu bông, vỗ vỗ vào lưng tôi hỏi:

- Hôm nay mày tha tao đi đâu đấy? Nói trước là có cái gì nhai tao mới đi nhé!

Tôi ngoái ra sau, bẹo má nó, cười:

- Con đỡ hơi! Mặc xong quần áo, leo tót lên xe rồi còn kêu không đi. Làm trò! Thôi ta đã nuôi thì nuôi cho trót, vỗ béo mày xong bán sang Trung Quốc, hết quấy tao.

Vừa nói tôi vừa chậm chậm nhấn pê đan, từ từ đi rẽ ra Bà Triệu ngồi sau tôi, con An bày đủ trò, hết nghịch mũ áo tôi rồi lại dấm búp búp vào lưng, có lúc nó chán chán lại nhéo cái vào sườn. Tôi kêu làng nước, nó cười hi hi, xoa bôm bốp vào chỗ vừa véo, xuyết xoa:

- Ôi chó con. Chị xin lỗi, tý nữa về chị đền cho khúc xương nhé!

Tôi đảo mắt nhìn hai bên đường, tìm xem có hàng quán nào để dừng lại, quăng con này vào, lúc ăn nó hiền hơn, đỡ trêu tôi. Lác cả mắt mới thấy có một quán bánh ngô, khoai chiên, con An còn tia trước cả tôi, nó

túm vào mũ, giật loạn lê, chỉ tay:

- Hưng ơi! Kia! Kia! Bánh khoai! Bánh khoai! Dừng lại nhanh lên, đi quá rồi!

Tôi phi xe lên vỉa hè, dừng lại rồi loay hoay mãi mới giúp nó xuống xe được. Tổ sư con háu ăn, mặc cho lấm quần áo vào, chân đã ngắn rồi, ngồi xe ặc lấm áo nên không co chân lại để tụt xuống được, báo hại tôi phải đỡ nó xuống như đỡ bà trẻ. Nhưng vừa chạm chân xuống đất, nó đã áp dụng ngay định luật hàng quà hấp dẫn, lạch bạch chạy đến hàng bánh khoai, kéo ghế ngồi, nhanh nhẩu:

- Cô ơi cho cháu hai bánh khoai, phần khoai chiên, hai xúc xích rán, hai milo nóng. Nhanh nhanh cô nhớ!

Tôi ngồi xuống bên cạnh, thở hồng hộc, than:

- Sao nhìn mày thế mà càng ngày càng nặng, mày mới tăng cân đấy hả?

Nó bấu môi, ngúng nguẩy:

- Thằng bạn đều lúc nào cũng nghĩ xấu về tao. Nói ày biết là tháng vừa rồi tao giảm 1kg đấy, siêu chưa?

Tôi lăm bằm:

- Cái vụ ốm nó giảm được 1 cân thì cái vụ quà nó phải tăng thêm 2-3 cân là ít. Có mà giảm vào mắt, mẹ trẻ nói như thánh.

Không hiểu sao tôi nói chỉ đủ ình nghe thôi mà con An nghe được, nó quay phắt sang, mắt long lên:

- Thằng kia, mày vừa nói cái gì? Đã thế tao ăn hết phần mày!

Quái thật, con này nó không chỉ tăng động mà còn tai thính bất thường. Minh tai đã thuộc vào hàng thính ít người bằng rồi mà nó còn thính hơn tai mình. Ôi đúng là gặp khắc tinh, từ rày phải tránh thì thâm to nhỏ gần nó mới được.

Con An vừa đón lấy cái bánh, đưa sang cho tôi rồi cầm cái còn lại cho lên miệng, cố há miệng thật to, cắn rùm một miếng. Nó cắn kiểu gì mà một miếng nó chỉ bằng nửa miếng cắn của tôi, vậy mà chẳng hiểu sao nó ăn rõ nhanh, thoáng cái đã bốn cái, một tay xiên miếng xúc xích cắt sẵn nhai rau rầu, một tay cầm miếng bánh khoai ăn. Ăn xong, nó xì xụp ngồi uống milo, tôi cũng ngồi uống cùng cho an toàn, chứ không mình còn ngồi ăn tiếp nó thấy lại có hứng ăn, cướp nốt miếng bánh của mình thì khổ. Hai đứa vừa ăn uống, vừa tán chuyện trên trời dưới biển, nào là hôm trước mục thực tập có gì đâu mà lũ con trai xúm xít lại, rồi tao vừa bị bố mắng vì tội ăn vặt, xong là con chó nhà tao mới ốm, tao chẳng biết làm sao,... Đang uống, tôi không để ý là trên mép mình có vệt sữa nâu, tự nhiên thấy con An cong ngón tay trở lên, đưa vào quẹt ngang mép tôi một cái, lau đi vệt sữa, nó búng chóc vào mũi tôi, cười toe:

- Ê, mày có ria mép kia. Sau này để ria con kiến giống Lục Tiểu Phụng ý, nhìn cho nó manly, giờ nhìn mày trông như mấy thằng gian gian, mặt trắng trong game ý.

Tôi cười phá lên, vung hai tay lên sát mắt nó, bẹo vào hai bên má, kéo ra, đùa:

- Con này láo nh! Dám vuốt râu rồng, đã thế tao xé mặt mày ra. Tao xé này!

Hai đứa đùa giỡn, trêu chọc nhau hồn nhiên, cô bán hàng và mấy người ngồi ăn cũng ngoái lại nhìn, ai cũng mỉm cười. Giây phút đó, mọi buồn phiền trong lòng tôi bỗng dưng biến mất, ngồi giữa mùa đông rét buốt mà tôi lại thấy ấm hết cả người. Chẳng rõ là cái ấm của cốc milo nóng hồi đem lại, hay là cái ấm đến từ nơi khác, một nơi gần gũi thân thương đến lạ kì.

19. Chương 19

Buổi chiều hôm đó, ăn chán chê, tôi chở con An về nhà. Trên đường đi về, nó tự dưng giật nhẹ mũ tôi, gọi:

- Hưng ơi tao bảo cái này!

Hơi ngửa người ra sau, lắng tai nghe, nó nói:

- Hôm nay đi chơi vui quá nhỉ!

- Ừ

- Sao mày tìm được lắm chỗ chơi thế?

- Chuyện. Chơi là gien di truyền của tao, mà mày ham chơi ham ăn nên tao đi đâu cũng cố kiếm ra chỗ chơi mới ày đấy. Sướng nhá!

- Hi! Chiến hữu tốt của tao!

Vừa nói, con An chợt rướn người lên, ôm vòng ngang lưng tôi, hỏi:

- Chó con có cần ôm không?

Tôi cười, lẳng lặng đạp xe tiếp. Nó không thấy tôi phản ứng gì thì giẫy ra, phụng phịu:

- Chó. Đếch ôm nữa, chán phèo. Lè!!!

Xong rồi nó lại tiếp tục chơi trò chơi quen thuộc với cái mũ của tôi, chán lại lấy lưng tôi làm trống, đập bụp bụp. Tôi cũng nghĩ ra cách trả đũa, cứ đến mấy chỗ xóc là tôi cứ nhè đó mà đi, con An ngồi sau sợ rơi ra, kêu ầm ĩ, về đến trước cổng nhà nó, tôi phanh gấp, nó mất đà chúi người về phía trước, đập mặt vào lưng tôi. Lúc xuống xe, nó ôm mũi xuyết xoa:

- Thằng bạo lực, mày làm hỏng cái mũi xinh đẹp của tao rồi này. Đền đi!

Tôi nhanh tay búng thêm cái nữa vào mũi nó, cười phá lên hỏi thích đền nữa không. Con An lắc lư chạy vào trong nhà chốt cổng lại, ở trong sân, nó bắc một cái ghế cao, đứng lên đó, thò đầu ra ngoài cầm cái chổi lông gà chọc chọc vào tôi. Tôi lựa lúc nó đâm hụt, giật mất cây chổi, luồn qua ô xi măng ở dưới, đẩy cái ghế rung lên bần bật, con An thét lên:

- Á á. Ngã giờ, chơi ác thế hả thằng bốn mắt!

Vừa nói, nó vừa từ từ tụt xuống đất, bóng dưng bước hụt, ngã đánh bịch. Tôi ở ngoài cười sặc sụa. Nhưng một lúc xong không thấy nó đứng lên, tôi nghi hoặc, nhòm vào trong xem thử. Chưa kịp nhòm thì có tiếng gọi như sắp khóc ở trong:

- Hưng ơi, giúp tao!

Tôi hoảng hốt mở cổng chạy bổ vào. Thì ra con này mặc lắm quần áo quá, ngã xuống quần áo căng cứng không co tay chân lại để chống dậy, mà người nó yếu nên không lắc người để tự gỡ chỗ quần áo bị gấp chèn lên, đành cầu cứu tôi. Tôi nhìn thấy thì vội ra định đỡ nó dậy. Con An mắt trần trề hi vọng, cười toét nhìn mình. Tôi chợt rẽ sang hướng khác, vòng ra gốc sung bắt con ốc sên. Tôi dí dí con ốc sên lơ lửng trước mặt con An, vừa trông thấy thế, nó khóc thét lên, tây cổ quấy quấy xua con ốc đi mà không với tới. Tôi nhún nhún:

- Thế nào? Biết sợ tao chưa? Ạ to vào rồi tao đỡ dậy.

Nó méo máo, chực khóc, tôi sợ quá vội ném con ốc sên đi, đỡ nó ngồi dậy. Nhưng mới ngồi dậy nó đã cười hì hì, búng phát vào tai tôi rồi chạy thẳng vào nhà khóa cửa lại, nó vén rèm thò mặt ra ngoài, lêu lêu nhìn rõ ngộ. Tôi dứ tay cảnh cáo rồi quay ra lấy xe đi về. Con An gọi với theo:

- Sợ chưa? Biết thế nào là An siêu nhân chưa? Cúp đuôi chạy đi, yeahhhhhhhhh!

Tối hôm đó, ăn cơm xong là tôi tót luôn lên phòng, làm nháo nhào vài tập rồi ngồi vào máy tính. Nick chat Trang đang hiện bóng out ngay lập tức. Tôi thấy vậy cũng biết là em không muốn nói chuyện với tôi, thở dài ngán ngẩm rồi lục tìm cả list friend xem có ai onl không. Lèo tèo được vài mạng, pm chẳng có ma nào trả lời, chắc toàn đang điện tử hay chat chit với ai rồi. Tìm mãi may thấy nick con An đang onl, nhưng treo stt: Chơi game! Tôi ngứa tay buzz cho cái, được lúc thì con An trả lời bằng chữ to đùng: “Thằng thiếu năng, mày mù chữ à mà không đọc cái stt, tao đã ghi rõ ràng. ”

- Mày đang chơi gì thế)

- Chơi Call of Duty 2, bản này bố tao đi Mỹ đem về đấy. Cú chưa con?

- Mà chơi cả bắn súng hả?

- Có vấn đề gì à?

- Chắc vào chỉ bắn chim với ném lựu đạn vào quân ta chứ gì! Con gái làm sao chơi được mấy trò này, về chơi Boom hay Au đi =))

- Hơi bị coi thường bạn đấy. Tao với mày solo CS không, ra chợ luôn, không nấp nhà, không móc lốp.

- Tao càng ngày càng nghi ngại về đầu óc mày đấy :|

- Dào ôi. Thôi tao vào bắn tiếp đây, đang làm đến phần quân Anh rồi, mày tự đứng vào phá hỏng màn đối thoại với anh lính đẹp trai.

- Cút, biến, xéo. Chiều mai tỷ thí nhé, xem trình mày đến đâu.

Xong con An out, tôi cũng tắt máy, chán nản leo lên giường ngủ, đầu óc lại bắt đầu suy nghĩ về thái độ gần đây của Trang, mãi đến gần 2h sáng tôi mới ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, tôi đến lớp trong trạng thái uể oải, mệt mỏi, ngồi gáp cả tiết Lý, sang đến tiết Sinh thì gục luôn, nằm bò ra bàn ngủ. Đang ngủ ngon thì tự dưng có ai lay lay vai, tôi cau gắt khoát tay, làu bàu:

- Để yên cho tao ngủ, tối qua 2h mới ngủ đấy.

Lại lay vai, tôi gáp dài, vươn vai dậy, nhìn người vừa lay mình là bác bảo vệ. Bác cười to, gõ gõ vào trán tôi, hỏi:

- Thăng Hưng, mày ngủ đến bao giờ nữa, yêu trường quá hả?

Tôi nhìn xung quanh, cả lớp vắng tanh vắng ngắt không có một đứa nào, cặp cũng chẳng để lại. Hoảng hốt hỏi thì bác nói:

- Chúng nó với cô dạy Sinh lớp mày thông đồng với nhau để yên ày ngủ, hết giờ học đi về cả, bỏ mày nằm ngủ tiếp. Gớm, mơ cái gì mà ngủ ghê thế? Bác đánh trống như thế mà vẫn còn ngủ được. May mà có con bé gì cắt tóc ngắn nó ra báo với bác, không mày còn ngủ đến ca chiều. Thôi về, quá giờ hơn nửa tiếng rồi.

Tôi bàng hoàng thu dọn sách vở, vẫn ngỡ ngàng không rõ chúng nó làm cái gì mà bỏ bom cán bộ, đứa nào đầu têu cái trò này. Vội vội vàng vàng phóng ra nhà để xe rồi phi như bay về. Trên đường về, chẳng hiểu sao người đi đường cứ nhìn mình cười, có đứa trẻ con thấy mình con chỉ trỏ, mấy bà ngồi quán nước gần nhà thì ngạc nhiên nhìn mình xong cười hô hố. Về đến nhà thì bố mẹ thay nhau cười. Mẹ tôi đưa cái gương ra, vừa soi lên là tôi chỉ muốn chui xuống đất mà trốn. Không biết đứa giặc giời nào vẽ râu, tô son cho tôi, lại kẻ lông mày, đánh phấn hồng má mình nữa. Ôi nhục nhục hết chỗ nói, còn gì là thể diện nữa! Mà bác bảo vệ cũng hay cơ, không nói câu nào nhắc mình, hay là cũng cùng một giuộc với hội kia?

Lao vào phòng tắm tẩy hết trang điểm, vết bút dạ đi, tôi ra ăn cơm xong lên phòng trùm chăn ngủ đến chiều, nửa ngày còn lại không dám lộ mặt ra khỏi nhà. Mãi đến 5h chiều, ở nhà cuống cẳng, tôi mới lò dò dắt xe ra ngoài dạo. Vừa ra ngoài vừa nhìn trước ngó sau, ra khỏi phạm vi khu phố là tôi đã thoải mái được rồi, thay đổi thế, giờ tẩy hết đi chắc người lạ chả ai nhận ra thằng hề trưa nay. Lòng vòng mãi, tôi đi dạo quanh một bãi thi công dự án treo, cỏ mọc um tùm, định bụng ra chỗ mấy khu nhà chưa trát chơi, nhưng thấy thấp thoáng bóng mấy thằng nghiện, tôi quay đầu xe vòng đi chỗ khác, quay về trường chơi. Giờ này học sinh khối chiều đã tan hết, chỉ còn mấy đứa tập văn nghệ hay họp hành gì đó ở lại, trường im lìm đến rợn người.

Thong dong dạo bước ra khu sau trường, hít hà mùi hoa sữa sắp tàn mùa, vừa đi vừa đá nghịch mấy lá bàng đỏ ối. Sân sau giờ chỉ có tôi, độc bộ đi tha thẩn, vẫn vương suy nghĩ về Trang. Nghĩ lại giữa Trang và An, tôi thấy lạ là có vẻ như mình thân thiết với An còn hơn cả Trang, giữa hai đứa đùa nghịch như chẳng có khoảng cách nào, lúc nào cũng cười đùa chí chóc, thân đến thế là cùng. Nhưng khi ở bên cạnh Trang thì tôi lại thấy ngắc ngứ cổ họng, hàng ngày mồm mép thế mà giờ im như thóc, rồi càng ngày giữa cả hai khoảng cách càng rộng, tựa hồ như chúng tôi ở hai thế giới quá khác nhau.

Dòng suy nghĩ của tôi bị cắt đứt bởi tiếng con gái to tiếng:

- Mày nghĩ gì mà làm thế?

Giọng này nghe quen quen, định thần lại, xác định đó có thể là giọng con An, Tôi rón rén lần theo hướng âm thanh vừa phát ra, hướng sau khu nhà thể chất. Nấp người vào sau dầm nhà, tôi hơi nghiêng mặt, tập trung nhìn kĩ hạ cái bóng đang đứng đối diện nhau kia. Cả hai đều con gái, một là con An, người kia, hình như... hình như là Trang. Giờ này hai người còn làm gì ở trường nữa, chẳng lẽ cũng có kiểu đi dạo như mình. Cố dỏng tai nghe xem hai người nói gì nhưng tiếng nói bị gió át đi, hơn nữa chắc cũng sợ người nữa nghe thấy nên nói không to như vừa nãy nữa. Lùi người lại quan sát bức tường nhà thể chất, nhận thấy có thể leo lên được, tôi đu lên xà ngang, nhún người bật sang mái phụ, vận dụng hết khả năng parkour mới học, mon men trườn bò, bám víu sáng được mái phía sau. Túm người theo đoạn ống nước to, tôi tụt người dần xuống dưới mái che chìa ra của một cửa sổ gần chỗ hai người, tôi cúi người xuống, lắng tai nghe lỏm cuộc nói chuyện. Tóm tắt lại thì hình như thù hằn gì từ lớp 9 thì phải, nhưng sao nghe có cả tên mình nữa, rướn người lên cố nghe rõ hơn, nhưng tiếng sỏi cát lạo xạo làm con An để ý, nó ngược lên quát:

- Ai đó?

Tôi ép sát người vào tường, cố trốn đi. Lợm lấy một cục đá, tôi ném ra phía mái tôn đối diện xoảng một tiếng, có tiếng chân chạy ra, là bác bảo vệ thì phải. Trang nói với An:

- Chuyện này còn chưa xong hẳn đâu. Rồi mày xem nó sẽ tin ai, mày nghĩ mày đáng giá đến thế cơ à?

Xong hai người vội chạy đi, tránh khỏi bác bảo vệ. Ánh đèn pin rọi lướt qua chỗ tôi, may mà úp người sát mái nên mình không bị phát hiện, đợi lúc tiếng bước chân của bác xa dần, tôi mới đu người qua mái, đáp nhẹ nhàng xuống đất như một con mèo, cố gắng phát ra ít tiếng động nhất. Phủi kĩ lại quần áo, tôi thần nhiên đi về như không có chuyện gì xảy ra, lúc qua cantin, thấy con An đang ngồi gặm bánh mì. Trông thấy tôi bước vào, mặt nó tái mét trong thoáng chốc rồi lại hồng hào như cũ. Tôi vờ không biết, vào mua thanh socola, kéo ghế ngồi xuống sát nó, hất hàm:

- Mày vừa làm chuyện gì xấu đúng không, sao tự nhiên lại ngồi đây ăn mảnh thế hả? Giờ này con gái con đứa lang thang gì nữa?

Nó ăn nốt miếng bánh cuối cùng, giật luôn phong socola đang bóc, vừa bẻ ăn vừa chu mỏ:

- Mày cũng đi chơi còn nói ai! Đèo tao về nhé, lúc nãy đi tao có đèo đèo, giờ nó chạy đâu mất rồi ý. Nhá! Hưng nhá!

Đợi nó ăn xong tôi đèo nó về, trên đường về nó ríu rít kể chuyện, tôi cũng họa theo. Lúc về trước cổng nhà nó, đang định quay xe về thì tự dưng con An ôm chầm lấy tôi từ phía sau, nói nhỏ:

- Hi hi! Trả công xe ôm này. Được thiên thần ôm đấy nhá, sướng không?

Tôi ngỡ ngàng, xong cũng đùa lại, rồi kêu nó buông ra tôi còn lượn. Trong thoáng chốc, chỉ một phần trăm giây ngắn ngủi thôi, khi con An nới tay ra, tôi chợt cảm thấy dường như cái ôm này không đơn giản là cái ôm đùa bỡn, nó như níu kéo lại, chứa trong đó cái gì còn hơn cả tình bạn, trong phần trăm giây đó, con An như muốn ôm tôi nữa, dời vòng tay một cách thật chậm chạp. Tôi ngoái lại, bẹo má nó:

- Thôi tao lượn nhá. Con dơi quỷ tối ngủ ngoan mơ ác mộng! He he!

Lúc quay lưng đi, nghe sau lưng có tiếng hít một hơi thật dài lấy can đảm, con An định nói gì, ngập ngừng nhưng lại thôi, tôi cảm giác rõ ràng hơi ẩm từ tay nó đưa sát tới bàn tay tôi, nhưng vội rút lại. Lẳng lặng đi về, tôi càng thêm bồn chồn không biết có chuyện gì xảy ra.

Vài tuần sau, tôi càng ngày càng bồn gắt, dễ nổi nóng vô cớ. Phần vì thức khuya học bài, phần vì suy nghĩ quá nhiều chuyện giữa tôi và hai người An- Trang. Nhưng bù lại là Trang thấm thiết với tôi hơn, cười nhiều với tôi hơn, lại ôm tôi mỗi khi đi chơi. Còn con An dạo này cứ lạ lạ thế nào, có những lúc tôi chợt bắt gặp ánh nhìn nẩy lửa của nó với Trang, Trang cũng nhìn lại yếu ớt. Thỉnh thoảng con An lại ngồi bên cạnh nói tôi đừng qua lại với Trang nữa, tôi hỏi vì sao thì cũng lại chỉ là bởi Trang không tốt. Càng ngày tôi càng sinh cáu gắt, khó chịu khi con An đề cập đến chuyện này. Một hôm, lúc giờ về, con An hẹn tôi ra gốc bàng có chuyện. Nó nói:

- Tao đã nói rồi mà, mày bỏ con kia đi, nghe tao một lần đi Hưng ơi!

- Nhưng ít nhất mày cũng phải cho tao một lý do chứ.
- Mày cần lý do đến thế à?
- Mọi sự đều cần có nguyên do của nó!

Tôi quả quyết. Con An cúi gầm mặt, từ từ kể:

- Cái đứa năm lớp 9 so bì nổi tiếng với tao đó, chính là con Trang. Ban đầu tao với nó học chung, thân thiết với nhau lắm, đi đâu cũng như hình với bóng. Nhưng cuối năm lớp 8 thì chuyển lớp, từ đó con Trang cứ ngày càng lạnh nhạt với tao, mà nó cũng có nhiều người để ý hơn trước, lại có hội mới chơi bám theo, cuối cùng là trở mặt coi tao như kẻ thù. Con đó là đứa thực dụng lắm, nó không yêu gì mày cả đâu, chỉ vì mày là cán sự Xã hội khối 10, nó đi bên cạnh mày thì sẽ nổi tiếng hơn, được nhiều người chú ý hơn. Nó chỉ lợi dụng mày thôi Hưng à!

Tôi bực mình, hỏi:

- Thế mày có bằng chứng gì không?

Giọng con An run run, hỏi lại:

- Đối với tao mày cũng cần bằng chứng hả Hưng. Mày không tin tao à?

Tôi gần giọng:

- Cái gì cũng phải rõ ràng.

Nói đoạn, tôi quay lưng hậm hực bỏ về, con An nắm chặt tay tôi níu lại:

- Tin tao lần này đi Hưng. Tao nói thật mà. Nó không tốt, nó lợi dụng mày thôi!

Tôi vùng mạnh tay, kéo tay về, quát:

- Đừng có đặt điều! Mày nói quá vô lí, tao không tin Trang là người như thế!

Chợt nghe sau lưng có tiếng ngã, tôi vội quay người nhìn lại. Cú vùng tay vừa rồi của tôi quá mạnh, con An mất đà ngã đập khuỷu tay vào cạnh đá, chảy máu đầm đìa. Tôi hoảng hốt chạy lại đỡ nó, phủ bụi, hỏi:

- Tao xin lỗi. An ơi mày có sao không?

Nó hất tay tôi ra, mắt ngân ngấn nước nhìn tôi, nói lớn:

- Xê ra. Không khiến!

Lúc đó, ánh mắt nó nhìn tôi như thất vọng lắm, tôi không dám đối diện ánh mắt đó, vội nhìn đi chỗ khác, tay kéo nó đứng lên. Con An bất thần cắn mạnh vào mu bàn tay tôi, tôi vội rút tay lại, còn nó thì chạy đi. Tôi không đuổi theo, cứ đứng đờ ra, nhìn con An thất thiếu chạy đi, chỉ muốn chạy thật nhanh đến ôm nó lại, nhưng chân tôi như đóng băng, chỉ biết đứng đó nhìn.

Tuần sau, con An không đi học, nghỉ liền chục ngày sát kì thi, đơn xin phép chỉ ghi là bị bệnh nên nằm viện, cả lớp cũng chẳng ai rõ nó nằm viện nào. Đến lớp mà tôi cứ như ngồi trên đồng lửa, lo cho nó, hối hận vì đã làm nó đau. Đến nhà nó nhìn vào thì cửa cổng khóa ngoài, chẳng có ai ở nhà cả. Chiều nào đến tôi cũng nhìn đăm đăm lên cửa sổ phòng nó, rồi lại thở dài đi về. Bỗng một hôm, lúc tôi ra khỏi trường thì có một anh lớp 12 ra hỏi tên tôi, xong đưa ột cái bì thư in hình Friendship Forever, bảo có người tên An gửi. Tôi vội mở ra thì anh đó ngăn lại, nói:

- Con bé đó nhờ anh dặn mày là bao giờ về nhà. Ngồi một mình hăng mở!

Tôi xếp thật cẩn thận bì thư vào cặp, về nhà đợi lúc học xong, mãi đến 11h đêm, tôi mới nhẹ nhàng mở bì thư ra, hồi hộp xem trong đó là gì. Nhưng vừa lôi vật cất bên trong ra, tôi chợt giật người, con An gửi tôi một tờ giấy trắng, nhưng tờ giấy bị cắt khuyết mất một góc...

20. Chương 20

Giữa đêm khuya, im lặng đến rợn người, tôi ngồi nhìn đăm đăm vào tờ giấy, không dám thở mạnh, cảm giác thời gian như ngưng lại hoàn toàn. Ý con An muốn nói tình bạn giữa hai đứa trong sáng như tờ giấy trắng, nhưng giờ tờ giấy khuyết một góc rồi nghĩa là nó đã mất đi lòng tin vào tôi. Sao tôi lại ngốc quá chứ, nó đã tin tưởng rút khỏi vỏ bọc chỉ vì cái ngoắc tay với tôi, giờ tôi lại làm nó không còn tin tôi được nữa, tình bạn pha lê tôi cố sức giữ gìn, cố kìm nén cảm xúc bản thân để giữ lấy, vậy mà phút chốc tan vỡ. Ngồi thẫn thờ nhìn vô định, tôi cứ như thế cho đến tận sáng, ngủ thiếp đi trên ghế từ lúc nào không hay. Sáng hôm sau, tôi chẳng còn lòng dạ nào đến trường nữa, vẫn khoắc cặp ra khỏi nhà nhưng cứ đi lang thang khắp nơi, xem đồng hồ chờ hết giờ học lại về, liên tiếp gần 1 tuần như thế.

Kì thi học kì I, do chỉ đi lông bông, ngồi làm bài thi cũng như ở trên mây nên điểm thi tôi kéo các bài kiểm tra xuống một cách tệ hại, các môn tụt mất gần 1', mất học sinh giỏi, vớt vát được có Tiên tiến. Về nhà, bố mẹ tôi thấy tôi ủ rũ thì hỏi han đủ thứ, nhưng tôi ngán ngẩm lắc đầu, đáp loanh quanh cho qua chuyện, bố tôi thấy thế thì thôi không hỏi nữa chỉ nói :

- Lần này con vấp ngã, bố sẽ không đỡ con dậy, con phải nếm trải cảm giác đau lúc ngã thì con mới biết sợ để có cách tránh về sau. Ngần lời nói suông không bằng một lần trải nghiệm. Đàn ông phải rắn rỏi lên!

Xong bố thôi không đề cập đến chuyện điểm kém, chuyện trai gái nữa, mẹ cũng không nói gì.

Mấy tuần sau, không ngày nào đến lớp là tôi không chuyển xuống cuối lớp ngồi, đơn giản chỉ để nhìn lên con An từ sau. Mỗi ngày đi chơi bên Trang, tôi cứ lơ đãng như người mất hồn. Tự bao giờ, con An đã in sâu vào trái tim tôi! An ơi! Chẳng lẽ tao yêu mày?

Nhưng tình cảm cũng chỉ là tình cảm, đành chôn giấu nó đến hết đời, tôi sợ nhất cảm giác lúc này không phải là tình yêu mà là thứ tình cảm bạn bè nhớ nhau. Sợ rằng nếu tôi nói ra, sự hồn nhiên, vô tư giữa hai đứa sẽ không còn nữa, sợ rằng tôi sẽ làm nó buồn một lần nữa. Tôi không đủ can đảm...

Mà cái sự đời vốn trở trêu, lúc ta lên thì lên như điều gặp gió, lúc ta đã xuống thì kéo xuống đến tận cùng. Vài ngày sau, tôi phát hiện ra một chuyện đau lòng về Trang, “người tôi yêu”.

Cũng là một buổi chiều muộn như bao buổi chiều, tôi đi dạo tại trường như thói quen mọi khi. Chiều chủ nhật nên trường vắng quá, chỉ lác đác một hai đứa đến lao động, càng tốt, đỡ bị làm phiền. Ra sân sau, tôi khựng lại khi thấy Trang, Trang của tôi. Mà chính xác thì không còn là Trang “của tôi” nữa, người con gái tôi đặt cả niềm tin và trái tim vào giờ đang ngã đầu trong lòng một gã nào đó. Sững sờ mất hồi lâu, tôi mới hít một hơi dài để suy nghĩ lại. Vẫn như lần trước, lại vịn tường, đu cột leo dần ra chỗ hai người kia đang nói chuyện, nghe không sót một câu một chữ nào, càng nghe càng hận. Ở dưới, người con trai kia nói:

- Nó không biết à?

- Biết thế nào được, nó ngổ tào lắm! Con An kia đúng là không biết lượng sức mình, dám báo cho thằng Hưng biết chuyện em với anh tính. Mà thằng kia cũng như mù rồi, nó không bạn bè gì với con An nữa, còn tin mỗi mình em.

- Nhưng hàng ngày thấy em đi với nó, anh không chịu được!

- Cố nhịn chút ngày nữa thôi. Giờ thằng Hưng nó đang nổi ở trường, có vị trí trong ban lãnh đạo khối học sinh 10-11, lại là phó ban văn nghệ, hoạt động ngoại khóa của trường. Chỉ cần mượn hơi nó là em sẽ dần có chỗ đứng tại cái trường vớ vẩn này, rồi em đá nó luôn, mình tự bay rồi còn cần gì thứ vật cảnh vô dụng ấy nữa chứ nhỉ?

- Làm thế nào thì làm, nhưng nó đang giành cùng anh suất học giao lưu, năm nay anh 12 rồi, cần có nó để tiến xa hơn.

Tôi nghe mà tức sôi máu, cả đời mình tự mình thông minh ít ai bằng, giờ lại bị một con nhóc lợi dụng mà không biết. Mình cũng thông minh quá rồi, vứt tình bạn đi chỉ để giữ lấy một đứa con gái xem mình như con chó cảnh. Không còn bình tĩnh được nữa, tôi nhảy phốc từ trên cầu thang xuống, túm gáy thằng kia đẩy mạnh ra trước. Nó hoảng hồn quay đầu lại nhìn, tưởng ai hóa ra là “ông anh kết nghĩa” quý hóa của

tôi. Đánh đấm gã túi bụi, tôi bồi thêm phát đập nữa, bỗng Trang giờ lưng ra đỡ cho nó, nghẹn ngào bảo tôi:

- Cậu có đánh thì đánh tớ này, không có anh Vĩ tớ không sống được.

Lại còn thế này nữa, tôi chưa xót cười nhếch mép, nghiêng mình chào:

- Đời này thằng Hưng chưa bao giờ nhục đến thế này. Cái nghiêng mình này tôi trả ân kịch của hai anh em, chúc hai bạn hạnh phúc. Từ này ai đi đường này, coi như chưa từng quen biết gì nhau.

Nói xong tôi tùm tùm cười đi về, tim ngẹt lại như bị ai bóp chặt. Về đến nhà cũng đã tối muộn, bố mẹ sang nhà ngoại hết, còn mình tôi bơ vơ giữa căn nhà rộng thênh thang. Bỗng tôi bật khóc như đứa trẻ, chỉ muốn trút hết tất cả ra ngoài, ngu cơ, dại cơ, giờ thì còn trách ai nữa. Chẳng buồn ăn cơm, tôi vớ chai rượu của bố ra tu ừng ực như nước lã. Hơi cồn sộc lên óc, lên mũi muốn chảy nước mắt, cay xé cổ xé lưỡi. Tôi ho sặc sụa, nhưng vẫn uống tiếp, càng cay càng tốt, cái đau bên ngoài sẽ tốt hơn là đau bên trong. Lần đầu tiên tôi uống rượu vào năm đó, hết nửa chai. Xong tôi lảo đảo bước lên phòng, đổ vật ra giường, còn sau đó thế nào thì tôi chẳng thể nhớ được. Điều duy nhất tôi còn nhớ đến giờ là sáng hôm sau tỉnh dậy một mình, đầu đau kinh khủng và trong lòng trống rỗng đến lạ kì. Ở lý trên giường cả buổi sáng, tôi lại cúp học, cứ ngồi trơ như phỗng. Rồi bỗng tôi lại nhớ về con An, nhớ lắm, nhớ điệu cười toe hồn nhiên, nhớ cái dáng người nhỏ nhỏ mặc áo to mũm mĩm, ham ăn ham ngủ, nhớ khuôn mặt thanh tú, nhớ đôi mắt xao xuyến kia đã khóc vì tôi bao lần. Giờ thì còn mặt mũi nào gặp nhau nữa, tôi sai rồi, quá sai khi không nghe lời nó. Mất Trang tôi không tiếc vì yêu, tôi tiếc bởi tôi đã đặt con tim lắm chỗ, đã gạt tình tri kỉ thiêng liêng sang một bên chỉ để nghe theo con tim mù quáng.

Cả tuần sau, tôi cứ vật vờ lên lớp xong lại về, bọn bạn trong hội thấy tôi khác hẳn thì xúm vào hỏi han, chia sẻ, tôi cứ ậm ừ đáp là do chia tay nên buồn, không sao cả. Những lúc bọn bạn xúm quanh, tôi nhìn chúng nó trả lời mà mắt dôi tìm mặt trong đám bạn. Nhưng khuôn mặt tôi khao khát tìm thì không xuất hiện trong đó, nhìn ra chỗ con An ngồi, nó vẫn ngồi im đó, quay lưng về phía tôi. Thế là mất thật rồi!

Tôi ôm tâm trạng ử dột suốt thời gian dài, chỉ khi tiếp xúc với người khác thì tôi vẫn cười phở lớ, vẫn đùa nghịch châm chọc đủ trò, lại là thằng Hưng chơi bởi ngày trước. Để rồi những giây phút ở một mình, tôi lại nhắm mắt và nghĩ về ai đó, nghĩ về đêm trú mưa ngượng ngùng đỏ mặt, nghĩ về cái ôm nín kén không muốn rời. Nhưng giờ lấy tư cách gì để gặp mặt nó, mình làm thì mình chịu, trách ai?

Dạo gần đây, tôi đăng kí tham gia một lớp võ. Có căn bản từ trước nên tôi không phải tập với nhóm mới nữa mà chuyển đến tập cùng môn sinh năm 2. Tôi như một thằng điên chỉ thích đấu tay đôi vũ khí, nhưng không bao giờ chịu mặc giáp. Mỗi buổi tập, tôi hưng hàng chục đòn côn vào người, thâm tím, sưng vù từng bắp thịt, khớp xương rệu rã chực rời ra. Có lẽ tôi quá cực đoan khi chọn cách đó, bởi tôi chỉ nghĩ rằng nỗi đau thể xác sẽ vắt kiệt sức lực, khiến tôi mệt mỏi mà nằm liệt giường, khi tay chân quá đau, tôi sẽ không phút giây nào rảnh để suy nghĩ chuyện kia nữa. Mỗi buổi tập về nhà, cởi áo ra tắm, tôi nhìn khắp người trầy trập tím bầm, nước xối vào xót, buốt đến tận xương. Len lén xúc thuốc, băng bó vội vàng rồi chuồn lên phòng nằm rên, không để bố mẹ tôi biết. Bố mẹ mà biết thì xót tôi lắm, có con một là tôi mà giờ người không ra người, ngợm không ra ngợm thế này, khác nào xát muối vào lòng hai người.

Cứ thế, tôi sống cuộc đời hai mặt. Một bộ mặt tươi vui nhả nhả nhở nhở, trêu đùa hết tất cả mọi người. Một bộ mặt thực sự là đứa con bất hiếu tự tàn hại cơ thể cha mẹ sinh ra, là một thằng ngu đánh mất tình bạn quý. Ngày ngày tôi đến lớp là thằng Hưng cũ, đêm về tôi lại nhớ, nhớ đến cồn cào, day dứt. Thỉnh thoảng gọi điện về cho anh em thằng Việt, thằng Dũng, tôi cứ ước gì chúng nó ở ngay Hà Nội này, lòng tôi chỉ còn bọn nó hiểu. Một đêm, tôi bấm máy gọi vào số di động của Ngọc Anh, tút tút hồi lâu, giọng nói trong như chuông gió lại khê vang lên:

- A lô. Em đây anh Hưng

- Ngọc Anh à. Dạo này thế nào rồi?

- Em vẫn khỏe, anh Việt mấy hôm nay tập phép mới nên thiếu ngủ sút cân rồi, còn anh Dũng chiều nay vừa đánh nhau nên bị bố đánh, chạy sang đây ngủ, giờ vẫn đang ở trên phòng chơi điện tử với anh Việt.

- Vui thế.

-.....

-.....

- Anh có chuyện gì buồn à?

- À không! Anh vẫn phởn như mọi khi, cười nhăn nhăn này. Hi hi!

- Anh giống y hệt anh Việt, mừng giận toàn giữ trong lòng. Có chuyện gì khó xử vậy anh?

- Uhm

- Anh cứ nói ra cả đi, em nghe này!

- Khi con gái giận thì thế nào hả Ngọc Anh?

Đầu dây bên kia có tiếng cười khúc khích, lúc sau cô bé mới nói:

- Thế anh lại làm chị nào giận rồi chứ gì?

- Ừ thì....

Nói rồi tôi kể hết tất cả cho Ngọc Anh nghe, kể cả việc tôi hành xác để quên đi nỗi buồn. Nghe xong, Ngọc Anh ngập ngừng nói:

- Chị An đó không giận anh nữa đâu.

- Sao cơ

- Chẳng qua hai người ngại không dám tiến lại gần nhau thôi, chị ý sợ, anh cũng sợ.

- Haizzzzz! Biết làm sao được. Thôi khuya rồi, em cũng ngủ đi, đừng bắt chước anh thức khuya làm gì, hại lắm.

- Anh Hưng ngủ ngon nhé! Nhưng hứa với em là đừng để cơ thể bị va đập nữa, không tốt đâu, còn hại về sau nữa.

- Ừ anh hứa. Ngủ ngon!

Thần thờ gác máy, chẳng lẽ con An không còn giận tôi nữa sao? Nhưng mặt mũi đâu mà gặp nó, không biết tay nó còn đau không, dạo này ai mua đồ ăn vặt cho nó? Không phá phách mình, hết trò chơi chắc nó chán lắm nhỉ?

21. Chương 21

Sáng 24 tháng Chạp, trường bắt đầu cho nghỉ Tết. Hôm qua ở nhà dọn dẹp nhà cửa, đốt ngựa cho ông Táo, cỗ bàn họ hàng mãi tới khuya mới xong. Tôi mệt nhoài cả người, nhưng vẫn dắt xe ra đi dạo bên ngoài, đi thật chậm, hi vọng vô tình nhìn thấy nó đang đi chơi Tết.

Bề cao cổ áo lên tránh những hạt mưa bụi lất phất, tôi thong dong đi về hướng khu công viên cũ. Đến đó, nhìn lên trên nóc cầu trượt, chẳng có con bé tóc ngắn hay nằm nhìn lên tán lá nữa, trống không. Gió nhẹ đưa, hắt mưa bụi thấm lạnh dần vào mặt tôi. Thở dài náo nê, tôi lẳng lặng hướng ra bãi bồi ngồi, chỉ có ở đó một mình mới khiến tôi bình tĩnh lại được phần nào. Hôm nay mưa bụi cứ dai dẳng mãi, chẳng đủ để mặc áo mưa, nhưng cái lạnh tê tái cứ thấm dần, thấm dần vào tim tôi, bỗng nhiên tôi thấy sao mà cô đơn quá. Bất giác ngoái đầu ra sau xe như một thói quen, nhovn miệng cười định châm chọc một câu, bỗng nhận ra yên sau trống không, tôi mím chặt môi đi tiếp. Đường ra bãi sao mà dài thế, mọi khi đi nửa tiếng là đến, giờ con đường đất cứ trải dài hút tầm mắt, đi mãi không thấy hết, cả người tôi rệu rã, mệt mỏi đến tột độ. Đến bãi bồi, tôi ngồi xuống thắm cỏ, nhìn dòng nước đỏ đang dập dờn sóng nhấp nhô, nghĩ càng thêm ngán ngẩm. Rút cây sáo ra, vẫn như mọi khi, thổi một bài theo cảm hứng, không quan tâm tiết tấu, nốt nhạc. Chẳng rõ tôi thổi trong bao lâu nữa, hết bài này đến bài khác, tiếng sáo chỉ ngừng lại khi tôi chợt nghe sau lưng có tiếng sục sục. Giật mình quay người lại, tôi suýt nữa không tin vào mắt mình, là con An, đang đứng ngay sau tôi tự bao giờ, mắt hoe đỏ, hai gò má đỏ ửng vì lạnh. Tôi nhìn nó chằm chặp, run run hỏi:

- An! Có đúng là mày đấy phải không?

- Mất mày mù à?

Đúng là nó rồi, đúng là con An thật rồi. Tôi sướng muốn phát điên lên, lao vào ôm gù lấy nó, nói gấp gáp như sợ nó đi mất ngay:

- An ơi tao xin lỗi! Tao xin lỗi mày, xin lỗi mày!

Nó bị tôi ôm bất ngờ, thảng thốt đôi chút song vẫn nhẹ nhàng đưa tay lên ôm lấy tôi, vỗ vỗ nhẹ vào lưng tôi, cố cười:

- Thằng ngố này! Tao lấy đâu ra à mày xin lắm thế!

Tôi hỏi:

- Sao mày ra đây được?

- Thì hồi trước nghe mày thích ra bãi bồi chơi lắm, nhưng tao không biết đường, ra tìm mày mãi thì thấy xe mày dừng ở kia, tao mới mon men đi xuống.

Sức nhớ ra là này giờ hai đứa vẫn ôm nhau, tôi ngượng ngùng buông nó ra, hai đứa ngồi xuống cạnh nhau. Tôi ngập ngừng hỏi:

- Mày không giận tao hả An?

Con An cúi đầu xuống, bung vào mấy ngọn cỏ cho nước mưa rũ xuống, lí nhí nói:

- Không mà! Tao biết mày chỉ giận một lúc thôi, tao chỉ tiếc là tao không làm ày hiểu được.

- Vậy tờ giấy kia là thế nào?

Nó ngạc nhiên nhìn tôi, hỏi:

- Tờ giấy nào cơ?

- Tờ giấy cắt khuyết một góc mày gửi cho tao đó!

- Tao có điên đâu mà gửi cái đó!

- Vậy chứ ai gửi? Hay là....

Tôi trầm ngâm nghĩ lại sự việc xảy ra hôm đó, tôi chỉ gián tiếp nhận bì thư, ai biết được có đúng là con An gửi hay không. Vậy mà mình không suy xét kĩ, nghĩ oan cho nó. Con An chẳng nói gì, cúi xuống mân mê dây áo khoác. Giờ tôi mới có cơ hội nhìn kĩ nó, nó vẫn cái kiểu mũm mĩm gấu bông đó, mặc một đồng áo to sù sụ, quần cả khăn len, đội mũ len kín mít. Hai đứa ngồi cạnh nhau, im lặng chẳng nói gì. Kì lạ thật, mới gặp thì rối hết cả lên, giờ lại im như thóc thè này. Tôi vờn vờn tay, hầy quả bông đánh trên chòm mũ nó, nó quay ngoắt sang nhìn tôi, một tay giữ khư khư quả bông, chu mỏ, quạu xì kêu:

- Nào! Mũ đẹp của tao. Mày nghịch cái gì ế?

Tôi mỉm cười, thôi không nghịch nữa, nó bó gối ngồi nhìn tôi, lấy tay chọc chọc vào má, lại buộc dây mũ tôi lại, vừa sờ tay vào áo tôi, nó rụt vội lại, gọi:

- Áo mày ướt hết rồi này. Không biết lạnh à?

Nghe nó nhắc, tôi mới cảm giác cái lạnh đang thấm dần dần vào da thịt. Vết thương mới bị mấy hôm, giờ phải lạnh nên tê buốt tận xương, sao mà đến giờ tôi mới cảm thấy nhỉ? Nó ì ạch đứng dậy, túm vào cổ tay tôi bằng cả hai tay, cố sức kéo tôi lên mà không được. Tôi mỉm cười, đứng lên, nó chơi với sự thất vọng, tôi thò tay ra kéo tay nó lại. Nó cười hì hì, lẻo đẻo đi sau lưng tôi. Hai đứa tự nhiên lại làm lành với nhau dễ quá! Tôi vừa ngồi lên xe thì nó nhảy tót lên yên xe ngồi, tôi ngạc nhiên hỏi:

- Xe mày đâu?

- Tao đi với Đoàn phường chúc tết người nghèo ở xóm bãi giữa, lúc về tao tách ra lang thang thì thấy cái đường này bảo ra bãi bồi, tao mới lần theo ra đây.

Vậy ra nó đi bộ hơn 9 cây số chỉ để ra đây tìm tôi thôi ư? Nghe nó nói thế, tôi lại thấy sống mũi cay cay, quay vội mặt ra phía trước, đạp xe đi, cố không cho nước mắt trào ra. Con gấu lười của tao, tao làm khổ mày rồi!

Ngồi sau xe tôi, nó lại bắt đầu trò nghịch mã, chẳng biết nó ngắt đầu được bông hoa râu bụt, cài lên vành tai tôi, vẫy tay cười hi há:

- Chị Hưng xinh chưa này? Nhìn xinh nhì lớp nhé!

- Ô thế đứa nào xinh nhất lớp?

- Hối dốt như bò, là tao chứ còn ai nữa.

Đi về nhà nó, nó nhảy xuống trước mở cổng cho tôi vào. Nhà cửa vắng tanh, tôi hỏi:

- Bố mẹ với anh mày đâu?

- Bố mẹ tao về quê chúc tết ông bà rồi. Còn anh tao với tao ở đây thôi, lão ý đi đâu từ sáng, bảo là đi mua đồ trang trí Tết gì gì đó.

Nó pha một cốc socola to đùng, đúng ra là một ca socola, kêu tôi ngồi đó uống. Xong thoát cái nó đã chạy lên gác làm gì rồi xuống luôn. Vừa xuống nó đã bắt tôi cởi tuột áo khoác ra đưa cho nó, nhìn thấy tôi mặc có mỗi cái áo len gile với cái áo sơ mi ở trong, nó bĩu môi:

- Khỏe gớm, mà áo len mày cũng ướt hết cả rồi kìa, thay nốt ra đi! Người gì như gỗ đá, lạnh căm căm mà mặc phong phanh thế!

Tôi rầm rập nghe theo, cởi nốt áo len ra, nó cầm hai cái áo chạy lên xong lại xuống phòng khách. Giờ nó đã cởi áo khoác ra, còn mặc mỗi bộ quần áo nỉ hình thỏ với đi tất hồng lè. Ngồi trong nhà nó ấm thật, hình như bật điều hòa, thảo nào nãy giờ mình mặc độc cái sơ mi mà không thấy lạnh. Nó lon ton chạy khắp phòng khách, kéo cái này, chỉnh cái kia, TV thì bật không buồn xem, tự dưng chạy ra giành uống tranh cốc socola. Tôi xua xua tay, kêu:

- Tao uống dở rồi, con ham ăn. Su su su!

Nó ngưng ngẩng đi vào, một lúc sau bê cả một ca cacao nóng ra đặt xuống bàn, hít hít mũi vào đó. Rồi tự nhiên nó kéo tôi lên gác, tôi hỏi:

- Mày làm cái gì thế? Dây thần kinh bị chập à? Cần tao gỡ ra không?

Nó cổ đẩy lưng tôi, đến trước cửa phòng tắm, xong chỉ tay vào đó ra lệnh:

- Tắm đi, mày ngấm nước mưa ồm giờ. Giữ sức khỏe để tao có cái trâu!

Tôi giấy nẩy lên, rụt người lại:

- Không! Tắm xong thay bằng cái gì? Nude luôn à, công sức bao năm tao giữ gìn.

Nó dậm chân bành bạch, tru tréo:

- Đã bảo là tắm rồi mà. Tự khắc có áo thay!

Tôi hoảng hốt, ngoan ngoãn đi vào nhà tắm, treo cái quần lên móc rồi mới dám vào tắm. Lúc tắm, nước nóng xối vào vết thương lại càng đau, xót buốt, tôi chỉ biết cắn răng mà chịu. Tắm xong, mặc quần vào xong mới nhớ là áo sơ mi mình lỡ vứt ngoài rồi. Gọi vọng ra:

- An ơi! Áo tao thay kiểu gì đây?

- Chờ tý tao lên, áo ở trong giỏ mây bên ngoài, đừng có ra đấy, tao lấy cho. Tắm xong ra ngoài lạnh lắm.

Tôi lắc đầu, mở cửa bước ra ngoài, dù gì thì mình cũng mặc quần dài rồi, không phải sợ. Nhưng đúng là lạnh thật, rùng mình một cái, tôi cúi xuống loay hoay tìm cái giỏ mây nó nói. Đang ngó ngó thì tự nhiên sau lưng tôi có tiếng rơi đánh bộp. Vội vàng quay lưng nhìn ra sau, con An đứng đó, mắt mở to nhìn tôi chằm chằm, tay che lên miệng không nói được câu nào. Nó tiến lại gần, run run chạm tay vào người tôi, giọng nghẹn đắng:

- Hưng ơi! Người mày....người...mày...sao thế này?

Tôi thở dài, kể cho nó chuyện tôi tập võ chịu đòn. Bỗngưng con An khóc òa lên, ôm chầm lấy tôi, vừa khóc vừa nói:

- Sao mày đại thế? Đau lắm hả Hưng?

Tôi chưa xót gật đầu. Nó chạm nhẹ vào vết bầm hai bên bắp tay tôi, nắc lên:

- Mày có biết là tự hủy hoại bản thân thì chết sẽ bị chịu hình phạt dưới địa ngục không? Tao sợ lắm!

Mỉm cười vuốt nhẹ lên mũi nó, tôi nói:

- Ngốc ạ! Làm gì có chuyện địa ngục này nọ.

Con An vốn rất sùng đạo, nó tin rằng mọi thứ đều có luật nhân quả, ai làm gì sai sẽ bị trừng phạt dưới địa ngục. Việc tôi làm, theo nó thì tôi sẽ bị trừng phạt rồi. Nhẹ xoa đầu nó, tôi cười:

- Tao không sao đâu mà!

- Lúc nào mày cũng nói là mày không sao. Lúc nào cũng cứ cười vui vẻ, nhìn mày tao biết là mày đau khổ lắm mà. Quên hết đi, không đáng đâu Hưng ạ!

Rồi nó đưa tay lên quệt ngang mắt, quả quyết:

- Hứa với tao đi. Đừng tự hành hạ bản thân nữa. Nhìn mày thế này tao còn xót, huống chi bố mẹ mày nhìn thấy nữa thì...!

Rồi nó chìa ngón tay út bé xíu ra, đòi tôi ngoắc tay. Ngoắc tay xong, nó lại rơm rớm nước mắt, chìa tay ra kêu:

- Chưa đủ, phải hứa lần nữa!

Mãi đến lần thứ năm thứ sáu, nó mới nguôi nguôi, thôi không bắt tôi hứa nữa. Đưa ra cái áo phông lần trước của tôi, nó đỏ bừng mặt, ngượng ngịu:

- Lần trước tao giữ áo mày chưa giặt, mày mặc vào đi khỏi lạnh.

Xong nó đưa thêm cả cái áo khoác với áo len đem trú mưa tôi đưa nó mặc nữa. Tôi khoan khoái mặc mấy cái áo vào, người lâng lâng, mấy cái áo của tôi trước chỉ toàn mùi Comfor, giờ lại toàn mùi con gái vẩn vương, ước gì tôi được mặc bộ áo này mãi mãi nhỉ!

Xuống dưới nhà, con An với tôi ngồi tán chuyện nỏ nhà, uống cacao nóng, ăn bánh quế, khung cảnh này thực đúng chỉ có trong mơ mà thôi. Nhìn nó và tôi lúc này, tôi tự nhiên lại thấy nó đẹp quá, nét đẹp mà trước nay tôi chưa từng để ý. Đột nhiên con An ngồi sát lại bên tôi, nín tay áo cười hì hì:

- Hưng ơi! Hôm nay ở lại ăn cơm với tao nhé!

- O nhưng bố mẹ tao, còn anh mày nữa.

- Thì xin bố mẹ mày ở lại là được mà, bố mẹ mày quý tao thế còn gì. Ông anh tao đi chơi chắc tối mới về, tao ở nhà một mình sợ lắm. Nhé Hưng nhé! Với lại...

- Với lại làm sao?

- Anh tao quên nấu cơm rồi. Tao thì....thì...chịu. Tao biết mày nấu ăn giỏi lắm mà....nấu hộ tao....nhá!

Xong nó to tròn mắt, chớp chớp nhìn tôi. Tôi phẩy tay đập cái vào mặt nó, cười:

- Thôi được rồi. Nhìn cái mặt gớm quá, tao sợ không ăn được mất!

Đứng dậy đi vào bếp như một người đàn ông, con An lú lú bặm áo tôi đi sau. Tôi hỏi:

- Mày chuẩn bị cái gì để nấu rồi?

Nó lắc đầu ra ý không biết, chỉ tay vào tủ lạnh. Tôi bật cười, mở tủ lạnh ra, ở trong tủ lạnh nhà nó như một cái kho dự trữ đồ ăn của sóc ý. Dám chắc bỏ nó ở nhà cả tháng với cái tủ lạnh đó cũng không chết đói

mũi tôi, nghe thấy cả giọng nói tinh nghịch của nó và tiếng cười khúc khích bị tay che lại, có tiếng nói nhỏ nhỏ tựa như muỗi kêu:

- Thơm cảm ơn mày vì bữa ăn tuyệt cú mèo. Hi hi. Mãi ở bên cạnh tao nhé Hưng ngố!

22. Chương 22

Nghe điệu cười khúc khích của nó ngộ thật, sau đó thì lại im im không thấy gì nữa. Tôi mới mở mắt ra nhìn, nào ngờ con An vẫn khom khom người đứng đó, chăm chú nhìn tôi. Trông thấy tôi mở mắt ra, mặt nó đỏ như gấc, luống cuống hỏi:

- Hưng! Mày vẫn thức à!

Tôi ấp úng, xong lại nhăn nhẽ cười :

- Thì có ngủ đâu mà chả thức!

Nó lùi lại, lấy tay che mặt, kêu ré lên:

- Eo ôi! Eo ôi! Mày chơi xấu, bắt nạt tao! Đồ bạn đều!

Tôi ném cái chăn vào mặt nó, cười toe toét, chỉ lên má:

- Thế đùa đùa nào vừa lợi dụng lúc tao “ngủ” để thơm trộm nhĩ? Ê mặt chưa kìa!

Con An kéo tôi dậy, đẩy ra ngoài xong đóng sầm cửa lại. Tôi thì ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, nó thì chạy bịch bịch tót lên phòng. Tôi cười cười, đi về, gọi với lại:

- An ơi! Hưng ngố về nhá! Bọn lớp mình rủ đi chợ Tết niên hôm 28 đây, 7h sáng tao sang đón mày! Thôi Hưng ngố về đây!

Ở trên phòng vọng xuống tiếng thét ầm ĩ, quát giã:

- Biến, phẫn, lượn! Thằng vô duyên!

Tôi đi về, lòng thanh thản hẳn, vậy là tình bạn giữa tôi và nó lại như cũ, bên cạnh tôi vẫn luôn có một người để chia sẻ vui buồn. Đang trên đường về, tự nhiên có thằng Quang hót hải đáp ngược chiều, vừa trông thấy tôi, nó phanh kết lại, vừa thở vừa nói:

- Hưng! Mày làm gì thằng Trung bên A2 mà nó rách như sơ mướp thế? Bọn lớp đó đang lùng mày kìa!

Tôi ngơ ngác, hỏi lại:

- Cái gì? Trung nào?

Thằng Quang kéo tôi lại, kêu đến nhà thằng Hoàng rồi tính sau, xong nó tự nhiên đội sùm sụp cái mũ lên lên đầu tôi, lại bắt tôi phải trùm mũ áo lên cao che kín mặt. Đến nhà thằng Hoàng, thấy xe bọn cùng lớp dựng đầy ngoài sân, thằng Quang khóa cổng cẩn thận, kéo tôi vào trong. Tôi tới thì cả lũ đứng dậy, quay phắt lại nhìn tôi, ánh mắt ái ngại. Đợi tôi ngồi xuống yên vị, thằng Minh mới hỏi:

- Mày thù oán gì thằng Trung bên A2 mà dẫn nó tới tả thế, bọn con trai lớp đó kéo nhau đi tìm mày suốt từ sáng đến giờ rồi, bảo moi được mày ra thì đánh bết xác.

Tôi lắc đầu, thanh minh rằng tôi chẳng biết thằng Trung nào bên A2 cả. Bọn nó xì xầm to nhỏ, thằng Hoàng mới kể rành mạch lại từ đầu:

- Tối hôm kia, thằng Trung bên đó đi chơi về thì bị một bọn lớp trên quây vào đánh cho te tua, lết về nhà. Nó bảo là có thằng trong đó nói với nhau: ” Thằng Hưng bảo chỉ dẫn mặt thôi, đừng đánh chết!” . Cả khối mình có mỗi mày tên Hưng, lại hay chơi với lớp trên thôi, giờ lớp chúng nó nghi mày bày vụ này, đòi tìm mày bằng được đây.

Tôi đứng phắt dậy, sùng sộ:

- Hỏi xem nó có đem nào về không? Trước giờ có thằng ngu nào đi đánh lén lại còn khai tên ra như thế, mà tao không thù không oán gì với nó, tao rồi hơi à mà bày trò?

Thằng Minh ấn tôi ngồi xuống, an ủi:

- Bình tĩnh! Bình tĩnh, nóng máy cháy bộ phận!

Mấy đứa khác hỏi:

- Thế tối hôm đấy mày đi đâu? Đi cùng bọn khác thì có chúng nó làm chứng cho.

- Ô mà không được. Nhỡ bọn nó bảo thằng Hưng có đứa làm chứng gian, chúng nó không tin thì sao? Bọn bên A2 cãi chày cãi cối lắm!

- Thế rốt cục hôm đó mày có ở nhà không? Hay lang thang đâu?

Tôi ấp úng, cố nhớ xem đêm hôm trước mình làm gì? Hình như mình ở lại liên hoan với sân võ thì phải? Ở đúng rồi, sân võ, có cả hội gần năm chục thằng múa lân, đốt pháo, mình còn làm đầu lân cơ mà! Nghĩ lại cẩn thận, tôi quả quyết:

- Tao ở sân võ liên hoan cuối năm!

Bọn nó gật gù, song thằng Quý lại lắc đầu, than:

- Vấn đề là mấy thằng bảo thủ bên đó có nghe không. Các ngài bên đó sĩ diện vãi ra, biết là bên nó sai thì có giời xuống nó mới chịu nhận!

Vừa có chút hi vọng xong giò lại chán thế này. Thằng Hoàng vỗ vỗ tay kêu tập trung, rồi nói:

- Tình hình là từ sau vụ lớp mình ăn A1, bên nó đang cú, có thể sẽ sang kích động thêm cho lớp mình với A2 choảng nhau. Nên mọi người phải hết sức bình tĩnh, năm hết Tết đến rồi, đừng để cái gì không hay xảy ra. Còn thằng Hưng bị chúng nó vu vạ thì đành chịu, chờ bọn bên đó nguôi nguôi độ vài hôm, sau Tết mình sẽ sang nói rõ ba mặt một lời. Kế hoạch ăn Tết niên ngày 28 Tết vẫn như cũ, 7h30 tập trung tại nhà tao, bố tao về quê, mẹ tao đi nhà ngoại đến mừng 2, nên ăn chơi thoải mái, ngủ lại cũng ok. Giờ tất cả có ai ý kiến gì nữa không?

Cả lũ đồng thanh:

- Nhất trí!

- Ồ! Vậy thì giải tán hội nghị!

Tôi đang định đi về thì hội con trai túm lại, thằng Hoàng bảo tôi:

- Giờ mày đang trong hoàn cảnh này thì hạn chế lông bông đi, chúng nó mà úp sọt mày giữa đường thì bỏ mẹ.

Thằng Minh với thằng Vũ thì đề nghị từ giờ cho đến lúc gặp lớp A2 nói rõ trắng đen, hai thằng sẽ đi theo bảo vệ lúc tôi ra khỏi nhà, dù sao thấy đi ba chúng nó cũng ngại. Nhưng tôi vội từ chối vì không muốn phiền chúng nó, Tết rồi đi chơi, ai lại làm mất ngày mất buổi của bọn nó, dù sao thì cũng cảm ơn tấm lòng vì bạn bè của hai thằng. Ra đến cổng, thằng Minh dặn lại tôi:

- Nhớ đấy! Đi về cẩn thận, đi chỗ nào đông đông vào!

Tôi chào bọn nó rồi đi về, trong đầu suy nghĩ xem ai lại rảnh tới mức nghĩ ra cách này để đổ oan cho tôi? Nhưng rõ ràng là trước giờ mình chẳng thù oán gì ai, vừa lớp 10 vào trường, lấy quái đâu ra kẻ thù. Đang đi, bỗng dưng tôi thấy có bốn thằng áp sát một đứa con gái, dõn vào trong ngõ, nghĩ có chuyện không hay, máu anh hùng rơm nổi lên, tôi liền bám theo sau, cách một quãng ngắn. Chúng nó cho hai thằng gửi xe vào trong một nhà, tôi cũng gửi xe ở nhà gần đó, bám theo sát. Càng đi sâu vào trong cái ngõ, tôi càng thêm hồ nghi, sao chúng nó đi chậm thế này, lòng vòng mãi mấy khúc ngoặt rồi! Nhìn lại tình cảnh mình, tôi lạnh toát sống lưng: “Thối xong đời rồi, nó dụ mình vào đây mà không biết!”. Tôi liền từ từ đi chậm lại, rẽ vào một ngõ khác, vừa định rẽ thì sau lưng có giọng nói vang lên:

- Mày định chạy đâu?

Tôi quay người lại, thì ra là hai thằng sinh đôi bên A2, bọn đằng trước cũng quay lại chặn đầu tôi, đứa con gái chỉ tôi bảo mấy thằng kia:

- Đúng thằng Hưng bên D2 rồi, tớ đi sinh hoạt Đoàn toàn thấy nó!

Tổng cộng có 6 thằng, một đứa con gái. Ba thằng từ từ ép tôi vào góc tường, tôi vừa giật lùi ra hướng có đường, vừa tính cách đối phó. Bọn A2 này gấu nhất khối 10, chẳng lớp nào dám dây vào, hôm nay tự đứng mình tai bay vạ gió, không biết còn sống mà về nhà không? Một thằng trong đó hất hàm hỏi tôi:

- Thằng Trung lớp tao nó làm gì mà mày mà mày cho người đánh nó?

Tôi phân bua:

- Mấy cậu cứ bình tĩnh, tôi làm gì tự khắc tôi sẽ nhận, nhưng tôi chẳng biết thằng Trung là đứa nào cả?

Thằng anh trong hai anh em sinh đôi quát giật, vung tay đâm thẳng vào mặt tôi:

- ĐM mày còn già mồm!

Tôi vội né đầu tránh sang một bên, nhưng vẫn bị nắm đầm sượt rất qua mang tai. Huých một cùi chỏ ra sau lưng trúng ngay bụng thằng đứng sau, tôi gạt nó ra mở đường chạy. Tay tôi bấm khóa thắt lưng lách cách, chờ lúc hai thằng đằng trước đuổi ra chặn thì tôi vung mạnh ra, giật về hai lần ”Đoách!” “Đoách”. Đầu khóa sắt vụt trúng vào mồm một thằng, vào mũi một thằng, máu chảy be bét, hai thằng ôm mũi kêu rống lên. Tôi đập bồi thêm vào bụng mỗi thằng một đập cho ngã ra, chạy hộc tốc ra hướng trước mặt. Đứa con gái đi cùng bọn nó thấy máu thì khóc ré lên, chạy lại đỡ hai thằng kia, chỉ còn hai anh em sinh đôi và thằng vừa dính cùi chỏ là đuổi theo tôi. Giờ tôi mới thấy hồi vì chỉ học vũ khí chứ chảnh mắng học quyền cước, giá như thằng Dũng mà có đây thì mình nó thừa sức đánh mấy thằng này lên bờ xuống ruộng. Cầm đầu cầm cổ chạy, tôi rẽ gấp vào trong cái hẻm gần đó, ba thằng vẫn đuổi theo sát nút. Nhìn lên hai bên tường, tôi dừng lại đột ngột, bật người đu qua bờ tường đá, thế quái nào nhảy đúng vào nhà có chó, mấy con chó sủa ra sủa ầm lên, trong nhà thì hô ăn trộm. Tôi tái xanh mắt mèo, nhảy sang nhà hàng xóm tránh lũ chó rồi từ đó nhảy ra ngoài ngõ. Lúc tung người từ trên thành tường xuống, đầu gối tôi vô tình cõng trúng mũi một thằng, nó lăn ra kêu ầm ĩ. Phúc đời nhà tôi, khi không hạ được bất cái họa. Chỉ còn một thằng bám theo sát nút tôi. Tôi vịn tường, đu mất cáo, nó cũng đu theo được. Phen này 49 gặp 50 rồi, thằng này khỏe hơn mình, lại parkour ngang mình, cứ dai dẳng kiểu gì nó cũng tóm được. Tôi vội lách người qua một cái cổng, thằng kia đuổi theo, hai thằng vờn nhau trong cái sân một nhà nào đó, tôi vớ được cái chổi quét vôi, rút cái cán ra, chìa đầu nhọn về phía nó, dứ dứ xiên xiên. Nhân lúc nó né phát xiên giả vờ, tôi vung cán đánh mạnh xuống vai nó, khiến nó khuya xuống, tôi đập túi bụi thêm năm sáu phát nữa, vụt vù vù hai nhát vào khoeo chân, nó nằm hằn ra đất. Nghe tiếng dẹp loẹt quẹt trong nhà, tôi vội đu người nhảy ra ngoài, đập cửa mấy nhà gần đó, hô ầm lên:

- Cướp! Cướp! Cướp! Cướp nằm trong sân nhà 34C, ổi làng nước ơi cướp.

Cả cái ngõ náo loạn lên, người vác chổi kẻ vác gậy, xềng hót rác ra. Tôi nem nép người lại, làm như người đi đường không biết gì, xong lừa lừa vọt lượn ra ngoài. Quanh co trong cái ngõ mãi mới ra được, cuốc bộ ngược về gần 3 cây số để lấy xe, xong phi một mạch về nhà. Hú hồn, may mà âm đức nhà tôi còn dày dặn lắm, thoát chết trong gang tấc.

Về đến nhà, tôi nắm sớ soài ra giường, bả cả người. Nhìn qua cửa sổ thấy trời đã tối tối, xem đồng hồ mới thấy đã 5h30 chiều rồi, hôm nay có lắm chuyện xảy ra quá. Uể oải xuống nhà đi tắm, tôi cởi quần áo ra mới nhớ là thắt lưng mình không biết đâu mất rồi. Hay là khi chạy mình quăng đi mà không biết. Quả này mà bọn nó tìm được cái thắt lưng, đưa lên cho Công An, nó truy ra mình thì sướng rồi, tha hồ mà đi cải tạo. Chợt nhớ ra là tôi còn chưa có CMTND, vậy thì CA dò vân tay bằng niềm tin, may thế. Thôi ta cứ đi tắm đã, có gì thì tính sau.

Sáng ngày 25, tôi ở tịt trong nhà không dám ra ngoài. Hôm qua mình chơi bọn nó vô đau thế, chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Giờ đã thù chúng nó còn thù hơn, không biết bị úp thêm lần nữa mình có còn sống mà về nhà không? Cả ngày nằm chơi điện tử, bố mẹ gọi gì xuống bếp gói nem, gói bánh thì xuống, còn lại chỉ toàn chơi lại CoD, vào cắm chuột acc Võ Lâm mới chơi. Ngồi một chỗ đúng là chán chết, nhưng giờ

ra đường thì chết đờn mắt, số đời sao nó trớ trêu! Buổi chiều đang nằm đọc Homes thì dưới nhà có tiếng chào rõ to:

- Con chào bác ạ!

Tiếng mẹ tôi cười, chào lại, tiếng bố tôi trêu đùa nổi tiếp. Kiểu này là con An đến rồi. Mặc cái quần dài vào, tôi nằm lại như cũ, điềm nhiên đọc truyện. Bỗng bên cạnh có tiếng nhai ngô cay rôm rốp, một cái đầu quả quýt thò vào che mắt trang sách. Con ngấn này lại kiếm trò phá mình rồi, tôi gõ cho cái vào đầu nó, kêu:

- Con gái con đứa. Nhai nhóp nhép!

Nó vốc thêm ngô, căng mặt lên nhìn tôi, cố nhai cho ra tiếng thật to. Tôi phì cười, ngồi dậy hỏi nó:

- Hôm nay có gì mà rỗng sang nhà tôm thế?

Nó tháo cái balo bé tí hình con thỏ xuống, chúi đầu vào trong đó, lôi ra một đồng đồ ăn vặt, nào là bắp chiên cay, khoai tây chiên, nem chua rán, kẹo bánh, cả một phích con cacao nó tự pha nữa. Trông cái túi bé thế mà đựng được lắm đồ quá nhỉ, chẳng trách tôi toàn gọi nó là Đờmôn. Con An ngẩng đầu lên nhìn tôi, cười toe, ớn ớn:

- Tao biết là mày đang bị Đảng nghi ngờ nhân dân theo dõi rồi, truy nã đầy đường nên đem đồ ăn đến thăm tù này. Ăn đi cho đỡ chán!

Xong hai đứa lại ngồi ăn quà vặt, nói chuyện trên trời dưới đất. Tôi buột miệng trêu nó:

- O thế hôm nay sang đây ở bên Hưng ngố à? Thơm thêm cái nữa phát!

Mặt nó lại đỏ lựng lên, cúi gằm mặt xuống ngịch ngịch tay, lí nhí:

- Thôi mà! Mày cứ trêu tao mãi thế! Trêu nữa tao đi về đấy!

Nói xong, nó đứng lên định đi về, tôi sợ quá níu tay túm lại, nó mất đà, ngã chúi sang bên, tôi vội đưa tay đỡ lấy, mặt hai đứa sát gần như chạm vào nhau. Cả hai ngượng ngùng vội lùi xa ra, tôi ấp úng không nói được câu nào, con An cũng im lặng. Giữa hai đứa lúc thì nói không nghĩ, trêu chọc không biết gì là ngại, lúc thì lại im lặng nhìn nhau, ai cũng như giấu đi điều gì đó. Cảm giác lúc đó nó dịu nhẹ và êm đềm vô cùng, tựa như một trái táo mèo vậy, ngọt nhẹ và tươi nguyên không chút xen lẫn, những lúc nào cũng giữ mãi một màu xanh.

23. Chương 23

Ngồi đọc truyện, bỗng con An hỏi tôi:

- Mày biết vụ thằng Sơn A2 bị dân ở đâu đánh vì tưởng là trộm chưa? Mới hôm qua nhé!

Đúng là thông tấn xã của lớp có khác, cái gì cũng biết. Tôi vừa cười vừa kể lại chuyện hôm qua trong ngõ. Nghe xong, nó cau mày, lo lắng nhìn tôi, nói dồn dập:

- Sao mày đại thế? Nhờ người ta đánh nó chết thì mày đi tù đấy. Mày mà nó không sao. Vậy chứ thằng Sính gây hai cái răng là do mày đánh nốt à?

Tôi điềm nhiên gật đầu, con An cúi xuống, lí nhí:

- Mày làm thế chúng nó thù mày, chúng nó đánh đấy!

Chạm vào nọc sĩ diện, tôi đỏ gay mặt gằn giọng:

- Thế thì cứ để chúng nó đánh! Tao sợ à?

Con An thấy tôi to tiếng thì giật mình lùi lại, mắt ngơ ngác nhìn tôi. Lúc đó tôi mới thấy hối, vội xin lỗi nó rồi rít, nhưng nó chẳng nói chẳng rằng, ngồi cứ im im, đắm chiêu suy nghĩ điều gì. Một lúc sau thì tự nhiên nó lại tươi tỉnh ra, nói chuyện như rang. Hôm đó con An ở lại nhà tôi ăn cơm, nó như con chích bông loi choi sắp bắt đũa, giúp mẹ tôi lấy cái này cái kia, ngồi vào ăn thì hai cựa cứ liếc nhìn mình với nó rồi nhảy

nhau cười. Con An thì ngượng đỏ cả mặt, bao món ngon mà ăn tý tý như chuột, khác hẳn đĩa ham ăn tôi thường thấy. Lúc về, nó cứ nặng nề kêu tôi ở nhà cho an toàn, tôi vẫn mặc nhiên kè kè hộ tống con gấu ăn no về nhà, suốt quãng đường đi hai đứa đều im lặng, thì thoảng lại định nói gì nhưng thôi. Nhìn thấy nó lúc lắc người đi vào nhà an toàn, tôi mới thở phào nhẹ nhõm yên tâm về. Định đi qua khúc đường tắt thì sức nhớ ra tình hình này là không ổn, đành đi đường lớn về, xa hơn mà an toàn. Qua cái ngõ gần nhà, thấp thoáng một bóng người tóc dài núp vào nhìn tôi, tôi mặc kệ coi như không biết gì, cứ phăm phăm đi tiếp, cái bóng thấy tôi tới gần thì lùi lại trốn sau cột điện. Bọn A2 lì thật, giờ này còn cử người theo dõi mình!

Sáng hôm sau, tôi ngồi nhà mãi cứ bức bối không chịu được, nóng ruột bồn chồn khó tả. Buổi trưa ăn chiều lẽ rồi lại lên phòng nằm, vẫn cái cảm giác đó, khó chịu vô cùng. Nằm ngủ cũng không yên, đọc sách thì chỉ chực quăng luôn cả quyển ra cửa sổ. Đến tối, di động tôi rung lên, là số máy bàn nhà thằng Hoàng, vừa áp tai vào nghe đã thấy giọng thằng Hoàng nói liên thoảng:

- Hưng à! Kế hoạch thay đổi, sáng mai ta đi chợ rồi Tất niên luôn tại nhà con An nhé, bố mẹ, anh trai nó đi vắng hết rồi, sang đây toàn lớp mình cho tiện. Hơn nữa 28 Tết có 5 đứa phải về quê đột xuất, tổ chức sớm cho cả hội cùng vui.

Tôi ừ ừ rồi gác máy, thằng Hoàng còn dặn với theo hỏi có cần ai sang đón cho an toàn không, tôi từ chối luôn, làm gì mà như tiểu thư nhà dòng ra đường thế.

Vậy là mai sẽ quây tưng bừng rồi đây, không biết mấy ông tướng bày trò gì cho buổi Tất niên nữa. Sáng sau, 6h tôi đã nghe tiếng hội ăn chơi gọi í éo dưới cổng, đánh răng rửa mặt vội vàng, thay quần áo mất tổng cộng 10', tôi phóng luôn xuống. Lớ nhố một lũ mười mấy đứa, tôi hỏi:

- Có từng này thôi á?

- Thế mà muốn bao nhiêu nữa? Về quê gần hết rồi, có mấy đứa thì đang ở nhà gói bánh không đi được.

- Nhưng ta không thể trì hoãn cái sự sung sướng được. Đi thôi anh em ơi!

Một lũ học sinh rông rần kéo nhau đi chợ, tôi nhìn bọn con trai đi chợ mà buồn cười, người ta bảo giá thế nào cũng mua, không biết mặc cả, cuối cùng phải để hội con gái làm mới xong. Nhìn xung quanh thì không thấy cặp đôi Hoàng-Minh đâu nữa, không biết hai thằng gay này nó kéo nhau đi đâu rồi? Dáo dác tìm mới thấy hai ông con giời đang chỉ chỉ trỏ trỏ chỗ ông bán kẹo kéo, hai thằng ngó tàu còn không biết đây là cái gì, tôi len lén lại gần nghe, nghe xong cười lăn lộn, Minh thông thái thì quả quyết đây là cao su, còn thằng Hoàng thì nói đây là bã kẹo cao su. Tôi đứng bên cạnh, thản nhiên mua “bã kẹo”, đưa lên miệng ăn chóp chép, hai thằng ngếch mặt ra nhìn tôi, hỏi cái này ăn được à. Bác bán hàng với mấy bà cô xung quanh cười ầm lên, lúc đó bác mới lôi trong túi ra cái bảng ghi: “Kẹo kéo, kẹo vòng, kẹo bột”, nói:

- Quên không đặt cái này ra. Tý nữa thì con trẻ nó tưởng mình cho nó ăn để dếp.

Hai ông tướng cũng mua ăn thử, tấm tắc khen ngon, cảm rở luôn tại đó ăn đủ các thứ kẹo, bánh. Tội nghiệp hai thằng, chỉ có học với điện tử nên mù cả đầu. Nhưng hình như thiếu thiếu một đứa, còn con An thì phải. Rõ ràng vừa thấy nó bám theo lũ con gái, đi đằng sau ăn bím bím cơ mà thoảng cái đã không thấy đâu. Linh cảm thiên tài dẫn tôi đến chỗ hàng quán quà vặt, nhưng nhìn mãi không thấy con bé nào trông bự bẫm, ngồi nhúc nhích ăn quà cả. Nhưng rốt cục thì tôi cùng thấy cái bóng nhỏ nhỏ quen thuộc, rón rén vòng ra đằng sau, bịt mắt nó đùa:

- Bắt quả tang đi ăn mảnh nhé!

Tay tôi bị giằng ra, ơ lạ quá nhỉ, mọi khi có thế đâu. Lúc đó, “con An” mới từ từ quay lại, tôi suýt ngã ngửa ra vì sợ, ôi cá sấu, cá sấu mặc quần áo y hệt con An. Sau lưng tôi có tiếng cười khảnh khảnh, quay lưng lại thấy con An đang đứng cười, nhân cơ hội tôi lĩnh luôn, kéo con An đi chỗ khác, bỏ mặc con cá sấu còn chưa biết chuyện gì xảy ra. Nó vỗ vai tôi, cười sặc sụa:

- Nồi hơn kim cổ trời khôn hỏi/ Cái án phong lưu khách tự mang.

Tôi chống chế yếu ớt:

- Dừng thơ sai be bét. Câu đó áp dụng lúc này bằng niềm tin à?

Nó vẫn cười khúc khích, nói:

- Phong lưu! Phong lưu! Nhưng mỗi tội mắt mũi hơi kém, về đo lại kính đi nhé!

Mãi cho đến lúc đi chợ về, dứt cho nó cả túi khoai rần, nó mới ngoan ngoãn ngồi sau xe tôi ăn, không chọc phá nữa. Đúng là không có cái rui nào giống cái rui nào.

Về đến nhà con An, cả lũ bu vào nấu nướng. Thấy tôi xắn tay vào nấu cùng, con An mừng ra mặt, chực sẵn bên cạnh, chợt nó cố kiễng lên, vịn vai tôi xuống thổ thổ:

- Bạn Hưng tốt bụng đẹp trai ơi! Cho tao thử trước một miếng nhé!

Mấy đứa khác thấy tôi vào làm thì định gạt ra, có đứa thì than trời :

- Ông ham vui vào bếp. Bữa nay không biết nó ỉnh ăn cái gì. Vĩnh biệt phụ mẫu, con bắt hiếu trùng phải thuốc độc! Há Há Há!

Thấy con An sành ăn ngồi năn nỉ tôi thế, chúng nó nghi hoặc, bảo nhau này nọ. Tôi thì ưu tiên chiến trước cho con hấu ăn kia cái đùi gà, có cái ăn mới làm cho nó ngồi im không bày trò treu tôi được. Trông thấy cái đùi gà vàng rộm tôi làm cho con An, mấy đứa con gái khác ré lên xin miếng, thằng Minh cũng giả giọng eo éo vào xin miếng, xin miếng. Con An gạt hết đi, trèo lên bậc thang ngồi ăn ngon lành. Ăn hết nó lại thò đầu qua ô con tiện, nhòm xuống nhìn tôi cười hì hì ra ý đòi ăn nữa. Tôi cười, xua xua đôi đũa, nó tiu nghỉu chui đầu vào, ngồi xụ mặt ra trên cầu thang.

Bỗng đâu mấy thằng Hoàng, Sơn, Quý bê về một thùng Heineken. Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Bia đâu ra vậy?

Thằng Sơn hồ hởi:

- Bố tao làm ở cty được cấp dưới tặng nhiều quá. Tao khuôn sang đây luôn. Hôm nay hảo hán không say không về!

Bọn con gái thì e ngại, sợ uống bia vào nóng lên lại làm loạn. Mấy thằng vội xoa dịu tình thần bằng cách nói “bia này nhẹ lắm, uống hơi say say thôi, chẳng sao đâu”, các chị em tin sái cổ. Nấu nướng đến trưa thì xong, cả lũ quây quần quanh hai mâm, bật bia, Coca, Fanta, cụng ly hào hứng. Con An ngồi bên cạnh, nó chọn gấp bắt cả nấu dưa của tôi trước, ăn xong nhắm tịt mắt, xuýt xoa khen ngon, mấy đứa khác cũng gấp thử, đứa nào ăn xong cũng khen ngon, mỗi hai ông ngố Minh- Hoàng ăn no kẹo ngoài chợ, giờ về ăn cái gì cũng thấy nhàn nhạt. Tôi làm đĩa mời thịt tẩm bột chiên giòn với đĩa nem sống trộn thính. Cánh con trai gấp nhiệt liệt hai món này, rồi có mời thì có rượu, đứa này mời đứa kia, cười ầm ĩ, hệt như bữa đại tiệc của hảo hán Lương Sơn. Thằng Quý đưa miếng sườn lên ngoạm một miếng, nốc hớp bia, đọc sang sảng:

- Chí nam nhi phải say bằng ngựa tửu

Tôi ứng khẩu đọc nối tiếp:

- Kiếp anh hào nào thoát ải mỹ nhân.

Xong cả hội cười ồ lên, rồi lại dzô dzô, chúc tụng xong chẳng rõ mình chúc cái gì. Thằng Hoàng lão đảo bước ra lấy cây đàn ghi-ta, thể hiện bài Triệu Đóa Hồng, mắt đượm tình cảm nhìn con Yến. Em Tiểu Yến Từ nhà ta ngượng ngùng, đỏ mặt cúi đầu e thẹn, bọn con gái rí tai nhau rúc rích cười, cảnh con trai thì lắc lư người theo nhịp. Con An thì thăm với tôi:

- Tầm ngẩm tầm ngẩm mà ghê thật! Phát này lớp có đôi mới rồi.

Tôi gạt gù, ghé sang hỏi lại:

- Nhưng ý con Yến ra làm sao?

- Nó cảm thằng Hoàng lâu rồi. Toàn giả vờ học dốt lý để sang hỏi bài thằng Hoàng còn gì nữa.

- O thế nó giả vờ à?

- Lại còn thật nữa. Học sinh giỏi Lý giải ba cấp quận đấy, một chín một mười với thằng Hoàng. Nhưng nàng giả yếu để chàng che chở.

Tôi mỉm cười, nhắc:

- Ừ thế An có cần Hưng ngố che chở không nào?

Nó đỏ mặt, ngồi dịch ra xa một tít, tôi cười khùng khục, ngồi uống, phá mỗi như vēm. Xong tôi cũng lấy sáo ra, chao đảo đứng lên, kêu:

- Hôm nay cán sự Lý có màn trình diễn tuyệt vời thì cán sự Văn cũng có màn trình diễn góp vui. Sau đây là bài “Tình Nhi Nữ”.

Cả lũ hò hét, vỗ tay ào ào. Tôi thổi liền một hơi bài Tình Nhi Nữ mới tập có một tuần. Nghe xong, chúng nó gõ bát đũa inh ỏi, thằng Hoàng cười cười chọc:

- Thổi sáo thế có biết chơi đàn giống anh không?

- Đàn gì mà anh chẳng biết chơi. Nhưng anh chơi giỏi nhất chỉ có một loại đàn...

Xong tôi tùm tùm cười, im đi, chúng nó thì giục “Nói đi!” “Úp úp mở mở”

Con An sấn vào cạnh tôi, mắt chớp chớp hỏi:

- Đàn gì ế ?

Tôi cười phá lên, bẹo má nó, bảo:

- Đàn...đàn bà!

Bọn con trai ôm nhau cười rũ rượi, cánh con gái thì la ó phản đối, con An chu mỏ, nhìn tôi ghê sợ, ngồi tránh ra xa như bệnh dịch. Tôi cười khoái trá, uống lấy uống để, gắp nem liên tục. Con An thấy tôi uống lăm thì ngăn lại, ngăn không được nó cũng bắt chước uống theo. Nhưng uống được có 1 lon thì đỏ hồng cả mặt, mắt ngơ ngác nhìn quanh. Tôi gõ đầu nó, đùa:

- Uống kém còn cổ uống! Chết chưa con?

Rồi thì thằng này mời thằng kia, tôi uống phải đến 5-6 lon là ít, nhưng quái lạ là sao mới chỉ có hơi chéch choáng chứ chưa thấy say. Hình như Heineken này là hàng giả thì phải. Từ từ từng thằng bị tôi đánh gục lúc nào không biết, cứ đổ dần đổ dần, tôi chỉ chúng nó cười hênh hếch, ôi ban cán sự đều tề tụ ở đây đàn đúm cả, giờ say hết cả rồi còn mỗi cán sự Văn hoành tráng vẫn vững. Mắt lơ lơ nhìn mấy thằng, tôi đếm lại:

- Một, hai, ba, . Sao lại còn có 3 thằng, thằng nữa đâu nhỉ?

Nhòm nhòm từng đứa một, thấy thiếu thằng Minh. Bỗng nhiên ngoài hè có tiếng bọn con gái í ới, tiếng chửi bới ngoài đó. Tôi lật đật chạy ra, thấy thằng Minh đang đi đi lại lại trên bờ tường, múa tít cái chổi lau nhà như Trương Phi, mặt đỏ phừng phừng chỉ tay ra ngoài đường chửi. Bọn con gái thì xúm xít bên dưới kéo nó lại mà không được. Tôi tự dưng bò lẩn ra cười, bọn con gái nghe tiếng tôi cười thì bảo tôi lên kéo nó xuống, không ngă thì khổ. Tôi hỏi làm sao mà nó leo lên đó, con Thy mới nói:

- Nó say không biết gì, tự nhiên gọi điện sang nhà thằng Kí lớp trưởng A2, chửi A2 toàn lũ ngu dần không biết đúng sai. Nhưng chẳng có đứa nào sang cả, thằng Minh đang ngồi tự nhiên chạy phất ra ngoài, thấy con beggie thì khăng khăng bảo đó là thằng Kí A2, nó lấy sỏi ném con chó, xong lồm vồm trên đó vung tít cái chổi lau nhà, chửi nhau với con beggie. Mày can nó xuống đi, trên đó vừa cao, mà ai nhìn thấy thế này cũng không hay!

Nghe xong tôi cười rũ rượi, chân nam đá chân xiêu, leo lên bờ tường lòi nó xuống. Mà đúng là ở ngoài đường có con chó đen đang sủa vào đây, con chó Sài mà dám bảo beggie, chẳng có mắt nhìn chó gì cả. Thằng Minh vẫn cứ khua loạn lên, thấy tôi leo lên, nó chạy ra túm áo, chỉ trỏ con chó:

- Mày xem, thằng Kí lớp trưởng lớp nó sang gây sự. Nhưng mày đếch phải sợ, tao đánh nó đập mề ày xem!

Nó bạnh hàm ra, vỗ ngực tự tin:

- Hưng! Mày yên tâm là có tao đây nó ẻo dăm làm gì mày!

Xong chỉ xuống con chó, quát:

- Còn thằng Kí, Đm mày, bố nói là bố làm. Cự mày cái lớp bản tính, hôm trước mày tưởng bố ẻo biết chúng mày ấy thằng chặn đánh thằng Hưng á. Bố biết!

Ở dưới, con chó sủa nhặng lên, thằng Minh thì nhảy tưng tưng, chỉ cây lau nhà vào con chó mà mắng cả tổ tông, hàng họ nhà thằng Kí ra. Tôi lôi nó mãi mới xuống được, xong mệt nhoài cả người, đang tựa lưng vào tường thở thì thằng Minh lại vùng ra được, trèo tốt lên cây sung, ở trên đó vọt một đồng sung nhũn ném xuống con chó, chửi đồng:

- Đm thằng Kí, tổ sư nhà thằng Bách, Nga, mày giỏi lên đây bố xem nào.

Con chó bị ném tới tấp thi cong đuôi chạy, thằng Minh ôm cây, cười hí hửng:

- Chạy đề! Mày chạy đề! Lần sau bố bắt được bố rút ruột mày!

Tôi với bọn con gái ở dưới í ới gọi Minh ơi, nó mới tụt xuống, lảo đảo đi vào nhà, tìm chỗ trống cạnh bọn con trai rồi lăn quay ra ngủ khò khò như lợn. Ôi ông cán sự Toán, uống cho lắm vào đến mức ảo giác, không còn biết người với súc vật. Buồn cười thật, nhưng cũng tối thấy vui vì dù say bí tỉ nhưng trong thâm tâm nó hết lòng bảo vệ tôi, thằng bạn mà lúc nào nó cũng cho là biết tuốt.

Giúp bọn con gái dọn dẹp xong, tôi lại ngồi xuống uống thêm bia nữa. Càng uống, nghĩ tới chuyện cũ tôi lại càng buồn, rõ ràng đã tự nhủ mình là hãy quên đi, không đáng để nhớ đâu, nhưng sao tôi lại vẫn cứ nhớ chuyện đó. Biết là tìm mình đặt nhầm chỗ mà vẫn nhớ về đứa không đáng mình bận tâm. Uống không biết thêm bao nhiêu, gục khi nào, chỉ nhớ là có ai đó dìu tôi lên cầu thang, rồi đặt xuống một chỗ rất êm và rất thơm, thơm mùi hương quen thuộc lắm. Tỉnh dậy, tôi thấy xung quanh toàn thú nhồi bông, mình đương nằm trên tấm đệm toàn hình thú Bunnny, hình như đây là phòng con An. Uể oải ngồi dậy, tôi thấy áo khoác, áo len mình ai đã cởi ra, còn mỗi áo phông, quần thì vẫn quần jean đen như lúc đi chơi, chắc mấy đứa sợ mình say nôn ọe bẩn quần áo nên cởi bớt ra đây mà. Cố gượng ngồi dậy mà không có chút sức lực nào, nhích mãi mới nơi được cái tay duỗi ra cho bớt tê. Nhìn ra cửa sổ thấy trời tối om om, chẳng lẽ mình ngủ hết cả buổi chiều? Đang nằm bỗng có tiếng cạch cửa, tôi vội nhắm mắt, lim dim nhìn. Mắt tôi một mí nên hơi nhắm hờ nhìn vẫn rõ, bên ngoài nhìn vào như đang ngủ. Thấy con An bước vào phòng, nó nhẹ đóng cái cửa, cố tránh gây tiếng động làm tôi thức giấc. Định mở mắt ra hù nó, tự nhiên con An ngồi xuống bên cạnh, chống cằm nhìn tôi, chợt nó khóc. Tôi khẽ tựa người vào như tỉnh dậy, con An lau vội nước mắt, nhoén miệng cười chờ tôi mở mắt ra. Gượng mãi, con An đỡ lưng tôi mới ngồi dậy được, tôi hỏi:

- Sao tao lại nằm đây?

Nó cười hi hi, đáp:

- Mày uống say quá, nôn ọe bữa bãi, bọn con gái xúc cát vào dọn mãi mới xong đấy. Thằng Sơn tình rượu trước nên cùng bọn tao khiêng mày lên trên này, xong lại phải cởi bớt áo ra sợ mày nôn tiếp. Tao ngồi trông mày từ chiều đến giờ, vừa ra ngoài tị, đi vào thấy mày vẫn ngủ nên tao ngồi tiếp. Con chó làm phá hoại buổi đi chơi chiều của tao!

Tôi lặng yên không nói gì. Kiểm soát đã muộn rồi nên về, con An thì cố giữ tôi lại, nói đã xin phép bố mẹ tôi rồi, say quá đừng về, nguy hiểm. Tôi xua tay, kêu con gái con trai ở chung không tiện, dứt khoát đòi về, cùng con An đi kiểm tra góc ngách trong nhà xong, khóa cửa nẻo cẩn thận, tôi đạp xe về. Không biết tại sao nó lại khóc, có phải do tôi không?

Special chap:

Ngày đó em gặp anh, giữa một buổi sáng nắng chói chang. Vui vì ra Hà Nội được một tuần, em lại có được chút nắng Huế dịu ngọt. Thủ đô không lạnh như em nghĩ, có nắng, có ba mẹ và có cả anh nữa. Buổi sáng được anh hai đưa đi chơi Hồ Gươm, em vui lắm. Nhưng niềm vui lại bị phá vỡ bởi anh đẩy, người đầu mà lạnh như nước đá, đi qua va phải em mà không thềm xin lỗi, lúc em cười ngượng anh lại cứ thế bước đi như em là vô hình vậy. Mà chẳng biết ai táo gan, dám bề quặt tay anh vợ tương lai ra sau chỉ vì anh ý đòi nói chuyện phải trái với anh. Giây phút đó, em nhìn anh, anh lại quắc mắt nhìn lại em, làm em sợ run người luôn. Nhìn trong mắt anh, em thấy một người cố tạo vỏ bọc khó gần để giấu đi tâm sự bên trong, em biết anh không xấu đâu.

Ngày thứ hai em gặp anh, anh mặc bộ ple đen, đeo kính đen, đi giày đen, em nghĩ anh là người già lắm, phải hơn tuổi anh hai, em gọi anh bằng chú thật tự nhiên. Anh quay sang, khó chịu hỏi:

- Trông tôi già lắm hả?

Em ngây thơ gật đầu, anh quay mặt đi, nói cộc lốc:

- Đang sinh viên năm ba, sinh 88!

Anh hơn em 2 tuổi, vậy mà lại học năm ba, em nín nín tay áo anh, hỏi:

- Thế chú...à...anh bị lưu ban à?

Anh bực tức gắt:

- Tôi đi học muộn một năm, cô nhóc có cần phải tọc mạch quá không?

Em xằng giọng, đôi co với anh:

- Tôi chỉ kém anh 2 tuổi thôi, đừng gọi tôi là nhóc. Tôi lớn rồi. Hỏi chút có sao đâu, người gì mà kì cục?

Anh lạnh lùng đáp:

- Người ta nên biết im lặng, tọc mạch quá có hại cho răng đấy. Cô nhóc xinh xắn thế này mà gây hai cái răng cửa thì nhìn xấu lắm!

Anh lẳng lặng bỏ ra chỗ khác đứng, bỏ mặc em đang xì mặt khó chịu vì lần đầu tiên có người dám coi thường em thế. Càng nhìn em càng thấy anh giống đồ lập dị đáng ghét, sinh viên gì mà ăn mặc như xã hội đen, ăn nói thì bất lịch sự. Em nghịch ngợm bám theo anh, xem anh làm gì. Anh dừng lại, dứt khoát:

- Có vẻ cô nhóc thích trêu người khác lắm nhỉ? Làm ơn để tôi yên được chứ?

Em tiu nghỉu dừng lại, chợt em bước hụt trên kè đá, ngã chúi ra, anh lo lắng chạy ra đỡ em lại, hỏi:

- Có sao không?

Giây phút đó, em đã yêu anh rồi. Em biết là trực giác mình không sai, anh chỉ giả vờ vô tâm thôi, anh thực sự là con người rất tốt mà, em tin anh.

Thế rồi chỉ qua vài câu nói, một vài câu chuyện cười, anh đã có số điện thoại của em. Em thì thích thú trở về nhà, vui vì hôm nay gặp được người thú vị quá, thật khác với những người con trai em từng biết, ở anh, em thấy có nét gì đó giống ba em. Rồi tần suất gặp nhau giữa em và anh càng ngày càng thường xuyên, có lúc lại là vô tình gặp nhau trên đường em đi học. Bỏ kính ra, nhìn mặt anh vẫn lạnh lùng, trông như tảng băng, nhưng đôi mắt anh lại khác, che giấu cảm xúc nhưng vẫn lộ ra con người hiền hòa, dễ xúc động. Em tình ý quá phải không?

Anh nói chuyện rất có duyên, làm em cười nhiều hơn tất cả. Những hiểu biết sâu rộng của anh. Ngay cả cách anh tặng em quà cũng đặc biệt, mỗi lần lại là một món ảo thuật khác nhau, em đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Ở bên cạnh anh, em vui lắm, thấy hạnh phúc và an toàn. Lần đầu tiên, em biết thế nào là cảm giác yêu một người, được người mình yêu quan tâm.

Bỗng một ngày, em nhận được cuộc gọi từ một người bạn của anh, yêu cầu em tránh xa anh. Em không tin người đó, em tin anh. Thế rồi niềm tin em vụn vỡ khi em biết về những mối quan hệ trước đó của anh, những hạng người anh hay gặp gỡ. Anh chỉ coi em là trò chơi, là đứa con gái ngốc nghếch qua đường để anh đùa giỡn. Ngày đó em đã khóc rất nhiều, em không tin người như anh lại có thể làm thế, trong mắt em, anh là người con trai tốt nhất, hiểu em nhất. Nhưng sao anh lại coi em là đồ chơi?

Bất kể anh coi em là gì, em vẫn sẽ yêu anh, em muốn biết thế nào là yêu trọn vẹn một người, làm tất cả vì người đó. Em vẫn đi chơi cùng anh, vẫn vui cười dù biết ngày anh rời xa em sắp đến. Nhưng em sẽ không lãng phí chút thời gian nào cả, em sẽ yêu, yêu anh chừng nào em còn có thể. Nhất định em sẽ kéo anh khỏi bóng tối của bản thân, em chắc chắn rằng vẫn còn phần nào đó trong anh biết rung động, biết yêu một người là thế nào!

24. Chương 24

Về nhà mà lòng tôi nặng trĩu, con An vì có gì mà lại khóc thầm như thế. Phải chăng tôi đã làm gì sai, hay lúc say đã lỡ miệng nói năng câu gì khiến nó buồn? Lý do nó khóc ngày hôm đó, mãi tới năm cuối cấp tôi mới biết. Chẳng hiểu tôi có gì đặc biệt mà lại khiến lắm người phải bận lòng đến vậy?

Nằm ngủ li bì ở nhà, người hâm hấp sốt, tôi cố gượng dậy để đi ra ngoài hít thở không khí mà không tài nào rời khỏi giường được, miệng đắng ngoét, mắt có cảm tưởng như bị ong chích sưng vù, khắp người ê ẩm. Đã lâu lắm rồi tôi mới dính phải trận ốm đến thế này, từ hồi học võ, toàn chỉ sổ mũi là cùng, chưa bao giờ đến mức độ kiệt quệ. Hôm qua mình uống có hơi nhiều nhưng đâu có đến mức làm lụng gì vất vả sạch sức lực, giờ cầm cái cốc uống nước cũng thấy run run chực rơi. Buổi tối mẹ tôi phải nấu miến đem lên tận giường, bắt tôi uống cả vốc thuốc cho khỏi bệnh. Tôi ăn xong, chỉ uống có 2 viên panadol với một viên sủi, còn lại tôi lén hắt ra ngoài cửa sổ hết. Uống lắm thuốc nó sinh nhờn, lại càng đề kháng kém. Đang nằm ngủ thì tự nhiên chuông điện thoại réo, tôi cúi kính nhắc máy nghe, đầu dây bên kia là thằng Việt, nó bắn một tràng liên thanh:

- Ê thằng bắt tài! Tết này mày có về không, ở đây có mỗi tao với thằng biến dị kia, đi chơi chán quá!

- Tao còn đang ốm đây này, về gì nữa!

- Ốm hả? Làm sao mà ốm?

- Thì....

Nó chợt ngắt lời tôi:

- Khoan khoan! Chú để anh đoán xem lý do là gì nào!

- Ờ ừm! Ờ ừm! Do gái gú hả? Anh biết mày phong lưu mà!

- Gái cái mặt mày. Trầm uống say nên long thể bắt an!

- Thế thôi. Hoàng thượng lên ngai vàng nổi mà nghỉ nhé, thần đi Dday với thằng Dũng đây! À mà quên, uống vừa thuốc thôi, tắm bỏ nhiều cho nó lại, bấu bở gì mấy thứ hại thân.

- Ờ ờ rồi. Khổ lắm nói mãi!

Tết này không về quê chơi kể cũng tiếc, nhưng mọi năm tôi cũng ít về Tết, toàn về hè chơi cho đã. Căn bản là vì nhà tôi ngoài này bên ngoài là chi thứ nhưng lại gánh việc hương khói, họ hàng đến nên không đóng cửa về quê được. Hà Nội mỗi dịp Tết đến là trầm hấn đi, trở về với Hà Nội ngủ yên sau những hàng xà cừ cổ thụ, trở về những con đường vắng tanh không có người qua lại, tôi thông dong đạp xe đi chơi mà không lo bị người đi sau kêu nhường đường, không lo va quệt.

Nằm nhà đến tận chiều 28 tôi mới hơi khỏe lên, bước ra trần sau, đi lại bài Bát quái cơn mà không nổi. Trận ốm này đến và đi như cơn bão, khỏi nhanh nhưng khiến sức tôi suy giảm nhiều, cổ sức mãi mới đi xong cả bài, còn sai lệch nhiều chỗ, cây côn cũng cầm không vững, thế tấn thì nghiêng ngả. Lau mồ hôi, tôi tu nước ừng ực, đang nóng lắm mà không dám uống Pepsi lạnh, phải uống Orezon pha nước ấm. Nghỉ ngơi, ngồi ngắm nhía mấy chậu hoa của bố, đung đung thế nào tý thì gãy mất một nhánh, vội vàng thôi, chạy lên phòng nằm cho an toàn, tránh ngồi đó ngứa tay tấy mẩn cái gì nữa thì quần đít. Chiều, tôi đi bộ lang thang ra xem chợ Tết gần nhà. Đúng là Tết nhất có khác, đông vui náo nhiệt hẳn, người mặc cả, người ra giá, tranh nhau đến cả bó lá dong. Xồ bồ quá tôi không thích, lang thang đi xa hơn, ra chợ hoa chơi. Sự lựa chọn đúng đắn của tôi là đây, nam thanh nữ tú đi mua hoa, cây cảnh về chơi Tết đều tới, nhưng cái tôi quan tâm là nữ tú. Biết bao em xinh xinh, mặc áo rét, đội mũ len, tay đeo găng, má đỏ ửng vì lạnh đang chỉ trỏ, nín tay bạn bè, người yêu, cái này đẹp cái kia hay. Nhìn ai cũng xinh tươi như những đóa hoa kia vậy, cơ mà tôi chẳng có cảm xúc gì hết, thấy nó cứ bình thường làm sao, không liên quan tới mình.

Đưa mắt rá quét khắp đám đông, tôi hi vọng tìm được ai đó, nhưng rốt cục thì cũng chỉ là đám đông xa lạ. Thở dài ngao ngán, dạo thêm chút nữa định đi về. Bỗng có ai vòng tay ôm tôi từ đằng sau, tiếp theo là cái giọng quen thuộc:

- Á à! Bị truy lùng thế mà dám một mình ra đây. Giơ tay lên không đánh chết, giấu xác làm phân bón hoa.

Tôi mỉm cười hạnh phúc, nói:

- An! Mày có bỏ ra không! Tao hét lên là bị xâm hại giờ!

Nó vẫn ôm khư khư người tôi, hai bàn tay trắng nõn đan vào nhau cố ôm vòng hết người, nó lắc lư người, cười hì hì:

- Không bỏ! Mày hét thử tao xem nào. Tao thách!

Đột nhiên sau lưng hai đứa có giọng éo éo thái giám vang lên:

- Ối làng nước ơi! Tôi bị xâm hại, sướng quá cơ! Hớ hớ hớ!

Tôi quay vội ra sau, con An cứ ôm cứng lấy, đứng vòng ra sau lưng tôi, úp sát mặt vào lưng, cười khúc khích. Tôi thì nhìn bọn đứng sau là lũ nhí nhố lớp tôi đang kéo nhau đi chơi chợ hoa, chúng nó con trai ôm con trai, con gái ôm con gái, nhại lại y nguyên mấy câu hai đứa vừa nói với nhau. Nghe tiếng cười, con An mới hỏi, mặt vẫn úp vào lưng:

- Hưng biến thái! Có cái gì vui mà người ta cười ghê thế?

Tôi dở khóc dở cười, đáp:

- Mày thò cái đầu dần độn của mày ra mà xem!

Con An lộ đầu từ sau ra nhìn, bắt gặp ngay ánh mắt chớp chớp mở to bệnh hoạn của lũ nhất quỷ nhì ma kia, mặt nó đỏ như gấc, buông vội tôi ra, chạy tót ra phía đám con gái dừng. Bọn con gái xúm xít vào trêu, vỗ mông, nhéo má, nó sợ quá chạy sang bên phía mấy thằng con trai, mấy thằng làm mặt gian xảo, cười hề hề nhìn nó. Không biết chạy đâu, nó bị xoay vòng vòng như chong chóng, cái dáng mũm mĩm chạy qua chạy lại, ngơ ngác không biết trốn vào đâu. Cuối cùng, nó tự nhiên chui tuột ra núp sau lưng tôi. Bọn bạn trông thấy thì ồ lên rõ to, có đứa còn đọc gào lên:

- Trình sát báo cáo. Bắt được tổ chuẩn chuẩn trước cổng chợ hoa, yêu cầu cấp trên cho chỉ thị xử lý.

Xong chúng nó cười ầm ì hường ứng, làm bao người ngoài lại nhìn hai đứa bọn tôi. Chúng nó rủ tôi vào chơi chợ hoa, tôi đành phải đi theo cho êm chuyện, không cái mồm lại ngoác ra hát hò, đặt vè, sáng mừng 1 chúng nó kéo đến đọc trước cổng thì đông cả năm mắt. Con An vẫn lẳng nhặng bám theo tôi như cái đuôi, mặt đỏ bừng, im thin thít không dám nói gì. Mấy lần nó nó lắt nhắt chạy sang theo đám con gái, chúng nó cười ré lên trêu, con An lại chạy tọt về núp áo tôi. Ôi sao hàng ngày nó mồm mép tép nhảy thế mà giờ cầm như hèn thế này, đang yên đang lành thì chẳng sao, tự dưng gặp đúng bọn giặc giời nó kéo tới. Đúng là không có cái rủi nào giống cái rủi nào.

Rời chợ hoa, con An bưng về một chậu hoa dành dành cỡ nhỏ, cao chưa đến 1m. Hoa này thơm thật, nhưng nhìn chẳng thấy màu sắc gì, thế mà con An lại thích. Suốt dọc đường đi, nó mệt nhọc bê chậu hoa, nâng niu như báu vật, tôi bảo để tôi cầm cho thì nó không chịu, khăng khăng đòi tự bê, còn lấy lý do rằng tôi mới ốm dậy không được làm việc nặng. Con ngốc này đúng là coi thường mình mà. Cái chậu hoa bé tí, thế mà kêu việc nặng! Chẳng biết con ham ăn đãng trí này nó có nhớ chăm cây không, chứ cái cây còn bé, lại bị thúc cho nở hoa trái mùa sớm thế này, không chăm cẩn thận thì vài tuần là tèo, thành củi cũng chẳng đáng. Phải ghi nhớ, mỗi ngày nhắc nó tưới cây, tuần bón phân mới được, không cây chết, nó chán nản, lại có có trên mình.

Ngày 29 Tết, tôi dắt xe ra dạo, buổi trưa sau khi ăn Tết niên ở nhà xong là ra phố, tận hưởng cái thú xem nhà khác tất bật chuẩn bị cho đêm giao thừa. Đi qua khu phố, len lỏi vào các ngõ, ngửi mùi hương trầm thoang thoảng, nhìn trẻ con xúm xít chạy chơi trên vỉa hè. Đi qua nhiều nhà, cảnh hay gặp nhất là một ông bố đang gò lưng, đốt gốc đào Tết, đứa con chạy lằng xằng bên cạnh, nghiền nhỏ B1, pha thuốc màu thả vào bình cắm, có nhà thì tỉ mỉ cắt hoa cắm hoa ngoài sân, í ới gọi nhau đem cái này, lấy cái kia, treo bóng đèn, chẳng đèn nháy ngoài cây, lăm nhà còn lúi húi dựng cây nêu trên nền xi măng, dựng tí đã đổ, cả nhà lại chạy ra dựng lại. Khung cảnh sao mà đầm ấm, yên vui đến thế. Chân tôi cứ bước đi thoải mái, chẳng biết làm sao lại đưa lối tôi đến trước cổng nhà con An. Thôi, đã đến rồi thì vào chơi vậy. Vào nhà thấy hoa cắm Tết bày la liệt, kéo cắt vứt lung tung, rồi góc này là cuộn dây đèn nhấp nháy, góc kia đang nghiêng

ngả cành đào còn nụ vì để lạnh, chắc anh em nhà con này bị ông bán đào nào xỏ rồi. Tôi đứng ngoài đánh tiếng, con An mặc bộ quần áo nỉ, lon ton chạy ra. Tôi hỏi về cái mớ bữa bọn kia, nó gãi đầu gãi tai kêu bố mẹ đi về quê cả, còn mỗi hai anh em chẳng biết chuẩn bị Tết ra làm sao, anh nó vừa bị dầm dẫm vào tay, nó vừa nhổ ra được thì tôi gọi. Ôi hai bác đi đâu mà để anh em con An nó làm tan hoang nhà cửa thế này chứ! Tôi đành xắn tay áo vào, chỉ đạo luộc gà, đồ xôi, may mà gạo nếp, măng với nấm hương nó ngâm từ trước rồi, không hôm nay mới ngâm thì ngu mặt. Trong lúc chờ nồi gà, tôi chạy ào ra chợ với anh nó, mua về mấy bông hoa Tết cắm tạm, xong lại ề cỗ ra đốt gốc đào, ngâm B1, pha nước ấm thúc cho hoa mau nở. Nhìn bố tôi làm thế nào, tôi chuẩn bị y chang thế đó, không dám sai một ly, giờ mới thấy công việc của đàn ông trong gia đình nó vất vả làm sao. Chuẩn bị hòm hòm, tôi chạy vào bếp làm nem, luộc thịt bò, bóc bánh chưng, đơm xôi ra đĩa, rồi quên mất mua cả xôi gấc, hoa hồng về cúng giao thừa, lại học tốc chạy ra mua, may mà người ta còn bán. Đến gần 7h tối, tôi sắp sẵn mâm cúng Tất niên lên bàn thờ, định thắp hương thì sức nhớ ra mình không biết khấn. Đành phải gọi điện về cho thằng Việt, nghe tôi trình bày xong, nó còn đùa được:

- Thế ông đảm đang muốn bài khấn kiểu gì? Phong cách nào tao cũng có, tiếng Trung, tiếng Việt, tiếng Mã Lai, cái gì anh cũng biết.
- Thôi bố đọc bài khấn Nôm cho con nhờ!
- Ồ! Lấy giấy bút ra chuẩn bị chép lời vàng ý ngọc nhé!
- Mẹ cha mà, đọc nhanh lên!

Rồi nó đọc cho tôi một tràng dài dằng dặc, xong lại thêm một bài khấn kiểu Hán Việt nữa. Tôi bảo con An nhìn tờ giấy của tôi rồi chép lại cẩn thận, xong anh nó nhìn vào học thuộc mấy câu chính, cứ thế mà khấn. Lại biên ra thêm một bản riêng để khấn giao thừa nữa. Tối hôm đó, tôi xin phép bố mẹ ở lại ăn Tất niên nhà con An, cùng anh nó chuẩn bị nốt mấy phần cho đêm giao thừa. Lần đầu tiên trong đời, tôi chuẩn bị một bữa cúng Tất niên, Trừ Tịch, nhưng lại không phải cho nhà mình. Thạo quá cũng khổ, không biết gì cũng khổ!

Ngồi xem Táo quân với anh em chúng nó, cười đau cả ruột, đến chừng 10h, hết Táo quân, tôi vội xin phép đi về, không về muộn đường tắc, quá 12h bước chân vào nhà xông đất, mẹ tôi vác chổi ra đập mắt.

25. Chương 25

Đêm Giao thừa, lúc tôi về đến nhà thì vừa đúng 10h15, trông thấy tôi, bố hỏi:

- Ghê nhè! Hôm nay lại chuẩn bị Trừ tịch cho nhà người ta cơ đấy. Thế bao giờ định chuẩn bị Trừ tịch cho cả nhà anh nhà em, để bố mẹ kiểm tra cháu cháu khấn nào?

Tôi nóng bừng tai, cười cười với bố rồi phóng như tên bắn lên phòng. Ở dưới, bố tôi vừa xem củ thủy tiên vừa cười ha hả, còn mẹ thì gặt đi, kêu:

- Cái ông này. Con nó bé tí, biết cái gì mà. Toàn tiêm nhiễm vào đầu nó cái lằng nhằng!

Đứng trên sân thượng lộng gió, tôi nhìn về bốn phía xung quanh nhà. Nhà hàng xóm đã đang tíu tít gọi nhau bày biện cỗ cúng, dưới đường, lác đác vài người đi muộn giờ mới ị ạch ra Bờ Hồ xem bắn pháo hoa, trên vỉa hè, các cụ mặc áo dài đỏ, nhà này nhà nọ đội mâm lễ lên đình, trẻ con chạy tung tăng đằng trước. Hường mắt ra xa hơn, tôi thấy hình như phía xa xa có một đứa con gái đang đứng khóc, còn một thằng con trai thì đang chạy vòng quanh cố dỗ cho nó nín thì phải. Bất giác thấy hai đứa bé này giống hệt tôi và con An, tôi mỉm cười, lại mông lung suy nghĩ về cái lý do mà con An khóc. Lắc đầu thở dài ngao ngán, tôi vẫn chẳng tìm ra được một lý do thích hợp cho chuyện này. Tạm gác lại một bên, tôi cố gắng tìm sự bình yên trong tâm hồn, để thanh thản đón chờ giờ khắc chuyển giao giữa năm cũ và năm mới. Khi cái sự tĩnh tâm nó sắp đến với tôi thì tự nhiên chuông điện thoại réo ầm ĩ, tôi hít một hơi dài, nhấc máy nghe bằng cách bình tĩnh nhất có thể:

- A lô ai đấy ạ!
- Tao Việt đây! Chúc thằng bắt tài sang năm mới hết bắt tài nhé!

- Cậu Vàng hôm nay mạnh miệng nhể. Anh cũng chúc chú năm mới thành công, học được lắm món mới, thoát khỏi cảnh củ riềng mắm tôm!

- Tốt tốt tốt! Anh kết....à mà thằng bốn mặt, mày xỏ lá bố!

- Thế mà còn mở mồm tốt. Cho tao gửi lời chúc đến bố mẹ mày, Ngọc Anh, thằng đột biến nữa.

- Ủa ừa, được, qua câu chuyển lời khuôn vàng thành ngọc của anh, đảm bảo lời chúc bản bực của chú sẽ đẹp như mơ! Mãi nói chuyện, tý thì quên. Bao giờ đón giao thừa thì mày đứng trên sân thượng, nhìn về hướng Nam nhé, cho nó tốt phúc.

- Rồi rồi! Cơ mà đằng nào tao chẳng nhìn hướng Nam, pháo hoa ở hướng đó mà.

- Thế nhé. Thôi tao với con em tao cùng nhà thằng Dũng đi đội lễ đây.

Bên kia đầu dây chuẩn bị cúp máy thì có tiếng quát vọng ra của thằng Việt:

- Thằng phàm ăn! Mày nhòm nhòm gì con gà cúng đây, tránh xa 3m cho tao. Hit hít cái....! Thầy ơi, thằng Dũng nó định ăn trước Thành hoàng.

Tôi phì cười, tưởng tượng đến cái cảnh thằng Dũng đang thèm thuồng nhìn vào con gà béo ngậy, thằng Việt sẽ chạy ra sân, tay vớ đại một món đồ nghề nào đó để rượt. Đuổi mãi không kịp, thằng đột biến nó vẫn khỏe re, nhăn nhăn cười, cậu Vàng thì thở hồng hộc, khoát tay kêu:

- Năm hết Tết đến, Tao đại xá cho cái mạng lợn của mày!

Chỉ còn nửa tiếng nữa là đến Giao thừa, tôi nhìn xuống đường, dõi mắt theo những người đang ào ào tiến đi hái lộc, chính xác là cướp lộc thì đúng hơn. Hai đứa bé đồ dành nhau góc kia đã đi mất, chắc giờ này chúng nó vui lắm, trẻ con dễ giận, dễ làm lành mà.

Thời khắc sang năm mới chỉ còn cách có vài phút, tôi quay người ngoảnh mặt về hướng Nam theo lời thằng Việt. Các cụ bảo đêm Giao thừa là đêm hai ông hành khiển chuyển giao công việc cho nhau, chư thần đứng thành hàng dài trên bầu trời. Tôi ngược nhìn lên bầu trời đen kịt đêm nay, tự hỏi liệu có vị thần nào trên kia thấu nỗi tơ lòng tôi bây giờ? Bỗng tiếng pháo hoa nổ ì oành, tôi giật mình trở về thực tại, mắt ngược ra xa nhìn pháo bắn lên từ công viên Thủ Lệ. Hồi này nước mình toàn tự sản xuất pháo hoa nên chất lượng còn chưa ổn, trước dùng pháo Tàu bắn bay cao cứ gọi là, mà màu sắc cũng tươi tắn sắc sỡ hơn, bông pháo rơi cũng chậm hơn. Nhưng người Việt dùng hàng Việt vậy, cái gì tự làm thì mình dùng, lâu dần ắt nó sẽ tốt. Chẳng rõ năm nay tại pháo bắn chán hay vì lý do nào khác mà năm nay tôi xem pháo hoa không có cái cảm giác vui sướng, háo hức như mọi năm. Nhìn từng bông pháo rơi, tôi lại liên tưởng đến một khuôn mặt thân thương mà không tài nào định hình nổi đó là ai.

Bên cạnh tôi, tiếng bố tôi đang lầm rầm khấn cúng Giao thừa:

- Gia chủ là....Ngụ tại:.....Phút thiêng Giao thừa vừa tới, năm cũ qua đi, đón mừng năm mới. Kính lạy các vị chư thần, thổ địa thành hoàng, cao tăng tổ khảo, bà cô ông mãnh,.....

Cẩn cáo!

Mùi hương trầm nghi ngút, phảng phất quanh tôi, chẳng biết tại sao mà mỗi khi ngửi mùi hương trầm, tôi lại tĩnh tâm được. Từ từ dõi mắt xuống đường, nhìn những người đi hái lộc về, kẻ mang cành, người mang lá, người đi chùa về nhà xông đất. Bỗng dưới kia, lọt vào tầm mắt tôi là một dáng người quen thuộc, mặc cái áo khoác có mũ to lù lù, lúc lắc người chạy lon ton, trên vai vác một cây mía dài ngoằng, trông chẳng cân xứng với dáng người gì cả, đã thế không vác dựng lên lại còn vác xuôi ra sau nữa, tổ thế không biết. Định gọi to: “An hâm không biết cầm mía!” nhưng thôi, mình mà gọi, nó lại ngó nghê quay lưng lại, ngược lên trên này. Cây mía cồng kênh kia nó sơ ý quật vào ai thì đúng là tai họa. Ở trên, tôi tựa vào ban công, mắt dõi theo bóng dáng ngộ nghĩnh đó tới khi nó đi khuất dần, đến hết khúc quanh, tôi mới mỉm cười an tâm trở vào, lòng thấy vui hơn lạ thường.

Thấy hơi đói đói, tôi xuống dưới nhà làm cháo bánh chưng, lại tu thêm nửa chai Coca, khê khê vác bụng leo lên gác, tôi nằm dài ra salon, bật TV xem có chương trình gì mới không. Đêm nay HBO chiếu chẳng có phim nào ra hồn, toàn chém giết, máu me, mở sang Starmovie thì cũng tương tự, đành ngồi bật Hoàng Phi Hồng lên xem. Chán chê mê mỏi, tôi lên phòng, thả lưng xuống giường là ngủ luôn. Sáng mùng 1, tôi dậy

- Đầu năm tao đi lấy lộc, về xông đất luôn rồi!

Nhớ lại cái cảnh con nhóc ngổ ngổ vác cây mía dài ngoằng, tôi lại buồn cười. Con An lon ton chạy trước, một tay xách giày, một tay mở cổng vào. Tết nhất gì mà nhà cửa bề bộn, chỗ này gói mì, chỗ kia gói khoai tây ăn dở, trên kệ TV là cái bát gì gì không rõ nữa. Mọi khi con này mắc bệnh sạch sẽ mà sao giờ nó để bần thế! Tôi chỉ tay vào cái đồng hồ bừa bộn hỏi:

- Mày đã làm gì với căn nhà của mày?

- Mày hâm à? Tết kiêng không quét nhà đấy!

- Quét thì cứ quét, không hắt rác ra đường là được. Bần thế này mà hai anh em mày cũng chịu được!

- Hi! Thế à?

Nói xong, nó bay vào cầm cái chổi, dọn nhanh như gió, tôi còn chưa quét xong nửa gian ngoài nó đã dọn hết cả tầng 1 rồi. Đúng là sức mạnh của đứa bị bệnh sạch sẽ quá mức. Lau dọn hết cả 4 tầng thì tôi và nó mệt phờ người, ngồi trên bậc cầu thang thở phì phò. Con An lặc lè đứng dậy, lấy một chai Fanta to dùng ra, mỗi đứa uống hết mấy cốc mà vẫn không hết khát. Nghỉ một lúc, tôi quay sang hỏi nó:

- Thế bây giờ mày định đi đâu chơi?

- Tao không biết! Nhưng đói rồi, mày làm cái gì cho tao ăn đi! Hai hôm nay toàn ăn cơm anh tao nấu. Tao sợ lắm rồi! Mai bố mẹ tao mới ra Hà Nội, tao không muốn ăn thêm bất cứ cái gì lả ỳ làm nữa đâu, món nào cũng như than với cháo ỳ!

Khổ thân nó, tâm hồn ăn uống mà bị đúng phải ông anh cái gì cũng cạ được. Tôi đứng dậy, vào bếp xào gói mì cho nó, làm cả một đĩa to dùng. Nó hỏi tôi:

- Mày không ăn hả Hưng?

- Không! Mày ăn đi cho béo!

- Thế tao ăn nhá!

Nói rồi nó ngồi ăn ngon lành, chắc mấy hôm nay nuốt lửa than qua nên ăn mì xào cũng thấy ngon hơn. Ăn xong, nó rửa bát rồi lên nhà thay quần áo, khoác cái balo hình con thỏ, rủ tôi đi chơi. Tôi hỏi đi đâu thì nó ngồi tốt lên xe, túm mũ tôi giật giật, kêu:

- Cứ đi đi! Tao tìm được chỗ này chơi hay lắm!

Tôi đành làm xe ôm bắt đắc dĩ, nó chỉ đâu thì rẽ đó, có lúc nó nhớ nhầm đường, lại vòng ngược lại nữa. Đi mãi, có khi phải ra tận ngoại thành rồi, nó kéo ngược tôi ra sau, hét toáng lên:

- Kia kìa! Chỗ ngã rẽ có thằng bù nhìn rơm kìa!

Nó chỉ vào một con đường đất, tôi lặc lè đi theo hướng nó chỉ, con đường này một mặt là cánh đồng rộng bạt ngàn, một mặt là rừng bạch đàn rì rào, đi ở đây tôi lại thấy nhớ nhớ, cảm giác như đang đi trên đường ruộng quen thuộc ở quê.

Càng đi càng vào sâu hun hút, chẳng thấy điểm cuối đâu, gió từ đồng thổi ù ù, rét cọng tay. Con An bắt đầu lạnh, nó kéo mũ lên xuống thấp hơn, rướn người lên trước đội mũ áo khoác lên cho tôi, thấy tôi ăn mặc phong phanh, nó lôi đâu ra một cái khăn len trắng tinh, quàng vào cổ tôi, quấn mấy vòng. Đi theo hướng nó chỉ, đến chừng giữa con đường thì tới một cái điểm kiểu cũ, là một cái nhà ngói, tường quét vôi trắng đã bong tróc nhiều mảng. Chỗ này mà nó cũng tìm ra được thì giỏi thật, con gái mà đi xa gớm. Dừng xe vào cạnh tường, nó lấy trong cái balo bé tí ra một tấm nilon to chừng 3m vuông, xong lại lôi ra 3 túi thịt bò khô với 4 lon bia. Bày biện xong, nó đập đập tay vào cái chỗ bên cạnh, ra ý tôi ngồi xuống. Tôi hỏi:

- Mày bày ra cái trò gì thế?

- Ngồi đi, hôm nay tao mang bia uống này!

Con này ngộ thật, tự dưng hôm nay lại điên điên, thích uống bia. Uống bì thế nào với mình được. Tôi bật một lon, nó cũng bật một lon, hai đứa vừa uống bia vừa xé bò khô ra nhai. Chợt con An bảo tôi:

- Hôm nay mày mang sáo à?

- Ừ!

- Thế thổi cho tao nghe đi!

Chẳng biết từ bao giờ, tôi sinh ra thói quen mang theo cây sáo mỗi khi đi chơi cùng nó. Đặc biệt là từ hồi tôi biết thổi nhiều bài hơn, trình độ thổi cao hơn thì tôi chỉ mang sáo ra ngoài mỗi khi đi chơi với con An, ngoài nó ra, hiếm ai nghe được tôi thổi sáo, lắm người con chẳng biết tôi có thổi sao được hay không.

Thổi bài Tình nhi nữ, Hoa bằng lăng, con An vừa ăn vừa nghe, uống hết 1 lon nó không uống thêm được nữa, chỉ ngồi ăn bò khô. Nghe xong, nó ngược lên nhìn tôi, mắt hoe đỏ:

- Hưng! Mày vẫn chưa quên được chuyện đó à?

- Chắc thế!

- Ngay cả hôm ăn Tết niên, tao nghe mày thổi cũng thấy thế!

Tôi sững người. Hôm đó tôi cười phớt lờ, dù buồn nhưng giấu hết cả trong cái mặt nhăn nhó nhở nhở. Vậy mà khi tôi thổi sáo, nó cũng đoán ra được. Chắc trên đời người hiểu rõ ruột gan tôi chỉ có nó. Đến thân thiết nhất trong đám bạn như thằng Việt mà có những lúc tôi còn khó khăn khi thổ lộ, vậy tại sao lúc ở bên cạnh con An tôi lại thấy thanh thản, thoải mái đến thế? Một thứ cảm xúc mơ hồ không rõ ràng cứ quẩn lấy tôi, bao lần tôi tìm câu trả lời cho cảm xúc đó, để rồi khi tôi có câu trả lời thì lại muộn mất rồi.

Tôi uống sạch 3 lon, thấy người hơi chéch choáng nhưng vẫn còn tỉnh táo lắm. Con An chợt than buồn ngủ rồi than lạnh, tôi đứng dậy kéo tấm phen phía sau điếm lại, vậy là gió không lọt vào được nữa. Bỗng dưng nó nín lấy người tôi, nói;

- Hưng ngố! Tao mượn mày một tý!

- Con hâm! Mượn mô cái gì!

- Ki bo thế! Mượn tý thôi. Đang lạnh lắm mà tao không mang gối!

Rồi chẳng đợi tôi đồng ý, nó chui tọt vào sát, rúc người vào trong lòng tôi, gối đầu lên đầu gối tôi ngủ. Định đánh thức nó dậy, nghĩ thế nào lại thôi. Chắc nó đang buồn, mình làm cái gối cũng được. Con An cuộn tròn người, rúc vào trong lòng tôi ngủ ngon lành. Nhìn con An bây giờ khác xa con An tôi thấy hồi đầu năm. Không còn cái ương bướng, bất cần nữa, thay vào đó là đứa con gái ngổ tào, ham ăn ham ngủ. Nhìn nó ngủ hiền lành như thiên thần nhỏ, đôi môi chúm chím lại, đỏ tươi. Hai má phúng phính nhìn như em bé, hàng mi dài cong vút, lim dim ngủ. Tôi khẽ ôm nó, sợ nó ngủ say lại lăn ra, đập đầu xuống sàn mất. Nhưng cái tôi sợ nhất là nếu tôi không ôm chặt, nó sẽ lăn dần, lăn dần cho đến khi tuột khỏi vòng tay, tôi sẽ vĩnh viễn không giữ lại được nữa. Lúc lâu sau, con An vẫn ngủ say, tôi ngấm nó ngủ mà quên cả thời gian. Rốt cục giữa hai đứa là cái gì? Bạn bè, tri kỉ, người yêu, hay là một cái gì đó không rõ ràng? Tôi ngấm nó rất lâu, nhìn cái mũi nhỏ xinh phập phồng thở. Tôi lấy ngón trỏ khẽ chạm lên mũi nó, cái mũi chun chun lại như sắp hắt xì, tôi vội bỏ tay ra, sợ làm nó tỉnh ngủ. Sau đó, chẳng hiểu nghĩ thế nào, sẵn có chút hơi men trong người, tôi đánh bạo thơm vào má nó một cái. Khi cúi sát mặt, hương thơm từ tóc nó toát ra, mùi hương thực dịu nhẹ, xao xuyến!

26. Chương 26

Con An nằm ngủ yên trong lòng tôi, thỉnh thoảng bị lạnh, nó rúc người xuống cổ lẩn vào đồng khảm quàng, tôi mãi mê ngắm nhìn nó, lòng bồi hồi nghĩ về khoảng cách giữa tôi và nó, gần trong gang tấc mà sao lại thật xa xôi. Có lẽ mãi mãi hai đứa chỉ có thể là bạn, một chút gì đó gần gũi hơn sẽ phá vỡ đi mối quan hệ này, dù cho nó chỉ là không rõ ràng, nhưng tôi lại cứ muốn giữ nó như vậy. Lúc sau, con An ngo ngoáy người thức dậy, mắt he hé ra nhìn xung quanh. Nó nhìn tôi cười hi hi:

- Hưng biến thái trông gầy thế mà ầm nhĩ? Cảm ơn mày nhé!

Bỗng mặt nó đổi sắc ngay tức khắc:

- Này! Lúc tao ngủ mày có lợi dụng làm gì không đấy?

Tôi tái mặt, cổ bình tĩnh trả lời:

- Mày điên à? Bớ thèm vào!

Nó vênh cái mặt lên, hai tay áp lên má, mắt chớp chớp, nhìn tôi cười châm chọc:

- Hơi bị khinh bạn rồi nhé! Tao có ối anh theo đấy!

- Ồ! Có anh nào rước mẹ trẻ đi sớm cho tao nhờ!

Nghe tôi nói, tự dưng mặt nó xụ ra, kéo áo tôi nói:

- Đi về đi! Muộn rồi!

Xong nó đi ra, ngồi tốt lên yên sau trước cả tôi, tôi thì ngơ ngác chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, đành leo lên đèo nó về. Quái lạ thật, bọn con gái lúc vui lúc buồn, thất thường chẳng ai biết đâu mà lần, vừa toe toét xong giờ tự nhiên buồn thiu, trông đến tội. Thôi chết! Hay là nó biết lúc này mình thơm trộm nó nhỉ?

Phải là như thế lắm, suốt dọc đường đi, tôi cứ nơm nớp lo, thế này thì còn mặt mũi nào nhìn nó nữa chứ, đúng là ngu ba giây hại lâu dài. Đang nghĩ, bỗng dưng con An nhoài người lên chạm nhẹ vào cạnh sườn tôi, giật giật áo kêu:

- Hưng ơi! Đi chậm thôi, tao rét lắm!

Nghe nó nói, tôi đành đi thật từ từ, dù sao thì tôi cũng muốn kéo dài giây phút này ra mãi, chẳng mấy khi tôi có dịp đi cùng nó ở nơi riêng thế này. Tôi thích nó thật, nhưng liệu nó có thích tôi?

Hai đứa cứ đi như vậy, im lặng chẳng nói câu nào, con An cũng chẳng nghịch phá tôi như mọi khi nữa, cứ ngồi im thín thít. Về qua nhà nó, con An chào tôi xong khóa cổng đi vào nhà, mặt buồn rười rượi. Trông mặt nó xụ ra, mắt long lanh nhìn đến là thương, chắc là nó giận tôi thì phải, nhưng không biết có đúng là do cái thơm trộm kia không. Mãi đến khi về tới nhà, tôi vẫn vẫn vợ suy nghĩ, cơm ăn chiếu lệ, lên phòng nằm nhắm mắt nghĩ, ngủ mất lúc nào không hay. Sáng hôm sau, tôi nghĩ lại chuyện cũ mà ngại không dám sang nhà con An chơi, đành vác xe ra đạp vòng vòng quanh phố. Lại một lần nữa, tôi vô tình dừng trước cửa nhà An bao giờ không hay. Nhìn hồi lâu, tôi lại vòng về, không dám bấm chuông gọi nó.

Ra Tết, hôm đầu tiên vào học chính, trông ai cũng uể oải, chán chường. Hình như nào bị bánh chưng, thịt cá nó chèn ép hay sao mà đứa nào đứa nấy dốt như bò, thầy cô gọi một hai đứa lên bảng thấy không làm được bài thì cũng ngán ngẩm cho đi xuống, không nỡ tặng con ngỗng, sợ đông cả năm học. Hai tiết cuối phờ rry, ngồi sau tôi, thằng Hoàng liên tục gáp gáp gáp dài, lẽ nhè rủ tôi đi điện tử chiều nay, Thy hạt mít thì ngồi đánh cờ caro với Kiệt “lắc”, Sơn đơ thì hần học nhìn ra phía hai người, hướng 8h, cán sự Toán, Minh và tổ trưởng tổ 2 đang nhóp nhép bánh mít Tết, cuối lớp là đám con gái đang xúm xít vào tết tóc, sơn móng tay cho Quý cổ cò, nhìn mặt nó méo xệch, tô son đỏ chót mà buồn cười. Quay sang chỗ con An, thấy nó vẫn bị xị, tôi lại càng đâm lo. Cuối giờ, tôi mon men ra chỗ nó, chờ nó đi về cùng. Đợi bọn bạn ra nhà để xe hết, tôi mới dè dặt hỏi nó:

- An ơi!

- Gì!

- Tao hỏi cái này!

- Không ai cấm!

- Từ hôm qua tới giờ mày làm sao mà nhìn buồn thế?

-.....

- Nói đi mà!

Con An vẫn im lặng, đứng dậy định đi về. Tôi cuống quýt nói:

- Ô tao xin lỗi mà. Đừng giận nữa!

Nó quay lại, hỏi:

- Mà làm gì tao mà xin với xỏ?

Tôi đỏ mặt, ngắc ngứ đáp:

- Ờ thì!....Ờ ờm!....Hôm kia ý!

- Làm sao?

- Lúc mày ngủ, tao lén thơm vào má mày!

Mặt nó đỏ bừng lên, nhìn hai má hồng hồng, môi run run, mắt long lanh chực khóc. Tôi hoảng quá, vội xin lỗi rồi rút, con An bắt đầu meo meo, tôi vội rút tờ 2USD được bác mừng tuổi hôm mừng 1 ra, bỏ vào phong bao lì xì, đưa đưa trước mặt nó, dỗ dành:

- Ấy ấy! Đừng khóc, tao mừng tuổi mày này! Hay là chiều tao dẫn mày đi chơi nhá!

Tự nhiên nó nhìn tôi cười tủm tỉm, giật cái phong bao xong chạy tốt luôn, nói với lại:

- Hưng ngố ăn quả lừa! Tao biết từ hôm kia rồi, lè!

Ồ hay, thế hóa ra từ hôm qua tới giờ nó làm mặt buồn để trêu mình à. Đúng là về độ tinh ranh, tôi còn kém nó nhiều lắm. Xuống nhà để xe, thấy nó đang cầm cái phong bao đỏ, tíu tít khoe với bọn con gái, nhác thấy bóng tôi, một lũ lao ào đến, ngửa tay cười ranh mãnh, thằng Minh đi đầu, cười hênh hếch:

- Đại ca! Tờ 2 đô hiếm thế mà cũng có, có tiền cho gái thì anh hỏi cấm có nói không nhé!

Tôi đành ngậm ngùi đưa nốt 5 cái phong bao còn lại ra, mỗi phong là 1 tờ 1USD, hội ăn chơi thằng nào cũng có, hí hửng vung vẩy tíu tít. Chỉ khổ mình mất toi chỗ tiền đô, đang định để dành mừng tuổi cho lũ con gái, thế mà bị quân bệnh hoạn kia nó dành mất. Chung quy cũng tại con An, có mỗi cái thơm mà nó hành hạ mình ra thế này, lần trước nó thơm trộm mình, mình có tính toán gì đâu, thế mà giờ nó dám chơi mình vồ đầu thế này.

Chiều hôm đó, giữ đúng lời hứa, tôi đưa con An đi chơi. Ngồi sau xe tôi, nó lại bắt đầu trò nghịch mủ quen thuộc, xong lại còn lấy chun buộc tóc, buộc túm tóc trên đầu tôi một chòm nữa, người đi đường ai cũng nhìn mình chằm chằm. Được thế, hôm nay nó ăn như vēm, thế mà lúc ăn no chē rồi vẫn còn nhìn hàng nem chua tiếc nuối. Lúc đi về, tôi với nó ra chỗ công viên chơi, con An ì ạch leo mãi mới lên trên nóc cầu trượt được, leo lên, nó nằm quay ra, than mệt, xong lại than đói, tôi búng mũi nó, kêu:

- Mày ăn giỏi nhỉ, mới tý đã đói. Ăn lắm mà chẳng thấy béo lên gì cả?

Nó chu mỏ, kêu:

- Người ta lao tâm khổ tứ vì con đường học. Ai như mày suốt ngày chơi, tối về thì điện tử!

- Gớm! Mẹ làm như mẹ chăm lắm! Thế đũa nào bắm tao đi chơi, rồi bày trò chọc phá tao?

Nó im im không đáp, hồi lâu sau, tự dưng nó nói lí nhí

- Thế mày thấy tao phiền lắm à?

Tôi mỉm cười, bẹo nhẹ má nó, đáp:

- Con dở hơi lại suy nghĩ linh tinh. Có cái đuôi như mày, ối người muốn còn chẳng được nữa là tao!

Nó chìa ngón tay út ra, cầm tay tôi ngoắc vào tay nó, mặt cương quyết, nói:

- Ngoắc tay hứa là để tao làm cái đuôi đấy! Không được bắt nạt tao, không được làm tao buồn!

Tôi lắc lắc tay, mỉm cười. Lời hứa đó, tôi những tưởng là giữ được mãi mãi.

27. Chương 27

Ra Tết được một tuần, vụ bọn A2 với tôi vẫn chưa yên. Chiều thứ bảy, đang giờ nghỉ ở sân võ bồng có một đồng lao xao kéo vào, đi đầu là thằng Vĩnh lớp A2, theo sau là một lũ du thủ du thực, tóc nhuộm vàng khè, đeo khuyên mũi, khuyên môi, xăm đầy tay, bọn thằng Trung, hai anh em sinh đôi bên đó với thằng Sơn hôm nọ bị ăn đòn trong ngõ nữa. Vào đến tam quan, thằng Vĩnh đứng ngoài chống nạnh hỏi:

- Thằng Hưng đâu?

Nghe có động, tôi với mấy anh năm 4, năm 5 chạy ra, nhóm tân sinh cũng kéo ra lấp ló nhìn. Thằng Vĩnh chỉ thẳng mặt tôi, quay ra sau hắt hàm gọi thằng Trung:

- Có đúng nó không?

Thằng Trung bước ra, nem nép đứng sát vào bọn kia, nhìn tôi hồi lâu rồi lắc đầu nói:

- Không biết có phải thằng Hưng không. Nhưng thằng này thì tao chưa gặp bao giờ!

Bọn thằng Sơn ở phía sau nhao nhao lên:

- Con chó đấy! Hôm trước nó bay nhảy như vượn trong cái ngõ, đánh gãy răng thằng Cung, tao thì ăn đòn oan!

Mấy anh năm trên thấy lạ, quay sang hỏi tôi. Tôi thành thật kể rõ ngọn ngành ra, đang nói thì thằng Vĩnh ngắt lời:

- Đéo phải lươn lẹo! Thế tự dưng thằng Trung ăn đòn à, còn bọn thằng Sơn, thằng Cung nữa. Mà tính sao?

Anh Chí lớn tuổi nhất trong đám, đứng ra nói:

- Cậu kia! Rõ ràng ràng là bạn cậu bị người ta đánh giữa đường, mặt mũi thì không biết, mà cũng chẳng ai ngu đi đánh lén lại để lại tên cả. Sống nên biết phân biệt đúng sai, tai, mắt bố mẹ sinh ra không phải để làm cảnh!

Một thằng tóc xanh phía sau sấn vào, nhảy dựng lên:

- Thằng kia, đéo phải chuyện của mày thì đừng chõ mõm vào! Bố đánh chết con cụ mày giờ!

Bên tôi, anh Sự bạn anh Chí tay còn cầm cây giáo, đưa lên chỉ thẳng mặt thằng tóc xanh, hầm hầm:

- Thằng ôn! Mày sửa lại lần nữa tao xem nào!

Thằng kia thấy mũi giáo sáng nhoáng thì gờm, vội lùi lại vài bước, mắt liếc xéch ngược. Anh Chí cũng gàn anh Sự lùi ra sau, kêu cất giáo đi, mũi nhọn nỡ quơ quệt vào ai thì khổ. Tôi thì bản khoăn không biết tính sao, chúng nó kéo đến tận đây là liều lắm rồi, kiểu này ắt phải đánh nhau. Nhưng thầy với cụ giáo thì vừa đi ra ngoài có việc, lại thêm anh em quá nửa toàn tính nóng như Trương Phi, xung quanh đầy giáo mác, côn, kiếm, nếu đánh nhau thì vợ được cái nào vụt cái ý, kiểu gì cũng có đứa lẩn ra, lúc đó phiền to. Đột nhiên tôi bị thui mạnh vào bụng. Bất ngờ trúng đòn, tôi chỉ kịp thụt người lùi về, hơi bị hụt, mất 2-3 giây mới định thần lại được. Thằng vừa đánh tôi là thằng Vĩnh. Thấy tôi trúng đòn, hai thằng bé lớp 8 năm nhất vội chạy ra đỡ lưng đưa lánh ra sau. Các anh lớn trông vậy thì tức, kéo ào cả lên, anh Sự mặt đỏ bừng bừng, lao vọt ra, cầm ngược giáo, vuốt một cán giáo từ dưới lên gạt cổ tay thằng Vĩnh, dúi thêm 3 thúc liên tiếp nữa vào bụng nó. Trúng đòn đau, thằng Vĩnh ngã vật ra đất, mặt đỏ gay, thở hổn hển nhìn về phía mấy thằng tóc vàng cầu cứu. Thằng tóc xanh vừa nẩy lao lên, anh Sự vội quét giáo xát đất, quật ngã nó rồi lùi về sau ngay. Bọn bên kia thấy cả hai thằng đều bị hạ dễ dàng thì lùi lại, bỗng bên nó có một thằng hét lên:

- Đánh bỏ mẹ chúng nó đê! Võ này múa may chứ làm ăn mẹ gì!

Ngay sau đó, hơn chục thằng du thủ du thực rút dao, tuýp ồ lên. Phía tôi, anh Chí đứng nghiêm, hô lớn:

- Năm nhất, năm hai, lùi về sau lấy trường côn cho các anh năm 3, năm 4. Năm 5 quay vòng tròn lại, năm 3, 4 bọc vòng ngoài!

Dứt lời, bên tôi dàn thế vòng tròn, bọn bọn kia vào giữa. Bây giờ toàn bộ môn sinh buổi này mới kéo ra cả, đông đến ba bốn chục người. Thấy số đông áp đảo, bọn kia co cụm lại, nhìn bốn phía, có đứa dáo dác ngó nghiêng tìm đường thoát. Bọn này cùng lắm là học đòi giang hồ, giờ gặp người mạnh hơn nên mới biết sợ. Nhóm năm nhất đem trường côn ra, phát ối người một cây, dàn vòng tròn giữ chặt bọn du côn lại, cầm ngang côn phòng thủ. Bất ngờ một thằng bên nó cầm ngược con dao phay, lao vọt tới sát anh Toàn năm 5. Anh Toàn lùi lại thủ thế, đợi lúc thằng kia vượt ngược con dao lên thì không đỡ mà nhích ra sau tránh nhất chém hiểm, đợi lúc con dao còn đang trên đà đi lên, anh vụt một gậy vào ngay sườn thằng kia. Chỉ nghe một tiếng “Bụp!” khô khốc, thằng kia đã nằm gục ra đất ngất lịm. Thấy đồng đội bị đánh, bên đó có hai thằng lên định đưa về, anh Toàn lùi lại để cho chúng nó xốc thằng kia đi. Bỗng thằng tóc vàng cầm thanh tuýp vọt mạnh vào cổ chân anh, anh vội chống cây côn xuống đỡ đòn, hẩy ngược lên trúng cầm nó, lại một thằng nữa nằm. Thằng kia nhân lúc anh Toàn đang thu côn về thì cầm mã tấu ra chém, anh giơ côn lên đỡ nhưng thanh mã tấu sắc ngọt, chém gãy cả côn, phải lùi về sau tránh đòn. Anh Chí mặt đỏ phừng phừng, tay không vọt vào sát thằng kia, túm chặt tay nó giáng mạnh một đòn vào cổ tay cho rơi thanh mã tấu, xong thộp luôn lấy yết hầu nó, găm ghè:

- Cóc nhái! Cút!

Anh Chí bốc ngược nó lên rồi xoay người, co chân đạp một đòn vào ngực, thằng kia trúng đòn thì hự lên tiếng rồi nằm gục luôn như hai thằng kia. Bên nó thấy vậy thì khiếp, có một thằng méo máo, van vỉ anh Chí:

- Lạy anh! Anh tha cho bọn em đường sống! Em con một ở nhà, bố mẹ em có mỗi mình em!

Anh Sự sấn vào, gầm lên:

- Thế này thằng chết dẫm nào to mồm lắm cơ mà! Hai thằng oắt bên cái lớn A2, B2 gì đấy đâu. Chúng mày khôn hồn ra đây bố bảo!

Hai anh em sinh đôi nhà thằng Cung vội khúm núm bước ra, mặt xanh như tàu lá chuối. Anh Sự túm cổ hai thằng, lôi xềnh xệch đến chỗ tôi, quát:

- Đm bọn mày! Quỳ!

Hai thằng ngược nhìn anh Sự căm phẫn mà không dám nói câu nào phản kháng, anh quát to hơn:

- Tao hỏi chúng mày điếc à?

Xong anh ấn chúng nó xuống, tôi hoảng quá vội đỡ lại, xin:

- Thôi anh ạ! Chuyện này ngọn nguồn nó do em mà ra, để phiền đến các anh là quá đủ rồi! Bọn lớp nó cũng chỉ vì xót bạn bị đánh nên mới thế, anh nể mặt em giữ lại chút danh dự cho chúng nó!

Anh Sự gạt đầu, vả đốp đốp hai cái bạt tai mỗi thằng, mĩa mai:

- Anh hùng gớm, lúc này gọi cả bầy chó ra sửa hăng thế cơ mà. Giờ để thằng Hưng nó xin hộ cho, sống đéo biết nhục. Tao mà là bố mẹ chúng mày thì tao treo cổ chết lâu rồi, khi không lại làm phát nhân damage ra hai thằng ăn hại!

Anh Chí thấy mọi chuyện êm êm, vỗ tay gọi tất cả quay về, không vây lại nữa. Sợ chúng nó tìm tôi trả thù, anh Chí chỉ thằng mặt một thằng trong đám du côn:

- Thằng Chính con bà Lúc bún, tao biết mày! Chúng mày cứ liều liều đấy, còn gây khó dễ gì cho thằng Hưng thì bọn tao đến tận nhà chúng mày, ngay cả thằng em sơ sinh của mày bố cũng bóp chết, đéo chừa đâu. Dừng ít não hiểm hoi của mày mà ghi nhớ lấy. Cả thằng Cấn “ve” nữa!

Bọn kia thấy bên tôi dẫn ra thì vội vàng xốc mấy thằng trúng đòn về, lui nhanh khỏi cổng sân võ. lát sau, thấy với cụ giáo về, nhìn quanh anh em một lượt, thầy hỏi thằng Tùng năm nhất:

- Lúc này thầy với cụ đi, anh em ngồi chơi à!

Nó ấp úng:

- Dạ! Vâng ạ!

Thầy nhún giong, hỏi lại:

- Thật không? Thầy hỏi con có thật không?

Thằng Tùng đỏ mặt tía tai, sợ toát mồ hôi, líu lưỡi đáp:

- Ô...! Th...thật ạ!

Thầy nhìn sang anh Chí, hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?

Biết thầy đã rõ chuyện nói dối, anh Chí cúi đầu kể lại chuyện vừa nãy có bọn đến sân võ gây sự. Kể xong, anh Chí nhận cả lỗi về phần mình:

- Thưa thầy! Là lỗi tại con cả, con làm anh cả mà không quản lý được các em nhỏ, lại đầu trò dàn trận vây người ta!

Mặt thầy đỏ gay, đập mạnh xuống bàn đánh “Rầm!”. Cụ giáo vội quay sang nói đỡ cho anh Chí:

- Con cứ từ từ! Tuổi trẻ thì cậy hăng! Mình không chỉ dạy võ đâu chỉ là quyền cước, phải truyền cả tinh thần thượng võ, cái đạo làm người cho trẻ nó hiểu. Nào có ai mới đẻ ra mà đã thông hết mọi nhẽ!

Thầy tôi dịu lại, cúi đầu thưa cụ giáo:

- Con xin vâng lời thầy!

Xong thầy cho giải tán, mọi người lục tục kéo về. Cụ giáo bỗng gọi tôi lại, dẫn tôi ra vườn hoa cảnh của chùa, bảo tôi ngồi xuống cái bàn gỗ ngoài đó với cụ. Tôi không dám hỏi gì, chỉ biết nghe theo. Cụ pha một ấm trà, trong lúc chờ trà ngấm, cụ hiền từ hỏi tôi:

- Cụ hỏi con mấy câu, con phải kể thật cho cụ!

Tôi gật đầu dạ ran. Cụ tiếp:

- Ngay từ buổi đầu con đến xin học, cụ đã thấy con khác hẳn với môn sinh khác. Con tìm đến chỗ này không phải vì muốn học võ để tự vệ, rèn luyện sức khỏe, mà tìm đến để học cách quên đi nỗi đau trong lòng! Phải không con?

Tôi ngạc nhiên gật đầu, nghe cụ nói.

- Nhìn vào trình độ của con lúc mới vào đây, cụ thấy lạ lắm vì con lại giỏi hơn môn quyền cước, sử dụng thành thạo vũ khí hơn nhiều so với những môn sinh khác. Cụ biết là người thầy dạy con trước là người võ học tinh thâm hơn thầy Lữ, có khi phải ngang với khả năng của cụ. Người đó dạy con, biết con có sở trường sở đoản riêng, thấy khó khắc phục cái đoản nên bồi dưỡng cái trường, hi vọng cái trường nó che lấp đi cái đoản của con, dẫu là biện pháp tạm thời nhưng cụ thấy cách làm đó rất mới mẻ, không gò ép như nhiều người khác.

Tôi im lặng gật đầu, từ nãy đến giờ cụ nói không sai điều nào. Cụ giáo thông thả rót hai chén trà, đưa tay mời tôi, tôi vội bưng hai tay đón lấy. Nhấp một ngụm trà, cụ bồi hồi nhìn lên cây hoa đại, nói:

- Nhiều lần cụ thấy con giao đấu với các môn sinh khác, đỡ được đòn nhưng con giả vờ lóng ngóng tay chân để dính đòn đau.

Tôi giật mình, toát mồ hôi hột. Không ngờ nỗi rằng tôi giả vờ khéo thế mà cũng bị cụ phát hiện. Tôi đáp:

- Con cũng vì...!

Nói đến đó, cổ họng tôi nghẹn lại không nói được nữa. Cụ giáo mỉm cười, cúi người xuống nhặt một bông hoa đại lên, vè vè cuống hoa xoay vòng tròn, nói:

- Con người cũng như con vật, vốn có tính ham sống, hễ bị tổn hại bản thân là tìm cách tự vệ. Nhưng người tự hứng chịu nỗi đau thể xác thì chỉ có một nguyên do là ở nỗi đau tâm hồn. Mà phạm ở tuổi con thì chỉ có đau thương ái tình mới khiến một người lại đi tàn hại cái thân thể cha mẹ sinh ra thế!

Cụ nói vậy thôi, còn con suy nghĩ ra sao thì cụ không thể nào uốn được. Cái gì phải tự mình ngộ ra thì nó mới đáng quý, mới ghi nhớ suốt đời, có thể ngộ ra muộn, nhưng còn hơn là vĩnh tai nghe lấy được, rồi quên mất, xong lại phạm sai lầm giống vậy.

Nói xong, cụ dừng dậy, bước vào trong gian Chính đường. Tôi bồi hồi đi về, trong đầu vẫn văng vẳng tiếng cụ dạy.

Sau vụ ở sân võ, bọn A2 tuyệt không có bén mảng sang khu lớp tôi nữa, gặp nhau ngoài nhà để xe, chúng nó cũng lảng đi không tìm cách gây hấn với tôi như cũ. Mọi chuyện có vẻ êm nhưng trong lòng tôi lại dấy lên câu hỏi: “Ai lại đi đổ vạ cho tôi?” Tôi lên danh sách trong đầu tất cả những cái tên tôi biết, loại trừ dần tất cả, thù oán, ghen ghét, cuối cùng còn sót lại hai người khả nghi nhất là Trang và Vĩ, ông anh kết nghĩa quý hóa của tôi. Nói về vụ đó, tôi lại càng hận, nên sau khi chia tay đường ai nấy đi, trong số 2 người có khả năng được suất học giao lưu thì tôi được, nhưng tôi từ chối, giới thiệu cho các thầy cô thằng Hoàng, người thứ ba. Trong những ngày thầy cô còn chưa quyết định nên để cho Hoàng hay cho Vĩ thì tôi lén photo vài chục bản đánh máy kể chuyện Vĩ lừa chiếc nhẫn Hoàng Kim Thiên Nhẫn có giá trị cao của một người qua mạng, lại phao thêm tin tên Vĩ giao du với lũ du côn ngoài đường, trấn tiền học sinh cấp 2. Từ đó trong trường bắt đầu xì xầm to nhỏ chuyện cán bộ Ban chấp hành Đoàn trường đi lừa đảo. Các thầy cô quyết định gạt tên Vĩ khỏi danh sách vì có quá nhiều thành viên của Ban chấp hành chi Đoàn các lớp bỏ phiếu phản đối, thay vào đó bỏ phiếu cho thằng Hoàng. Tôi coi đó như viên đạn bắn trả về phía Vĩ: “Cái gì tao đã không có thì mày đừng hòng cướp của tao!”. Chắc sau đó hẳn cay tôi nên tìm cách trả thù. Lần này tôi may mắn thoát nhưng không biết còn có lần sau không?

Một hôm, đang tiết sinh hoạt lớp, thằng Quý giơ tay xin đổi chỗ lên bàn trên vì lý do mắt kém. Tôi và thằng Hoàng bấm nhau cười, ai cũng biết nó lên đó là để tán tỉnh em Thư tóc tím. Chậc! Xinh như thế đến mình còn không cảm lòng được nữa là Quý cổ cò. Thầy chủ nhiệm thấy thế thì cũng tiện cơ hội xáo chỗ cả lớp, tránh việc nhìn một hướng quá lâu làm giảm thị lực. Chỗ ngồi xáo trộn hết cả lên, rốt cục thì anh Quý cũng lên bàn đầu dãy sát cửa ra vào, nhưng Thư tóc tím thì xuống bàn 3. Còn tôi thì chuyển ra dãy gần cửa sổ bàn 4, con An chuyển lên ngồi ngay trên tôi, thằng Minh quái gị thì xếp ngồi sau lưng tôi. Thằng Sơn thì nần nỉ mãi, thầy cho ra ngồi cạnh Thy hạt mít. Chuyện đôi trẻ này các thầy cô biết rồi, may mà bố mẹ con Thy chưa biết, chứ không lại truyện tình Romeo và Juliet mất.

Ra đây ngồi lợi nhất là có hội xung quanh tha hồ nhắc bài, con An ngồi trước nên tôi chán chán lại nghịch cái chỏm tóc củ hành của nó. Nhưng cái bất lợi nhất là thằng Minh bệnh hoạn ngồi sau bắt đầu có những trò quái dị để trêu tôi như cầm bút bi chọc vào mông, dán giấy bán người sau lưng áo, thỉnh thoảng nó kéo tuột áo tôi ra, thò tay vào trong kéo đai quần lót. Thằng Quang ngồi cạnh tôi cũng chung số phận. Lần lúc đang đứng phát biểu còn bị thằng Minh thò thước kẻ từ ngăn bàn lên xoa xoa vào mông. Sau hồi mấy thằng trước ngồi gần nó thì chẳng có thằng nào là chưa qua bàn tay bệnh hoạn của Minh mama.

Sáng thứ bảy, giờ ra chơi mà con An nằm xoài ra bàn, không buồn ra ngoài chơi. Nhìn nó ủ rũ, mặt tái nhợt, đổ mồ hôi hột trông đến tội. Tôi đem đồ ăn ra dụ mà nó chỉ hít hít, ăn có tỹ xong lại nằm bò ra ngủ lả lóc. Sờ thử trán thấy vẫn bình thường, có ồm đầu mà lạ quá. Liên mấy hôm sau, nó toàn thế, xong sang ngày thứ tư thì lại vui vẻ phớn phở, chạy nhảy tung tăng. Đúng là sáng nắng, chiều mưa, trưa gió mùa đông bắc. Buổi chiều, thấy nó vui vui hơn, tôi sang nhà định rủ nó đi chơi. Nào ngờ sáng tung tăng lắm quá hay sao mà giờ ồm nằm bẹp ra đó, thấy tôi lên phòng, nó cười mặt mũi, nói bằng cái giọng nghệt mũi:

- A! Hưng biến thái. Sang thăm người ồm phải có đồ ăn chứ!

Quên mất không mang quà vặt sang cho nó, cứ tưởng nó không ồm thì hai đứa ra Hoàn Kiếm ăn nộm bò khô. Tôi cười cầu tài, nó cau có, trằm chằm lên cuộn tròn lại, ở trong nói vọng ra:

- Tao ghét mày rồi! Con chó bỏ đói tao, tao biết mày ghen ăn tức ở với tài năng và sắc đẹp của tao nên mày định bỏ đói cho tao chết đây mà! Ông trời ơi xuống mà xem này!

Bỗng mẹ nó bưng một khay có một bát súp, một đĩa bò khô và, xoài xanh, muối ớt vào. Bác gái đặt cái khay xuống, ần ần vào đồng chăn, gọi:

- Cô lười của tôi ơi! Bạn sang mà cuộn tròn lại thế này à? Dậy ăn súp cho hết ngạt mũi đi kìa! Có cả xoài xanh đấy!

Nó cứng đầu không chịu ra, nằm trong đồng chăn kêu:

- Ủ ừ! Mẹ toàn dùng đồ ăn dụ con thôi!

Bác ý cười cười, vỗ vào đồng chăn mấy cái xong đứng dậy đi ra, quay lại nháy tôi:

- Tỷ nữa nó dậy, Hưng dỗ cho nó ăn hết nhé! Trưa tới giờ hết bác rồi bác trai ngọt nhạt mà nó ăn có mỗi bát!

Tôi vâng dạ gật đầu. Lúc sau thấy nó vẫn nằm im, tôi lấy chân day day vào đồng chăn tròn vo, cười kêu:

- Dậy! Mày không ăn tao ăn hết đấy!

Nó hét lên:

- Nào! Để từ từ tao ra!

Vừa dứt lời cái là nó thò đầu ra ngó ngó xung quanh, bò lại gần chỗ khay, ăn hết sạch bát súp, xong bốc bò khô ăn tốp tếp. Tôi ép vào hai bên má nó, vừa cười vừa nói:

- Chết mày! Sao tao bảo bao lần vẫn không chừa cái thói ăn phát ra tiếng thế hả? Con gái con đũa!

Nó diềm nhiên nhai, nuốt. Xong quay sang nhón miếng xoài nhét vào mồm tôi, ép hai má tôi lại, cười hì hì:

- Nhiều lúc tao thấy mày nữ tính hơn cả tao! Ở sao cái mặt mày lúc méo mó nhìn giống cái bánh bị con bò dẫm phải thế?

Tôi giằng tay nó ra, ấn xuống, túm cái chăn trùm vào đầu nó, xoáy cho cái vào đầu, gặm ghè:

- Ô con này láo nh! Mày bôi bác tao đấy hả?

Hai đứa đùa giỡn chí chóe, xong con An nằm bò ra ăn xoài. Tôi thì nhón bò khô ăn. Tôi lựa lúc hỏi nó:

- An này! Cái chuyện tao bị bọn nào vu vạ đó, mày nghĩ đứa nào làm?

Con An đang ăn bỗng ngừng nhai, ngược lên ngừng tôi rồi ngập ngừng nói:

- Tao nói mày đừng giận nhé!

- Ủ

- Nhưng mà ngoắc tay thề đã!

Ngoắc tay thề thốt xong, nó nói:

- Tao nghĩ do con Trang với thằng Vĩ làm!

Tôi nhếch mép cười, bảo:

- Tao cũng nghĩ thế!

Nó tự nhiên nhìn tôi đăm đăm, xong tự dưng mắt nó rơm rớm nước mắt, tôi vội vàng xoay ra hỏi, nó nói, giọng run run:

- Hưng ơi! Từ này trở đi đừng cười kiểu đó nữa nhé, nhìn mày thế tao sợ lắm!

Tôi cười xòa, vòng tay ra dọa ôm nó, mặt cười gian xảo, hỏi:

- Thế thích cười kiểu này à?

Nó kéo chăn lên trốn, xong ngồi cười khúc khích trong đó. Lúc sau, nó lại nghiêm túc kì lạ, quả quyết với tôi:

- Hưng ơi! Tao nghĩ rồi! Mày đừng trốn tránh nữa! Giờ mày phải đánh lại, không mày càng lùì bọn nó càng được nước lấn tới! Tính con Trang tao biết, nó cực kì hiếu thắng, thù dai. Một khi mày đã gây thù chuốc oán với nó thì kiểu gì nó cũng phải loại bỏ mày như cái gai trong mắt.

Tôi gật gù. Xong rồi thôi không nói nữa, con An hướng sang chủ đề khác, chắc nó sợ tôi buồn.

Vài hôm sau, trên đường đi học về, tôi tình cờ gặp một cảnh tượng mà tôi không thể tin vào mắt mình nữa. Phía bãi đất trống thi công dở là con An, xung quanh nó là mấy đứa con gái khác, lớn có, nhỏ có, hầu hết khoảng từ lớp 9-11. Trông thấy thế thì tôi phát hoảng, chẳng lẽ bọn kia định quây lại đánh nó à? Dẫu cho lần này có phải đánh con gái, tôi cũng nhất quyết bảo vệ nó an toàn. Tôi khóa xe vào cạnh bờ tường, tiến lại thật nhẹ nhàng, nhưng đang đi tôi bỗng nghĩ: “Không nên nóng vội! Lại gần nắp xem có chuyện gì đã, nếu đứa nào dám động đến một sợi tóc con An, mình cho nó đi luôn cả hàm.” Nghĩ vậy, tôi liền thụp người xuống len lỏi qua mấy vòng ống cáp xếp chồng, rón rén ra nắp sau mấy bao xi măng nhìn ra, ở khoảng cách này tôi có thể nhìn rõ nhất, nghe được bọn nó nói gì, làm gì mà không sợ bị phát hiện. Nhưng mọi chuyện không như tôi tưởng, sau một hồi nghe, tôi bàng hoàng nhận ra con An là thủ lĩnh của đám con gái đó, nó quắc mắt nhìn, trông đánh đá, thảo mai còn hơn con An tôi thấy hồi đầu năm. Nghe rõ mồn một giọng nó rảo hoanh:

- Chúng mày nghe rõ vào! Hôm nay tao tụ tập lại cũng chỉ vì con dĩ Trang với thằng Vĩ người yêu nó. Hai đứa nó muốn hại một người nên tao mới bắt đắc dĩ gọi chúng mày đến nhờ vả. Giờ chia ra, quan sát bọn bạn bè, lũ con gái bám theo nó. Chuyện thông tin thì không phải lo, tao đã gài người vào ngay sát nó, có chết nó cũng chẳng ngờ được đứa thân cận nhất với nó lại do tao cử đến.

Một con bé chừng lớp 9, chống nạnh hỏi:

- Thế chị đã cho ai ở gần nó rồi?

Con An lừ mắt nhìn con bé, con bé vội cúi gầm mặt tránh ánh nhìn sắc lẹm. Một bà chị lớp 11 nói:

- An nó đã có ý cần mình thì chị em mình nhất định giúp nó. Đạo này con An chưa đi cùng chị em buổi nào, hay hôm nay đi cùng một buổi cho vui! Có anh Thành học KTQD thích mày lắm đấy, sướng nhá, chẳng mấy ai được cậu ấm để mắt!

Con An lắc đầu từ chối, lấy lí do bận nên không đi được. Bọn kia rủ rê không có kết quả thì kéo nhau về, trước lúc về con An còn ném một tia nhìn tóe lửa về phía con bé vừa nãy, tội nghiệp con bé, hỏi những câu không nên hỏi. Con An đi ngược hướng bọn kia về, tôi bám theo cách một quãng. Chợt tôi điếng hồn khi con An đứng khựng lại, nó nhìn thấy xe tôi dừng ở cạnh tường. Trông nó lúc này không lạnh lùng, chua ngoa nữa mà lại trở về con An ngổ ham ăn ham ngủ của tôi, nó dáo dác tìm xung quanh, mắt ngơ ngác nhìn bốn phía lo lắng. Không biết nó sợ điều gì, phải chăng nó sợ tôi đã nhìn thấy một con An khác trong nó? Tôi suy nghĩ cách thoát ra thật an toàn mà rồi cả óc. Muốn tránh nó thì dễ thôi, nhưng lúc nó trở lại chỗ cũ không thấy xe đâu thì ắt nghĩ là tôi biết hết rồi, về nó lại suy nghĩ lung tung, khổ thân ra. Nhưng ở cho nó bắt tại trận cũng không được. Rốt cục tôi đánh đánh ván bài liều, leo lên tầng 2 xây dờ, ngồi vắt vẻo trên rìa mái nhìn ra cánh đồng phía xa, tay nhặt sỏi thả xuống đất, quay lưng lại chỗ mấy đứa vừa đứng. Nếu giờ con An có bắt gặp thì tôi cứ nói là ở đây chơi lâu rồi, nó sẽ nghĩ chuyện chỉ trùng hợp, bọn nó đến sau tôi, còn tôi thì ngồi ở đây ngắm trời ngắm đất. Thực hiện kế hoạch chớp nhoáng, tôi nín thở cố tạo tiếng ném sỏi bùm bùm thật to để gây chú ý. Bỗng sau lưng tôi có tiếng để giày nghiêng lên sỏi cát lạo xạo, bóng nó in mờ mờ ngay gần tôi, tôi vẫn thản nhiên ngồi chơi coi như không biết gì. Một lúc lâu, thấy nó vẫn đứng đó, tôi giả vờ sinh nghi quay lại nhìn, “vừa trông thấy” nó, tôi giật mình hét toáng lên:

- Á! Con dở hơi! Mày làm gì ở đây thế?

Nó cũng hét ầm lên, dậm chân đành đạch, hỏi tôi:

- Thế mày làm gì ở đây?

- Tao toàn ra đây chơi? Làm sao?

Nó hỏi:

- Thế mày ngồi đây bao lâu rồi?

- Từ lúc tan học đến giờ, một tiếng là ít!

Con An cười toe, cổ giấu đi cái thợ phào nhẹ nhõm. Nhưng đã diễn thì phải diễn cho đạt, tôi đứng dậy, dí sát mặt vào nó, nghiêng nghiêng mắt nhìn, hỏi:

- Thế mày hẹn hò anh nào ra đây phải không? Nhìn mày tao nghi lắm!

Nó lắc đầu quầy quậy, đập bôm bốp vào vai tôi:

- Thằng khùng! Mày bị điên à?

Xong nó kéo tôi đi, hai đứa đạp xe song song, về tới tận nhà nó, nhìn nó vào lon ton chạy vào trong nhà, tôi mới yên tâm, hú hồn, týt thì bị nó phát hiện mình nghe lén.

28. Chương 28

Về đến nhà tôi vẫn còn bàng hoàng khi tưởng tượng lại khung cảnh mình mới thấy. Con An từng kể tôi nghe về năm lớp 9 đây biến động của nó, nó chơi với những ai, tham gia vào những vụ nào. Nhưng trăm nghe không bằng một thấy, hôm nay tôi mới rõ thế nào là oai quyền của một đàn chị học sinh. Không thể ngờ được là con An hàng ngày vẫn chí chèo với tôi, ham ăn ham ngủ, nhìn dễ thương như con gấu bông thể mà trong thoáng chốc quay ngoắt 180 độ, chỉ tay năm ngón đóng dặc, đặt mưu cài nội gián. Nhất là ánh nhìn sắc lẹm của nó, càng nghĩ tôi lại càng rùng mình kinh hồn. Đôi mắt long lanh, tròn xoe như mắt trẻ con của nó bỗng chốc lóa lên tia nhìn dữ dội, lạnh thấu tận xương.

Chuyện tôi nhìn thấy nó chỉ huy đám con gái, tôi vẫn im lặng không dám hé răng nửa lời, hôm sau đến lớp vẫn học bình thường, cười đùa vô tư với nó. Chẳng hiểu sao lại thế, hình như giữa tôi và con An đã chẳng còn cái e ngại nữa, chơi với nhau vì tính cách con người chứ mặc lòng chuyện xã hội này nọ. Đi bên cạnh tôi, nó vẫn hồn nhiên cười hì hì, lúc lắc cái chòm tóc củ hành ngộ nghĩnh, hề thấy đâu có hàng quà bánh là lại túm mũ tôi giật liên hồi, chỉ tay rồi rít:

- Hưng! Hưng! Ở kia kìa, dừng lại kia kìa!

Cuối tuần, như lệ thường tôi đi CS với hội bạn, trận hôm nay thua mất 100k nhưng thắng 300k, vậy là lãi 200k. Hàng net đúng là nơi dễ chán và dễ bị chán nhất, lắm đứa biết là thua nhưng vì cay cú phục thù nên cứ lao đầu vào đòi cược. Hầu hết chỉ cần tôi, thằng Minh, thằng Quang là đủ để cân một team 6 người của chúng nó, còn giành nhau giết nữa, riêng những trận có Hoàng hay thằng Tùng tham chiến thì toàn hai thằng cầm M4A1 với Ster tung hoành khắp chợ, gặp thằng nào lụi ba viên vào đầu là tối, bọn tôi còn chưa kịp ném quả HE nào thì đã hết trận. Lúc đi về, thằng Minh đạp xe lên song song cạnh tôi, nhìn trước nhìn sau rồi ghé sát, hỏi nhỏ:

- Này! Mày nghi đứa nào cầm đầu cái vụ đánh thằng Trung bên A2?

- Tao cũng chẳng rõ nữa!

- Bồ ông! Toàn chơi trò vãi thừa che mắt thánh, chuyện mày với con Trang chia tay chia chân, tao với thằng Hoàng biết từ lâu rồi. Con Trang đó tao còn lạ, mẹ nó chứ! Con đấy hồi trước nó kinh một chín một mười với con An đấy, thủ đoạn thì đừng hỏi luôn! Con An năm lớp 9 cũng hổ báo lắm, thế lực vượt hẳn so với con Trang, toàn cầm đầu đi đánh nhau dần mặt tụi con gái. Nhưng không biết làm sao mà lên lớp 10 thì con An hiền hẳn, không giao du gì với hội con Chi đen nữa! May phúc tổ cho cái lớp này, không lại rước phải bà chằn lửa thì sướng, nó quậy cho nát lớp.

Tôi kinh ngạc nhìn nó. Thằng Minh tiếp:

- Lắm đứa đồn là...là...con An có võ nên cầm đầu hội, nhưng trước giờ nó chưa nhúng tay vào vụ nào, toàn đứng ngoài khoanh tay xem đàn em xử bọn kia. Nhưng mà tao đéch tin, nhìn nó trông như đứa tăng động ăn lắm thế, sức đâu mà đánh với chẳng đám!

Tôi cũng gật đầu đồng ý, gì chứ con An làm thủ lĩnh đã là khó tin rồi, còn biết võ thì càng khó tin hơn. Khi mà có hai cái khó tin và một cái đã xảy ra thì cái còn lại chắc chắn không thể xảy ra nữa.

Đang đi, bỗng thằng Hoàng vọt lên đi ngang hai thằng, nó túm tay tôi, hỏi:

- Chuyện mày với cái Trang thế nào?

Thằng Minh cũng hỏi câu tương tự. Tôi nhìn bọn nó, chưa xốt kể lại mọi chuyện. Thằng Minh nghe xong, mặt hầm hầm đỏ tía, mắt long lên dữ dội. Thằng Hoàng thì lắc đầu ngán ngẩm nói:

- Từ ngày đầu thấy mày đi với nó. Tao với thằng Minh đã thấy có gì đấy không ổn, con Trang thì thằng Minh nó biết rõ tính cách làm sao, tao thì thấy thằng Vĩ trước chia tay con Trang xong lại chơi với mày và nó như thường thì lấy làm lạ. Nhưng bọn tao lại sợ mày buồn nên không dám nói, đáng nhẽ nếu nói sớm hơn thì cũng đâu đến nỗi khổn nạn thế này!

Tôi thở dài sườn sượt, càng nghĩ càng hận. Lòng tin trao nhầm chỗ, tự phụ thông minh để rồi bị chặn như chặn cừu. Thằng Hoàng an ủi tôi:

- Thôi cái gì qua thì cho nó qua! Nghĩ nhiều nó mệt óc bỏ mẹ! Đi chơi với bọn tao tý cho đỡ chán.

Tôi với hai đứa nó vòng qua Đống Đa, tạt vào quán chè ngồi. Thằng Hoàng gọi chè cốm cho cả ba thằng. Vừa ăn vừa nói chuyện, thằng Minh thì ăn ào ào, nhai đá rào rạo như để xoa dịu cơn tức. Ăn hết hai cốc chè to vật, nó mới nói :

- Bọn mày hôm trước có nghe phổ biến không?

Tôi với thằng Hoàng ngơ ngác. Nó hừ to, càu nhàu:

- Bố tổ sư hai thằng trên trời rơi xuống! Cuối tháng sau trường tổ chức Hội thao TDTT đấy, các lớp được cử người đi tranh giải, qua vòng cấp trường thì được thi cấp quận. Đủ các môn, nhưng còn cái hot nữa cơ: Từ nay, giờ Thể dục sẽ dạy võ tự vệ thay cho dạy động tác thể dục như mọi khi.

Nghe đến đánh đấm, thằng Hoàng hỏi:

- Ô thế tự nhiên lại học à? Phải có lý do gì thì mới dạy chứ? Mà đứa nào cũng được học hả?

- Thằng ba ngơ này! Mày không biết mấy vụ gần đây hay xảy ra quanh trường mình à?

- Vụ nào cơ?

- Thì bọn con gái lúc đi học ca chiều đó, đi qua cái hẻm gần trường toàn bị mấy thằng khủng khủng nào đó nó trêu ghẹo, hôm nọ lớp 12A4 có hai chị bị trêu đó, có anh con trai lớp đó đi qua nên nhảy vào can, thế nào lại ăn đòn bầm người, tiền bị trấn sạch.

Tôi gật gù:

- À! Ra thế! Mà học võ cũng tốt, tự bảo vệ bản thân được, không thì parkour như tao này, không đánh được thì chạy, đồ thằng nào đuổi kịp tao.

Thằng Hoàng xì dài một tiếng, phẩy phẩy tay:

- Chạy thì nói làm gì, ở lại đánh cho nó máu chứ!

Ông tướng này chưa học đã máu chiến thế này rồi, học xong chắc nó đi tìm người để thử đòn mắt. Chẳng biết có đem được cái răng nào về không!

Thằng Hoàng đột nhiên vỗ trán cái đốp, bảo:

- Suýt quên! Ngày 28 tháng này trường mình tổ chức đi tham quan Nhà thờ Phát Diệm đấy! Xong thì cắm trại trên núi gần đó, mà cắm trại còn thi đua các lớp nhé, lớp nào trại đẹp nhất, ý nghĩa nhất thì được thưởng 1tr đồng, tặng cờ Thi đua treo trên lớp trong cả năm học nhé. Oai phải biết.

- Thế đi bao lâu?

- Có thể cũng hồi. Tất nhiên là đi hai ngày hai đêm rồi. Sáng sớm ngày thứ ba lên đường về Hà Nội, ngang với đi du lịch. Sướng vãi ra!

Tôi bảo:

- Thế chiều mai cánh con trai lại trước nhé. Bàn tính chuyện trọng đại, phen này quyết lấy cái cờ về treo cho đẹp, lớp mình thêm cái đó nữa là gần đủ bộ sưu tập huy chương, bằng khen của nhà trường rồi. Bọn lớp khác vào chỉ cần nhìn xuống cuối lớp thôi cũng thấy hoảng rồi.

Nói chuyện phiếm thêm lúc nữa, ba thằng kéo nhau về. Trong đầu tôi bắt đầu suy tính về cái khung cảnh mơ ước của buổi tham quan, các lớp khác, Ban giám hiệu sẽ trầm trồ nhìn cái trại hoành tráng của lớp tôi mà thán phục.

Sáng hôm sau, cả buổi ngồi học tôi cứ hồi hộp vì chuyện đi tham quan. Đợi lúc hết giờ, thằng Hoàng leo lên bục giảng, gõ thước cảnh cạch, cả lớp quay lên nhìn, nó thì đồng dục:

- Con trai chiều nay tụ họp tại cổng trường lúc 3h nhé, bàn xem tham quan làm thế nào.

Con Thy ở dưới lịch bạch chạy lên, nhảy loi choi:

- Nghe lớp trưởng nói này, chiều nay con gái cũng đến tất, không thể để bọn đàn ông khốn kiếp nó làm trùm.

Ở phía dưới, lũ con gái hò reo ầm ĩ, cười phé lé với nhau tán thưởng, con An cũng nhảy cẫng lên vỗ tay, xong nó đột nhiên quay đằng sau, nhòai người ra bàn, chớp chớp mắt nhìn tôi, ỏn ẻn:

- Hưng ơi! Hưng tốt bụng ơi!

- Gớm! Sồn da gà! Mà muốn gì?

- Đi tham quan thì mang đồ ăn mà làm cho tao ăn cùng nhé!

- Hở? Đến đây mới nấu cơ mà!

- Ủ cũng được! Nhưng tao ăn miếng đầu tiên nhé!

Tôi khoát tay:

- Rồi! Rồi! Con lợn hấu ăn!

Nó đứng sang bên, nhún nhảy người từng từng, vỗ vỗ vào hai má phúng phính, cười toe:

- Mẹ tao bảo con gái phải có da có thịt mới đẹp. Tao ăn uống điều độ nên mới đẹp thế này chứ!

Tôi búng vào cái chòm tóc của nó, bước ra nhà để xe, ngoái lại bảo:

- Đã bao giờ mày soi gương chưa?

- Sáng nào tao chẳng soi!

- Thế thì mỗi ngày vỡ một cái gương à? Phung phí vãi!

Nó nghe xong, ngẫm nghĩ rồi mặt cau có, cầm cái thước kẻ rượt tôi xuống tít tận nhà để xe. Ăn bốn năm thước tét vào đùi, tôi hoảng quá nhảy tót lên xe phóng về, còn đang lấy đà thì nó đuổi kịp, nhảy phốc lên yên sau, túm mũ tôi giật, hét:

- Nhong nhong nhong! Ngựa ngu đi nhanh lên, về ta cho nắm rơm!

- Con này láo! Mày muốn chết à? Tao hất cho cái là lăn lông lốc đấy!

- Bà thách ! Đi nhanh lên quân trâu ngựa!

Tôi đành ngậm bồ hòn làm ngọt, đèo nó đi hết 4km “đau khổ”. Trông nó thế này, chắc chắn chẳng ai nghĩ nó là trùm của một lũ nặc nô rạch giời rơi xuống.

Nhưng bất kể nó là ai, quan hệ xã hội thế nào, trong mắt tôi nó vẫn mãi là con An ngô nghê ham ăn của tôi, hiểu rõ lòng tôi chỉ qua sự im lặng.

Chiều hôm đó, cả cái lớp tụ tập lại nhốn nháo ở cổng trường, bác bảo vệ phải ra dẹp loạn, xua bọn nhí nhố ra chỗ khác. Cả lũ rồng rắn kéo nhau ra công viên Thống nhất, con Thy trèo tót lên ghế đá để bù đắp chiều cao khiêm tốn, nó nhảy như con chơi chơi kêu mọi người tập hợp, anh Sơn nhà ta cũng hăng hái chạy ngang chạy dọc bảo từng đứa ổn định. Chị đại hạt mít phát biểu:

- Chỉ còn hơn một tuần nữa, trường ta sẽ đi tham quan khu di tích nhà thờ đá Phát Diệm, nửa ngày đầu đi tham quan, còn nửa ngày sau thì dựng trại thi đua. Nhưng có một vấn đề!

Cả lũ nhao nhao lên:

- Vấn đề gì? Nói nhanh lên cái!

Con Thy nói:

- Nhà trường giới hạn kinh phí dựng trại không được phép quá 800 nghìn đồng, để đảm bảo công bằng cho các lớp có quỹ lớp eo hẹp. Mục tiêu là dùng trí tuệ, năng lực sáng tạo bản thân để dựng trại theo chủ đề: “Thanh niên thi đua tiến lên, xứng đáng là chủ nhân tương lai đất nước”.

Thằng Quang xiu rõ to, lắc lắc đầu, xua tay:

- Tưởng cái gì, chứ cái đó thì chuyện nhỏ như con thỏ đang ăn cỏ trong giỏ.

Thằng Minh tiếp:

- Kinh phí giới hạn càng tốt, đỡ đóng góp lãng phí, để tiền liên hoan cuối năm. Chứ không giới hạn thì quá lợi cho bọn A1, A3, A4. Lớp chúng nó toàn tiềm lực tài chính hùng hậu, có khi thuê người làm trọn gói, thẳng thắn.

Tôi giờ tay nói:

- Mà giờ bàn xem đến đó ăn uống ra làm sao cái. Đừng ai bảo là bánh mì thịt hộp với xúc xích nhé. Tao mà nghe thấy đĩa nào có ý kiến giống thế, tao vả cho rơi răng!

Tôi vừa dứt lời, một lũ nhao nhao lên, nhăn nhở đùa:

- Tao này! Tao này!

- Bớ thách mày đấy!

- Răng này, mày vả thử xem!

Thấy chúng nó manh động quá, tôi vội lùi lại, tịt ngòi ý kiến. Thằng Hoàng hô to:

- Thống nhất thế này nhé! Con trai lo dựng lều trại, con gái cử ra 4 đứa trang trí, còn lại lo việc nấu nướng thôi. Còn ăn gì thì tùy, bọn tao cứ nhai được là ok, miễn không đói là ổn!

Thằng Sơn đáp:

- Mua thịt sẵn, bỏ hòm lạnh khuôn đi, đến nơi thì mở ra nấu. Mang cả gạo, củi, đồ xong nồi, gia vị các thứ nữa.

Bàn bạc thêm lúc nữa, con Thy cho giải tán, bọn con gái về nhà, còn cánh con trai bọn tôi thì tập trung hết về nhà thằng Hoàng bàn tính vẽ phác cách dựng lều trại.

29. Chương 29

Vào nhà thằng Hoàng ngồi chán chê, mỗi thằng vẽ ra một cái ý tưởng “siêu phàm” của mình. Thằng Minh đưa ra một cái bản vẽ cung điện toàn đường ngang với dọc, bị loại ngay vì quá diêm dúa. Anh Sơn nhà ta thì vẽ cái lều quá thấp, tôi vẽ đánh đắp vào gáy nó, chữ:

- Thằng này, cái lều bé tin hin vậy, mày định chỉ để mỗi em hạt mít của mày vào còn cả lớp thì ngủ rùng à?

Thằng Quang ngơ rụt rè ra ý kiến:

- Tao có ý này, hay mình làm nhà trên cây nhỉ, kiểu như phim Mỹ ý!

Cả đám bu vào hội đồng nó, cối, giã, tét dôm đắp vào lưng, chữ:

- Giá löt lại tăng theo giá xăng rồi!

- Mày định xây cái nhà kiểu gì trong nửa ngày?

- Kiểm cái cây nào đủ to để làm nhà nhét vừa hơn 30 đứa?

Thằng Quang vẫn cứng đầu vắn vẹo:

- Thì mua tre về, sau đó mình chặt ngang cái cây, lấy dây buộc tre lại, sau đó ghép cả mảng tường với mái vào! Đơn giản!

Lại thêm một trận đòn nữa vì tội ngu tập 2, thằng này nó làm như lấy thóc trong lòng bàn tay không bằng. Tôi xoay đầu nó, gầm ghè:

- Mày về bổ sung thêm sulin và khoáng chất đi con bò!

Tranh cãi hồi lâu, thằng Hoàng đưa ra bản vẽ của nó. Đúng là con nhà nòi có khác, vẽ chi tiết thế, lại còn căn góc, đo kích thước sao cho bốn cái trụ thật vững nữa. Nhìn cái 4 bản vẽ toàn số, chữ với nét ngang nét dọc mà tôi hoảng. Thằng này sinh ra chỉ có làm kiến trúc, này giờ nó mặc kệ cả lũ cãi nhau, ngồi tỉ mỉ đo đạc, nháp, tính toán chỉ để làm 4 cái cột. Xem xong, ngoài thằng Minh với thằng Sơn là gật gù hiểu, còn lại cả lũ tôi ngệt mặt ra nhìn tờ giấy như nhìn vào bản thảo Ả rập. Tôi nói:

- Nếu đã tính toán chi tiết thế này thì lúc đó mình phải đến trước lớp khác, đi chiếm chỗ đất nào tốt để dựng lán. Không vớ phải chỗ mấp mô lỗi lôm, san cho phẳng cũng hết bố ngày!

Sau đó, lại tính toán cả giờ đi giờ về, mang theo những gì, phân công ai làm ai chỉ đạo. Xong xuôi thì cũng gần 5h chiều, cả lũ giải tán đi về. Thống nhất là kĩ sư Hoàng chỉ đạo thi công, Hưng, Minh, Sơn, Quang, Tùng lo việc đóng cọc, Quý, Chiến, Tấn lo đào đất.

Về nhà, tôi nằm dài ra, ngẫm nghĩ về những việc cần chuẩn bị cho buổi dã ngoại. Lần trước thấy thằng Việt bảo rằng nhà thằng Dũng mới mở thêm một xưởng gỗ nữa ở khu vực gần Kim Sơn, dạo này nó với thằng Dũng hay xuống đó chơi với trông xưởng. Nhưng tôi đoán là cái chỗ núi mà con Thy bảo là cắm trại đó, chí ít cũng phải cách khu tham quan độ 5-6 cây số, Kim Sơn thuần là đồng bằng, đồi núi đâu ra. Nhưng thôi, đến đó rồi tính sau, cứ biết là đến đó mình kiếm cả nấu nướng cùng bọn con gái nữa, rồi con An lại lau chùi chạy quanh chỗ bếp à xem.

Ngày 28 tháng đó, cả lớp đến trường từ lúc 4h30, tháng này trời còn rét, gần sáng rồi mà tối mịt như đêm, tôi sang đón con An sớm, từ lúc 3h sáng. Trời rét căm căm, nhìn lên thấy đèn phòng nó sáng từ bao giờ, tự nhiên lại dậy sớm thế, hình như tối qua cũng hồi hộp không ngủ được giống tôi. Ở dưới, tôi gấp cái máy bay phi lên cửa sổ phòng nó, nó lộ đầu ra nhìn, thấy tôi đứng dưới thì vẫy vẫy tay cười rồi chạy xuống. Hôm nay nó mặc áo khoác có mũ, áo bóng chày, đội cái mũ len có đính hai cái tai thỏ cụp, đi giày bệt, quần bò ống côn, trông như đứa trẻ con háo hức đi xa lần đầu. Nó khoác cái balo con thỏ đen to hơn mọi ngày, tôi đoán trong đó chắc toàn là bánh kẹo, nước ngọt với truyện tranh, không biết cái túi thần kì ấy nó chứa được bao thứ. Con An ngồi sau, sát tay chõ ầm người lên, xong lại áp tay vào má tôi. Nó tự nhiên hốt hoảng:

- Sau này lạnh thế hả Hưng? Ăn mặc kiểu gì vậy?

Xong nó tháo cái tai giữ ấm ra, đeo vào cho tôi, chỉnh đi chỉnh lại cho cân rồi hai đứa mới lên đường. Nó vừa ngồi nghịch mũ tôi vừa hát í a, tôi thì lắng tai nghe giọng trong vắt của nó, nhắm nhắm theo lời bài hát. Bỗng nhiên, nó rướn người lên trước, ôm vòng ngang người tôi, áp cả người nó vào, xong úp mặt vào lưng, lí nhí:

- Cho tao ôm tý! Lạnh quá, tự nhiên đi sớm thế không biết.

Giây phút nó ôm lấy tôi từ sau, người tôi như có luồng điện chạy qua vậy. Tôi im lặng không nói gì, lặng lẽ đạp xe tiếp, trong lòng thấy hạnh phúc vô cùng.

Dừng xe trước cổng trường con An buông tôi ra, chạy lon ton vào trước. Hai anh xung phong cổng trường chặn nó lại, rọi đèn pin vào mặt, hỏi:

- Tên gì? Lớp nào?

Con An đáp:

- An, lớp 10D2. Khỏi cần hỏi họ tên, cả lớp có mỗi mình em tên An.

Hai anh trực cổng trường kiên quyết hỏi:

- Trình thẻ học sinh ra, tránh việc có người lạ trà trộn vào trường!

Nó luống cuống, quay về phía tôi cầu cứu. Tôi rẽ đến, giơ thẻ mình lên, nói:

- L.T Hưng! Lớp 10D2, xác nhận đây đúng là học sinh 10D2.

Trông thấy tôi, một anh cười cười, bảo:

- Thăng Hưng ở đây mà không nói. Vào! Không thể thiếu gì, mất thời gian.

Đi qua chốt cổng an toàn, con An thở phào nhẹ nhõm, quay sang nhìn tôi cười:

- May mà có Hưng ngố. Hôm nay tao đi vội quên mang thẻ!

Tôi cười, bẹo má nó rõ đau. Nó kêu oái oái xong chạy mất. Tôi gửi xe xong vào sân trường, vừa đi vừa ngoái ngang ngoái dọc tìm lũ cùng lớp. Nghe có tiếng con Thảo gọi í ới:

- Hưng ơi! Hưng! Lớp mình này!

Chạy ra chỗ có tiếng gọi, điểm mặt lại thấy cả lũ đã đến gần hết. Nhưng còn hai ông tướng Hoàng với Minh thì không thấy đâu cả, lại cả bốn thằng khuôn vác của lớp nữa chứ. Một lúc sau, thằng Hoàng với thằng Minh đến, vác hai bó to tướng. Tôi hỏi:

- Cái gì đấy?

Thằng Minh thở hồng hộc, đáp:

- Xà beng, xẻng, búa tạ, cửa gỗ. Còn tre với luồng thì chưa thấy đâu cả, hai thằng Tùng với Sơn đang vác đến hay sao ý!

Đưa cho nó chai Sting, nó tu phát hết nửa chai xong đưa cho thằng Hoàng. Thằng Hoàng nhìn quanh, hỏi con Thy:

- Ông xã nhà mày đến chưa?

Con Thy đỏ mặt, quát :

- Mày nói gì cơ?

Cả lũ đứng đó cười ầm lên, con Thy xấu hổ, bắt đứng xếp hàng điểm danh sạch. Đang điểm danh thì thằng Hoàng chỉ tay về phía sảnh, hô:

- Nhà vua đến rồi kìa!

Bọn tôi lố nhố đứng nhìn ra ngoài, thấp thoáng cái bóng cao gầy của thằng Sơn đang vác bó luồng to tướng, đi sau hình như là thằng Tùng. Còn thằng Quang thì đi bên cạnh, vác bó tre. Con Thy vừa thấy ý trung nhân đến thì bỏ luôn vị trí chỉ huy chạy lại hỏi han thằng Sơn, lấy khăn thấm mồ hôi:

- Sơn ơi, mệt lắm không? Uống nước nhé! Ra kia ngồi nghỉ tý đi!

Tôi với thằng Minh chạy lại, tôi đóng làm thằng Sơn, thằng Minh thì khom người xuống cho thấp, nói giọng eo éo, diễn lại cảnh vừa này. Thằng Quang ra đến chỗ lớp, vứt bó tre xuống đánh rầm, thở hổn hển:

- Còn chuyển nữa! Cái bạt với dây kim tuyến, giấy, màu vẽ, bút lông các thứ còn gửi ở phòng bảo vệ.

Con hạt mít nghe thấy thế thì nhìn tôi với thằng Minh cười gian xảo, chỉ tay về hướng phòng bảo vệ:

- Minh, Hưng! Ra làm nhiệm vụ nhanh!

Tôi với nó đành ngậm ngùi chạy đi lấy đồ còn thiếu. Đúng là cái mồm làm khổ cái thân, đáng nhẽ cứ im đi không chọc ngoáy đời trẻ thì có phải giờ nhẹ nhàng rồi không. Hai thằng ì ạch vác tấm bạt, vai đeo lưng lủng dây kim tuyến xanh đỏ, tay xách thùng sơn. Va quệt vào mấy người, xin lỗi mãi mới đi tiếp được, mất gần 15' để đi từ phòng bảo vệ ra chỗ xếp hàng.

Hôm nay hóa ra có mỗi khối 10 đi tham quan, các khối khác sẽ đi lần lượt. Càng tốt, đỡ phải tranh giành chỗ lập trại. Thầy Hiệu trưởng thông báo nội quy, hướng dẫn viên nhận lớp xong xuôi, tất cả ra xe ngoài cổng. Giờ lại phải bẻ ngược đồng hồ kia ra xe, xong rồi biết để đâu? Xe bus cất vừa bó đồ dùng là hết, còn đồng tre dài ngoằngkia thì... Thật đúng là thân làm tội đời quá. Ra xe, năn nỉ mãi bác tài mới cho cất tấm bạt và bó tre, luồng kia lên nóc xe. Lên xe yên vị, điểm danh đủ sĩ số, xe bắt đầu lăn bánh về hướng Kim Sơn.

Đường dài hơn 130km, xe lắc lư, xóc lên xóc xuống, lằm đũa không chịu được nôn ọe suốt đường đi, may mà tôi đi quen đường dài nên không làm sao, chỉ khổ bọn con gái, mặt xanh nhợt, ủ rũ ngồi dựa vào nhau. Con An ngồi cạnh tôi cũng chẳng khá hơn, hai mắt nhắm nghiền mệt mỏi, nó yếu ớt nói:

- Hưng ơi! Tao mệt lắm!

Tôi ngưng ngừng, cầm lấy tay nó, vỗ về:

- Một thì ngủ đi, tựa đầu vào vai tao mà ngủ này!

Con An thấy tôi tự nhiên nắm tay nó thì định rút ra, xong chẳng hiểu nghĩ sao lại để yên cho tôi nắm, ngoan ngoãn dựa đầu vào vai tôi ngủ. Tôi ngả đầu ra ghế, quay sang nhìn trộm nó ngủ. Lúc ngủ nhìn nó đáng yêu quá, khuôn mặt mịn màng, trắng ngần, hàng mi cong vút lim dim nhắm lại, đôi môi hồng hào khẽ mím lại, hơi chu lên như giận dỗi, cái mũi be bé phập phồng hít thở. Tôi khẽ chạm nhẹ ngón tay lên mũi nó, lại cái phản ứng chun mũi lại hất xì, trông ngộ thật. Hồi lâu, ngồi mãi người tôi cũng mỏi, buồn ngủ, chẳng biết tôi ngủ mất lúc nào, chỉ nhớ má tôi áp lên mái tóc nó, ngửi thấy thoang thoang mùi hương xao xuyên quen thuộc, rồi tôi từ từ chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Nghe láo xáo có tiếng chỉ trở, hò reo, tôi mở mắt, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa kính. Thì ra xe đã đến nơi, nóc nhà thờ đã hiện ra phía xa xa trước mắt. Quay sang nhìn con An, nó đã dậy từ bao giờ, to tròn mắt, nghiêng nghiêng đầu nhìn tôi. Ánh mắt hai đũa chạm nhau, nó đỏ mặt, bối rối nhìn ra chỗ khác. Chợt nhận ra tay mình âm ẩm, tôi nhìn xuống thấy nó vẫn để tay nằm yên trong lòng bàn tay tôi. Cả hai đều im lặng không nói gì.

Xe chậm chậm quanh co qua mấy khúc đường mới vào đến nơi. Chỗ này trước tôi cũng đã từng vào chơi, kiến trúc độc nhất vô nhị là nhà thờ nhưng lại có mái kiểu đình chùa Việt Nam, mang đậm nét Á Đông. Khu nhà thờ rộng vô cùng, bọn cùng lớp cứ vừa đi vừa chụp ảnh, ngược cả cổ xem những hình chụp khác, tranh trên tường. Lúc đi qua hang đá, chúng nó thi nhau đứng chụp ảnh, chẳng biết có cấm chụp ảnh không mà khi có nhân viên đến yêu cầu ngừng lại, bọn nó vẫn ngang nhiên tạo dáng, cười toe toét, mãi đến khi còi toét toét xua đi thì mới rờn rần kéo nhau đi chỗ khác. Nhìn quanh quất, thấy ngay thẳng Minh với thẳng Tùng đang đùa nghịch cạnh hồ có tượng đài chùa, tý nữa thì lớp mất cán sự Toán vì chết đuối, may mà tôi với thẳng Sơn lao ra túm lại kịp, không thẳng giặc gười kia nó lộn cổ xuống hồ luôn rồi. Ngó ngang liếc dọc tìm con An, tôi phát hiện ra ngay cái chòm tóc củ hành lấp ló trong đám con gái, nó đang vừa đi vừa ăn khoai tây chiên thì phải, trông từ đằng sau thấy hai cái tai nhúc nhích là biết nó đang nhai rồi. Tôi chạy vọt lên, thò tay vào nhón một miếng khoai của nó, bỏ vào mồm nhai rau rầu. Con An lè lưỡi, chạy tít ra xa, lấy liền ba bốn miếng ăn ngay trước mặt tôi, nghênh nghênh ra vẻ thách thức. Sao nhìn nó lăm chằm như đũa trẻ con mà chạy nhanh thế không biết, thoáng cái đã thấy tít đằng xa rồi.

Đi suốt nửa buổi sáng, càng đi tôi càng chán vì đã đi mấy lần rồi, may sao có tiếng loa gọi của thầy Hiệu trưởng, tất cả trở về bãi tập trung, lên xe đến khu cắm trại. Nghe đến đó là cánh con trai tụi tôi đã nóng máu lắm rồi, hăm hăm hờ hờ chực làm cái trại thật hoành tráng, che lấp đi các trại khác luôn. Đi ngược đường gần 20km mới đến nơi. Hướng dẫn viên phổ biến, nói sơ qua về khu cắm trại rồi chỉ về hướng một dãy đồi liên tiếp nhau, nói cắm trại tại đó. Vừa nghe cau giải tán là lũ con trai 9 lớp kéo ào ào về hướng ngọn đồi, giành giật đất dựng trại. Khung cảnh lúc đó trông chẳng khác nào công thành chiến, kẻ vác tre nứa, người ôm bạt, cầm xà beng, búa tạ kéo ào ào lên đồi. Khu này tôi chưa vào lần nào nên không thuộc địa hình, đành trèo tốt lên cây, cầm ống nhòm du lịch quan sát bốn phương tám hướng. Xác định ở phía góc Nam đỉnh đồi có khoảng đất rộng rãi bằng phẳng, lại ở trên cao, tôi chỉ tay về hướng đó, ra hiệu cho bọn thẳng Hoàng biết đường đi. Các lớp khác ngại leo cao nên chỉ dựng trại ở dưới chân đồi, hoặc trên mấy đỉnh đồi thấp, ít cây, kiểu này đêm về, hơi lạnh nó bốc lên thì bọn dưới thấp chết nhá, còn cả bọn dựng ở chỗ ít cây nữa, đất cứng cây không mọc được thì chúng mày cắm cọc vào mồm nhau à? Cười thầm trong bụng, tôi tụt xuống cây, nhập vào đoàn quân trưởng chinh ra phía ngọn đồi kia. Chỗ tôi chọn tách biệt hẳn với các lớp khác, lại xa hơn nên lũ con gái kêu trời kêu đất, bọn con trai cũng than mệt, nhất là hai thẳng khiêng thùng lạnh giữ thịt cá, rau củ. Thẳng Hoàng nhìn tôi đầy tin tưởng, lẳng lặng không kêu than gì, vác xà beng đi về hướng ngọn đồi. Leo lên đến đỉnh, tôi cầm xà beng, dồn sức chọc thử xuống đất xem sao, thấy chỗ thì đất xốp khó vững, chỗ thì đất khô khó đào. Chọc đến nhất thứ hai mươi, tôi mới khoan vung được một chỗ đất gọi là được, để chôn cột trụ của lán vào đó. Giờ chỉ còn chờ vũ khí bí mật đến thôi.

Vũ khí bí mật ở đây chính là siêu nhân Dũng cốt đột và Việt phù thủy. Lúc này trước khi rời khu tham

quan, tôi đã nhảy di động gọi thằng Việt rồi, không biết nó thông báo cho thằng Dũng chưa, tầm này trường nó tan học rồi, đi đến khu này mất khoảng mười lăm phút, đáng ra giờ này nó phải đến rồi chứ nhỉ. Trong lúc chờ, tôi bảo bọn thằng Sơn dỡ tre với nứa ra, đo đạc tính xem chặt thế nào cho vừa, vót nhọn sẵn đi. Được lúc thì có một chiếc xe tải đi vào cổng khu dã ngoại, một người xuống nói gì đó rồi đánh xe vào, tôi nheo mắt nhìn kĩ, kia là xe nhà xưởng mộc nhà thằng Dũng thì phải. Vội vàng chạy xuống xem, đúng là nó thật, xe chở theo cả thang, giàn giáo, mang thêm búa tạ, xẻng cuốc. Thằng Dũng từ thùng xe sau nhảy xuống, chạy ra ôm chầm lấy tôi, cười ha hả, thằng Việt mở cửa cabin, bước lại chỗ tôi, ba thằng ôm ghì chặt nhau, đầm thùm thụp vào lưng. Thằng Dũng với chú lái xe khuôn đồ nghề lên trên đồi cùng bọn tôi, thằng Việt đi ngay sau, vai đeo túi đồ nghề quen thuộc. Lên đến đỉnh đồi, bọn lớp tôi ngạc nhiên khi thấy người lạ vào, tôi giới thiệu:

- Đây là Dũng, Việt bạn thân tao. Chúng nó ở gần đây nên tối hôm trước tao gọi điện sẵn nhờ đến giúp lớp mình dựng trại!

Con Thy nhăn nhó, kêu:

- Ô nhưng mà thầy Hiệu trưởng bảo không được thuê người giúp cơ mà.

Tôi cười to, nhấn mạnh:

- Cái này gọi là NHỎ chứ không phải thuê, có luật thì có lách, thầy không bắt bẻ gì mình được đâu!

Bọn thằng Hoàng làm quen với thằng Dũng, thằng Việt ngay, mới gặp đã nói chuyện như quen lâu lắm rồi, trông thấy vậy tôi mừng khôn tả, cứ lo chúng nó mới gặp nhau thì e ngại, khó làm chung.

Để an toàn, tôi lấy băng đeo ủy viên của mình ra, đưa cho thằng Dũng, còn thằng Việt thì dùng băng ủy viên của thằng Hoàng, bọn lớp khác không thuộc mặt con trai lớp tôi, có nhìn thấy hai thằng cũng chẳng để ý, nghĩ đấy là học sinh lớp tôi, còn mấy thằng như tôi với thằng Hoàng thì chúng nó quá quen mặt rồi, hỏi nhiều cho ngồi luôn vào sổ Nam tào, đưa nào chẳng khiếp. Kế hoạch mình dựng ra quá hoàn hảo, ôi sao tôi phục tôi quá đi mất, nếu như sinh sớm vài trăm năm thì giờ này mình khuynh đảo thế giới rồi, hớ hớ!

Bọn con gái lớp tôi nhìn thấy anh cốt đột to cao vạm vỡ, trội hẳn so với con trai cùng tuổi, lại đẹp trai men lỳ như Josh Duhamel trong Las Vegas thì ré lên, chạy ra nhòm ngó, chỉ trở làm ông Thiên bằng nguyên soái nhất gái sợ quá lùi luôn ra chỗ đám con trai. Đồng chí Việt cũng rơi vào cùng cảnh ngộ, nhìn như tài tử Hàn Xẻng, nhưng trái ngược với anh vốt đột, thằng Việt chạy ra tí tởn ngay, ba hoa chích chòe với đám con gái làm bọn nó cười liên tục, tôi thầm nghĩ: " Có khi nào thói háo sắc của mình là nhiệm từ thằng leng keng kia không nhỉ? ". Mãi mới dứt nó ra được khỏi đám vệt bầu, thằng Việt lấy trong túi ra cái la bàn gỗ, thò tay nhổ một sợi tóc của tôi, xâu vào mũi kim, lăm nhăm vài câu. Đột nhiên con An thét lên:

- Này, cậu kia làm cái gì thế hả? Sao giật tóc thằng Hưng?

Ba thằng ngờ ngác quay ra nhìn, con An chạy ra, hỏi tôi có đau không. Tôi bảo:

- Đau gì? Đau nào?

Nó ngô nghê:

- Ô! giật tóc mà không đau à?

Tôi phì cười, bảo bọn nó chỉ đùa thôi, chứ giờ mà nói thằng Việt lấy tóc tôi làm phép thì cả lũ nó cười ầm lên vì mình bốc phét mất. Con An thấy bảo đùa thì thôi, chạy lạch bạch ra chỗ đám con gái ngồi buồn dưng lê. Thằng Việt với thằng Dũng nhìn tôi cười đều giả: "Nhe he he he!", lại còn nhai đi nhai lại cái điệu cười đó nữa chứ, tôi biết chúng nó ám chỉ cái gì nhưng không dám vặn lại, không khéo lại thu hút thêm cả anh Minh mama vào chọc ngoáy nữa thì mồm đâu cãi lại chúng nó. Thằng Việt vừa cười, vừa hỏi tôi, mắt nhìn vào la bàn, chân bước theo hướng chỉ:

- Mà đã dò đất sẵn rồi cơ à?

- Ủ!

- À ghê! Dò không trật phát nào, chọn chỗ này là đúng đấy, đêm không ảm lạnh, khô ráo sáng sủa, đất cũng dễ đào.

Một lúc sau, cả lớp gọi ba thằng vào ăn trưa rồi nghỉ ngơi lấy sức dựng trại. Bữa trưa nhẹ nên chỉ làm bánh mì, xúc xích ăn tạm, đến chiều mới làm món chính. Lúc đó chắc con An và thằng Dũng tranh nhau ăn mất, nghỉ đến cảnh đó thôi mà tôi cũng đủ rùng mình kinh hãi, không biết cả đám ngồi đây còn được mấy miếng trước sau sự tàn phá của hai con lợn háu ăn kia. Ăn nhanh gọn hết có 20', nghỉ ngơi thêm lúc, đám con trai đứng dậy mỗi đứa một việc, đứa thì đào đất, đứa thì khuôn đất đi đổ. Đào được sáu cái hố rộng vừa đủ để chôn mỗi hố một cây luồng to làm cột trụ, hố sâu chừng nửa mét, may mà lớp tôi chọn chỗ đất tốt nên dễ đào, vậy mà cũng mất gần tiếng rưỡi mới xong. Đào xong, thằng Dũng với thằng Hoàng lấp giàn giáo, lấy chỗ đứng để đóng cọc cho vững. Tôi hỏi:

- Lại còn đóng thêm nữa à? Tao tưởng chỉ cần vùi đất nén chặt vào là ngon rồi chứ!

Thằng Dũng lắc đầu, nói:

- Vài bạt nó trông vậy thôi, chứ lúc hứng gió nó như buồm, kéo vài cái là đổ cột, phải chôn sâu thêm độ hai chục phân nữa, lèn chặt đất vào, xong chặt tre bó lại, làm mỗi cột thêm một bộ trụ nữa mới đủ vững.

Nghe xong, thằng Hoàng vỗ đùi cái đét, khen:

- Ý ông này y hệt ý tôi! Phải làm thế thì cột mới tán đều lực ra được, không lo bị gãy.

Rồi chúng nó vừa làm vừa tán dóc định luật này định luật nọ, góc rơi bao nhiêu, bao nhiêu,...Nghe hai thằng siêu phàm Lý nói chuyện với nhau, tôi mù tịt chẳng hiểu gì, như vịt nghe sấm.

Dựng xong giàn giáo, mấy thằng hè nhau, ôm cây luồng lên, cắm vào lỗ, trông thế mà nó nặng ra phết, thảo nào mỗi lần vác là thằng Sơn với thằng Tùng vác được có hai cây. May mà chọn cây này cỡ nhỏ, chứ cỡ to chắc đóng đến hết ngày cũng chẳng được bao nhiêu. Hai bộ giàn giáo, mỗi giàn hai đứa đứng trên nên cọc, ba đứa đứng dưới giữ cây luồng cho thẳng với quả dọi. Thằng Dũng với tôi đứng cùng một giàn, bên kia là thằng Quang với thằng Sơn đứng. Mở đầu, thằng Dũng nện nhát búa đầu tiên nghe "Uỳnh" một tiếng rõ to, cây luồng lún xuống hai ba phân là ít, tôi nện nhát sau hết sức mà lún được có tý. Bên kia thằng Quang với thằng Sơn cũng nện hùng hục, chỗ lớp tôi dựng trại, tiếng đóng cọc vang lên không ngớt, bọn lớp khác đi qua xem đều phải trầm trồ nhìn, xì xào bàn tán về cái lán vĩ đại của D2. Nện một lúc chừng hai mươi phút mới xong hai cọc, xuống dưới dịch giàn giáo ra hố tiếp theo đóng tiếp, thằng nào mệt thì thằng dưới lên thay, cứ thế hai bên làm cùng tiến độ với nhau, khoảng hai tiếng mới đóng xong chỗ cọc. Đóng xong thì tôi cũng mỏi rã tay, thở hồng hộc, con An ra đưa tôi chai nước khoáng, tôi ngửa cổ tu một hơi hết sạch. Ngồi dưới nhìn bọn con gái loay hoay làm bếp nhóm lửa chuẩn bị nấu ăn. Công việc dựng lán sao mà gian nan quá, để dựng được cái lán rộng như thế cũng tốn thời gian phết, xong lại còn leo lên đóng mộng cái khung mái để làm chỗ căng bạt nữa, mãi đến tận 4h30 chiều, lớp tôi mới làm xong cái khung lán, chậm nhất khối. Nhưng được cái là tấm bạt thằng Sơn mang đến là cái lều sẵn, chỉ cần phủ lên khung rồi căng dây đóng xuống đất là xong, loay hoay tầm nửa tiếng thì cái lán cũng thành hình, trông hoành tráng, vĩ đại vô cùng, rộng phải ngang với phòng học là ít. To gấp đôi, gấp ba lán lớp khác, nhìn oai như cái nhà hắt hoi. Buộc dây, xuống đất rồi đóng cọc tre cố định mất mười lăm phút nữa. Chỉnh sửa xung quanh, chèn gạch đá vào mép lều cho khỏi rấn rết vào, đúng 5h30, lớp tôi khánh thành cái trại hoành tráng nhất khối, rộng rãi thoải mái, lại còn căng thêm chục dây nữa xung quanh, buộc vào mấy gốc cây to cho chắc chắn, có bão về cũng thừa sức vững. May mà hôm nay chỗ lớp tôi làm lán không vướng phải đá tảng nó nằm ngầm dưới đất, không thì đào nửa chừng mà đụng phải một tảng chừng nửa tấn, tấn rưỡi như mấy chỗ khác thì hỏng bét. Đất bazan này đã khó đào thì chớ, lại lăm đã núi vùi lấp.

Quay ra mặt bếp núc, thấy cánh con gái đã đắp xong bếp rồi, nhìn vuông vắn, kiểu như bếp đất của mấy nhà Trung Quốc trong phim ngày xưa, trông thì biết là do thằng Việt bày cho bọn này cách làm đây mà. Con An mặt nheo nhuốc, chạy ra khoe với tôi về cái bếp nó dựng cùng con Thảo, tôi cười, búng mũi nó khen:

- Ham ăn lười làm thế mà cũng làm được cái bếp đẹp nhỉ?

- Mày khen hay bôi bác tao đấy hả?

- Khen! Khen chứ! Tỷ nữa làm ày miếng đầu tiên ăn trước nhé!

Nó cười toe, reo lên :

- Nhớ nhé! Tao ăn miếng đầu tiên đây!

Đang nói chuyện, bỗng thằng Dũng với thằng Hoàng chạy ra rủ tôi đi chơi, thằng Hoàng lôi trong balo ra hai cái cần câu ghép lại, xong lại mượn thêm thằng Quang cái nữa giống thế, đưa cho tôi với thằng Dũng mỗi đứa một cái, ba thằng vác cần câu, xách xô ra suối. Suối này trong veo, nhưng toàn cá bé tí tẹo, chẳng bõ công ngồi, thằng Dũng dẫn tôi với thằng Hoàng qua một cái dốc, đi thêm quang ngắn nữa thì đến một cái ao cá. Nó len lén nhìn quanh, bảo bọn tôi ngồi xuống nhẹ nhàng, khẽ nói:

- Ao này của thôn 5 đây, lắm cá cực kì, lại to nữa. Ngồi câu trộm ở đây thì vô tư đi!

Ba thằng lấy mảnh đá nhọn, đào chực nhất đã thấy giun, mỗi thằng xâu một con, thông thả ngồi câu. Cá ở đây bắt dễ hơn tôi tưởng, trình câu gà như tôi còn giật được 3 con, mỗi con 2 cân, thằng Dũng giật được hai con nặng 4 cân rưỡi, thằng Hoàng chưa câu bao giờ cũng câu được 5 con chép con cân rưỡi với một đồng rô phi. Chẳng biết thằng này nó làm thế nào mà câu được lắm rô phi thế, tính ra chỗ cá rô còn nặng hơn cả chỗ cá chép nó câu được, may mà mang thừa xô đi, không thì bỏ phí quá. Ngồi thêm lúc, thấy đã gần 6h30 rồi, tôi đành về trước, vì nhiệm vụ của tôi còn là nấu nướng nữa. Xách hai xô cá về trước, tôi mò mẫm đường ra khỏi rừng, vì không nhớ đường cũ nên đành nhắm hướng ánh lửa le lói của lớp tôi mà đi. Về đến lớp, bọn con gái đã thổi cơm gần xong, mấy đứa đang xào thịt bò, bắp cải. Thấy tôi bê hai xô cá về, chúng nó hỏi:

- Cá đâu ra thế?

- Câu trộm ! Hai thằng kia vẫn còn câu tiếp, tối nay đốt lửa trại nướng cá đề!

Chúng nó hò reo ầm ĩ, mấy đứa thấy tôi đến thì nhường bếp, bỏ vào trong trang trí lán. Tôi làm hai món sườn sốt chua ngọt với thịt xào tiêu đen. Con An thấy tôi về thì đứng ngay bên cạnh, mặc kệ lửa nóng. Tôi gấp miếng đầu tiên, thổi phù phù cho nguội bớt, quay ra bảo nó:

- Ạ đi thì tao iếng này!

Nó há to , ạ dài, tôi gấp miếng thịt xào bỏ vào miệng nó. Con An mỉm cười, nhắm tịt mắt lại ăn ngon lành, xong lại thò đầu vào đòi ăn nữa, bọn con gái thấy thế thì cười rúc rích với nhau, la ó phản đối, đứa nào cũng đòi một miếng. Có đứa há miệng ạ sẵn. Con An ngại đỏ bừng mặt, tiu ngiũ bỏ vào lán trang trí. Vừa đi vừa lắc lư đầu như con lật đật.

Hôm nay thầy chủ nhiệm cũng xung phong làm món ngô bao tử xào. Lớp tôi xem ra là lớp chuẩn bị ngon lành nhất rồi, xem qua các lớp khác thấy có lớp đang cãi nhau vì không mang nồi, thiếu bật lửa, có lớp thì dựng trại thông minh quá nên đổ, dựng lại, có lớp thì trại bị gió tốc bay mất đang đuổi theo tìm. Chao ôi những con người khổn khổ!

Lúc sau thì thằng Dũng với thằng Hoàng cũng về, thằng Việt, thằng Minh về theo, tay xách ba con gà rừng, thằng Minh cầm về hai con dúi. Bọn nó ồ lên ngạc nhiên, thầy chủ nhiệm hỏi:

- Mấy đứa kiếm đâu ra thế này?

Thằng Minh nhanh nhẩu:

- Lúc này các bạn chẳng bật thì em với Việt đi vào rừng, thấy có hang dúi nó đào dưới chân đồi, bọn em hun khói bắt luôn hai hang. Còn gà rừng là Việt thả gạo nhử vào rồi úp lưới bắt được ạ!

Thầy cười, khen:

- Gớm thật! Đi săn cơ đấy! Ngày trước thầy cũng hay đi săn lắm, nhưng từ dạo đi bộ đội thì thôi không súng ná gì nữa.

Bọn con gái bảo:

- Hôm nay con trai lại đảm thế! Võ tay cho con trai lớp 10D2!

Đám con trai bọn tôi được thể phồng mũi, dù gì thì hôm nay bọn mình cũng làm quá tốt còn gì nữa, nấu nướng gần xong, thằng Sơn với thằng Tùng chạy vào trong lán lấy ra hai chồng ghế nhựa, bọn con gái thì trải giấy báo, xếp bát đĩa. Cả lớp ngồi quây quần ăn như đại gia đình, nhưng giây phút thời học sinh đó sao mà quý giá, cả đời tôi cũng không quên được.

30. Chương 30

Chap 30:

Buổi tối, ăn uống no nê, cả đám ngồi quây quần quanh đồng lửa trại, tôi bắc một cái chạc hai bên, xiên que tre nướng cá, cứ ba đứa ăn chung một con, rí rách cả tối. Mở màn, Hoàng đàn bài Triệu đóa hồng, tặng ai thì ai cùng biết rồi đấy. Sau đó là thầy chủ nhiệm đàn, hát bài Huyền thoại mẹ. Đến tôi, mới võ vẽ tập đàn có 3 tháng, cũng đệm bài Proud of you cho con An hát. Giọng hát trong vắt, thuần khiết lại vang lên, cả lớp đồng loạt im lặng nghe nó hát. Nhưng nó hát cả lớp nghe mà sao tôi cứ cảm giác mơ hồ rằng bài hát đó dành cho tôi. Có lẽ tôi đã ngộ nhận quá chăng, hay sự thực là như thế?

Hát hò chán chê, hết đứa này đến đứa kia hát ngêu ngao, mà thảm họa nhất là anh cốt đột, giọng ca Chaien khủng bố cả lớp, đàn thì hay mà sao hát thì như con trâu già rống. Ngồi một lúc, củi cháy gần hết, tôi với thằng Tùng đi kéo về hai khúc cây to, tha hồ đốt, vấy thêm vài thìa dầu ăn vào, lửa lại cháy bùng lên, nổ lách tách. Đứa nào đứa nấy giờ no toàn cá thịt, rừng mỡ nghĩ ra trò kể chuyện ma. Tôi nháy thằng Việt, nó gật đầu hiểu ý. Sau đó, thằng Dũng bắt đầu kể, còn thằng Việt thì len lén nấp ra sau tấm lưng hộ pháp của thằng Dũng, lấy đồ nghề ra hí hoáy đọc đọc, lén quăng vào lửa trại một lá bùa, tay bắt quyết nhanh gọn, không ai phát hiện cả. Giọng đọc trầm trầm của nó bắt đầu câu chuyện:

- Năm 53, chiến tranh bom đạn khắp nơi. Làng mình, cách chỗ này độ hai chục cây thoi, nổi tiếng lắm ma nhiều quỷ. Làng có ông Thịnh làm nghề giết mổ lợn, lắm lúc say rượu đánh bừa người nên không ai dám dây vào, ông ý muốn làm gì mặc ông ý. Nhưng sinh nghề tử nghiệp, ông Thịnh giết mạng sinh linh vì tiền thì có ngày bị giết lại. Mấy hôm gần rằm tháng 5, vào hè oi bức, người làng ra cả ngoài hè với bờ đê hóng mát, bao giờ có kèng báo động lại chạy về. Nhiều người ngồi ngoài đê thấy ông Thịnh dạo này hay giờ bờ sông nói lảm nhảm một mình, ai lại hỏi han thì bị lão trợn trừng mắt đuổi đi. Hàng xóm xung quanh nhà cũng bảo không biết dạo này nhà lão có chuyện gì mà lợn kêu ụt ịt cả đêm, trong khi nhà ông Thịnh đến tờ mờ sáng mới đưa lợn về mổ, còn đằng này giữa đêm tối om om, trong vườn lại cứ có tiếng sục sạo đào bới, tiếng lợn mẹ gọi con. Có người còn quả quyết thấy con lợn to như con trâu, đen sì sì nằm tựa lưng vào tường nhà ông Thịnh.....!

Nghe đến đây, bọn con gái bắt đầu sợ, nem nép dần về phía bọn con trai, mấy đứa ngồi cạnh thầy thì túm chặt lấy cổ tay thầy, thỉnh thoảng lại ngoái ra sau xem có gì không. Nó ngừng ngừng lại chút rồi kể tiếp:

- Chuyện con lợn có hay không, chẳng ai dám bảo giả hay thật. Chỉ thấy ông Thịnh càng ngày càng lạ, rồi cũng đóng cửa lò mổ, không làm ăn gì nữa, đêm đêm, mấy nhà xung quanh nghe trong nhà ông Thịnh vang lên tiếng kêu khóc, van vãn của ông, nhưng hễ cứ ai chạy sang đến đất nhà ông thì tiếng kêu lại thôi, trong nhà có giọng đàn ông quát ra: “Vào vào ăn trộm à?”. Độ chục hôm sau khi ông Thịnh đóng cửa lò mổ, như thường lệ, sáng nào bà vợ ông cũng từ nhà dưới lên gọi chồng ăn sáng. Hôm nay bà mở cửa ra thì hét toáng lên, hàng xóm nghe vậy liền kéo cả sang xem có chuyện gì. Nào ngờ, ông Thịnh đã chết ngồi trên ghế từ bao giờ, bên cạnh là con dao mổ lợn be bét máu. Nhưng mà....cái kinh hãi hơn là.... Bụng ông thịnh bị mở phanh lòi cả ruột ra ngoài, còn mặt ông thì đã lóc hết da thịt, phơi lên trên đùi, lộ ra xương hàm, xương gò má trắng bóc, hai mắt trợn ngược nhìn thẳng ra cửa!

Bọn con gái kêu ré lên, có đứa sợ suýt khóc, càng giữ chặt đám con trai hơn nữa. Con An sợ quá nhảy tót vào lòng tôi ngồi, hai tay cầm chặt tay tôi, run run sợ hãi. Tự nhiên lại nhảy gọn vào tự nhiên thế nhỉ, nhưng mà tôi lại thích thế, lắm. Mũi hít hít mùi hương quen thuộc thoảng qua, tay thì giữ chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nó như muốn che chở. Thằng Dũng thì kể tiếp:

- Sau đám táng mấy ngày, bà vợ cũng tự nhiên lao đầu xuống giếng chết, xác trương phình lên người ta mới biết, vớt lên. Từ dạo đó, đất nhà ông Thịnh bỏ hoang không ai ở, trẻ con cũng chẳng dám bén mảng vào, đêm đêm, thì thoảng nghe tiếng khóc náo nê, ai oán ở bên giếng, một người đàn bà tóc bạc trắng, ngồi trên thành giếng khóc. Có vài người bạo lắm, vào hẫng vườn nhà ông Thịnh, thì gan xem ai ở lâu nhất. Một trong số đó là bác tót, ông là người ở lại cuối cùng và cũng là người ở lại lâu nhất, nhưng cũng là người chứng kiến điều kinh khủng nhất. Lúc chúng bạn đã sợ bỏ ra cổng hết, bác tót mới từ từ đi ra ngoài, bỗng nhiên gió thổi lay rặng bạch đàn xào xạc, từ trong góc tường có bóng người ục ịch, đen sì sì bước lại gần chỗ bác đứng, bác sợ quá chạy cầm đầu cắm cổ ra cổng, mấy người bạn vẫn còn chờ ở đó, cả đám kéo nhau về nhà sạch. Bác và ba người bạn nhìn lại khu đất lần cuối, ngay lập tức cả hai há mồm kinh hãi, trên ngọn bạch

đàn là một bà tóc trắng tinh, xoa dài xuống tận gốc, đứng trên đó khóc rưng rức, tiếng khóc ai oán vang vọng bốn phía, ở trên bờ tường đá, một người to béo nặng nề đang lắc lư đi trên mép tường thẳng về chỗ mấy người, cười khanh khách ghê rợn.

Nghe nó kể đến đây, cả đám im bật, bỗng nhiên trong bìa rừng xa xa vọng lại tiếng cười khanh khách vang hòa trong gió, xen lẫn tiếng khóc náo nức, ỉ ôi kéo dài, gió thổi càng lúc càng mạnh, đồng lửa bị thổi tạt bập bùng tường tắt. Cả lớp gào ầm lên, kéo nhau trốn sạch vào trong lán, riêng có ba thằng tôi, thằng Minh, thầy chủ nhiệm là vẫn ngồi lại. Con An cứng chân không chạy được, ôm chặt lấy tôi, khóc òa lên sợ hãi:

- Á á á! Hưng ơi! Ma! Ma về đây. Ông Thịnh ở gần đây nên đến giết mình đây Hưng ơi! Hức hức hức!

Tôi thấy gió thổi thế cũng hoảng lắm, biết là thằng Việt bày trò nhưng vẫn thấy sợ, lạnh toát sống lưng. Chợt nhận ra tay mình chạm phải cái gì mềm mềm, âm ẩm, tôi mới nhìn lại. Con An sợ quá nên giữ rịt lấy tay tôi, ghì vào ngực nó lúc nào không hay. Tôi nóng bừng tai, cố rút tay lại mà không được, mới nói:

- An ơi! Tay!

Nó nín khóc, nhìn xuống, thấy tay tôi thế thì nó giãy ra, đánh bùm bụp vào người tôi xong giận dữ, chẳng nói chẳng rằng, ngừng nguầy bỏ vào trong lán. Ô hay nhỉ? Thế chẳng lẽ mọi lỗi là do tao à? Mày cũng có phần chứ An, tự nhiên lại giận mình, đúng là đồ con gái.

Con An giận dữ bỏ vào lán, tôi vội đứng dậy đuổi theo, thằng Việt ngồi sau cười hô hố, kêu:

- Thôi anh với Thiên Bồng nguyên soái về trông xưởng đây, chú cứ ở lại mà nghịch nhè, mai các anh lại lên quây nữa!

Tôi gẩy chân vào móng nó, xua xùy xùy:

- Cút, phần, xéo, biến! À mà mai mấy giờ mày lên?

- Chắc tầm 9-10h gì đấy, mai bọn tao đến học thể dục xong mới về!

- Ồ. Thế bọn mày lượn đi cho nước nó trong!

Thằng Dũng với thằng Việt chạy xuống chỗ xe chờ, trước khi xuống, bọn nó còn quay lại, mặt nhăn nhó trêu tôi, thằng Việt thì véo vào sườn thằng Dũng, bắt chước giọng tôi:

- Ôi giộ ôi, sợ quá cơ!

Con lợn cốt đột cũng hòa theo, nhại giọng eo éo:

- Sợ quá! Sợ quá! Cầu này, sờ này. Ôi đau thía! Hí hí hí!

Mặc kệ bọn nó làm trò, tôi hốt hải chạy vào lán tìm con An. Nhác thấy bóng tôi, nó vùng vằng đứng dậy, bước ra ngoài đi thẳng. Tôi hốt hải đuổi theo, chạy qua cửa, thằng Hoàng ném tôi cái đèn pin, cười bảo:

- Cầm theo này! Mà mày làm gì để chị An hấu chị giận thế?

Tôi chẳng buồn đáp, vội vàng chạy đuổi theo con An. Con này liều thật, đang đêm đen kịt thế này mà cứ phăm phăm bước không cần biết mình đang tiến vào rừng. Tôi gọi:

- An ơi! An! Đứng lại tao nói cái này!

Nó quay lại, trông thấy tôi thì càng đi nhanh, rồi chạy thẳng theo con đường đất, không quan tâm đang đi đâu nữa. Tôi cũng chạy nhanh, cố bắt kịp nó. Người gì mà chạy nhanh thế không biết? Đuổi mãi, tôi cũng chạy lên sát nút nó, lúc đó, hai đứa đã chạy tuốt vào gần cái ao của thôn rồi. Bỗng dưng, con An vấp ngã lăn ra. Tôi hốt hoảng chạy tới cạnh nó, hỏi:

- Sao thế? Ngã có đau không? Tự dưng lại chạy vào đây làm cái gì không biết!

Nó cố sức đứng dậy mà không được, hình như bị sái chân rồi, tôi hỏi riết:

- Đưa chân đây tao xem nào! Có đứng dậy nổi đâu mà cứ cố!

Con An, rụt chân lại không cho tôi chạm vào, nó quát:

- Không cần!

Quát mà mặt nhăn nhó cổ nén đau, càng nhìn tôi càng thương. Tôi lấy tay túm vào bắp chân nó, kéo ra, soi đèn pin vào chỗ mắt cá chân. Con An cố sức co lại không được, bèn lấy tay cạy tay tôi ra. Tôi cứ nhất quyết không buông, cố căng mắt ra xem vết thương làm sao. Kiểu này là bị trẹo rồi chứ còn sái gì nữa, thế mà còn cứng đầu không chịu nhìn xem sao. Tôi lấy trong túi áo khoác ra lọ dầu Trường Sơn, xức vào chỗ bị trẹo, con An bị chạm vào chỗ trẹo chân thì kêu ầm lên, thét:

- Đã bảo không cần mà!

Tôi rít rít xin lỗi, năn nỉ đủ kiểu, mãi rồi nó mới nguôi nguôi chút, tự dưng lại khóc òa lên, meo meo:

- Mày toàn bắt nạt tao thôi!

Tôi dỗ dành:

- Tao xin lỗi rồi mà! Cứ mít ướt thế, lên tao công về!

Nó cứ dửng dăng không chịu lên, mãi tới khi tôi dọa “Ban đêm chỗ này có ma đấy, mày không nghe vừa nãy có gì à?”, nó mới rúm lại, chịu để tôi công về. Tay bám lấy cổ tôi, nó vẫn cứ nắc nhen, vừa công nó, tôi phải vừa nhẹ nhàng dỗ dành, hứa dẫn nó đi chơi, nấu ăn cho,... hệt như dỗ trẻ con vậy. Cảm giác công một đứa con gái sau lưng thật là đặc biệt, ngượng đỏ cả tai, nhưng vẫn thấy thích. Nhìn thấy hai cổ tay trắng muốt ôm vòng qua cổ mình, nín nhe sợ làm mình đau, đầu con An tựa vào vai tôi, thở nhẹ nhẹ, hơi thở ấm nóng, ngại ngừng phả vào sau gáy tôi. Đường đất ở đó lồi lõm, bấp bênh lắm, ban đêm đi lại càng sợ, ánh đèn yếu ớt chỉ đủ soi một khoảng nhỏ vừa đủ trước mắt. Mỗi bước chân, tôi cố bước thật vững chãi, chỉ sợ mình hụt bước làm xóc, chân con An lại đau. Con An ngồi ngoan ngoãn, lúc sau nó hết nắc, hồi nhỏ nhỏ:

- Hưng ơi!

Tôi mỉm cười đáp:

- Sao?

Nó lí nhí:

- Mày mệt chưa? Để tao xuống!

Đúng là cứng đầu mà, chân căng như thế còn ngại cái gì nữa không biết? Tôi cương quyết:

- Ngồi yên đi, chân mày có đi nổi đâu mà đi! Tao còn khỏe chán!

Nó im im, không nói gì nữa. Tôi cũng im lặng, công nó về tận trại lớp. Thấy hai đứa về, cả lớp kéo ủa ra, mấy đứa con gái thì đỡ con An, dìu nó vào trong, mấy đứa khác thì xúm xít hỏi tôi, thầy chủ nhiệm cũng hỏi, thấy tôi ấp úng mãi, nó đỡ lời:

- Lúc nãy nghe truyện ma xong, em sợ quá nên đi lung tung, rồi bị ngã, may có bạn Hưng tìm được em ạ!

Thầy gạt đầu, cho hai đứa chạy sang khu lán y tế, gọi bác sĩ sang nắn lại khớp chân cho con An. Công việc cũng đơn giản, nắn xong, dán cao rồi bác sĩ bảo đừng cử động chân nhiều, tránh làm trặc lần nữa. Lớp xôn xao một lúc rồi thôi, ổn định lại. Thầy Hoàng với thầy Tùng vác ra mười mấy tấm nệm mút kiểu ghép hình, ghép lại thành nền lán, quét dọn cẩn thận xong phân dây trai gái ra ngủ riêng, ở giữa chằng sợi dây dù làm rào chắn. Trước khi ngủ, chúng nó còn rúc rích, lao xao mãi, gần nửa tiếng sau mới yên ắng, chắc cả lớp ngủ hết rồi. Tôi trần trọc mãi, ngó sang dây chỗ con An nằm, lơ mơ thấy hình như nó đã ngủ rồi, nằm co tròn người như con cún con. Khẽ mỉm cười, tôi lại ngược mắt nhìn lên trần, vẫn vợ suy nghĩ. Chợt bên cạnh có tiếng thì thào, là thầy Minh:

- Hôm nay làm cái gì mà nó dỗi mày thế?

Tôi cố nén tiếng thở dài, đáp:

- Lúc kể truyện ma đó, nó sợ quá, tao dọa thêm nên nó dỗi, bỏ đi. Tao mới đuổi theo, nó chạy nên ngã sái chân, tao công nó về.

Thằng Minh xì dài, kêu:

- Chú khờ vãi đạn ra Hưng ạ! Thôi bỏ đi ngủ đây, mày nằm tự kỉ tiếp đi con ạ!

Nói đoạn, nó quay lưng vào trong nằm, ngo nguây lúc xong ngủ khi, ngáy như kéo bể. Tôi cố ngủ lại gặp phải tiếng ngáy của nó, bèn trườn cái gối bịt tai lại, nằm thiu thiu lúc xong ngủ luôn.

Sáng hôm sau, tôi dậy từ sớm, rón rén bước qua đám cùng lớp đang nằm ngủ la liệt. Bước ra ngoài cửa lán, tôi đi vòng vòng xung quanh, hít thở không khí trong lành của buổi sớm. Nhác thấy mấy cây tre vút lẫn lóc, tôi lựa lấy một cây, phạt bớt đoạn đầu đi cho cầm vừa tay. Trong đầu lăm nhăm lại các câu khẩu quyết, động tác của bài Thái Sơn Côn, vừa đọc thầm khẩu quyết Hán Việt, vừa tập lại thế côn. Kết thúc bài tổ, tôi chợt nghe sau lưng có tiếng vỗ tay rào rào, hú ầm ỉ. Hóa ra trong lúc tôi mải mê tập côn, bọn cùng lớp đã dậy từ bao giờ, nghe tiếng rít gió nên chúng nó mới ngó ra xem. Con An ở trong lớp ló nhìn ra, cười toe toét, thấy tôi nhìn, nó lại rụt vào, trốn sau lưng con Phương Anh. Thằng Hoàng chạy ra vỗ vai tôi, kêu:

- Rõ ràng là biết võ nhé, giỏi thế mà cứ giấu nghề. Bao giờ chỉ anh em vài chiêu dê mày!

Tôi cười, bảo:

- Để tý nữa thằng Dũng đến thì nó chỉ cho cận kê. Thằng đấy bẩm sinh để luyện võ rồi, môn nào nó cũng học, tặng người to như mày thì học cầm nã thủ giống nó đi.

Mấy đứa khác cũng xúm vào nài nỉ, nhờ tôi xin hộ cho học thằng Dũng. Tôi gật đầu tất, phen này thằng cốt đột tha hồ mệ. Sáng hôm đó, bọn tôi ăn sáng bánh mì pate, xong rồi đứa nào đứa nấy tản mát qua trại khác chơi hoặc đi dạo quanh quần chồ gần bìa rừng, chẳng có đứa nào dám đi sâu vào trong cả. Bọn con gái có mấy đứa ở lại chơi với con An, một lúc sau thấy con An nói gì đấy, chúng nó đi ra ngoài hết cả, còn gọi với lại: “Có chắc là ở đấy được không, thôi tý bọn tao đem cho cái gì về chơi nhé!”, con An vẫy vẫy tay, mỉm cười chào.

Lúc chúng nó đi khuất, tôi nhìn vào thấy con An mặt buồn xo, ngồi tiu nghỉu trong lán, lấy truyện ra đọc. Tôi cũng chẳng buồn đi chơi, mò vào trong, ngồi xuống bên cạnh nó, cười cầu tài. Con An nhìn tôi, ngơ ngác hỏi:

- Mày bị hâm hả Hưng?

Thấy tôi vẫn nhẩn nhở, nó phì cười, đập quyển truyện vào mặt tôi, xong trườn cái chăn lên đầu. Tôi xoáy vào đầu nó, để nó kêu oái oái, chui ra ngoài mới thôi. Con An nhìn tôi, đỏ bừng mặt trông đáng yêu lắm, hai má bụ bụ cứ hồng lên. Tôi bẹo má nó, cười:

- Đi chơi không?

- Quê thì đi trồng cây chuối mà đi à?

- Tao công mày đi!

- Thôi! Mày nhìn cao hơn Tây, gầy hơn Ta, công sao nổi!

- Hay mày sợ mày béo quá nên nặng?

Con An tức khí, vênh cái mặt lên, lúc lắc đầu, bướng bỉnh:

- Có mày béo thì có! Tao là người đẹp dáng chuẩn đấy!

Tôi mỉm cười, lăm bằm:

- Ồ An hấu!

Nói bé thế mà nó cũng nghe được, quắc mắt hỏi tôi:

- Con lợn Hưng! Mày bảo sao cơ?

Biết mình nói hớ, tôi ấp úng:

-Ồ...ờ...ừm....thì....thì....!

Nó nghênh cái đầu, ngô nghê cắt nghĩa chữ “An hấu”, lúc sau, hình như nó hiểu chữ “hấu” là gì rồi. Mặt con An đỏ ửng, thét lên:

- Á á á! Tao biết rồi. Thằng biến thái, đồ bệnh hoạn, con lợn đồi trụy! Đến cả tao mà mày cũng...!

Xong mặt nó lại mếu mếu mếu, rồi sụt sịt. Tôi hốt hoảng, lấy phong kẹo chocolate trong balo ra dỗ nó:

- Ấy ấy ấy! Đừng có khóc! Tao đùa thôi mà, thôi ăn socola cho ngọt giọng nhé!

Vừa dỗ, tôi vừa bóc sẵn phong kẹo ra, dử dử trước mặt nó. Con An mặt vẫn hờn dỗi, giật lấy thanh chocolate, đưa lên miệng cắn miếng, nuốt hết, nó lại òa lên:

- Tao biết mà! Mày để tao què chân, xong giờ mày không đi đâu mà ở đây trên tao chứ gì! Mày toàn bắt nạt tao, tao....tao...hít le mày!

Nó giơ ngón tay út với ngón nhẫn ra trước mặt tôi, khóc tu tu. Rồi nó cắn thêm miếng chocolate, xong lại mè nheo một câu, cứ kể tội tôi xong một câu nó lại cắn một miếng, trông ngộ thật, lớp 10 gì mà như em bé, vừa khóc vừa ăn. Tôi mỉm cười, lấy tay vuốt nhẹ hai hàng nước mắt trên má nó, vỗ về:

- Thôi mà! Lỡ lời có tý, làm gì mà giận dai thế. Giận nhiều mau già đấy!

Lúc sau nó mới nín khóc, lấy cái bình nước Đền đom đóm, vừa sụt sịt vừa ngậm miệng vào ống hút, hút nước mơ trắng miệng. Tôi sẵn lại gần hỏi:

- Thế có đi chơi không?

Nó gật gật đầu, mắt vẫn ngẩn lẹ. Tôi lại gần, bế thốc nó lên, nó còn chưa hết ngỡ ngàng thì tôi đã đặt nó ra ngoài lán rồi. Đặt nó ngồi lên ghế, tôi với tay lấy đôi giày thỏ của nó, giúp nó xỏ vào chân. Đến chân trái bị tẹo thì tôi không dám ấn giày mạnh, tháo hết dây giày ra, ướm chân con An vào rồi mới xâu lại dây giày. Con An ngồi trên, ngưỡng quá quay mặt nhìn đi chỗ khác, nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc qua nhìn lên tôi buộc dây giày cho nó. Đang lúi húi thắt dây giày, tự nhiên sau lưng tôi có tiếng loảng xoảng. Tôi giật mình ngưng tay, nhìn ra sau. Thằng Vĩnh A2 đá cái xô lăn ra đất, xung quanh nó là mấy thằng đứng lơ lơ, nhìn hai đứa tôi chằm chằm. Tôi đứng dậy, hất hàm hỏi:

- Chúng mày muốn gì?

Thằng Vĩnh nhếch mép cười:

- Hôm nay đất lạ, mày không có bọn sân vô đầu. Đéo có chó cạy gần nhà được nữa!

Tôi cười khinh khỉnh, hỏi xoáy:

- Thế hôm trước vẫn chưa thăm đờn hả?

Thằng Vĩnh bị gọi lại nổi nhục lần nọ, sôi tiết gào lên:

- Chúng mày đâu! Trả thù cho thằng Trung!

Một đám 7 thằng ồ lên, tôi liền giật lùi ra sau tránh bị bao vây, đứng ngay bên cạnh con An để tiện bề bảo vệ nó. Con An nhào người ra, với lấy cây côn tre sáng nay đưa cho tôi, tay nó thì cầm một đoạn ngắn hơn. Cầm được cây côn trong tay, tôi mừng thầm:

- Phen này thì chúng mày nát thịt với bổ!

Hai thằng bên nó lao lên trước, tôi thần nhiên chìa mũi côn ra, chọc liên bụng mỗi thằng ba phát. Bị thúc mạnh vào bụng, hai thằng thở không ra hơi nữa, tiếng hít thở cổ nghe như vừa bị hoạn. Ba thằng khác lao vào, tôi điểm mũi côn vào vai, đùi, cổ tay, ống đồng, thuận chỗ nào là gõ cho phát vào chỗ đó, ba thằng liền rụt lại. Đang hăng máu đánh, tôi tiến lên trước, đánh thế loạn đả, vung côn đập vù vù, cứ chốc lại nghe tiếng tre đập vào da thịt “Cạch! Cộp!”, tiếng kêu ai ái của bọn A2. Nhưng vì quá mải mê đánh mà tôi không nhận ra là chúng nó kéo thêm ngày một đông, ít cũng phải gần hai chục thằng. Tôi dần dần bị quây vào giữa, cứ lần lượt chúng nó vào đánh, đánh xong lại rút ra ngoài nghỉ, thằng khác vào thay. Sức nhớ ra còn con An, tôi vội quay đầu lại thì lối đã bị chặn. Đành chừng nửa tiếng thì tôi thấy thấm mệt rõ ràng, hai vai, tay, hông mỗi rã rời mà vẫn cố đánh, lại thêm này giờ đánh đờn nữa, may mà chỉ là đờn đánh với vào nên lực giảm đi nhiều, tuy vậy mà đau phết, tôi cố nhịn đau trụ lại. Lùi dần về tới chỗ con An, tôi chỉ

hi vọng đánh cầm chừng bảo vệ nó được, chờ bọn lớp về. Chợt sau lưng tôi có tiếng con An kêu thét lên, tôi hoảng hồn nhìn ra chỗ nó. Không biết thằng nào giật cây tre trên tay nó để vụt tôi, giằng co thể là con An ngã nhào ra, đè lên chỗ chân bị treo, đau đến mức nó phát khóc.

Trông thấy con An bị xô, tôi sôi máu, gào lên, không còn biết nương tay là gì nữa, gặp thằng nào cũng bổ mạnh côn vào những chỗ hiểm yếu. Thoáng thấy thằng nào để lộ đỉnh đầu hay thái dương, mang tai, ức, hầu là tôi dồn sức bổ vào. Chúng nó sợ quá phải lấy tay che lại chỗ hiểm, bị tôi vụt bầm cả tay, chạy vội ra ngoài kêu giời kêu đất. Trông thấy có một thằng để ức sơ ho, tôi thọc mạnh mũi côn vào, thúc liên tiếp hai nhát. Thằng đỏ rú lên, vật ra đất, mặt đỏ gay, máu dồn cả lên mặt, cổ hít thở mà không được, giọng nghẹn lại. Bên nó, một thằng hét to:

- Nó giết người rồi!

Đang điên, tôi không còn quan tâm nữa, chỉ thằng mặt thằng đó, quát:

- Cái đm nhà mày! Bớ giết cả con cụ tổ nhà mày nữa chứ giết mình mày thôi à?

Thấy tôi cục lên, chửi cả tổ tông nhà nó, nó sừng cò lên, quát:

- Mày sửa lại lần nữa xem nào?

Tôi vọt lại gần nó, quơ côn vụt lừa một đòn, nó vội đưa tay chụp, nhân thế đó, tôi nắm tay đâm móc một đòn vào thẳng hàm thằng đó, giật cây côn lại, vụt quét ngang chân đốn ngã nó ra, gần giọng:

- Bớ sửa này! Mày nghe sướng chưa con?

Bọn A2 thấy tôi mất kiểm soát, đánh không còn biết nương nữa thì chùn lại, dạt dần ra. Đúng lúc đó, có một người bước lên đồi, đánh tiếng:

- Êu con chó bốn mắt, bớ trốn thể dục lên chơi với mày đây!

Là giọng thằng Dũng, thấy nó hớn hở đi lên, tướng lại to con như hộ pháp, bọn A2 biết là bạn tôi nên ghé dần, một thằng cầm kia còn đánh te tua thì không biết thằng biến dị kia còn đến mức nào nữa. Lên đến nơi, thấy tôi đang bị vây, thằng Dũng tắt nụ cười, lao như bay vào vòng trong. Tôi gọi to:

- Dũng! Giết hết bọn này cho tao!

Thằng Dũng thấy áo tôi có vết rách do bị đánh, mặt đỏ phừng phừng, gầm lên:

- Cái đm chúng mày tới số rồi!

Nó túm ngay một thằng gần nhất, vận kinh đánh thụp vào ngực thằng đó, thằng đó gục luôn tại chỗ. Bọn kia xanh mắt mèo bỏ chạy cả. Tôi quát:

- ĐM bọn chó đứng im đấy! Chạy bớ giết cả nhà mày!

Bọn A2 nghe rầm rập dừng khựng lại, duy có thằng Vĩnh đứng rồi xong lại chạy vọt mất. Thằng Dũng lừ mắt, phóng người chạy chớp nhoáng chặn đầu thằng Vĩnh, thộp tay vào hầu nó, ấn dúi ra sau. Thằng Vĩnh ngã rồi, nó còn kéo lên thêm trên đất một đoạn, thấy thằng Vĩnh còn đang thở phì phò, nó dấm cho phát vào bụng, thằng Vĩnh đau quá kêu to rồi lịm đi. Bọn lớp nó trông thấy ba thằng bị đánh nằm im thìn thít thì tưởng chết rồi, thằng nào thằng nấy mặt tái như gà cắt tiết. Tôi chạy lại phủi bụi đất bám trên người con An, hỏi:

- Đau lắm phải không? Đừng sợ, có tao đây, chúng nó không dám đụng vào mày đâu!

Con An bị đau quá, ôm chân không nói được gì nữa. Nhìn vậy, tôi lại càng cay, cổ nén lại hỏi nó:

- Thằng nào vừa đẩy mày?

Nó ngược nhìn ra một thằng đang đứng phía xa. Tôi nhìn về hướng đó, quát:

- Con mẹ thằng ôn kia lại đây bố bảo!

Nó run như cầy sấy, đứng im. Thằng Dũng lại gần nó, chửi:

- Bố mẹ mày ăn phải bả à mà để ra thằng điếc?

Nói đoạn, thằng Dũng xách tai thằng kia, lôi xềnh xệch ra chỗ tôi. Nhìn thấy nó, tôi vả đốp vào đầu, tay chỉ ra chỗ con An, hỏi:

- Nó làm gì mà mày mà mày xô nó ngã. Mất thằng cụ mày mà à mà đéo thấy nó đau chân phải ngồi đấy?

Rồi tôi quết chân quật ngã nó ra, xiên chéo cây côn vào giữa hai ống đồng nó, một chân dầm lên trên cổ chân nó, nghiêng rằng quát:

- Để bố ày đau chân thử tý nhĩ?

Vừa nói, tôi vừa uốn cây tre lại, cây tre đàn hồi chực bẫy vụn ống đồng thằng kia. Nó kêu không ra tiếng nữa, cổ lấy hơi, mắt nhìn tôi van vỉ, vừa khóc vừa xin:

- Em van anh! Em lạy anh! Anh tha cho em, em ngu em chịu, anh tha cho em!

Tôi nhếch mép cười:

- Tha dễ thế!

Nhưng tôi cũng rút cây tre ra, tiện tay giáng một giậm vào mắt cá chân nó, nghe cạch một tiếng, chắc cũng treo nốt rồi. Đột nhiên, phía xa xa có tiếng thầy hiệu trưởng, thầy chủ nhiệm gọi tôi:

- Hưng ơi! Bình tĩnh Hưng ơi! Đừng làm bậy em ơi!

Thầy chủ nhiệm chạy lên trước, sau là thầy hiệu trưởng và cô chủ nhiệm lớp A2 cùng các thầy cô khác. Trông thấy quang cảnh bãi chiến trường, bốn thằng nằm quằn quại trên đất, cơ sở bị bầm tay bầm chân, có đút trúng đòn sưng vù cả hai cổ tay. Thầy Hiệu trưởng nói tôi:

- Em quá nóng nảy! Biết là em tự vệ nhưng làm thế là quá lắm, thân thể con người chứ có phải rác rưởi gì đâu mà em đánh con nhà người ta không thương tiếc thế!

Thầy chủ nhiệm trách tôi mấy câu, xong xin cho tôi với thầy Hiệu trưởng:

- Tuổi trẻ thì nóng nảy thầy ạ! Em Hưng đang tuổi mới lớn, tâm lý bột phát, khó bề kiểm soát hành vi lúc giận dữ. Hơn nữa em cũng vì bảo vệ cho bạn cùng lớp, mong thầy suy xét đến những đóng góp của em Hưng cho nhà trường mà nường nhẹ với em Hưng.

Cố chủ nhiệm lớp A2 nhìn mấy thằng bên đó, lắc đầu nói:

- Cô quá thất vọng về các em. Học sinh lớp chọn của trường, là người con trai đường đường mà lại đi đánh nhau, lại còn cậy đông hiếp ít, đánh cả bạn nữ! Tất cả về lớp, rồi cô sẽ có hình thức kỉ luật các em, còn hình thức kỉ luật của nhà trường thế nào thì điều đó còn chờ BGH.

Tất cả từ từ giải tán, thầy Hiệu trưởng gọi cán bộ y tế đến lo ấy đứa đang nằm và mấy đứa dính đòn, buổi tham quan vẫn kéo dài đến hôm sau thì kết thúc như lịch. Sau chuyến đi tham quan về, đó là tâm điểm bàn tán của cả trường. Đi đâu người ta cũng nhìn tôi, xì xào bàn tán, có người ủng hộ bảo thằng Hưng làm thế là đúng, có người thì lắc đầu lè lưỡi, bảo thế là không được, ai lại đánh người ta đến mức độ thế. Kết quả là tôi bị treo chức ủy viên, chờ đợi bỏ phiếu lại xem sự tín nhiệm của giáo viên, học sinh và cán bộ công nhân viên nhà trường, sau đó mới xem xét hình thức kỉ luật. Rốt cục tôi vẫn thoát một cách thần kì, tỉ lệ phiếu tín nhiệm là 79%, hình thức kỉ luật quyết định là hạ hạnh kiểm xuống Trung Bình, cho thời gian 3 tháng để lập công chuộc tội bằng cách đóng góp cho thành tích chung của nhà trường qua cuộc thi học sinh giỏi và đợt thi ngoại khóa cuối năm. Bọn thằng Vĩnh bị đuổi học cả 7 thằng vì tổ chức đánh nhau. Có vài phụ huynh A2 vì xót con nên dọa đâm đơn kiện, tạo sức ép yêu cầu nhà trường đuổi học tôi. Thầy chủ nhiệm cố sức xin cho tôi giữ lại, thầy Văn cũng xin cho tôi, cô giáo dạy Địa và thầy Sủ cũng xin cho tôi. Nhưng tôi không muốn vì mình mà các thầy cô phải phiền lòng, nửa đêm trước ngày mở hội đồng kỉ luật 3 ngày, tôi gọi điện cho thằng Việt, kể về nỗi băn khoăn của mình. Nó cười vang, đáp:

- Cứ vô tư! Ăn no ngủ kĩ, tao tự khắc có cách ày êm đẹp, cuối năm mày cố lên hạnh kiểm Khá là cầm chắc học sinh Tiên tiến, xoắn cái giẻ!

Tôi lo lắng lắm nhưng vẫn cố bình tâm, tin rằng thằng Việt sẽ có cách, dù tôi chẳng viết nó dùng cách gì để giúp tôi. Vài ngày sau, mở hội đồng kỉ luật với tôi, phụ huynh của tất cả các nhà đồng loạt rút đơn khiếu nại nhà trường, lúc ra khỏi phòng hội đồng, một phụ huynh giữ tôi lại, nói xoa dịu:

- Thôi cháu ạ! Con dại cái mang, thằng nhà cô sai thì để cô chú về dạy nó. Có gì thì cháu bỏ qua cháu nhé! Cháu cũng...cũng...bảo họ thôi đi....hai đứa con gái bé nhà cô với cô sợ lắm rồi!

Tôi ngơ ngác không hiểu bà kia nói gì, trong lòng thầm nghĩ:

- Có lẽ nào thằng Việt giở trò gì để giúp mình?

Sau này, thằng Việt còn là quân sư nơi màn che ngàn dặm của tôi, cùng con An ngay bên cạnh, là trợ thủ đắc lực cho tôi trong việc trừ tận gốc mọi rắc rối xảy đến trong năm lớp 10 đầy biến động của tôi.

31. Chương 31

Chuyện kể luật tạm êm xuôi, trong trường, những xì xào về tôi cũng lắng dần. Mấy bữa nay chân con An vẫn chưa khỏi, bác sĩ phải nắn xương, bắt hạn chề động chạm đến chân, nếu không sợ thành tật cả đời. Hai ngày đầu, con An ở lý nhà không dám đi đâu, tôi sang thăm nó, hỏi:

- Làm sao mà lại nghỉ?

Mặt nó xụ ra, than:

- Ừ ừ không đi học đâu. Nhỡ thành thọt thì làm sao, nhìn xấu lắm.

Con này đúng là quý trọng sắc đẹp hơn cả tính mạng, cơ mà ngẫm cũng đúng, xinh xắn như nó mà không quý trọng thì uổng thật, là mình chắc mình suốt ngày ngẫm vuốt với quần áo mất. Động viên nó đi học mãi, nó cứ dửng dăng nửa muốn nửa không. Cuối cùng, tôi quả quyết:

- Mai tao sang đón mày đi học!

- Nhưng mà đi kiểu gì?

- Mai đi sớm hơn thường lệ, cứ chuẩn bị đi, tự khắc có cách đưa mày lên lớp!

Nó không cãi được nữa, gật gật đầu đồng ý. Sáng hôm sau, tôi sang nhà nó sớm, ông anh trai dìu nó đi xuống nhà, lúc lên xe, mẹ nó còn dặn đi dặn lại tôi là đi cẩn thận, lo cho nó giùm bác. Đợi lúc con An ngồi yên vị, tôi mới chậm chậm đạp xe đến trường, trên đường đi tôi cố đi thật chậm, tránh những chỗ xóc, qua chỗ gờ giảm tốc thì tôi xuống xe dắt qua rồi mới lên đi tiếp. Đến trường, gửi xe xong, con An hỏi:

- Thế bây giờ làm thế nào lên lớp, lớp mình học tận tầng 4 đấy?

Tôi ghé lưng lại cạnh nó, ngập ngừng:

- Tao công mày lên!

Nó bối rối, mặt đỏ bừng nhìn tôi, lí nhí:

- Thôi! Ngại lắm! Mà cao thế, công tao lên xong mày cũng chết mệt!

- Thế đến trường rồi mày định về à?

- Ồ nhưng mà....!!!

- Nhưng nhị cái gì! Lên tao công cho nhanh, đang sớm chưa có ma nào đến đâu mà ngại.

- Nhưng mà ngại lắm ý!

Tôi mặc kệ, ghé lưng vào sát nó, giục mãi nó mới chịu để tôi công lên. Leo lên đến tầng 3 thì mỏi rã chân, hai cái cặp với một con gấu lười sau lưng, tôi thở phì phò, bước nặng trĩu. Con An lo lắng hỏi:

- Thôi mày để tao xuống đi! Tao tự đi được!

Tôi gất:

- Đi là đi thế nào! Ngồi yên đấy, còn 1 tầng nữa thôi.

Nó ngoan ngoãn không nói gì nữa, tay vòng hờ qua cổ tôi, ngả đầu lên vai. Lúc đi qua cửa lớp, nhìn qua bóng kính, tôi thấy nó đang lim dim mắt, nhoẻn miệng cười. Tôi mỉm cười:

- Con ỉn khốn kiếp! Tao sắp chết này, vui lắm ý mà toe với toét!

Vác được nó về chỗ, tôi nhẹ nhàng đặt nó xuống ghế. Xong tôi ra bàn sau nằm bò ra nghỉ, hai chân với vai mỗi tưởng gãy rời. Tranh thủ chớp mắt tít, còn gần nửa tiếng nữa mới trống vào lớp. Vừa thiu thiu được lúc, bỗng nhiên, tôi có cảm giác cái gì mềm mềm, mượt như những khe chạm lên mặt mình, mùi hương con gái quen thuộc phảng phất. Mở mắt ra nhìn thì thấy con An đang nghiêng nghiêng đầu chăm chú nhìn mình, tay cầm cái khăn thấm mồ hôi trên trán tôi. Tôi ngược lên, nhìn sâu vào mắt nó, nó tròn xoe mắt nhìn tôi. Rồi nó chợt bối rồi, bèn lén tránh ánh mắt tôi rồi rút tay lại, quay lên trên ngồi. Thẩn thờ, đờ mắt một lúc, tôi nén tiếng thở dài, nhắm mắt ngủ lại. Trống vào tiết, bọn lớp tôi mới ùn ùn kéo lên, nói chuyện rào rào như tổ ong vỡ. Tôi uể oải ngồi dậy, chờ trống vào tiết. Hôm nay đương đầu với 2 tiết Toán, 1 tiết Lý, buổi sáng sẽ dài lắm đây.

Học tiết Lý, thằng Minh ngồi gật gù, ngủ chảy cả nước dãi ra vở, thằng Quang ngồi cạnh thấy thế liền gạt đổ tay chống cằm của nó, mặt thằng Minh úp xuống bãi enzym nó vừa tiết ra. Thằng Minh giật mình tỉnh ngủ, gằm lên:

- Con chó nào....

Được nửa câu thì nó im bật, nhận ra đang trong tiết học. Thế là đồng chí cán sự Toán được ngồi vào sổ ghi đầu bài, khuyến mãi ra ngoài hành lang đứng cho tỉnh ngủ. Ngay sau đó, thằng Quang cũng bị ra ngoài đứng cùng vì tội ngồi không chú ý học, còn thừa thời gian để soi mói người khác. Nghe tên thằng Quang cũng bị dính phốt, thằng Minh vịn song cửa nhòm vào, vuốt cằm cười:

- Y hỷ hỷ hỷ hỷ! Ô hó hó hó hó!

Thôi thế là oan gia ngõ hẻm rồi, cầu mong những điều tốt lành cho Quang ngơ.

Sang tiết Sử, chủ quan môn thể mạnh với đã chuẩn bị kĩ bài nên tôi ngồi chỉ có chép bài với nghịch chỏm tóc con An. Đang cuộn cuộn cái bút vào túm tóc lơ thơ trên cái chỏm thì tôi giật bắn người nghe cô Sử gọi tên. Bọn xung quanh nhắc:

- Trả lời cho cô biết nguyên nhân sự nảy sinh chủ nghĩa tư bản ở Tây Âu.

Tôi tuân liền một tràng:

- Em thưa cô, nguyên nhân là do những cuộc phát kiến địa lý làm nền kinh tế phát triển nhanh chóng, kéo theo đó là nhu cầu về nhân công, mà nguồn nhân công chính là những nông dân mất đất, thợ thủ công, nô lệ.

Nghe tiếng cười rúc rích khắp lớp, tôi vội ngừng tụng, xem vì cái gì mà chúng nó cười, hay là mặt mình có nhọ? Cô Sử cổ nhện cười, bảo:

- Tôi bảo anh ghi chép bài đến đâu rồi mà nghịch tóc chị An, chứ ai hỏi bài đâu mà anh tuân như nước máy thế. Hồn treo ngược cành cây rồi!

Con Thy lồn lên chêm vào:

- Treo ngược búi tóc mà cô!

Cả lớp cười ồ như muốn vỡ tung ra, tôi ngược chín cả mặt, con An tai đổ bưng, cúi gằm mặt xuống, tay đan vào nhau. Suốt cả buổi chúng nó cứ trêu mãi, ra chơi còn xúm vào ghép này ghép nọ, rồi chia hai họ nhà trai nhà gái. Đến khổ với lũ quỷ sứ này.

Cuối giờ, đợi cả trường về gần hết tôi lại công con An xuống, đeo nó về. Liên sau đó, ngày nào cũng đến sớm công nó lên rồi ỏ lại muộn công nó xuống. Chẳng biết từ lúc nào mà tôi lại thấy thích cái cảm giác công con An trên lưng, thấy mình có ai đó ở sau che chắn, cảm giác được là chỗ dựa ột đứa con gái, quen thuộc cái hơi thở nóng ấm, ngược ngập phả vào sau gáy. Rồi mỗi khi đeo nó về, nó sẽ ôm nhẹ vào eo tôi, ngả đầu tựa vào lưng tôi thật yên tâm. Sau hai tuần, một hôm đi học về, đến trước cổng nhà con An, nó tự dưng nhảy xuống trước, tôi hoảng hồn vội quay ra sau định đỡ, nào ngờ nó đang nhảy tưng tưng như thỏ, nhìn tôi cười. Tôi nổi quạu hỏi:

- Êu! Chân mày khỏi rồi còn bắt tao công, bóc lột sức lao động hả?

Nó ton ton chạy ra phía tôi, mặt bụ ra làm bộ đáng thương. Tôi cố giả vờ giận, quay mặt đi. Con An giật giật tay áo tôi, không nhéo:

- Đi mà! Đừng giận mà! Tao mới khỏi có 3 ngày thôi!

Tôi sững sốt:

- 3 ngày hả?

Nó cười hì hì, ôm chầm lấy tôi. Tôi ngỡ ngàng chưa kịp phản ứng gì thì nó nói một tràng:

- Nhưng mà tao thích để mày công tao lắm. Hưng ngố mà tốt thế, hì hì!

Xong nó buông tôi ra, bất ngờ véo mũi tôi cái xong bỏ nhảy chân sáo lĩnh mất. Tôi thì ngẩn ngơ nhìn nó đang nghênh nghênh cái chỏm tóc củ hành, mở khóa chạy tót vào nhà. Giây phút đó, tôi cảm nhận rõ ràng tim mình đang đập sai nhịp thật rồi.

Mấy hôm sau, tạm gác chuyện đánh trả bọn thằng Vĩ lại, tôi cố tìm sự bình tâm, quyết định đi chơi cùng với con An một buổi. Chỉ khi có tri kỷ bên cạnh, tôi mới thấy bình tĩnh lại được, chỉ cần nhìn nó chỉ tro hàng quà bánh, ngồi ngắm nó tham lam ăn như con chuột lang hay nhìn thấy vẻ mặt ngơ nghe của nó mỗi khi ngấm ngấm xem tôi vừa trêu nó cái gì, chỉ cần vậy thôi là đủ.

32. Chương 32

Từ tối hôm thứ sáu tôi đã sang nhà con An, xin với bố mẹ nó trước để cho đi dã ngoại cùng tôi. Cũng hay là hai bác vốn quý tôi như con trong nhà, lại được thêm ông anh trai nó nói giúp nữa nên hai bác tin tưởng để tôi dẫn nó đi chơi. Bác trai nói:

- Hưng ạ! Con An nhà bác nhìn thế thôi chứ nó tở lắm, ngần này tuổi rồi mà ngây ngô như trẻ con vậy. Nhưng trong đám bạn ít ỏi của nó thì bác thấy cháu là đứa suy nghĩ trước tuổi, làm gì cũng cẩn thận nên bác tin tưởng, giao nó cho cháu bảo vệ. Bác nghĩ bác nói gì cháu cũng hiểu quá rõ, không cần dài dòng nữa! Vậy nhé! Hai đứa đi chơi thì đi đường cẩn thận, chỗ ao hồ thì đừng nghịch ngợm, thấy ở đâu có xô xát thì tránh đi,...

Tôi gật đầu, đáp:

- Dạ vâng ạ!

Chuyện xin phép xong xuôi, lựa ngày chủ nhật là ổn nhất, đi chơi một buổi, chiều thì về. Lần này thử đi xa chút xem sao, tránh khỏi những ồn ào, thị phi nơi phố thị này. Trước khi xin phép, tôi đã chọn địa điểm là một am nhỏ nằm khiêm tốn ở ngoại thành Hà Nội, đôi lúc, người ta tìm đến những nơi tâm linh, hi vọng đặt niềm tin vào một điều huyền bí nào đó hơn là đặt niềm tin ở cái chốn vàng thau lẫn lộn. Con An là đứa duy tâm, nó thích đi đền chùa một cách kì lạ, chọn chỗ này chắc nó sẽ thích.

Về nhà, nắn nỉ gầy lưỡi, bố tôi mới chịu cho tôi đi xe máy, lựa chọn trong 3 cái, tôi đi Dream Thái cho lành, vừa khỏe, vừa đỡ gây sự chú ý, đến nơi thanh tịnh như thế không nên làm gì màu mè, hào nhoáng quá. Tối hôm trước khi đi, tôi làm sẵn đồ ăn, làm coi như tạm tạm để sau khi lễ am xong thì ra chỗ cánh đồng lẩn trước con An chỉ cho tôi. Lên phòng sắp xếp ba lô, tôi đắn đo suy nghĩ mãi rồi cũng bỏ cây côn gấp vào trong, từ sau đợt đi tham quan về, tôi lén đặt làm một cây Tề mi côn chia làm 3 đoạn rồi có thể ghép lại với nhau, ngày mai đem theo phòng thân cũng tốt, chỗ đồng không mông quạnh vốn lắm chuyện, có vũ khí sở trường trong tay, chí ít tôi có thể bảo vệ nó an toàn. Từ 10h tối tôi đã leo lên giường đắp chăn ngủ kĩ, cố ngủ chút không mai đi chơi về mệt mỏi lại ốm ra đấy.

Sáng hôm sau, tôi dắt xe ra khỏi nhà từ 6h, sáng bên nhà con An đón nó đi. Tự nhiên hôm nay lại ăn mặc giản dị thế, đúng là đi chùa có khác, không giống con vẹt sặc sỡ hay ngồi sau xe mình mọi khi. Đi chừng nửa tiếng thì đến cái am nhỏ, tôi gửi xe ở một nhà dân cách đó 1km rồi hai đứa mua vàng hương, thanh bông hoa quả, đi bộ vào am. Nhìn kiến trúc thì thấy hình như am này được xây lâu lắm rồi, hàng tường đá rêu phong nhằng nhịt vết vết than, mái ngói đỏ ảm, nham nham vết rêu xanh. Trong am có một cái sân nho nhỏ, một khu vườn cũng nhỏ, trồng vài luống rau với mấy cây chanh còi cọc, trước cửa điện thờ là một đỉnh hương lớn kiểu nhà Nguyễn. Tôi và con An thấp hương, cúi đầu thành kính, khấn lâm râm. Tôi chỉ ước sao

cuộc sống cứ yên bình mãi, sáng tôi đi học, chiều chơi lông bông đầu đó, tối ngồi quây quần bên mâm cơm gia đình, bố mẹ hỏi chuyện học hành, thỉnh thoảng đi chơi xa với An thế này, được nhìn nó cười rạng rỡ, nghe giọng hát trong vắt, thuần khiết của nó, vậy là quá tốt rồi. Khẩn xong, tôi hé mắt nhìn sang con An, thấy nó vẫn chấp tay, mắt lim dim nhắm lại hi vọng lời ước thành hiện thực. Bất giác, tôi lại liên tưởng tới hình ảnh con thỏ ngồi già thuốc trên cung trăng trong cổ tích Nhật Bản. Hai đứa thấp hương xong, tự nhiên tiếng gõ mõ đều đều ngưng lại, một giọng nói hiền từ cất lên:

- Thí chủ đã tới tận chốn này tìm Phật. Có làm sao lại đi ngay, có gì xin hãy vào đây, lâu rồi am cũng chưa có ai đến viếng thăm.

Tôi và con An rụt rè bước vào, lấp ló ở bậc tam cấp. Một chú tiểu chừng 6- 7 tuổi, cười hì hì, khoe hai cái răng cửa đang thay, đưa tay vào trong, lễ phép:

- Thầy mời hai thí chủ vào ạ!

Khép nép bước vào trong, hiện lên trước mắt tôi là một ông cụ da mồi, râu tóc bạc phơ, mỉm cười độ lượng nhìn hai đứa. Cụ đưa tay mời bọn tôi ngồi, chú tiểu vào châm trà. Tôi e dè chào cụ:

- Con chào thầy ạ!

Con An cũng lí nhí chào theo. Ông cụ bật cười, rót trà cho hai đứa, miệng hỏi:

- Hai vị thí chủ đến am này tức là giữa ta và hai người đã có duyên từ trước. Vậy chẳng hay duyên gì dẫn hai con đến?

Tôi đáp:

- Hôm nọ con đi qua, thấy am thanh tịnh nên dẫn bạn con tới thấp hương, lễ Phật.

- Nhưng trên đường tới đây, có vô số chùa lớn, khách ra vào nườm nượp. Sao con không chọn những nơi đó?

Tôi ngẫm nghĩ hồi lâu, đáp:

- Theo con thì Phật ở đâu cũng là Phật, có lòng thành thì tượng đất cũng là thánh. Còn những nơi đó, những người ra vào nơi đó....

Ông cụ hỏi:

- Những người đó làm sao?

Tôi rụt rè đáp:

- Con nghĩ... đa phần người đến đó là để mua Phật chứ không để lễ Phật!

Ông cụ trầm ngâm, nhắm nghiền mắt suy nghĩ, nói:

- Năm nay con bao nhiêu tuổi?

- Dạ con 16!

Cụ cười hiền, nói:

- Nghe con nói, ta không nghĩ con mới 16 tuổi! Còn cô bé này là gì với con?

Tôi đáp chắc nịch:

- Là bạn thân của con...hệt như tri kỷ vậy!

Con An đỏ bừng mặt, bối rối nhìn tôi xong lại cúi đầu xuống, tay xoay xoay chén trà ngượng ngùng. Ông cụ hỏi lại:

- Vạn lạng hoàng kim còn dễ kiếm

Thế gian tri kỷ thực khó tìm.

Là tri kỷ hay là gì đó hơn cả tri kỷ? Là rõ như năm ngón tay trước mắt, hay là phân vân như ngựa ngừng ngã rẽ?

Tôi giật mình thon thót, này giờ ông cụ nói trúng tim đen tôi liền tiếp. Tôi im lặng, không biết đáp thế nào. Cụ cười:

- Là trắng hay đen, tự ngẫm con sẽ rõ! Nhưng đừng bao giờ giả điếc, giả mù con nhé!

Nghe cụ nói, tôi chẳng hiểu gì cả. Ngồi nói chuyện thêm lúc nữa rồi hai đứa từ biệt ông cụ kì lạ để về. Trên đường ra cánh đồng cũ, tôi cứ băn khoăn suy nghĩ mãi về lời nói khó hiểu của ông cụ. Một câu nói đó thôi mà gần 5 năm sau tôi mới thấm thía, thấm thía trong đau xót và nỗi hận bản thân.

Ra đến chỗ cái diêm cũ, tôi và con An không ngồi lại ở đó mà đi sâu vào nữa xem có gì mới không. Hóa ra đi sâu vào trong độ gần 1km thì có một cái chòi canh kiểu cổ, chắc có từ thời chiến tranh để dân quân gác đường qua bãi ruộng. Có cả thang leo lên trên nữa. Cái chòi canh cao cỡ tầng rūi, ở trên là một khoảng rộng độ 4m vuông, bao quanh là bờ tường cao độ 1m. Vừa đủ chỗ để trải bạt ra ngồi, con An lại lấy trong cái “túi thần kì” của nó ra tấm bạt chỉ chít hình thỏ với cả rôt. Hai đứa giở đồ ăn ra ăn, xong lại chơi oẳn tù tì, đứa nào thua thì bị sai khiến, con An thua trước, tôi mỉm cười, bảo:

- Hát đi! Bài gì cũng được!

Rồi chỉ chực lúc nó hát là tôi kêu ba la ba ầm lên chen vào giữa, chặn họng lại. Cuối cùng nó không thém hát nữa, bắt chơi lại. Lần này tôi thua, con An cười hì hì, lúi húi lấy ra một cái chăn be bé, trông như chăn trẻ con. Nó túm tay tôi, vòng rộng ra, rúc người vào lòng tôi, chum cái chăn lên ngang người, bảo:

- Tao ăn no rồi, buồn ngủ lắm. Sai khiến mày làm cái gối cho tao ngủ.

Xong nó xoay ngang xoay dọc, vắn vẹo người mãi, rồi cuộn tròn lại, nhắm mắt ngủ. Đột nhiên nó mở mắt nhìn tôi, chìa bàn tay trắng nõn, kẽnh ngón út bé xíu lên, bấu môi:

- Tao ngủ cảm mày làm gì đấy. Ngồi yên làm gối cho tao! Cơ mà mày phải ngoắc tay thề cơ.

Tôi bật cười, ngoắc tay thề với nó. Con An yên tâm nằm ngủ, điềm nhiên quơ cánh tay phải của tôi bỏ vào chăn, ôm chặt lấy, mắt nhắm tịt, nói:

- Tao mượn nốt cái tay làm gấu bông, sáng này đi tao quên mang Poh của tao rồi.

Tôi lặng yên không nói gì, đợi nó lim dim ngủ, tôi mới ngồi ngắm nó ngủ. Vẫn cái điệu bộ ngủ như con cún con, cái mũi be bé phập phồng hít thở. Định chạm vào xem mũi nó có chun lại không, nhưng thôi, nhờ nó tỉnh dậy, nổi cơn tam bành thì chết. Đang yên đang lành, nó lại tỉnh dậy, quắc mắt nhìn tôi, kêu:

- Mày quay đi chỗ khác đi. Cảm có nhìn tao chăm chăm như thế, đồ biến thái. Mày nhìn làm tao không ngủ được!

Tôi ngó người ra, lầu bàu:

- Không nhìn thì thôi! Tao thém vào!

Nói thế thôi chứ thực ra lúc nó ngủ, tôi vẫn liếc trộm nó, nhưng hễ thấy đầu nó hơi ngọ nguậy là tôi vội quay mặt đi hướng khác, mặt tỉnh bơ như không. Ngủ chừng hơn tiếng thì con An tỉnh dậy, nó kiểm tra khắp người, sờ tay lên mặt xem có gì không. Rồi nó bắt tôi dẫn đi chơi. Xung quanh chỗ này chẳng có gì mới cả, chủ yếu toàn là hoa cỏ với đất hoang mọc đầy cỏ lau. Nhìn nó háo hức chạy ra hướng bãi cỏ lau, tôi lại thất xót thương cho số phận một con người tăng động thừa năng lượng. Chắc lúc có mang nó, bác gái nghiện của ngọt nên giờ sinh ra nó hiếu động thế này. Ai đời, người gì mà cứ lon ta lon ton như đứa trẻ, đường đất đã không quen rồi còn thích chạy nhanh, mấy lần suýt tỵ nữa thì ngã. Tôi đứng xỏ tay túi quần, khệnh khạng rảo bước ngay sau nó, ngoài thì tỏ vẻ bất cần nhưng mà tôi sợ nó ngã lắm, không lúc nào dám rời mắt khỏi con ngấn này, chỉ sợ vừa quay đi là lại oạch cho cái, nằm lẩn ra đấy. Nhưng hình như con An không biết sợ là gì, chạy lảng xảng, rón rén lại gần nhánh cỏ có con chuồn chuồn, cố bắt cho bằng được. Con chuồn chuồn bay từ chỗ này sang chỗ khác, nó vẫn cố đuổi theo. Mãi không bắt được, nó quay sang mè nheo tôi:

- Hưng ơi! Bắt cho tao!

- Ô hay con này! Để yên cho nó bay! Thế bây giờ có đứa túm cổ mày nhốt lại, mày có chịu không?

- Lè! Toàn bắt nạt tao!

Chán chê, nó lại nghĩ ra trò đi thăng bằng trên đoạn ống nước của máy bơm. Vừa đi vừa cười hí hã, thích thú khi đi trọn hai vòng mà chưa hụt bước nào. Nhưng đi đêm lắm có ngày gặp ma, bỗng dưng nó bước hụt, ngã lăn ra, gọi ầm lên:

- Hưng ơi! Tao ngã rồi!!

Tôi hốt hoảng chạy ra xem sao. Nó méo máo, làm nũng. Tôi gõ cho cái vào chân, cười:

- Có làm sao đâu mà! Dậy đi! Tao chụp ảnh ày!

Nó không thèm đứng dậy, ngồi lì ở đấy. Tôi dỗ mãi mới chịu đứng lên. Nó phụng phịu bỏ ra chỗ gốc cây táo dại ngồi, xoay lưng về phía tôi, nghênh nghênh đầu nhìn đi chỗ khác. Đúng lúc đó, tự nhiên có con bướm trắng đậu lên chòm tóc nó, trông ngộ lắm. Chớp cảnh đó, tôi lấy máy ảnh ra bấm lia lịa, chụp ngay được cảnh hồn nhiên đó. Nghe tiếng tôi cười, nó ngơ ngác quay ra sau, tôi nhân cơ hội đó chụp thêm mấy tấm nữa. Nó chạy ra, giật lấy mấy ảnh xem. Nhìn thấy cái ảnh có con bướm đậu trên chòm tóc, nó ngô nghê:

- Có con bướm đậu thật hả? Thôi, đi em báo, là đi em báo về người đẹp như tao rồi. Hàm Hương có bướm đậu, tao cũng có con bướm đậu. Là ý trời đây mà. Mà thấy vinh dự khi có bạn là The chosen one không?

Nhưng đến khi nhìn thấy mấy cái ảnh mặt ngơ thì nó dấy đành đập bắt tôi xóa đi. Tôi ỉ ỏi:

- Thôi, giữ lại làm kỷ niệm đi mà!

Nó vẫn không chịu. Tôi năn nỉ mãi, bắt trước nó làm mặt cún con. Nó kinh dị nhìn tôi, đập cho cái vào mặt, kêu:

- Khiếp! Khiếp! Nhìn cái mặt tởm quá, buồn nôn quá! Mà là sự xúc phạm thị giác Hưng ạ!

Tôi gân cổ lên cãi lại, hai đứa chí chóe, đuổi nhau chạy loăng quăng. Mãi rồi con An mỗi chân quá không đi nữa, túm cổ tôi, nhảy tót lên lưng, cười toe:

- Công tao đi về đi! Tao không đi bộ nữa đâu, mệt lắm!

Đang mệt bỏ hơi tai mà nó còn bắt công, tôi ngán ngấm, lặc lè công con ỉn ra chỗ gửi xe. Thế quái nào mà trên đường đi, nó ngắt được bông lau, khua khoắng loạn xạ, hò hét:

- Ta là Đinh Bộ Lĩnh! Đang cưỡi trâu tập trận!

Hóa ra nó ám chỉ mình là con trâu à! Tôi cay cú, cứ nhè chỗ lồi lõm mà đi, bước thấp bước cao, xóc nảy người. Con An kéo má tôi, kêu:

- Đi cẩn thận vào không tao xé nát mặt!

Không còn cách nào chống lại, tôi ngậm ngùi vác nó đi hết gần 2 cây số. Giây phút nhìn thấy bãi để xe, giây phút giải thoát của tôi.

Trên đường về nhà, con An còn mè nheo, hết nghịch mũi tôi lại quay ra hát hò linh tinh. Bỗng nhiên, hình như tôi phóng nhanh quá nên nó sợ ngợ hay sao mà khê vịn thật nhẹ vào cạnh hông tôi, im lặng không hát í a nữa.

Kết thúc buổi dã ngoại mini, tôi đưa nó về nhà an toàn rồi chậm chậm đi về. Giờ nghỉ giải lao đã hết, bắt đầu sẽ là những ngày căng thẳng vừa học vừa cân não.

33. Chương 33

Có vẻ như tôi khá là đúng khi dự tính chuyện cặp thẳng Vĩ sẽ còn bày lắm trò để trả thù tôi, chỉ không ngờ là nó lại đến nhanh như vậy. Tôi tự hỏi: "Thằng kia cũng rảnh rỗi, thi đại học đến nơi rồi, không lo ôn luyện mà còn bày trò phá mình!" Nhưng dù tôi có tự hỏi bao lần, rốt cục thằng Vĩ vẫn không chịu buông tha, dường như cái chữ "anh em" hoàn toàn là giả tạo. Mới buổi sáng đầu tuần, đang loay hoay chỉ lớp trực tuần chỗ xếp ghế, treo băng rôn thì đột nhiên thằng Khánh bên D2 kêu to:

- Hưng cúi xuống!

Theo phản xạ, tôi thụp người, lách sang phải một đoạn để tránh. Vừa lúc tôi cúi xuống thì một cái hộp bút bay sượt qua tóc, vỡ tung ra, bên trong lịch kích pa, bút chì, eke, toàn là vật sắc nhọn. Tôi quay nhanh người ra sau, tìm xem ai vừa ném lên, nhưng sau lưng tôi chỉ là chân cầu thang vắng vẻ, chẳng có ai đứng đó cả. Tôi hỏi thằng Khánh:

- Vừa nãy mày có thấy đứa nào ném tao không?

Mặt nó xanh lè, luống cuống đáp:

- Ồ...không...không! Chỉ thấy cánh tay thò ra thôi.

Nó đang nói dối, tôi biết vậy, có lẽ đã có ai ra dấu uy hiếp nó trước lúc kẻ đó trốn mất, thằng Khách quá sợ hãi bọn này nên không dám khai thật ra. Tôi muốn truy ra đứa nào lắm, nhưng mà nó đã vậy thì mình không thể ép được, không khéo lại để nó ăn đòn oan. Thôi thì cứ im lặng quan sát rồi tính sau, mình ngoài sáng, nó trong tối, muốn trị thì phải bắt tận tay dạy tận mặt mới xong. Lo công việc tạm êm êm, tôi cũng về hàng của lớp mình ngồi, không dám đứng buôn chuyện sau cánh gà như trước nữa. Cái chức ủy viên “treo” này đúng là dở, ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng. Chẳng bù cho ngày trước, cứ giờ chào cờ là ở sau cánh gà, toàn mình với mấy anh Đoàn trưởng, ủy viên, tha hồ trêu đùa, tán hươu tán vượn với đám con gái đang duyệt lại văn nghệ văn gừng trước khi lên sân khấu. Hôm nay, vừa về tới chỗ thì thằng Hoàng đã gào lên:

- The return of the king bọn mày ơi!

Bọn xung quanh cười ồ cả lên, Quang ngơ phát biểu:

- Anh Hưng nhà ta đã trở về trong thất bại ê chề như con chó ghê! Hớ hớ hớ!

Vừa ngồi xuống thì chúng nó lại rút ghế làm tôi ngã ngửa ra sau. Tôi quờ tay ra, túm ngay lấy thằng Hoàng, cứ nhè đầu nó mà xoáy, bọn kia khiếp quá không dám phát biểu liều nữa, tôi e hèm:

- Sắp tới trăm sẽ hồi cung, các ái khanh sẵn sàng tung hoa đi!

Chúng nó cười lăn lộn, con Yến nói:

- Ông tướng chưa bị đuổi cổ là may rồi! Còn ham hố quyền lực, về vườn cho nó lành đi, ở ẩn rồi làm thơ bán!

Tôi xùy xùy, xua tay:

- Cái chí khí của chim bằng, lũ sẽ há hiểu nổi sao!

Cả lũ hòa vào bêu tôi, chúng nó đồng loạt quay đi, tùm tùm cười, một đứa bảo:

- Thôi! Bọn mình đã động vào cú sốc tâm lý rồi, anh ý lại hoang tưởng rồi!

Tôi xì dài, bỏ qua không đôi co với lũ sẽ bầy nữa, mắt tôi đảo khắp hàng tìm xem con An đến chưa. Mọi khi có thấy nó đi muộn thế này đâu nhỉ, cứ thứ hai đầu tuần là đã thấy ngồi trong hàng, đang nhí nhách ăn cái gì rồi. Cơ mà vừa nghĩ là đã đến ngay, thiêng thật. Đang ngồi, lớp tôi và mấy đứa xung quanh ồ à cả lên, chỉ trở ra hướng cổng, thằng Minh túm áo tôi, gọi giật:

- Hưng ơi! Nhìn chị An hẩu lớp mình kìa!

Vội quay người nhìn theo hướng tay nó. Tôi đơ mắt mấy giây, hôm nay nó lại mặc áo dài cơ đấy, để tóc xòa nữa nhé. Giờ tôi mới nhận ra nó còn nữ tính đến thế nữa, không biết do nhìn nó quen rồi, gần gũi quá hay sao mà tôi không nhận ra tóc nó đã dài hơn nhiều, không còn kiểu tomboy bướng bỉnh hồi trước nữa. Con An ngượng ngịu tránh những ánh mắt trăm trăn, chạy tót lại chỗ tôi, kéo cái ghế ngồi sát bên. Tôi cười hề hề, trêu:

- Hôm nay nhìn mày con gái thế!

Nó căng cái mặt lên, hỏi vặn:

- Thế mọi ngày mày thấy tao làm sao?

Tôi ửng biển ngay:

- Nhìn cá tính, dễ thương! Nhè!

Nó đỏ ửng mặt, quay đi. Lúc sau lại xoay sang giặt giặt áo tôi:

- Hưng ơi! Tao mượn áo!

Tôi ngạc nhiên:

- Mà đang mặc cái gì mà đòi tao mượn áo?

Nó lí nhí:

- Đi mà! Tôi qua tao lỡ không kéo quần áo đồng phục nên ướt rồi, phải mặc áo dài này. Nhìn...nhìn....lộ liễu lắm....!

Tôi hừ một tiếng, cởi áo khoác đồng phục ra đưa cho nó. Con An choàng cái áo rộng thùng thình ra, trùm quá cả tay. Nó thích thú co rúm người vào trong cái áo, nói:

- Áo mà ảm nhỉ! Lại rộng nữa! Như cái chăn ý!

Tôi nhắc:

- Thôi tỵ nữa nói sau, quay lên đi kia! Thầy Hiệu trưởng đang thông báo cái gì đấy.

Mặc cho tôi nhắc, nó vẫn vô tư vung vẩy hai tay áo, cười khúc khích, trông như đứa bé con mặc áo của ông bố khổng lồ vậy. Đúng là dở hơi, ai đòi áo dài đang đẹp, tự nhiên khoác sù sù cái áo khoác của mình vào. Mà phải công nhận là con An mặc áo dài rất đẹp, từng đường nét của tà áo ôm lượn theo dáng người thon nhỏ của nó, nhìn nó vốn đã trắng bột, mặt ngô nghê như trẻ con, lại có thêm màu trắng tinh khôi tô thêm vào, đứa nào nhìn nó cũng như thiên sứ. Nhắc đến thiên sứ, tôi lại nhớ về hình ảnh con An chị trùm, thét lác, ra oai như nặc nô. Đúng là Angle & Demon.

Tôi cố gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu, giờ trong mắt mình, chỉ tồn tại con An hay làm nũng, ham ăn ham ngủ thôi, còn con An kia, tốt nhất cứ coi nó như là phần tối của con người vậy. Đồng tai lên nghe thầy Hiệu trưởng đọc thông báo, có đoạn:

” Tháng tới, tháng Uống nước nhớ nguồn, đền ơn đáp nghĩa. Trường chúng ta sẽ tổ chức buổi dạ hội quyên góp quỹ từ thiện, gửi món quà nhỏ bé của thầy và trò trường ta tới những bà mẹ Việt Nam anh hùng, những gia đình thương binh liệt sĩ của phường. Buổi dạ hội sẽ được tổ chức vào đêm 15-4- 2006, các lớp có thể đăng kí tham dự tiết mục văn nghệ, biểu diễn, sẽ có cuộc thi Mr and Mrs, bình chọn ra một nam một nữ, hoa khôi của trường, là bông hoa cả hương lẫn sắc!...”

Vậy là tháng này có chuyện náo nhiệt rồi, cũng là cơ hội để mình lấy lại vị trí cũ, biết đâu sau đợt này, mình còn tạo ấn tượng tốt để năm sau tiến xa hơn. Không thể mãi một cái chức ủy viên thể này được, bằng mọi giá phải giành lấy quyền lực cao nhất, chí ít là quyền lực trong cái đám học sinh trường này. Một khi có quyền trong tay, nói có người nghe, đe có người sợ, và không chỉ là quyền lực nổi, còn cần có sức mạnh ngầm thao túng được. Chao ôi! Quyền lực có vị gì mà khiến con người ta say mê, ham muốn đến thế?

Buổi học hôm đó, đang giờ học, tôi được gọi lên Văn phòng Đoàn để họp bàn chuẩn bị cho buổi lễ sắp tới. Chuyện có dạ hội thì cả phòng biết được hơn tuần rồi, chỉ có tôi vì vướng vụ kỉ luật kia nên mù thông tin thôi. Trong lúc thầy cố vấn Đoàn chưa lên, anh Bí thư phổ biến sơ qua cho tôi về những thông tin anh nắm bắt được, có gì chưa rõ thì lát nữa hỏi thầy. Cả đám còn đang xôn xao thì thầy cố vấn lên, thầy yêu cầu tất cả trật tự rồi phổ biến chi tiết những việc cần chuẩn bị cho đêm dạ hội, nhiệm vụ của từng người, tôi được giao cho lo phần trang trí và ánh sáng, phải cố làm sao cho tiết kiệm kinh phí đúng theo chủ trường mà vẫn đạt yêu cầu thẩm mỹ. Phân công, dặn dò thêm một lúc rồi giải tán.

Trên đường về lớp, tôi miên man suy nghĩ xem nên dùng loại ánh sáng nào, phòng nền làm sao cho đẹp mà vẫn mang ý nghĩa uống nước nhớ nguồn. Bỗng nhiên, một cú song phi thốc thẳng về hướng trước tôi. Tôi kinh hãi lách ngang người sang bên né đòn, lùi lại một bước thủ thế. Người vừa tấn công tôi là một gã cao lêu nghêu, khẩu trang bịt kín mặt. Chắc 9 phần 10 là do thằng Vĩ gửi đến, nhưng mà trông nó dị hợm, còn kiểu cách quá, thà cứ mặt đối mặt có phải hơn không. Hai thằng vờn vờn xung quanh nhau, không ai ra đòn cả. Đối với nó, có lẽ nó còn gồm tôi sau vụ đánh mấy thằng A2, còn đối với tôi thì đang e ngại, quyền cước tôi quá tệ hại, mà vũ khí thì không có bên cạnh. Nhưng kể cả có vũ khí tôi cũng chẳng dám đánh,

phát này mà đánh nó be bét, mình bị đuổi học là cái chắc. Nan giải thật, tiến không được mà lui cũng không xong. Bất chợt, trong đầu tôi lóe lên một suy nghĩ. Tôi cứ giật lùi, giật lùi dần, ra bộ hoảng hốt, dáo dác nhìn quanh cầu cứu. Thằng bị mặt kia thấy vậy thì cứ tiến dần lên, rồi nó đột ngột ra một đấm thẳng mặt tôi. Đòn đánh đáng lẽ không sao, lại đi chậm, tôi hoàn toàn tránh được. Nhưng tôi chỉ nghe thấy đầu cho nắm đấm sượt qua mép, đấm với lại vào cằm thằng kia nhẹ hều, còn tôi thì cổ đập lưng thật mạnh ra sau, trúng vào cánh cửa sắt kéo nghe sầm sầm. Thằng đó hăng máu, đánh tôi thêm mấy phát vào ngực bụng. Tôi thầm nghĩ:

- Tưởng thế nào! Hóa ra cũng chỉ võ mèo quào! Xem mày gãi ngứa được bao nhiêu!

Tôi không tránh, hứng tất cả đòn đánh, chỉ vận dụng phép điều hơi để giảm bớt sát thương đi, mặt thì cứ nhăn nhó đau đớn, thi thoảng lại nhìn nó đầy sợ hãi. Tôi cứ lùi dần, lùi dần về hướng phòng Hội đồng, trên đường đi cố va đập vào các cánh cửa gỗ, cửa sắt cho ra tiếng huyên náo thật to. Cái bấy giăng ra như vậy mà thằng đầu đất kia còn lao đầu vào, cứ hăng lên đánh bừa, không nhận ra hai thằng càng ngày càng tới gần "lãnh địa tối cao" của trường. Tiếng cửa xô uỳnh uỳnh vang lên lần cuối, hai ba thầy cô trong phòng chạy ra ngó xem, chỉ chờ có thế, vừa nghe tiếng bước chân hối hả ra là tôi đã ngã nhoài ra đất, cố gắng vót vát giật lùi ra sau. Một thầy giáo trông thấy thế, quát lớn:

- Anh kia! Lốp nào mà sao dám đánh em lớp 10 vào tận đây! Không còn kỉ luật nữa à!

Nó hốt hoảng, cầm đầu cầm cổ chạy. Nhưng đã muộn, tiếng cô phụ trách gọi loa:

- Đồng chí Huấn bảo vệ, ba đồng chí giám thị khóa chặt các cầu thang, không cho ai đi qua. Các đồng chí bảo vệ khác tập trung về khu vực nhà A và nhà C, có một nam sinh vừa đánh em L.T. Hưng, hiện đã bỏ chạy, yêu cầu các đồng chí rà soát cẩn thận, đưa em học sinh đó ra trước Hội đồng kỉ luật!

Trong lúc cô phụ trách đọc loa, thầy Vinh giám thị đỡ tôi lên, hỏi han:

- Hưng! Có sao không em? Làm sao mà lại đến nông nỗi này?

Tôi gương gào:

- Dạ em không sao ạ!

Cô Văn lớp 11D1 lo lắng:

- Môi chảy cả máu kia mà còn bảo không sao! Anh Vinh dìu thằng bé ra phòng y tế đi. Khổ thân, người đã gây còn bị đánh cho thế kia nữa!

Thầy Vinh dìu tôi xuống y tế, đáng ra tôi thừa sức để chạy nhảy tung tăng đấy. Nhưng cố làm ra vẻ tập tễnh, lại phủ thêm cái vỏ bọc giả vờ cứng rắn không sao cả, cương quyết tự đi về lớp. Phen này tuy chịu rớm máu ở mép một tý, nhưng khổ nhục kể thành công mỹ mãn. Ngồi trong phòng y tế sát trùng, tôi ngó ra ngoài thấy bác Huấn bẻ ngược tay thằng kia, lôi xềnh xệch lên phòng Kỉ luật. Phát đạn này, là đòn khai mào cảnh cáo gửi đến bè lũ thằng Vĩ, đừng tưởng thằng Hưng này như con chó cảnh mà bắt nạt.

34. Chương 34

Sau khi bị ra hội đồng kỉ luật, thằng kia lộ ra là nó tên Quân, các thầy cô hỏi nó có xích mích gì với tôi, tại sao không từ từ giải quyết mà lại đánh nhau? Nó im lặng không đáp, hỏi có ai rủ rê, kích động không? Nó cũng im lặng. Không tìm ra bằng cớ nào rõ ràng, thầy Hiệu trưởng thì muốn cho nó ở lại học năm nay cho nốt năm 12 đi, cuối cấp, sắp thi ĐH rồi còn bị đuổi thì hỏng cả cuộc đời. Nhưng một số thầy cô khác thì muốn nó phải bị kỉ luật hạ hạnh kiểm, cuối cùng, thầy Hòa hiệu phó kỉ luật gọi tôi lên, thầy hỏi:

- Hưng! Anh này đánh em, các thầy cô không biết có xích mích gì giữa hai đứa, nội quy nhà trường ghi rõ là: Đánh nhau trong trường sẽ chịu hình thức kỉ luật nặng nhất là đuổi học. Nhưng mà đuổi học anh Quân thì uổng phí 12 năm nuôi ăn học của bố mẹ anh này. Giờ em đứng trên thân phận là người bị hại, em có ý kiến gì?

Xong thầy đi ra chỗ hàng ghế giáo viên, lúc lướt qua tôi, thầy nói nhỏ mà thật gấp:

- Quân nó đi hay ở là nằm ở em. Đừng để người ta chịu oan

Tôi đắm chiêu suy nghĩ. Ý thầy muốn tôi bỏ qua để lưu cho Quân một con đường, và thầy cũng biết rõ xích mích giữa tôi và ai đó mà Quân bị lôi vào cuộc, đừng để người ta chịu tội oan. Suy đi tính lại, tôi thấy xét cho cùng thì thằng Quân này cũng là người có nghĩa khí, đuổi học đến nơi mà nó vẫn hiên ngang, nhất quyết không khai thằng Vĩ ra, chỉ tiếc là nó chơi nhầm bạn đố, bị thằng Vĩ ” hầy chó bụi rậm”. Nghĩ đầu vào đây, tôi ngẩng đầu lên, đáp:

- Em với anh Quân cũng chẳng có xích mích gì to tát quá. Em tin là hai bọn em có thể tự dàn xếp được ạ! Mong các thầy cô lưu tâm cho kết quả của anh Quân mà suy xét ạ!

Nó ngạc nhiên nhìn tôi, tưởng chừng như không còn tin rằng thằng đứng kia lại mở lời xin cho nó. Nhưng đứng ra xin cho nó đâu chỉ bởi tôi thương xót gì nó lắm, tôi đâu tốt đến thế, quan trọng là sẽ dùng nó vào việc sau này. Tôn Tử từng nói: “Các bậc vua sáng tướng tài, sở dĩ dấy binh thắng địch, thành công hơn người, đó là nhờ biết trước vậy. Biết trước đây, không phải nhờ quỷ thần mách bảo, không phải nhờ so sánh các việc tương tự mà tìm biết được, phải nhờ người mà biết được tình hình của quân địch.” Chỉ có điều là với người nghĩa khí như nó, để nó chịu làm sinh gián cho tôi thì thực là khó. Nhưng cái khó ló cái khôn, sao rồi tôi cũng có cách để Quan Vũ theo Tào.

Ra khỏi cửa phòng kỉ luật, tôi đi về lớp trước, bắt chợt thằng Quân gọi giật tôi lại:

Hưng!

Tôi đứng lại, nó tiến lại gần, ấp úng:

- Cảm...cảm ơn mày...! Không có mày chắc tao chết mất!

Tôi xua tay, đáp :

- Không có gì cả. Tôi không muốn ai nợ mình ân nghĩa, cứ coi như lần này tôi làm vì bất đắc dĩ.

-.....

- À mà anh nên chọn bạn mà chơi!

Xong tôi đi thẳng lên lớp, mặc kệ thằng Quân đang đứng tần ngần giữa sân. Xem như bước đầu đã tạm đặt, phải gieo vào lòng nó suy nghĩ ngờ vực về thằng Vĩ, phải khiến nó dần dần coi thằng Vĩ như kẻ thù lợi dụng nó. Với loại người thế này, tốt nhất không được gấp gáp, phải từ từ dùng lí, dùng hiện thực để chứng minh cho nó thấy cái được mất giữa việc theo thằng Vĩ và theo tôi. Dẫu biết việc này là khó, nhưng nếu có được con cờ này, ván cờ giữa tôi và thằng Vĩ sẽ thay đổi cục diện hoàn toàn, kẻ thắng sẽ là tôi, mọi mối lo sẽ bị triệt tiêu đến tận gốc.

Nhưng lúc này, cần thiết nhất là kế hoạch cho buổi dạ hội, buổi dạ hội này là cơ hội để tôi ghi điểm trong mắt thầy cô, cầm cái rễ vững chắc đầu tiên, dù có gió quật thế nào cũng khó mà đổ cây này. Còn chuyện tạo mối bất hòa giữa Quân và Việt... hãy để cho thời gian làm công việc của nó, càng lâu, mối nghi ngờ sẽ càng khoét sâu.

Lên lớp, thấy tôi tới tả đi vào, bọn cùng lớp túa ra, xúm lại hỏi han:

- Làm sao không?

- Thấy cô Hóa bảo mày bị thằng Quân bên 12A4 đánh. Đúng thế à?

- Rách cả mồm kia!

Tôi cười méo xệch, đáp không sao rồi mà chúng nó quan tâm, hỏi đi hỏi lại mãi. Tan học, lúc ra nhà để xe, bọn thằng Hoàng con tranh nhau đòi đèo tôi về. Tôi xua tay, cười:

- Chúng mày định trừ ẻo cho tao chết sớm hả? Xây xát có tý chứ có phải gãy tay gãy chân gì mà!

Thằng Minh cầu nhàu:

- Mẹ thằng Quân, rồi sao nào cũng có ngày tao cho nó vừa bó vừa nhặt răng. Tuổi 12 là to lắm à mà bắt nạt lớp 10?

Tôi vội can:

- Thôi, thôi, thôi! Mày định cầu đít nó đến rơi răng à? Phải tội chết!

Nó trở mặt, dứt tay định vả, kêu:

- Ô hay thằng bệnh! Tao lại vả cho rơi kính giờ!

Hai thằng cười đùa, đùn đẩy nhau mãi, đột nhiên con An chạy ra, dắt thằng Minh lại, quát:

- Mày không thấy nó rách như xơ mướp rồi mà còn đùa! Bọn con trai chúng mày đùa gì mà như đánh nhau ý! Nhỡ nó làm sao thì mày tính sao?

Thằng Minh rút lại, chạy tốt đi, lẩm bẩm:

- Ôi chị hấu vĩ đại! Tránh voi chẳng xấu mặt nào!

Xong nó phóng vù xe qua, ngoái cổ lại cười:

- Thằng Hưng nhớ! Mấy hôm nữa mày khỏi, tao đánh cho không kịp lên da non!

- Gì cơ? Bỏ thách!

Tôi dắt xe ra, chậm chậm đạp về, con An hôm nay có bố nó đón nên không đi về cùng tôi được, thiếu đứa ngồi léo néo sau lưng, kể cũng tẻ nhạt thật. Bỗng tôi nghĩ đến cái cảnh về nhà, bố mẹ nhìn thấy cái mép rớm máu, kiểu gì cũng hỏi, rồi xót con, rồi sau đó là một bài thuyết giảng về tầm quan trọng của tính khiêm nhường và tránh xích mích nơi trường học,..... Y rằng nghĩ sao thì hao làm vậy, ăn cơm xong là gần 1 tiếng nghe bố mẹ tôi nói đi nói lại, chỉ vì một vết rách bé tí mà bố mẹ lo cho tôi quá.

Lên phòng nằm vật ra ngủ sau khi tụng vào đầu cả bài thuyết giảng dài dằng dặc. Đến tầm 3h chiều tôi mới dậy, ngồi vào bàn học sơ qua tác giả tác phẩm bài Chinh phụ ngâm, mai kiểu gì thầy Văn cũng kiểm tra 15'. Học nháo nhào tý đã xong, tôi ngồi giờ giấy ra vẽ. Cố nặn óc suy nghĩ để làm cái phong nền vừa ý nghĩa mà thật hoành tráng. Nhưng hình như tính sáng tạo nó không đến vào những lúc mình cần thì phải, hết vẽ lại xóa, vô nát một đồng giấy mà vẫn chưa đâu vào đâu. Tính tôi thì cái gì suy nghĩ bức mình là bỏ luôn, không làm, cứ chơi chơi thì tự nhiên ý tưởng nó lại tự nhiên đến. Vác xe đi ra trường, tôi đứng ngắm nghĩa chỗ sân khấu mãi, chạy vòng quanh xem địa hình, vật cả, trèo cả lên tầng để nhìn xuống. Nhưng mà ở trên tầng nhìn bị khuất nên khó quá, cứ nhoài nhoài người ra lan can thể này không khéo lại lộn cổ xuống. Sợ chết, tôi đành xuống phòng Thư viện. Khẽ đẩy cánh cửa qua, tôi ló đầu vào trong, cô thủ thư già, đang ngồi đọc quyển Chiến tranh và Hòa bình dày cộp. Tôi rụt rè hỏi:

- Em chào cô ạ!

Cô thủ thư kéo kính lên, ngược nhìn tôi, cười:

- Cậu Hưng! Hôm nay lại đến định mượn quyển nào về đây?

Chả là tôi có tính ham đọc sách, ham đến mê muội. Nên thư viện trường đối với tôi là cái chính gạo khổng lồ, cứ mỗi tuần tôi lại xuống tha lời về một, hai quyển, thỉnh thoảng ở lại giúp cô thủ thư đóng nhãn, bọc bìa, kẹp gáy sách hoặc photo một tệp tài liệu nào mà giấy đã cũ nên cần sao mới lại. Nên cô thủ thư quý tôi lắm, hôm nay thấy mình đến, chắc cô đoán thằng này cũng định quơ nốt cả thư viện đây mà. Tôi cười cầu tài, đáp:

- Dạ! Quyển “Không gia đình” em vẫn đang đọc nên không đến để mượn sách ạ. Em muốn mượn bản đồ trường mình ạ!

Cô đẩy lại kính, cười:

- Lại định dùng để đặt ánh sáng cho dạ hội phải không? Thôi! Để tôi photo cho cậu một bản, không đem bản chính về, cậu hứng chí vẽ cả vào thì chết tôi.

Tôi gãi đầu cười, nói:

- Vâng ạ! Thế bản đồ để ở ô nào hả cô?

Cô thủ thư chỉ tay:

- Giá T, khu Bản đồ, hàng thứ 4 từ dưới lên, ô thứ 7 từ trái sang. Bản đồ có ống đựng màu lam, quai đeo màu tím than.

Theo chỉ dẫn của cô, tôi tìm ngay ra bản đồ của trường, lại còn có cả ảnh chụp từ trên không nữa. Photo thêm mỗi cái 1 bản nữa, tôi cuộn tròn hai tấm lại rồi cắm vào ba lô, trước khi đi còn ngoái lại chào, cảm ơn cô thủ thư.

Về đến nhà, tôi trải rộng cả tám bản đồ khổ A0 ra, trải bức ảnh chụp trên cao bên cạnh. Bản đồ làm trước ảnh nên không có mấy hạng mục mới, còn ảnh thì mới chụp hai năm nên còn chính xác nhiều. Tay cầm bút, thước đo đặc tỉ lệ, khoanh tròn những ô là gốc cây, ghế đá. Lần này, để tích kiệm mà hiệu quả, buổi đêm thì nên dùng loại đèn màu vàng, vừa sáng lại vừa đỡ gây chói lóa cho bọn biểu diễn trên sân khấu, thợ ảnh vào trường cũng dễ tác nghiệp. Lên mạng tìm hiểu đủ loại đèn, giá cho thuê, công suất, vùng chiếu sáng,... tính ra dùng loại đèn kiểu 300W chắc là đủ, lấy bản đồ ra tô tô vẽ vẽ, tính góc chiếu sáng, căn sao cho đèn đỡ chiếm diện tích. Chỉ cần khoảng 4-6 cái thôi là trường sáng như ban ngày rồi. Nhưng về đèn thì mình mù tịt loại nào tốt loại nào không, thôi đành để thầy phụ trách lo việc chọn loại đèn vậy, cứ đưa bảng giá và công suất, màu sắc ra, hợp loại nào thì thầy chọn. Giờ lo đến việc trang trí cổng vào. Cái này thì đơn giản hơn, đêm dạ hội nên dùng đèn có khung giả cổ kiểu đèn dầu Hoa Kỳ là là tuyệt nhất, treo dọc lối đi vào từ cổng, còn các cây sẽ chằng đèn quả nhót có bọc ngoài bằng hình ngọn lửa hoặc cắt giấy hình chiến sĩ, bà mẹ,... Còn trang phục của học sinh gác cổng sẽ là áo trấn thủ, mũ cối, đeo AK, mặt tô nhem nhuốc cho đáng khí đàn. Nhưng giờ, vấn đề nan giải là tôi sợ cái cổ và cái hiện đại của trang phục gác với trang phục khách và trang phục học sinh, nhờ nhìn nó nhỏ nhắn, kệch cỡm khi đi cạnh nhau thì hồng bét. Cuối cùng phải đổi lại là mặc ple gác cổng, đeo kính đen nhìn cho ngẫu. Còn vào trường, chúng mày muốn thoát ỷ hay mặc đồ ngủ tao cũng mặc, đó là chuyện của thằng lo an ninh.

Coi như hòm hòm, tôi yên chí rời khỏi bàn, nhìn ra ngoài trời thì thấy đã muộn, sắc trời đỏ ối đầy ma quái, ảm đạm. Bóng cây xà cừ đầu ngõ in nổi như than đen trên nền trời đỏ rực màu máu. Nhìn trời này chắc sắp có bão hoặc mây bủa nữa có thay đổi thời tiết đột ngột. Tối nay mưa to đấy, không biết con ngấn kia nó có nhớ để mà kéo quần áo vào không nữa! Áo mình nó vẫn cầm, mai mà cứ áo dài nữa thì chẳng biết đưa gì cho nó khoác đây?

Buổi tối, ăn cơm xong, tôi đạp xe lòng vòng đi chơi cho đỡ buồn chán. Gió thổi hiu hiu mát, mang theo mùi hơi nước báo hiệu cơn mưa. Trên không, tiếng sấm ị ục như nổi cơn sôi chực bùng cả vùng, bầu không khí mát mẻ mà sao như bị đè nặng. Liệu do trời nặng hay lòng tôi nặng nhỉ? Đang thong dong, đột nhiên tôi nhận ra vài người. Trong đám đông, thằng Vĩ và Trang đang nắm tay nhau cười vui vẻ, Trang tung tăng chạy ngẩn ngía hết thứ này đến thứ khác, rồi quay sang vò tên Vĩ mua cho bằng được một chiếc bôm tai thỏ. Tôi thần thờ đến nghệt thở, đứng đó nhìn hai người kia lướt qua, còn không để ý tôi vẫn còn tồn tại. Hít một hơi dài, tôi lẳng lặng đạp xe tiếp, trở mắt ngắm phố phường, lúc này, lòng tôi chợt trống rỗng đến lạ thường. Không đau đớn, không xót xa, nuối tiếc. Phải chăng là bởi trái tôi đã có điều gì khác chiếm chỗ rồi, nên không còn chỗ cho đau khổ xen vào nữa? Nhưng điều đó là gì? Sao tôi thấy thật gần gũi, thân quen mà lại không thể giải thích nổi cảm giác đó đến từ điều gì?

35. Chương 35

Bữa đó, tôi ra ngoài dạo phố mà không tài nào tìm được cái thú vị yên bình giữa Hà Nội nhộn nhịp như thường lệ, thay vào đó là một cảm giác mới, cảm giác lơ lơ không rõ ràng về ai đó. Tôi là đứa liều về nhiều thứ, nhưng con tim tôi thì lại là thổ để chính hiệu, tôi cứ rụt rè, sợ hãi không dám vén màn sương mù kia đi để thấy rõ người dành tình cảm cho tôi, chẳng hiểu là do tôi không biết hay giả vờ không biết nữa.

Về đến nhà, tôi ăn cơm cứ lẳng lặng không nói gì. Bố mẹ tôi tưởng tôi đang bận lo việc trường lớp nên cũng không hỏi, sợ làm đứt mạch suy nghĩ của tôi. Nhưng bố mẹ tôi nào có hay biết tôi đâu còn tâm trí gì cho đèn đóm, dạ hội nữa, trong mắt tôi giờ nhìn đâu cũng thấy hình bóng đó, nụ cười ngộ nghĩnh, cái dáng chạy lằng xằng như trẻ con, đôi mắt biết nói có hai màu Sáng - Tối. Lạ thật, sao mới không gặp nhau có một lúc thôi đã thấy nhớ rồi nhỉ? Mọi khi mình ngồi học, làm bản vẽ có nó bên cạnh léo nhéo liên tục thì mình vẫn làm vô tư, còn giờ ở nơi hoàn toàn yên tĩnh thế này, đáng lẽ mình phải tập trung, phải làm gấp đôi gấp ba chứ! Có làm sao mà đầu óc tôi lại cứ vẩn vơ suy nghĩ lung tung, ngồi đàn mặt nhìn tờ giấy mà không tài

nào đặt bút vẽ nổi một nét. Cuốn tờ giấy lại, tôi bật máy lên bắn CoD, hôm nay ngày gì mà mình bắn đỡ tệ, chết liên tục, đành lủi thủi lên giường đi ngủ vậy.

Sáng hôm sau, vừa tỉnh dậy là tôi đã hăng hái đánh răng rửa mặt, vận ôn võ luyện rồi, lại còn chịu ngồi ăn sáng đến tận 10' nữa chứ. Xong xuôi thì thông thả đạp xe đến trường, tự nhiên hôm nay tôi lại rẽ đường vào trong khu nhà con An, ở dưới cổng bấm chuông í ới một lúc mới thấy nó lạch bạch chạy xuống, nhăn nhó nói:

- Hưng ơi! Tao đói!

Tôi vừa đi vừa cười, hỏi:

- Nãy ăn gì rồi mà giờ đã đói!

- Ăn miến ngan!

- Thế thì mày còn kêu ca cái gì hả, con ỉn này!

- Nhưng tao đóiiiiiiiiiiiiiii!

Nghe cái giọng nó kéo dài mà buồn cười, biết nó đang mè nheo đòi đồ ăn vặt, tôi giả vờ không biết gì, tỉnh bơ:

- Ham ăn tục uống! Chết rồi mày sẽ bị khâu họng lại cho không ăn được nữa, sợ chưa?

Nó hét ầm lên, náo động cả khu phố còn đang yên giấc. Úp mặt vào lưng tôi, nó rú rít kêu:

- Không biết đâu! Đóiiiiiiiiiiiiiii! Nhưng mà tao không muốn bị khâu họng đâu, nhìn xấu lắm!

Tôi phì cười, đúng là đến chết còn thích đẹp. Chở nó đến trường xong, tôi với nó đi lên lớp ngồi. Con An phụng phịu leo cầu thang, làm vẻ giận dữ tôi. Tôi thì nhân lúc nó đang ngúng nguẩy mà len lén lĩnh xuống can-tin, tức tốc mua ngay một túi quẩy to đùng rồi phóng lên lớp. Vừa bước vào cửa đã thấy nó đang ủ rũ nằm bò ra bàn, tôi giấu túi quẩy ra sau lưng, nhón chân ngồi lên bàn trên nó. Thấy tôi lên, nó ngược mắt nhìn, xong lại giận dữ cụp mắt xuống không thèm nói gì. Tôi cười cười, lấy ngón tay chạm póc cái vào mũi nó, hỏi:

- Sao buồn thế!

Nó xì mặt không đáp. Tôi đưa túi quẩy ra tòng teng trước mắt nó, cười:

- Thế còn buồn không?

Con An ngồi hẩn dẩy, mắt sáng rực, với với tay ra túi quẩy như đứa trẻ con đòi quà. Tôi nhử nhử không cho nó cầm, mặt nó tiu nghỉu, cụp xuống, tôi mới bảo:

- Khoanh tay ạ đi rồi tao đưa cho cả túi! Giờ ra chơi tao mua ày thêm túi nữa nhé!

Nó khoanh tay, kêu ạ rõ to rồi nhào người ra giật lấy cái túi, nó nhón một cái, dúi vào mồm tôi rồi nó lấy cái nữa, bỏ vào miệng nhai giòn rụm, mặt hạnh phúc nhìn như VĐV vừa dành huy chương vàng Olympic. Nhìn nó ăn trông như con hamster vậy, hai má phính ra, nhai là rung rung má, cái chòm tóc củ hành cũng rung rinh theo. Tôi ép má nó lại, kêu:

- Nói đi nói lại, nói bao nhiêu lần rồi vẫn không bỏ cái tật ăn đầy mồm! Đã thế ép ày chưa!

Con An la oai oái, mãi mới giảng tay tôi ra được. Mãi đến lúc vào giờ học rồi, nó còn lén lút vừa nhìn lên bảng vừa thò tay vào ngăn bàn bốc ăn vụng. Cô Hóa đang giảng bài thì nghe có tiếng: “Rào rào! Rùm! Rào rào!” dưới lớp, cô vội quay xuống xem sao. Thấy cô chú ý, nó ngừng nhai, cô lại quay lên, không biết đứa nào ở góc đáy đang ăn vụng. Lúc sau, con An cúi sát người xuống mặt bàn, nằm bò ra chép bài, thỉnh thoảng lại nhìn một miếng đưa lên miệng. Bất chợt cô Hóa gọi:

- An!

Con An giật mình đứng phắt dậy, lắp bắp:

- Em xin lỗi cô. Lần sau em không ăn trong giờ học nữa ạ!

Nói rồi nó ngoan ngoan bước ra khỏi chỗ, đi xuống cuối lớp úp mặt vào tường, nhìn tội ời là tội. Cả lớp thấy thế thì cười lăn lộn, con An ngơ ngác không hiểu chuyện gì. Tôi vẫy vẫy tay gọi nó về, nó cứ nhất quyết đứng lại, sợ tôi xỏ gì nó. Cô Hóa bật cười, nói:

- Cô bảo bạn An lên làm bài trên bảng chứ có gọi để phạt đâu. Chưa khảo mà đã xưng! Thôi! Đã lỡ ra đến đó rồi thì đứng nốt đến cuối tiết đi!

Nó xụ mặt ra, quay lưng lại úp mặt vào góc. Tiết sau về chỗ, tự dưng nó đánh bồm bộp vào lưng tôi, mắt long lên hờn dỗi. Tôi ngơ người ra, hỏi:

- Tao làm cái gì mà mày đánh tao?

Nó cứng lưỡi không nói được gì, im im lúc, nó đỏ lựng mặt, chống chế:

- Tại mày đưa đồ ăn cho tao!

Xong nó lao vào đánh tôi như phủi bụi, ê ắm hết cả người, ăn đòn mà tôi không biết mình đã làm gì nên tội nữa.

Giờ về, tôi đeo nó đi về lại ăn thêm cơ sở phát đập đấm, hình như mình thành cái bị bông rồi thì phải. Buổi chiều, tôi vác giấy, màu vẽ sang nhà con An, tầm sư học đạo môn Mỹ thuật của nó. Mấy lần tôi gỡ nháp của nó ra nghịch rồi, thấy có nhiều tranh vẽ bằng bút bi mà đẹp lắm, nhưng nó giấu nhem không cho ai biết về tài năng của mình cả. Nhắc đến con gái vẽ đẹp, bất chợt tôi lại nhớ đến ngày đầu tiên tôi gặp Trang, ngồi làm mẫu vẽ chân dung. Nhưng khi suy nghĩ đó vừa chạm đến là tôi vội lắc đầu liên tục, cố tổng khứ nó ra khỏi đầu. Giờ không phải là lúc suy nghĩ về quá khứ nữa, chỉ có hiện tại, hiện tại là thứ đáng được quan tâm nhất.

Tôi ở dưới gọi, con An ở trên ban công thò cổ xuống, cười hì hì xong chạy lon ton ra mở cổng. Đúng là con gái khéo tay hay sao mà có nó giúp, tôi mới hoàn thành xong mẫu phong nền cho buổi dạ hội. Hí hoáy tô vẽ, bút màu, sáp, tẩy, chì vút la liệt xung quanh, bãi chiến trường sau khi làm xong phong. Thu dọn xong, con An chạy tốt xuống dưới nhà, cầm lên 2 hũ caramen, nó đưa cho tôi một hũ. Ăn thử thấy vị ngon vô cùng, vừa béo nhưng không ngấy như caramen tôi mua ngoài. Tôi cười, hỏi:

- Là mẹ mày làm chứ gì! Thảo nào ngon thế!

Nó bĩu môi, xúc một thìa ăn xong kêu:

- Này! Coi thường tao vừa vừa thôi chứ. Tao làm đấy. Thế ngon thật à?

Tôi vừa xúc ăn, vừa nói:

- À! Hóa ra là mẹ làm. Nếu thế thì đỡ tệ, ăn không ra gì, tay nghề kém mà thích thể hiện. Mà ăn có làm sao không đấy?

Nó tủm tỉm cười không nói gì. Quái lạ, mọi hôm trêu tí đã nhảy dựng lên chí chóc với mình, hôm nay lại hiền thế, đúng là sinh vật khó hiểu. Hai đứa tiêu diệt xong chỗ caramen, con An ngồi mãi cũng chán, nó rủ tôi ra ngoài chơi. Xuống xin phép bác gái xong thì cũng được đi. Trước lúc đi, bác gái dặn:

- Búp Bông ơi! Lúc đi về thì vào nhà cô Ánh lấy ẹ cái áo đặt may nhé!

Con An đỏ bừng mặt, nũng nịu đáp:

- Vâng ạ! Mà mẹ gọi con tên An chứ cứ suốt ngày Búp Bông. Con lớn rồi chứ còn bé nữa đâu.

Mẹ nó véo cho cái vào mũi, cười:

- Cô người nhớn của mẹ ơi! Bạn thân mà còn ngại, không thì thằng Hưng về làm rể nhà bác, lúc đấy bác gọi Búp Bông thoải mái. Hưng nhỉ!

Tôi hòa vào:

- O thế sinh lễ là gì ạ!

- Khỏi cần sinh lễ, rước bà cô này đi là được rồi, còn thêm cả hồi môn nữa! Phải không Búp Bông của mẹ!

Bữa đó, tôi ra ngoài dạo phố mà không tài nào tìm được cái thú vị yên bình giữa Hà Nội nhộn nhịp như thường lệ, thay vào đó là một cảm giác mới, cảm giác lơ lơ không rõ ràng về ai đó. Tôi là đứa liều về nhiều thứ, nhưng con tim tôi thì lại là thỏ để chính hiệu, tôi cứ rụt rè, sợ hãi không dám vén màn sương mù kia đi để thấy rõ người dành tình cảm cho tôi, chẳng hiểu là do tôi không biết hay giả vờ không biết nữa.

Về đến nhà, tôi ăn cơm cứ lẳng lặng không nói gì. Bố mẹ tôi tưởng tôi đang bận lo việc trường lớp nên cũng không hỏi, sợ làm đứt mạch suy nghĩ của tôi. Nhưng bố mẹ tôi nào có hay biết tôi đâu còn tâm trí gì cho đèn đóm, dạ hội nữa, trong mắt tôi giờ nhìn đâu cũng thấy hình bóng đó, nụ cười ngộ nghĩnh, cái dáng chạy lẳng xăng như trẻ con, đôi mắt biết nói có hai màu Sáng - Tối. Lạ thật, sao mới không gặp nhau có một lúc thôi đã thấy nhớ rồi nhỉ? Mọi khi mình ngồi học, làm bản vẽ có nó bên cạnh léo nhéo liên tục thì mình vẫn làm vô tư, còn giờ ở nơi hoàn toàn yên tĩnh thế này, đáng lẽ mình phải tập trung, phải làm gấp đôi gấp ba chứ! Có làm sao mà đầu óc tôi lại cứ vẩn vơ suy nghĩ lung tung, ngồi dần mất nhìn tờ giấy mà không tài nào đặt bút vẽ nổi một nét. Cuốn tờ giấy lại, tôi bật máy lên bản CoD, hôm nay ngày gì mà mình bản đồ tệ, chết liên tục, đành lủi thủi lên giường đi ngủ vậy.

Sáng hôm sau, vừa tỉnh dậy là tôi đã hăng hái đánh răng rửa mặt, vận ôn võ luyện rồi, lại còn chịu ngồi ăn sáng đến tận 10' nữa chứ. Xong xuôi thì thông thả đạp xe đến trường, tự nhiên hôm nay tôi lại rẽ đường vào trong khu nhà con An, ở dưới cổng bấm chuông í ới một lúc mới thấy nó lạch bạch chạy xuống, nhăn nhó nói:

- Hưng ơi! Tao đói!

Tôi vừa đi vừa cười, hỏi:

- Nãy ăn gì rồi mà giờ đã đói!

- Ăn miễn ngan!

- Thế thì mày còn kêu ca cái gì hử, con ỉn này!

- Nhưng tao đóiiiiiiiiiiiiiiiii!

Nghe cái giọng nó kéo dài mà buồn cười, biết nó đang mè nheo đòi đồ ăn vặt, tôi giả vờ không biết gì, tỉnh bơ:

- Ham ăn tục uống! Chết rồi mày sẽ bị khâu họng lại cho không ăn được nữa, sợ chưa?

Nó hét ầm lên, náo động cả khu phố còn đang yên giấc. Úp mặt vào lưng tôi, nó riu rít kêu:

- Không biết đâu! Đóiiiiiiiiiiiiiiiii! Nhưng mà tao không muốn bị khâu họng đâu, nhìn xấu lắm!

Tôi phì cười, đúng là đến chết còn thích đẹp. Chở nó đến trường xong, tôi với nó đi lên lớp ngồi. Con An phụng phịu leo cầu thang, làm vẻ giận dữ tôi. Tôi thì nhân lúc nó đang ngúng nguẩy mà len lén lỉnh xuống can-tin, tức tốc mua ngay một túi quẩy to đùng rồi phóng lên lớp. Vừa bước vào cửa đã thấy nó đang ủ rũ nằm bò ra bàn, tôi giấu túi quẩy ra sau lưng, nhón chân ngồi lên bàn trên nó. Thấy tôi lên, nó ngược mắt nhìn, xong lại giận dữ cụp mắt xuống không thèm nói gì. Tôi cười cười, lấy ngón tay chạm póc cái vào mũi nó, hỏi:

- Sao buồn thế!

Nó xì mặt không đáp. Tôi đưa túi quẩy ra tòng teng trước mắt nó, cười:

- Thế còn buồn không?

Con An ngồi hần dẩy, mắt sáng rực, với với tay ra túi quẩy như đứa trẻ con đòi quà. Tôi nhử nhử không cho nó cầm, mặt nó tiu nghỉu, cụp xuống, tôi mới bảo:

- Khoanh tay ạ đi rồi tao đưa cho cả túi! Giờ ra chơi tao mua ày thêm túi nữa nhé!

Nó khoanh tay, kêu ọ ọ to rồi nhào người ra giật lấy cái túi, nó nhón một cái, dúi vào mồm tôi rồi nó lấy cái nữa, bỏ vào miệng nhai giòn rụm, mặt hạnh phúc nhìn như VĐV vừa dành huy chương vàng Olympic. Nhìn nó ăn trông như con hamster vậy, hai má phính ra, nhai là rung rung má, cái chòm tóc củ hành cũng rung rinh theo. Tôi ép má nó lại, kêu:

- Nói đi nói lại, nói bao nhiêu lần rồi vẫn không bỏ cái tật ăn đầy mồm! Đã thế ép ày chưa!

Con An la oai oái, mãi mới giăng tay tôi ra được. Mãi đến lúc vào giờ học rồi, nó còn lén lút vừa nhìn lên bảng vừa thò tay vào ngăn bàn bốc ăn vụng. Cô Hóa đang giảng bài thì nghe có tiếng: “Rào rào! Rùm! Rào rào!” dưới lớp, cô vội quay xuống xem sao. Thấy cô chú ý, nó ngừng nhai, cô lại quay lên, không biết đứa nào ở góc đáy đang ăn vụng. Lúc sau, con An cúi sát người xuống mặt bàn, nằm bò ra chép bài, thỉnh thoảng lại nhìn một miếng đưa lên miệng. Bất chợt cô Hóa gọi:

- An!

Con An giật mình đứng phắt dậy, lắp bắp:

- Em xin lỗi cô. Lần sau em không ăn trong giờ học nữa ạ!

Nói rồi nó ngoan ngoan bước ra khỏi chỗ, đi xuống cuối lớp úp mặt vào tường, nhìn tội ời là tội. Cả lớp thấy thế thì cười lẫn lộn, con An ngơ ngác không hiểu chuyện gì. Tôi vẫy vẫy tay gọi nó về, nó cứ nhất quyết đứng lại, sợ tôi xỏ gì nó. Cô Hóa bật cười, nói:

- Cô bảo bạn An lên làm bài trên bảng chứ có gọi để phạt đâu. Chưa khảo mà đã xưng! Thôi! Đã lỡ ra đến đó rồi thì đứng nốt đến cuối tiết đi!

Nó xụ mặt ra, quay lưng lại úp mặt vào góc. Tiết sau về chỗ, tự dưng nó đánh bồm bộp vào lưng tôi, mắt long lên hờn dỗi. Tôi ngó người ra, hỏi:

- Tao làm cái gì mà mày đánh tao?

Nó cứng lưỡi không nói được gì, im im lúc, nó đỏ lựng mặt, chống chế:

- Tại mày đưa đồ ăn cho tao!

Xong nó lao vào đánh tôi như phủi bụi, ê ắm hết cả người, ăn đòn mà tôi không biết mình đã làm gì nên tội nữa.

Giờ về, tôi đeo nó đi về lại ăn thêm cơ sở phát đập đấm, hình như mình thành cái bị bông rồi thì phải. Buổi chiều, tôi vác giấy, màu vẽ sang nhà con An, tầm sư học đạo môn Mỹ thuật của nó. Mấy lần tôi giở nháp của nó ra nghịch rồi, thấy có nhiều tranh vẽ bằng bút bi mà đẹp lắm, nhưng nó giấu nhem không cho ai biết về tài năng của mình cả. Nhắc đến con gái vẽ đẹp, bất chợt tôi lại nhớ đến ngày đầu tiên tôi gặp Trang, ngồi làm mẫu vẽ chân dung. Nhưng khi suy nghĩ đó vừa chạm đến là tôi vội lắc đầu liên tục, cố tống khứ nó ra khỏi đầu. Giờ không phải là lúc suy nghĩ về quá khứ nữa, chỉ có hiện tại, hiện tại là thứ đáng được quan tâm nhất.

Tôi ở dưới gọi, con An ở trên ban công thò cổ xuống, cười hì hì xong chạy lon ton ra mở cổng. Đúng là con gái khéo tay hay sao mà có nó giúp, tôi mới hoàn thành xong mẫu phong nền cho buổi dạ hội. Hí hoáy tô vẽ, bút màu, sáp, tẩy, chì vút la liệng xung quanh, bãi chiến trường sau khi làm xong phong. Thu dọn xong, con An chạy tốt xuống dưới nhà, cầm lên 2 hũ caramen, nó đưa cho tôi một hũ. Ăn thử thấy vị ngon vô cùng, vừa béo nhưng không ngấy như caramen tôi mua ngoài. Tôi cười, hỏi:

- Là mẹ mày làm chứ gì! Thảo nào ngon thế!

Nó bịu môi, xúc một thìa ăn xong kêu:

- Này! Coi thường tao vừa vừa thôi chứ. Tao làm đấy. Thế ngon thật à?

Tôi vừa xúc ăn, vừa nói:

- À! Hóa ra là mày làm. Nếu thế thì đỡ tệ, ăn không ra gì, tay nghề kém mà thích thể hiện. Mà ăn có làm sao không đấy?

Nó tủm tỉm cười không nói gì. Quái lạ, mọi hôm trêu tí đã nhảy dựng lên chí chóc với mình, hôm nay lại hiền thế, đúng là sinh vật khó hiểu. Hai đứa tiêu diệt xong chỗ caramen, con An ngồi mãi cũng chán, nó rủ tôi ra ngoài chơi. Xuống xin phép bác gái xong thì cũng được đi. Trước lúc đi, bác gái dặn:

- Búp Bông ơi! Lúc đi về thì vào nhà cô Ánh lấy ẹ cái áo đặt may nhé!

Con An đỏ bừng mặt, nũng nịu đáp:

- Vâng ạ! Mà mẹ gọi con tên An chứ cứ suốt ngày Búp Bông. Con lớn rồi chứ còn bé nữa đâu.

Mẹ nó véo cho cái vào mũi, cười:

- Cô người nhớn của mẹ ơi! Bạn thân mà còn ngại, không thì thằng Hưng về làm rể nhà bác, lúc đấy bác gọi Búp Bông thoải mái. Hưng nhỉ!

Tôi hòa vào:

- Ô thế sinh lễ là gì ạ!

- Khỏi cần sinh lễ, rước bà cô này đi là được rồi, còn thêm cả hồi môn nữa! Phải không Búp Bông của mẹ!

Nó phụng phịu chạy tót ra ngoài, tôi chào bác gái rồi ra. Con An ngồi sẵn trên yên sau từ bao giờ, ngưng nguẩy không thèm nhìn tôi. Tôi thần nhiên đạp xe, huyết sáo tưng bừng. Đang đi, tôi phì cười, gọi:

- Búp Bông ơi! Đi chơi ở đâu giờ, hay ra cầu trượt!

Nó hét lên, đâm thui thui vào lưng tôi, tay con gái mà đâm đau góm, ê cả lưng. Chở nó lòng vòng mãi, hôm nay xấu ngày hay sao mà chẳng có hàng quà vặt nào thế này. Mãi mới thấy một chú bán bánh bao dạo, mua luôn 4 cái ăn cho đã, bánh bao ăn ngon nhưng mà nhanh hết thế, nhìn phồng phồng mà lúc ăn xẹp còn có týt. Con An cầm cái bánh bao lên thổi phù phù, cổ há miệng để cắn miếng thật to mà không được, đành phải xé từng miếng bánh nhỏ ra ăn cho dễ. Nhìn lúc nó ăn bao giờ trông cũng ngộ thật, lúc thì ăn rõ nhanh, lúc thì nhấm nháp như chuột, thích nhất là nhìn hai má nó phúng phính, lúc nào ăn là lại như béo ra. Tôi với nó ra chỗ cầu trượt, lúc ngồi lúc thì nằm, chán chán con An lại hát cho tôi nghe. Chỉ cần đơn giản như thế thôi, tôi cũng thấy vui lắm rồi. Tạm thời coi như chuyện dạ hội là xong, hôm nay tranh thủ đi chơi được lúc nào hay lúc đó.

Phần việc được giao tôi làm coi như được, thầy cố vấn Đoàn sau khi xem xong tờ báo cáo, bản vẽ của tôi thì gật đầu khen:

- Tốt. Hưng cố gắng phát huy! Em hoạt động năng nổ nhất trong khối học sinh mới vào, trường mình mạnh về hoạt động, cần phát huy ưu điểm này để tạo thương hiệu riêng cho trường.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng bị chê xấu rồi bắt đem về làm lại chứ. Nhưng vẫn chưa xong, còn cả chỉ đạo vào chính buổi dạ hội nữa, chẳng biết mấy ông trực tuần lớp 12 có chịu nghe mình điều khiển không nữa.

Lên lớp, thấy chúng nó đang xôn xao lên, tôi túm thằng Minh lại, hỏi:

- Có vụ gì náo nhiệt hả?

Thằng Minh nói:

- Nghe nói lớp mình có học sinh mới, từ Lương Thế Vinh chuyển sang nhé, oách chưa! Nhưng mà chưa biết là trai hay gái.

Thằng Quang ngơ ở đâu xen vào:

- Cầu trời là em xinh xinh! Cầu trời là em xinh xinh!

Tôi cũng tò mò lắm, nhưng giờ có tin vui hơn là hai tiết đầu free vì thầy Toán nghỉ có việc đột xuất, lớp tự quản. Công nhận lớp có giàn cán bộ gương mẫu nên cũng “ng nghiêm chỉnh” thật. Vừa trống vào tiết là chúng nó đóng hết cửa lại không cho tiếng ồn lọt ra ngoài, sau đó là cảnh tượng hỗn loạn xảy ra. Đứa thì cười, đứa thì đem cờ caro ra đánh, đứa chăm chỉ lấy vở ra chép bù bài, làm bài học thêm,... nhìn lại những cán bộ gương mẫu, tôi nhận thấy có mấy người sau: Lớp trưởng Thy hạt mít đang vừa gặm bánh mì vừa buồn đưa lê với hội bà tám của lớp. Cán sự Toán và cán sự Lý, hai thằng quàng rèm cửa lên người làm áo choàng, đầu đội mũ cối, tay cầm thước 30 vệt nhau như phim kiếm hiệp, chốc chốc lại có thằng phất “tà áo choàng” vào mặt thằng kia, cười hô hô. Phía góc lớp, Quang ngơ và Sơn đang hợp tác sản xuất máy bay, chúng nó gấp máy bay xong thì xem ai phi đẹp hơn. Một chiếc máy bay bay la là qua mặt tôi, tôi túm lại,

giở ra xem. Ôi mẹ ơi! Hai thằng kia nó xé vở Công nghệ ra gấp máy bay. Đúng là môn thi rồi nên chúng nó bỏ luôn, tý nữa chắc xé nốt vở Sử hoặc vở Sinh. Quý cổ cò thì đang phân thua cao thấp với kì phùng địch thủ là Lan caro, bu quanh là một lũ nhấc nước, mách đếu, hò hét cổ vũ. Con An thì tụ tập với đám con gái, vừa buôn chuyện vừa thêu khăn, khổ thân bọn nó, mãi tới tháng này mà còn chưa thi xong Nghề nữ công gia chánh. Tôi chán nản ngồi ngáp ruồi thì thằng Tùng ở đâu sộc vào, bê bàn cờ tướng ra, gọi:

- Ê! Con chó bốn mắt! Đánh với tao vài ván!

- Ờ thì đánh! Riêng cò thì anh không ngại chú! Chấp chú quân Đỏ.

Tôi với nó lao đầu vào đánh, mãi mê 3 ván liền, tôi ăn 2 thua 1. Ván thứ 4, mình chủ quan nên để thằng Tùng nó đưa Xe sang, rồi đem Mã chiếu dồn. Tôi làm vào tình thế đi lên thì Xe ăn, lùi sang trái thì Mã bắt, ở yên thì bị Pháo kích. Đang day trán suy nghĩ, tự nhiên, có đứa mặt giặc nào chỉ tay vào bàn cờ, nhắc:

- Cho Sĩ về này, cản Pháo lại!

Tôi xua tay, xùy xùy nói:

- Nhấc thế mà cũng nhấc! Tượng về rồi thì hờ ngay, Mã kia nó ăn luôn Tượng. Đúng là con bò thích bàn chuyện đại sự, thôi ra chỗ kia thêu khăn với bọn con gái đi!

Mãi tôi mới thoát khỏi nước chiếu hiểm của thằng Tùng, thấy nó tái mặt không phản ứng gì, tôi cười khà khà, nói:

- Tiếc chưa! Bây giờ thì đi nhanh lên, tao ày 5 phút, quá 5 phút thua luôn.

Nó vẫn im phăng phắc không phản ứng gì, hết 5 phút vẫn ngồi đần mặt ra đấy. Tôi giục thì nó im lặng không nói, lại có đứa nhắc:

- Đi nước này này! Lùi Xe về mà thủ không thằng Hưng nó chiếu tướng kia!

Bị phá mất nước cờ ngon, tôi sững sờ quay lại xem thằng mặt giặc kia là đứa nào, tay tôi cầm con cờ giờ lên sẵn dọa dọa, quát:

- Lại là mày à? Mày tin tao ày “ăn” cả ván cờ không?

Nhưng vừa quay lưng lại thì ôi thôi....mặt tôi tái xanh, chân tay run lẩy bẩy, rơi luôn quân cơ trên tay....hóa ra “thằng mặt giặc” phá đám này giờ là thầy chủ nhiệm. Thầy nhìn tôi cười:

- Hề hề hề!

Tôi đau khổ cười đáp lại, méo xệch:

- Dạ thầy ạ! Thầy lên lớp lúc nào thế ạ?

Thầy chủ nhiệm cười tươi, đáp:

- Cám ơn cậu quan tâm! Con bò mới lên lớp được có 15 phút thôi! Thế cậu Hưng có định cho bò ăn cả ván cờ không?

Tôi năn nỉ:

- Thầy ơi! Em lỡ lời mà thầy!

Thầy chủ nhiệm xua tay, vừa cười vừa xuy xùy tay:

- Không có lỡ làng gì sất! Giờ “người bàn đại sự” ra cuối lớp đứng cùng hai vị đại hiệp nhé!

Cả lớp cười ồ lên, tôi lủi thủi đi xuống cuối lớp đứng, bắn khoắn không biết hai vị đại hiệp nào. Nhìn xuống góc, thấy hai đứa đang quần rèm cửa, phủ kín cả lên đầu, nhìn lùm lùm một đống. Mỗi đứa một tư thế, một đứa thì đứng thế Khổng tước đằng vân, đứng bằng một chân co một chân, hai tay quắp ra sau như cánh gà. Một đứa thì cầm thước kẻ quắp sau lưng, tay nắm kiếu Tịch Tà kiếm phổ, trông dị hợm, buồn cười vô cùng. Tôi vén lớp rèm ra xem, thì ra đúng là hai ông cán sự Minh - Hoàng. Chắc bị thầy bắt gặp đang choảng nhau nên cho xuống cuối lớp đứng đúng tư thế vừa này, nhưng cho trùm chấn vào cho đỡ ngu mặt. Tôi biết không xin nổi nên an phận chọn góc lớp đứng úp mặt vào. Nhưng thầy chủ nhiệm bưng bàn

cờ xuống, bắt tôi đứng nghiêm rồi đặt bàn cờ lên đội lên đầu tôi, rồi thầy bảo một đứa xếp từng quân cờ lên cho cân. Thế là góc lớp có ba thằng tâm thần đứng, hai thằng thì nhìn như bệnh nhân trùm ga giường đánh nhau, còn một thằng nhìn như nghiện chơi cờ đến phát điên. Lại còn được cả ba thằng đều là cán sự nữa chứ, phen này đúng là mất hết cả uy tín!

Mặc cho ba cán sự gương mẫu chịu hình, thầy chủ nhiệm vẫn thần nhiên phổ biến trên bục giảng:

- Sáng nay vì có việc bận đột xuất nên trường có nhiều thầy cô nghỉ, lớp ta các em về sớm. Tan xong là về thẳng nhà không được la cà đâu, kéo bố mẹ lo. Còn từ chiều này, mỗi tuần sẽ có 2 buổi thể dục dạy võ tự vệ ở trường, bắt đầu từ lúc 2h15 đến 3h30, lớp phải có mặt đầy đủ.

Dặn dò xong, thầy cho cả lớp giải tán, đi về. Nhưng ba thằng bọn tôi vẫn dầm thối ra cuối lớp, thầy chủ nhiệm gọi:

- Ba chàng ngự lâm không về còn ở đó làm phỗng hả?

Từ trong đồng chắn, thằng Minh nói vọng ra:

- Có nhìn thấy đường đâu mà đi hả thầy!

- Các cậu muốn làm kiểu gì thì làm! Nhưng cậu Hưng rơi một quân cờ xuống đất là cả ba cậu lau nhà vệ sinh 1 ngày! Đi cẩn thận vào! Thầy ngồi trên này chờ!

Thế là thằng sáng dắt thằng mù, tôi rón rén đi trước, hai thằng kia túm vào đuôi áo tôi đi sau. Đến trước bàn giáo viên rồi, thằng Minh tự nhiên hất xì, đập mặt vào lưng thằng Hoàng, thằng Hoàng đập vào lưng tôi. Ôi thôi! Cả bàn cờ đổ ụp xuống bàn, rơi tung tóe! Tôi cúi người chụp được có 2 quân, thằng Hoàng nhanh trí tháo rèm trải ra đất, hứng được kha khá, dù sao thì quân cờ vẫn chưa chạm đất mà, không tính được. Cuối cùng ba thằng phải đi lau nhà vệ sinh 4 ngày, tha hồ mà hít hà NH3. Học lớp thầy chủ nhiệm đúng là không có cái phạt nào giống cái phạt nào, toàn chơi khó học sinh!

Buổi chiều, đến trường học võ. Tôi thì tự tin lắm vì căn bản võ của mình cũng ổn, dẫu quyền cước tệ nhưng chỉ ít đủ để tự vệ trước bọn đầu gấu đầu mèo gà mờ, đã thế còn sở trường là tề mi côn nữa. Lớp tôi là cô dạy võ chứ không phải thầy dạy võ. Tập trung xong, tất cả ngồi ra sân, cô hỏi:

- Lớp mình có bạn nào từng học võ thì giơ tay!

Tôi giơ tay, nhìn quanh chẳng thấy đứa nào, nhưng con An ngồi bên cạnh tôi lại giơ tay lên. Tôi túm tay nó kéo xuống, bảo:

- Cô hỏi biết võ chứ có hỏi biết ăn biết ngủ biết học hành là ngoan đâu. Mày bỏ xuống đi!

Nó vênh mặt lên, nói:

- Tưởng chỉ mình mày biết võ thôi à? Tinh vi. Lè!

Cô gọi tôi lên trước lớp, hỏi:

- Em tên gì?

- Tên L.T Hưng ạ!

- Em học môn nào?

- Dạ em học võ cổ truyền ạ!

- Chuyên về gì!

- Tề mi côn. Bài Thái Sơn côn ạ!

Cô nhíu mày hỏi:

- Sao không chuyên về quyền cước mà lại chuyên về vũ khí?

Tôi cười khở sở, đáp:

- Em cũng chẳng biết nữa!

- Thôi được rồi! Bạn nữ kia lên đây!

Con An nhanh nhẹn bước lên, nhìn dáng đi, điệu bộ trông chẳng giống có võ gì hết, nhưng tôi không nghĩ nó đùa. Chắc là cũng biết chút ít nhưng không thạo. Cô hỏi nó những câu hỏi như tôi, con An trả lời, nói nó không biết sở trường của nó là gì, chỉ biết nó học võ từ bố thôi. Cô dạy võ suy nghĩ hồi lâu, bảo:

- Cả hai lấy giáp mặc vào, chuẩn bị đấu đối kháng.

Tôi ngán nhất là tiết mục mặc giáp này, vừa nặng vừa vướng, đòn đánh chẳng giảm được bao nhiêu, có khi thua oan vì giáp. Nhưng vẫn phải mặc vào, lại còn đội cả mũ nữa chứ. Trước lúc đấu, cô gọi tôi:

- Bạn Hưng nương nhẹ tay với bạn An nhé! Vì cô thấy hình như trình độ của em hơn bạn, bạn con gái yếu hơn, em nhường bạn chút!

Tôi gật đầu đáp, bước vào vòng. Lần này phải dọa trêu con An một mẻ mới được, gì chứ quyền cước tôi tuy tệ nhưng tệ khi đánh trúng người thì nương tay thôi, còn lực đâm của tôi mạnh bằng 2/3 thằng Dũng. Không đánh trúng con An, chỉ cần đâm sượt sang vai, tạo tiếng rít gió thôi là nó hoảng rồi, nó nhát như thế, bị dọa chắc mếu luôn. Tiếng đếm 3-2-1 dứt, tôi và con An vờn vờn đi xung quanh quan sát đối thủ, nhắm trước bên vai trái nó có khoảng trống lớn, tôi nhắm vào để đâm một phát kinh thiên dọa cho nó biết. Bất ngờ áp sát, tung cú đâm nghe ù một tiếng, bọn cùng lớp ồ lên. Tôi đang sung sướng nở mũi thì tự nhiên thấy tay mình bị chụp lại, xong rồi trời đất lộn tùng phèo cả lên, chỉ nghe huych một cái, lưng tôi đã dội mạnh xuống đất. Tôi ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, bọn cùng lớp thì bỏ lăn ra cười vì tôi trông thế này mà đánh thua An hấu. Tôi đứng dậy, xoa tay kêu không tính, đòi đấu lại. Lần này tôi không dám chủ quan nữa, mắt theo dõi từng cử động của con An. Nhìn nó di chuyển rất nhẹ nhàng, uyển chuyển không bị “khớp”, liền mạch như kéo dây. Đột nhiên, tôi tung người lên đá vung rộng chân, quét một khoảng lớn, con An rạp người xuống né được. Tôi lao vào đâm, móc, vận dụng cả ung trào thủ thằng Dũng dạy nhưng vô ích, mọi đòn đánh của tôi khi tới gần sát người thì con An đã nhẹ nhàng lách người khỏi vùng sát thương, vờn vờn quanh người tôi như linh miêu. Càng đánh tôi càng xuống sức, tinh thần cũng đi xuống, chưa tới 5 phút mà tôi ra huyệt liên tiếp hơn 30 đòn. Đồn sức ra đòn đá lẳng cuối cùng, tự nhiên ông đồng tôi bị túm lấy, giật theo đà đá lẳng, cả người tôi buộc phải vận người theo để tránh trắc chân, ngã sòng soài ra đất.

Tôi thất bại ê chề, trở về hàng ngồi, con An tung tăng chạy sang ngồi bên cạnh, lêu lêu:

- Hưng ngố! Hưng ngố! Thua tao rồi! Thua tao kìa! Xấu hổ xấu hổ!

Rồi nó vỗ bốp bốp vào hai má tôi, xong lại vỗ vào má nó, cười toe:

- Từ nay tao sẽ bảo vệ mày, không cho đứa nào bắt nạt mày. Hưng bé nhỏ! Há há há!

Tôi cười méo xệch, chẳng lẽ chỉ trong một buổi chiều mà mọi thứ đảo lộn nhanh đến thế sao?

Tan buổi tập, bọn con trai lớp khác kéo ồ vào xem mặt con An là ai mà đánh ngã được thằng Hưng “đầu gấu” từng đánh be bét bọn A2. Mấy thằng vào tận hàng lớp tôi xem, nhìn bộ nó, có đứa còn trắng trợn xin làm quen. Chẳng hiểu sao lúc đó tôi lại tức sôi cả máu, nhìn chỉ muốn nhai đầu cả lũ cho hả dạ. Đang càu sắn, tôi vớ được cây xà beng của mấy ông thợ đào bồn hoa dựng gần đó, cầm lên múa vún vút, làm như đang tập lại mấy bài võ sở trường. Rồi tôi cầm cây xà beng, giáng mạnh mũi xà beng xuống sân trường nghe :” Cooooong!” một tiếng dài, sân bê tông nứt ra một mảng bằng bàn tay. Cả lũ đứng xun xoe kia quay ngoắt lại nhìn tôi, tôi làm mặt ngơ ngác, hất hàm ra ý :

- Tao tập chúng mày nhìn cái gì!

Chúng nó vẫn nhìn, tôi lại giáng một nhát nữa xuống viên gạch, viên gạch vỡ vụn, tôi trừng mắt nhìn mấy thằng xong lại nhìn xuống viên gạch. Chẳng đứa nào bảo đứa nào, kéo nhau lướt đi hết.

Lúc về, con An ngồi sau, nó ôm nhẹ vào eo tôi, dựa đầu vào lưng tôi, ngập ngừng hỏi:

- Hưng ơi!

Tôi đáp cộc lốc:

- Gì?

- Sao hôm nay lúc ở sân trường tự nhiên mày lại lôi cái xà beng ra nghịch? Nhìn mày thế tao sợ lắm!

- Chỉ tập lại bài thương thôi!

- Mà làm sao thế?

Tôi hần học:

- Nhìn bọn kia nó ba hoa chích chòe xung quanh mày, tao ngứa mắt!

Con An hỏi:

- Làm gì mà mày ngứa mắt!

Tôi cứng họng, cố đáp:

- Tao...tao...tao không thích thế!

- Sao lại không thích!

Tôi ấp úng:

- Vì...vì...tao...không thích! Thế thôi!

Nó tự nhiên cười hì hì, không hỏi gì nữa, chẳng biết nó lôi đầu ra hai cái kẹo mút, nó bóc một chiếc, vòng tay lên trước cho vào miệng tôi một chiếc, còn một chiếc nó vừa ngậm vừa cười. Suốt đoạn đường đi, con An im lặng dựa đầu vào lưng tôi, không hỏi lý do chuyện tôi nổi khùng lên lúc chiều nữa.

36. Chương 36

Buổi chiều hôm đó, suốt dọc đường đi tôi và con An không nói với nhau câu nào. Ai cũng cần một khoảng lặng để tự ngẫm lại lòng mình. Hơn lúc nào hết, giờ đây tâm trí tôi bối rối vô cùng, cái cảm giác khó chịu khi đó là sao nhỉ, chưa bao giờ tôi gặp phải cảm giác đó? Vừa đắng lại vừa ảm ức, tức tưởi làm sao! Chẳng lẽ là mình...ghen...à? Không! Không thể thế được. Cả hai có là gì để mà ghen, chắc tại tôi đã quá thân quen với nó, quen cái cảm giác nó chỉ cười đùa đáp chuyện một thằng con trai duy nhất là tôi nên bây giờ thấy khác chút là tôi đã nổi quạu. Phải là như thế rồi, mình độc đoán quá mà!

Mãi mê suy nghĩ, về tới trước cửa nhà con An lúc nào không hay. Nó chạy vào mở cổng, trước lúc vào còn vẫy vẫy tay chào tôi nữa. Tôi cười chào lại:

- Búp Bông về ngoan nhé! Hí hí hí!

Nó xụ mặt ra, chui tọt vào trong, chìa tay ra ngoài khe cổng, cong ngón út bé xíu lên, làm dấu hít-le không thèm chơi với tôi nữa. Trẻ con thật, ngẩn ngơ rồi còn hít-le nữa. Tôi mỉm cười đạp xe về, trong lòng yên ả, dịu nhẹ như có dòng nước mát. Suốt mấy ngày này, tôi căng óc ra lo chuyện dạ hội, xong rồi lại thấp thỏm lo bọn thằng Vĩ chơi lén. Chỉ có hôm nay, tôi mới thấy thư giãn được, may sao giữa những lúc căng thẳng nhất, tôi luôn có một ai đó đến bên cạnh vực dậy, lắng nghe mọi tâm sự của tôi. Đời tôi, có điều đó là may mắn nhất và tôi dám chắc ít ai có được điều quý báu đó giống tôi.

Đi học về, soạn bài linh tinh xong tôi nằm khoèo ra ngủ lả lác. Sáng hôm sau, học tốc độ đi học, tý nữa thì muộn. Chẳng hiểu sao mình tự nhiên ngủ sớm thế, lại còn ngủ mê đến suốt muộn học nữa chứ, trước nay chưa bao giờ tôi ngủ muộn quá 6h sáng, chắc tại hôm qua tập mệt quá nên ngủ. Dọc đường đi, tôi cứ có cảm giác ai đang bám theo mình, vội tăng tốc đi nhanh dần, coi như không biết gì. Vào trường, lúc tôi lên lớp bọn nó đã đến đông đủ, đùa thì chơi, đùa thì truy bài nhau. Thằng Quý ở dưới cuối kèn:

- Hôm nay trời có bão! Hưng đi học muộn chúng mày ơi!

Con Thy thấy tôi đến thì chạy ra, nheo nhéo:

- Hưng! Thầy cổ vấn Đoàn vừa gọi loa đề nghị ủy viên 3 xuống họp dưới văn phòng Đoàn kìa, đi mau lên.

Báo hại tôi vừa leo 4 tầng xong lại lao như bay xuống rồi lại leo lên 3 tầng nhà Giám hiệu. Vào đến phòng, mọi người đã tề tựu gần đủ, chỉ còn thiếu tôi và một anh 11 nữa. Thầy cổ vấn bảo tôi:

- Hôm nay Hưng làm sao mà đến muộn vậy em?

Tôi thở hồng hộc, đáp:

- Dạ! Em ngủ dậy muộn quá ạ!

Một anh đỡ lời cho tôi:

- Hôm qua lớp nó tập võ mà thầy, chắc mệt nên ngủ quá chút. Mọi khi thằng Hưng nó toàn đến trường từ sớm.

Thầy gật đầu:

- Hưng chú ý giữ gìn sức khỏe, sắp dạ hội rồi, thiếu một người là lộn tung lên đấy. Hôm nay anh Mã nghỉ ốm, chỉ còn chờ mỗi em thôi, vào họp đi.

Nội dung buổi họp cũng chỉ là xem xét ý kiến, kế hoạch của từng người được phân công. Tôi là người duy nhất hoàn thành trước thời hạn nên không có việc gì nữa. Còn lại mấy anh kia đều đang làm dở cả, chủ yếu là nhắc mấy người đó đẩy nhanh tiến độ làm việc cho kịp chuẩn bị. Nhưng hình như thấy tôi rảnh rang quá hay sao mà thầy lại giao thêm cho việc giám sát nhóm văn nghệ. Việc này thì tất nhiên là tôi chẳng nề hà gì rồi, đội văn nghệ toàn hot girl của trường, mình đi giám sát thì sướng phải biết. Hề hề!

Nhưng mà mọi việc vốn không như tôi tưởng. Tôi mãi nghĩ đến viễn cảnh được chăm bẵm mà quên mất đa số các em xinh xinh đều là các chị 11, 12, có kinh nghiệm diễn văn nghệ. Mình đến trông là bị các bà ý chạy lại bẹo má, lấy mất kính. Có chị còn ôm chầm lấy tôi, thổ thổ:

- Ôi giỗ ôi! Chồng bé ơi chồng bé! Đi đâu giờ này mới về đấy?

Mấy chị đứng quanh cười khanh khách, đúng là tại mình ít tuổi nên toàn bị bắt nạt. Mà ít tuổi là việc của ít tuổi chứ, nhìn mình to cao hơn hẳn mấy bà “chân ngắn” đấy, thế mà toàn bị gọi là “bé”. Trông được có 2 buổi là tôi đã hã, vội vàng lên xin kiếu với thầy cho tôi lãnh nhiệm vụ khác thích hợp hơn, rồi lại viện cả lý do sắp thi rồi, còn có 1 tháng nữa là thi chia phòng, tôi cần có thời gian ôn luyện. May mà thầy đồng ý, dù gì thì việc mình mình cũng làm xong rồi, không phải sợ bố con thằng nào cả.

Trước dạ hội 1 tuần, trường đẩy nhanh lịch tập, nhìn đám con gái đi tập văn nghệ từ tiết 3 buổi chiều, mãi đến 6h tối mới tan, trông đến tội. Đúng là làm việc cho trường lớp sướng thì sướng những cũng có lắm cái khổ, nhiều người cứ thích được chú ý, hâm mộ, nổi tiếng trong trường mà quên mất cái giá phải trả cho cái danh hào ấy. Tiếc là tôi cũng nằm trong vòng luẩn quẩn của cái danh hào và quyền lực thu nhỏ. Người ta có thể phán xét người khác bao nhiêu cũng được, nhưng ai cũng quên mất nhìn lại cái thùng rác đội trên đầu.

Sáng ngày thứ 4 tuần dạ hội. Cả tuần nay toàn phải đến lớp từ sớm, chạy đôn chạy đáo hết học bù bài, lên bảng bù điểm thiếu xong lại bay xuống văn phòng Đoàn họp. Rõ ràng lúc lên kế hoạch đã hoàn hảo thế rồi mà lúc thực hiện lại phát sinh ra bao nhiêu chuyện. Tranh thủ lúc nghỉ tiết 4-5 chưa phải đi đâu, tôi ngồi lại tám chuyện với con An. Không biết nó lòi đâu ra cái bánh kẹp to đùng, đang nhí nhách ăn. Tôi gọi, nó gật đầu ra ý: “Nghe rồi! Có gì nói đi!”, rồi tôi nói với nó đủ thứ, than phiền mệt mỏi. Nó vẫn gật gật, hai má phệ ra, nhai lúng búng. Cẩu lên, tôi giăng cái bánh, ngoạm một miếng rõ to, nhai nhồm nhoàm, xong nuốt đánh ực một cái. Tôi cười hề hề khen ngon, con An thì nhăn mặt lại, đánh bôm bốp vào vai tôi, cau có:

- Eo ôi! Mồm to như mồm lợn! Mà làm đau cái bánh của tao đấy!

Tôi phì cười, hỏi vặn:

- Mà chưa nghe câu “Thà một đao chém chết còn hơn là hành hạ từ từ” à? Tao cắn miếng to là muốn hóa kiếp cho cái bánh sớm đấy. Mà mày ăn lại còn sợ cái bánh bị đau. Đúng là dở người!

Nó nhéo tai tôi, quát:

- Ai dở người cơ?

Tôi xua tay, kêu ai ái, cười van vớ:

- Ô ơ ơ...tao nói....nói....thằng Minh mà....không nói....Búp Bông xinh đẹp, dễ thương, đảm đang, hiền lành mà....! Á á đau, bỏ cái tay ra!

Con An vặn thêm, kêu:

- Dám gọi tao là Búp Bông này!

Rồi lại thêm một bàn tay to dùng vặn nốt tai còn lại của tôi. Thằng Minh biến thái tưởng ngủ rồi, ai ngờ nó nghe được, hăm hè:

- Thằng chết dấm này! Mà nói lại bố nghe xem nào!

Hành hạ tôi chán chê, hai đứa ác độc mới về chỗ. Con An trở lại ăn bánh, thằng Minh lại úp mặt xuống ngủ. Trống vào lớp vừa vang lên, bọn nó lục tục kéo vào. Học yên lành cả tiết sau không sao, lúc ra đến nhà xe đột nhiên thằng Minh bật dậy, gào:

- Thằng Hưng đặt tên riêng cho An nhà ta!

Cả lũ nhao nhao lên:

- Uầy!

- Ghê thế!

- Giống như mình đặt tên cho người yêu á!

- Là gì?

Tôi vội lao lên che miệng nó lại, ấn ra sau, thằng Minh cổ vùng lên, gào:

- Là...là...bỏ tay bẩn khỏi mồm tao...ái chà...bỏ ra mà thằng lợn này! Là...là...Búp...Búp...Bông!

Bọn nó ồ cả lên, bọn con gái xúm xít quanh con An gọi “Búp Bông” liên tục, có đứa còn véo má, có đứa còn ôm con An hát ru nữa. Cánh con trai thì quay tôi lại, thằng Hoàng ra giọng:

- Anh thấy chú làm thế là không được. Dám kua cả chị An hấu, chú định không chừa lại em nào trong cái trường này hả?

Thằng Tùng hòa vào:

- Đúng! Định ăn mảnh à?

Lại được thêm thằng Quang ngờ:

- Nó định sưu tập con gái mà!

Thằng Tùng lại:

- Đúng! Định sưu tập hả?

Giải thích mãi chúng nó không hiểu, tôi dờ khóc dờ cười không biết làm sao. Nhìn sang con An, thấy nó mặt đỏ như gấc, rúm ró người lại sau lưng con Thy hạt mít. Trêu đến lúc hết cả vốn từ, bọn nó mới thả để cho về. Dọc đường đi, con An chẳng nói chẳng rằng, lúc vào nhà cũng không thèm chào tôi nữa. Buổi sáng hôm sau được nghỉ, biết nó giận nên tôi sang nhà nó để làm lành. Định đem đồ ăn hoặc rủ đi chơi để dụ khị cho nó nguôi giận. Nhưng sang nhà thì anh nó bảo:

- Con An nó vừa đi đâu chơi rồi, ơ thể mà không đi cùng nó hả Hưng?

Tôi vội chào anh, tức tốc đạp xe đi tìm nó khắp nơi. Tìm từ bãi bồi, chỗ hàng quán bánh tôi hay rủ nó đến, ra cả trường tìm cũng không thấy đâu. Cuối cùng, nghĩ đến một nơi, tôi vội lao như bay về hướng đó.

Dừng ở trước sân công viên nhỏ, tôi ghé cổ lên nhìn xem con An đâu. Đây rồi, cái dáng bé bỏng đang ngồi thu lu trong cái nhà cầu trượt cũ, không để ý thấy cái chòm tóc củ hành của nó, tôi cũng không nhận ra nó đang trốn ở đây. Tôi cất xe, rón rén bò lên xem. Con An đang ngồi bó gối trong cái nhà cầu trượt, co tròn người lại như cục bông. Len lén bò lên, tôi đặt nhẹ tay lên vai nó, gọi:

- An ơi!

Con An không đáp, im lặng ngồi, co người lại kĩ hơn. Tôi gọi:

- An ơi!

Nó vẫn không nói gì, cứ tôi lom khom nhích ra nhìn mặt nó là nó ngoảnh đi chỗ khác không thèm nhìn mặt tôi. Tôi cười hì hì, lay lay nó:

- Thôi! Tao xin lỗi mà. Có phải tại tao cố ý đâu! Đi mà!

Nó đáp lạnh tanh:

- Không biết!

Năn nỉ, ỉ ôi mãi không lay chuyển nói nó. Tôi đành im lặng ngồi bên cạnh, bắt chước dáng ngồi của nó rồi nhại lại động tác y hệt. Im lặng lúc lâu, con An tò mò nhìn tôi, tôi nhoẻn miệng cười, nó hứ một tiếng xong lại quay mặt đi. Đang yên đang lành, tự nhiên nó khóc òa lên như trẻ con, tôi hết hoảng, lắc lắc nó, dỗ dành:

- Ấy ấy! Đừng có khóc mà! Có mỗi tý thôi đã mít ướt, rồi mai đến tao bảo chúng nó không trêu mày nữa mà!

Nó càng khóc to, lắc đầu:

- Không phải chuyện đó!

Tôi ngơ ngác:

- Thế rốt cục là làm sao?

Nó không đáp, cứ gục vào ngực tôi mà khóc. Hỏi không được, tôi chỉ biết im lặng nhìn nó đầm đìa nước mắt. Khóc một lúc lâu, nó ngủ mất, nhìn về nó mặt lúc ngủ vẫn còn đọng lại nét hờn dỗi, môi run run như giận cả trong giấc mơ. Tôi khẽ đưa tay vuốt mi mắt nó, lau khô những giọt nước mắt còn sót lại. Khổ thân, khóc sưng húp cả mắt! Tôi cầm lấy tay An, nắm chặt lại như sợ tuột mất. Kể từ ngày phát hiện ra việc nó là chị cả của cả băng con gái, tôi chưa phút nào nghĩ nó là con An chỉ tay năm ngón kia. Đối với tôi nó cứ mãi là con gấu lười ham ăn ham ngủ, tạo ình vỏ bọc sắt đá để không bị ai làm tổn thương. Con An lúc này đây mới là nó thực sự, mau nước mắt, hay làm nũng tôi, viện ra những lý do ngốc nghếch nhất để mè nheo Hưng ngố. Ngồi nhìn nó khóc, tôi chẳng biết làm thế nào, cũng chẳng biết tại sao, chỉ thấy mình bất lực không làm gì nổi. Nhưng An ơi! Mày yên tâm là bất kể lúc nào tao cũng sẽ ở bên cạnh bảo vệ mày, nhất định tao không buông tay mày ra đâu!

Tiếc làm sao, tôi là kẻ thất hứa!

37. Chương 37

Chap 37:

Nhìn nó ngủ ngoan trong lòng mình, tôi chợt mỉm cười. Nhất định phải tìm ra lý do làm nó khóc, tôi mà biết đứa nào khiến con An buồn, thì đứa đó trăm phần trăm là đi mò lại từng đốt ngón tay. Trong đầu suy nghĩ về mọi đối tượng, rốt cục chỉ có Trang là đáng nghi nhất. Tối giờ tôi vẫn không thể tưởng tượng nổi tại sao một đứa con gái như thế lại có lòng dạ rắn rết đến vậy. Đúng là thuốc độc nhất chính là lòng dạ đàn bà.

Con An co tròn người, ôm chặt cánh tay tôi mà ngủ. Nó ngủ lâu lắm, ghì tê cả tay tôi. Nhưng tôi không dám cựa mình, sợ động nhẹ lại làm nó thức dậy. Cảm giác như thời gian, không gian đều ngưng đọng lại, công viên vắng vẻ, yên tĩnh vô cùng, trời âm u rền rét. Chắc đây là đợt rét cuối cùng, chỉ vài ngày nữa thôi là lại nắng hè, rồi thi cử, họp phụ huynh rồi nghỉ hè. Nghĩ miên man hồi lâu, tôi không để ý rằng con An đã tỉnh dậy từ bao giờ, nó ngẩng đầu lên, tròn xoe mắt nhìn tôi. Tôi từ tốn hỏi:

- Nói tao nghe đi! Đứa nào làm mày buồn. Tao cho nó như đòn!

Nó cúi đầu, lí nhí:

- Tao...tao...xin lỗi! Tao khóc thử xem mày có dỗ tao không thôi! Nhưng tao khóc nhiều quá thế là thành thật.

Tôi gần giọng:

- Mày nói dối dễ tệ! Nói rõ ràng ra xem nào!

Nó sợ sệt nhìn tôi, không nói gì, lắc đầu kêu không làm sao cả. Tôi giằng lấy tay nó, nắm chặt, hỏi:

- Sao mày cứ im lặng thế hả An? Mày biết là tao sợ lắm không hả?

Con An quay mặt đi chỗ khác, giọng nghẹn đắng:

- Người sắp chuyển vào lớp mình, là người quen cũ của tao. Tao không muốn gặp người đó!

Rồi nó lèo đèo bám theo sau, giục tôi đưa nó về sớm. Trên đường đi, tôi cứ băn khoăn về mối quan hệ giữa con An và học sinh mới này. Tôi nghĩ:

- Có làm sao mà đến tận tháng này lại tự nhiên chuyển vào. Ở lại học LTV thêm năm cũng đâu có sao. Ất là phải có điều gì khuất tất đây, nhưng mập mờ quá. Đành quân đến tướng đỡ, nước đến đắp bờ vậy.

Đang yên đang lành thì tự nhiên lại có thêm vụ học sinh mới, đã thế còn đem dạ hội nữa, mọi thứ cứ xoay tròn trong cái vòng luẩn quẩn. Trong tôi lúc nào cũng tồn tại 2 con người, một con người của công việc, học tập, là thằng Hưng quỷ quyệt. Còn một con người là Hưng ngổ, chỉ lộ ra mỗi khi ở bên cạnh Búp Bông. Nghĩ cũng hay thật, cả tôi và An đều có cuộc sống hai mặt, và cả hai chỉ lộ ra con người thật khi ở bên cạnh nhau. Chẳng biết sự tin tưởng, cảm giác an toàn đó đến từ đâu, bao giờ? Nhưng mỗi ngày đến lớp không thấy mặt nó, đi chơi thiếu cái tiếng léo nhéo, cảm giác mũ bị giật giật không còn, tôi lại thấy hụt hẫng làm sao ý. Cảm xúc con người thật là một thứ lộn xộn, nó thuộc về ta nhưng lại không do ta điều khiển, những lúc muốn quên thì lại nhớ, những khi cố kìm lòng thì cảm xúc lại trào dâng mãnh liệt. Chắc do vậy nên mới có câu nói: “Kẻ làm chủ cảm xúc cá nhân sẽ làm chủ tất cả!”, chỉ có một kẻ vô cảm mới có thể đủ khả năng thao túng những con người có cảm xúc- có điểm yếu.

Sáng ngày thứ tư, đến lớp đã thấy chúng nó xôn xao cả lên, một là vì chuyện chuẩn bị cho đêm dạ hội, hai là học sinh mới đến là nam rất đẹp trai, lãng tử. Bọn cái gái ré lên, có đứa đã xí phần trước, đám con trai thì hậm hực ra mặt vì bị giành địa bàn. Thằng Quang nghiêng rằng trèo trẹo:

- Sớm không đến, muộn không đến! Đến đúng vào dịp dạ hội. Đáng ra bố mày sẽ tỏ tình vào đêm dạ hội với bé Ý Nhi, thế mà con lợn này đến, không biết tình yêu của tao có bị nó hớp hồn không nữa!

Tôi nhún vai, đáp bằng quơ:

- Đào ôi! Rách việc! Cứ để xem nó đến thế nào đã, trước mắt mình nên tỏ thân thiện, chào mừng. Về sau xem hành động của nó mà mình tính theo, có tổng nó đi cũng không bị mang tiếng là tiểu nhân nhỏ mọn.

Thằng Minh vỗ vai tôi đánh đốp, khen nức nở:

- Được được! Duyệt phát này! Chú đúng là thâm như đít chó cái!

Tôi sững sờ, dội cho nó hai cối vào lưng, gầm ghè:

- Thằng bệnh hoạn này! Mày khen hay bôi bác tao!

Thằng Minh ăn hai đòn xong liền cởi tuột áo, chạy không ngừng ra ngoài, hí hửng về chiêu ve sầu thoát xác. Bỗng nhiên, ngoài hành lang có tiếng thầy giám thị:

- Cậu kia! Ra đây tôi bảo!

Thế là xong đời đồng chí cán sự Toán, kết quả là phạt cho đi nhỏ cỏ sau trường, bao giờ nhỏ hết nửa bãi thì thôi. Thằng Minh khốn khổ vào lớp, mặc lại áo rồi ngồi ngẩn tò te ra, tôi với thằng Hoàng, thằng Sơn an ủi:

- Thôi! Xuống sân chơi đi, bọn tao mua Redbull giải đen ày!

Xuống sân trường, bốn thằng chen chúc trên một cái ghế đá, hôm nay tự dưng lại trở rét ghê thế, mặc áo khoác xong vẫn lạnh lạnh, thế mà lúc này “đi Minh” cởi trần chạy không ngừng ngoài hành lang hút gió. Mấy thằng ngồi uống Redbull, ngắm nhìn sân trường, chỗ này đang tím năm tím ba đọc truyện, chỗ kia

đang đá cầu, bóng rổ, đằng nhà thể chất là hai đứa đang đánh cờ vua,... Hồi đó, trường tôi có trò nghịch rất ác của mấy anh 12 nghĩ ra, đó là bắt thần từ đằng sau xò lên, bóp mông một đứa con gái nào quen quen trong lớp, xong bỏ chạy luôn. Mấy lần nhà trường đã nhắc nhở, kỷ luật rồi mà đâu vẫn hoàn đấy. Hôm nay, lại có một anh bí thư Đoàn 12 đang lom khom rình rập sau lưng một người. Phía trước là ai đang mặc cái áo bông to sụ, nhìn bụi bặm thế. Anh bí thư lao lên, gỡ Long chảo thủ bóp một phát, bất ngờ tiếng kêu vang lên: “Ồi giời ôi!”, người phía trước từ từ quay lại. Chính là thầy tổ trưởng tổ Vật Lý, anh bí thư tái mặt, đứng chôn chân tại chỗ, bọn lâu nhâu xung quanh cười ầm ĩ, ở phía ghế đá, ba thằng cũng ôm nhau cười sặc cả nước ngọt. Thế mà chẳng biết bọn cười kia nó trốn từ bao giờ, còn có bốn thằng dờ hơi đầm nhau cười sảng sặc, mãi đến khi thầy giám thị ra nhắc, bọn tôi mới tỉnh, nhận ra cả sân vắng teo, chỉ có 4 ông mãnh đang cười như điên. Kết quả là bốn thằng bị phát nhảy cóc hai vòng quanh sân trường, lau nhà vệ sinh bằng giẻ lau tay trong ba buổi. Tính ra chỉ khổ anh Minh, hai cái án chồng lên nhau vào một ngày, đúng là đã đen thì đen cả bộ.

Lúc bọn tôi bị phạt nhảy cóc xong, liền cầm đầu cầm cổ phi lên lớp. May mà thầy chủ nhiệm chưa lên, chắc hôm nay dẫn học sinh mới đến nên còn phải làm vài thủ tục dưới phòng. Ngồi yên vị, chừng năm phút sau thầy lên, theo sau thầy là một thằng con trai cao ráo, trắng trẻo, nhìn khá là “đáng yêu” theo cách nói của bọn con gái. Tôi thì thấy nó nhìn Kojiro Sasaki, da trắng bệch mà môi lại đỏ, chẳng biết thằng mới này nó tô son hay cần phải môi mà môi nó đỏ như máu, nhìn đến là ghê. Thầy chủ nhiệm giới thiệu:

- Đây là bạn V.Q. Long, bạn chuyển từ lớp 10A5 trường LTV sang, cả lớp mình giúp đỡ bạn hòa nhập nhé!

Cả lớp vỗ tay rào rào, thằng Long e ngại gãi đầu, nhưng ánh mắt nó đảo khắp lớp một cách kín đáo, tôi chợt nhận ra ánh mắt nó dừng lại rất lâu ở chỗ con An. Con An làm ngơ, quay xuống nói chuyện với tôi, chẳng thèm chào đón gì học sinh mới. Tôi vẫn điềm nhiên nhìn thằng Long, bắn khoản:

- Tại sao nó lại vào được trường mình nhỉ? Dù cho LTV là trường giỏi nhất nhì thành phố, nhưng là trường dân lập, để xin vào công lập thế này chắc phải có thân quen gì hoặc chí ít là thành tích học tập vượt trội nên thầy Hiệu trưởng mới nhận vào học. Nhưng sao học khối A mà lại xin vào khối D? Chẳng lẽ là do...!

Sang 2 tiết Toán, Lý cuối buổi, thằng Long liên tiếp giơ tay lên bảng, giải bài ngon ơ, trong khi thằng Hoàng, thằng Minh còn đang làm dở, hầu như lần nào nó cũng làm xong trước hai thằng cán sự của lớp độ 1-2 phút. Vậy là tôi đã đoán đúng, thằng này học không tồi những môn ban A. Trình độ của thằng Hoàng và thằng Minh phải nói ngang ngửa với cán sự Tự nhiên của A1,A2, vậy mà thằng Long này còn qua mặt được chúng nó. Xem ra nó muốn đánh phủ đầu để tạo ấn tượng tốt với lớp, có lẽ lúc này nó đã nhận ra giữa tràng pháo tay rào rào là những đợt vỗ tay lộp độp xã giao của đám con trai. Nhận xét đầu tiên về thằng này là nó có khả năng quan sát nhạy bén và đầu óc tư duy logic tốt, ắt hẳn mưu mô. Nhưng kiểu gì nó cũng có điểm yếu về mấy môn khác, ngày mai có giờ Văn, tôi sẽ phản pháo cảnh cáo lại.

Ngồi tụng suốt 2 tiết, xem học sinh mới làm trò, tôi oải cả người. Nền trống báo hết giờ vừa vang lên là tôi nhanh chóng thu gọn sách vở, đeo cặp đi về. Trên đường về, con An ngồi sau lưng tôi, dang hai tay, hát:

- Mẹ mua cho em heo đất í a, í à...mẹ mua cho em heo đất,...í a...í à...!

Tôi cười, hỏi:

- Búp Bông vui gì mà hát thế? Mừng bạn mới đến à?

Nó im bật thôi không hát nữa. Biết mình lỡ lời, tôi vội đỡ dành nó, đợi nó bớt giận, tôi mới hỏi:

- Thằng Long kia, nó làm sao vậy?

- Mà thấy nó có gì khác à?

- Nó không chỉ chuyển đến đây vì muốn học đúng không?

-.....

Con An im lặng không đáp, tần ngần nghịch vạt áo tôi. Lúc sau, nó mới lí nhí:

- Năm lớp 9, bọn trong trường gán ghép tao với thằng đó. Tao cũng mặc kệ, nghiêm nhiên coi nó như bạn trai, nó cũng thế....!

Tôi ngáp ngừng:

- Ủ! Rồi sao nữa?

Nó nói càng nhỏ:

- Sau vài tháng, tao nhận ra nó có tính ích kỷ, lại so đo, tính toán, thích kiểm soát tao nên tao tìm cách rời ra, lạnh nhạt dần. Thế nhưng nó vẫn cứ bám lấy tao...!

- Tao làm mọi cách nói cho nó hiểu, cố gắng tránh xa nó. Rồi cái Trang dựng chuyện, bảo là tao thay bồ như thay áo, chán thằng Long rồi nên đá nó. Từ đó bọn trong lớp sinh thành kiến với tao, thỉnh thoảng con Trang nó lại bới móc, tìm lỗi của tao rồi đơm đặt, lan truyền ra cả trường...Cuối cấp, cả lớp ghét tao...tao tự tách mình ra....buổi chia tay tao trốn ở nhà, hôm chụp ảnh tao cũng giả ốm không đi...tao biết là tao đến chúng nó sẽ xua đuổi tao, ghét tao mà...!

Tôi thở dài, định hỏi nữa nhưng thôi. Chợt con An meo meo, nói như chực khóc:

- Hưng ơi! Mà đừng hỏi nữa! Tao không nói đâu!

Tôi vòng một tay ra sau, nắm lấy bàn tay bé xíu của nó, nói chắc nịch:

- Mặc kệ bọn nó! Có tao đây rồi! Tao không để cho đứa nào làm mày buồn đâu!

Cả đoạn đường đi, tôi không rời tay con An, chỉ sợ tôi mà rời tay ra, nó sẽ sợ hãi chạy mất, tôi không đuổi kịp, chỉ biết đứng nhìn bóng dáng nhỏ bé kia khuất dần.

Về đến nhà, tôi lao đầu vào học Văn chuẩn bị cho sáng mai. Học xong, tôi mày mò trên mạng một trò ảo thuật nho nhỏ, trong lòng tôi hi vọng cái này sẽ làm con An vui hơn bởi đây chính là món quà tôi dành tặng nó cho đêm dạ hội, chỉ cần nó vui thôi, tôi cũng thấy thích rồi.

38. Chương 38

Ngẫm nghĩ mãi, thấy có trò biến bông hồng từ ngọn lửa là hay nhất, lại dễ làm nữa, mình biến tấu đi chút là ngon ngay. Làm chỉ cần một bông hoa giả, chọc xuyên qua thanh sắt mảnh, đầu thanh thì bọc bông tẩm cồn, đốt cho cháy phừng phừng lên rồi bất ngờ tuốt bông hoa lên gặp tắt lửa, thế là có hoa rồi. Nhưng mà nhìn thanh sắt trở trọi thì chán thật, nghĩ vậy nên tôi tỉ mỉ làm một thanh sắt có đính lá giấy, cuộn búp lại, dính hồ quanh thân, khi bông hoa lướt qua là lá sẽ tự xòe ra nhìn như hoa thật. Cảm thấy thế là tạm ổn, tôi yên chí đi ngủ, lấy sức ngày mai trả đũa.

Cái thời học sinh cũng ngộ thật, chuyện con con cũng có thể khiến mình suy tính, đầu đầu tìm cách đối phó, quyền lực vớ vẩn, bố gọn trong cái trường phổ thông cũng khiến mình khao khát giành lấy. Để làm cái gì cơ chứ? Khi mà bây giờ ngẫm lại mới thấy nuôi tiếc vì hồi đó đã chạy theo bao thứ viển vông, vô ích, vô tâm bỏ qua những người thực sự yêu thương mình, những điều tưởng chừng nhỏ bé mà ý nghĩa xiết bao! Nhưng nuôi tiếc chỉ là nuôi tiếc, chẳng ai quay ngược thời gian được, đành để nó chìm sâu vào dĩ vãng, làm một kỷ niệm thầm kín tận sâu thẳm trong tim.

Sáng hôm sau, tôi đến trường trong trạng thái khí thế nhất, sẵn sàng đánh đòn phản kích lại thằng Long, phải cho nó biết ở cái lớp này, trường này, không phải chân ướt chân ráo đến mà đã dẫm át cả vĩa Thổ địa. Vào tiết Văn, quả đúng như tôi dự đoán, thằng này đốt đặc những môn Xã hội. Đầu tiên, Nguyễn Du là cháu Nguyễn Trãi, sau đó thì ngậm hột thị khi trả bài Địa, phát biểu ngay câu Đại Tây Dương nằm tiếp giáp với Châu Á. Thế này chẳng cần tôi làm gì, nó đã tự dìm nó rồi. Học hành thế mà cũng đòi leo với con An, đã thế tao ày chìm thì chìm hẳn luôn. Những nghĩ lại, giờ mình gây hấn với nó, đến những tiết Tự nhiên, nó tha hồ hành mình lên bờ xuống ruộng, tốt nhất là im lặng, xem nó có làm gì vượt quá giới hạn không rồi tính sau.

Chuyện thù oán cá nhân, tôi thực không muốn dây dưa chút nào, bỏ qua được thì bỏ qua, chứ hôm nay tao dầm mày, mai mày đập tao, không biết đời học sinh ngắn ngủi có vui vẻ được bao lâu mà chỉ lo đề phòng nhau cũng đủ nản rồi. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, bọn thằng Vĩ rồi hơi cứ thích xía mũi

vào cuộc sống của tôi, sắp thi ĐH đến nơi rồi mà nó vẫn còn thời gian để bày trò. Đáng lẽ, tôi có thể bỏ qua tất cả, xem như không có chuyện gì xảy ra, nhưng rồi một ngày, tôi nghe trộm được thằng Quân nói chuyện với một lão 12 khác trong nhà Thể chất. Thằng Quân vừa đi, vừa hỏi:

- Thế thằng Vĩ nó tính gì?

- Nói chung là không để thằng oắt kia nó lộng hành mãi được. Vì nó mà Vĩ mất cơ hội đi học, mà mất cái đó thì trường nó định thi vào sẽ càng khó, mà cứ thử chạy không có bàn đạp đi.

Nghe đến đây, tôi bắt đầu thấy hối hận. Chi bằng cứ nhắm mắt làm ngơ, bị lợi dụng thì mặc kệ bọn nó, trả thù cũng có đem lại gì đâu. Nhưng tôi lại mù quáng, đập đổ luôn cơ hội của thằng Vĩ, nên giờ nó mới thù tôi đến vậy. Đáng lẽ mình khôn ngoan hơn, dừng hành động theo cảm tính thì có phải mình vẫn cứ vô tư, sáng đi học, chiều đi chơi, thỉnh thoảng đi cùng con An dạo phố. Biết đâu đấy, tôi và An...

Mạch suy nghĩ của tôi bỗng đứt quãng vì giọng nói ồ ồ của thằng lạ mặt kia:

- Nhưng thằng Vĩ tính hết cả rồi, thằng nhãi kia có vẻ rất quan tâm đến con bé hay đi cùng nó, nếu gây hại cho con bé đó thì kiểu gì nó chẳng điên lên, rồi làm bừa, mà mày hỏi nhiều làm gì?

- Làm thế không quang minh chính đại cho lắm!

- Thôi ông cầm mẹ mồm đi, đúng là loại ngu si tứ chi phát triển! Thằng là được rồi. Mà tao thấy con bé đó cũng xinh xắn, đáng yêu đấy chứ! Có khi, mình tán đổ nó nhỉ?

Máu trong người tôi sôi lên, chỉ muốn lao ra cho thằng kia một trận thừa sống thiếu chết. Bọn nó lại dám động đến cả con An nữa. Dẫu biết rằng con An không hề đơn giản, trêu vào nó được là cả một vấn đề, nhưng mà tôi vẫn lo lắng, lúc nào trong mắt tôi, nó cũng là con nhóc mè nheo, mít ướt, là đứa trẻ con bé bỏng.

Bất kể lũ thằng Vĩ có bày sẵn cạm bẫy gì, tôi vẫn sẽ đứng ra che chở cho con An, nhất quyết không cho chúng nó làm hại gì tới Búp Bông.

Một lúc sau thấy im ắng, tôi lẳng lặng lách người qua khe cửa, ngó trước ngó sau rồi vọt về, hôm nay mãi ở lại nghe hai thằng ất ơ kia nói chuyện mà muộn cả giờ về, kiểu gì cũng lại ăn sặc cho xem. Lúc về nhà, ăn cơm xong là tôi tót luôn lên phòng, mượn cơ ngủ để chiều đến trường chuẩn bị cho dạ hội, thế là thoát khỏi bị tọng cho vài bài giáo huấn.

Chiều đến trường, các lớp ca chiều còn đang học, ở dưới sân, bọn tôi đã chăng dây điện, căng phông nền, hò dô kéo loa, đặt đèn chiếu, xếp bàn ghế giám khảo,... Một bờ hơi tai, làm đến gần 6h chiều mới xong, chỉ còn chờ cắm điện, lên đèn là ổn. Chạy vào can-tin mua túi khăn ướt, tôi kiếm một phòng trống trên tầng 4 để lau người, thay đồ. Hôm nay phải mang ple đến thay, sợ mặc sẵn ở nhà lúc khuôn vác lại làm bẩn. Lúc gỡ túi ra, tôi mới tá hỏa vì mình mang nhầm bộ ple đen kịt thay vì bộ màu trắng, thôi kệ, cứ mặc vào, nhìn cũng oách phết đấy chứ nhỉ. Nhưng đến khâu thắt carvat thì tôi không biết thắt kiểu gì, chạy đi nhờ mấy thằng khác cũng mặc ple thì chúng nó cũng chịu, toàn thắt sẵn ở nhà rồi đến đây mới lồng vào cổ lại, thế là tôi đành cắt vào trong balo, để trên phòng, nhìn mình ple chẵn chu mà lại không có carvat, trông lếch thếch không tả nổi. Tôi chạy dáo dác tìm xung kích, cho chục đứa ra đứng gác cổng, ngó lại phần trang trí với ánh sáng của mình, cắm điện chạy thử thì lung linh chẳng kém gì Sao Mai điểm hẹn, vậy là nhiệm vụ hoàn thành, giờ kiếm cái gì bỏ bụng đã.

Cả buổi chiều hò hét, hô ta khuôn bàn ghế, chạy xồng xộc quanh trường, giờ người tôi mệt nhoài, đói mồm cả mắt, vào can-tin mua liền 3 cái bánh bao, ăn hùng hục như chết đói năm 45. Đang lấy giấy ăn lau miệng thì sau vai tôi có đứa nào chọc chọc vào, rồi đột ngột có tiếng hét bên tai:

- Ú ồa! Ăn mảnh nhé, không rủ tao à?

Tôi giật thót, quay ra sau. Tôi đứng nhìn trân trân, ngẩn người lúc lâu. Sau lưng tôi là con An, nhưng hôm nay khác hẳn mọi ngày, hôm nay nó để tóc xỏa, kẹp một chiếc kẹp tóc hồng ở mái, xúng xính trong bộ váy công trắng tinh khôi, thắt ngang eo một chiếc nơ đen tuyền, đi giày búp bê. Nhìn nó thanh thoát, trong sáng như một bông hoa nhài trắng muốt. Bất chợt, nó cười toe, gõ gõ vào trán tôi:

- Thằng kia! Làm gì mà nhìn tao ghê thế?

Tôi giật mình tỉnh lại, cười:

- Uầy! Đến từ bao giờ thế?

- Bố tao đưa tao đến. Đây nhìn có đẹp không!

Nói rồi nó xoay vòng trước mặt tôi, khoe bộ đồ dạ hội. Tôi bật cười, gật gù:

- Cũng thấy đẹp đẹp! Xoay nữa xem nào!

Nó lại xoay tròn, hỏi:

- Đẹp chưa? Như công chúa nhé!

Tôi lại tấm tắc:

- Đẹp! Đẹp! Xoay thêm tý nữa, tao vẫn chưa cảm nhận hết!

Con An xoay nữa, ngô nghê hỏi:

- Hưng ơi! Xem xong chưa, chóng mặt quá!

- Chưa chưa! Xoay tiếp! Xoay tiếp!

Rồi tôi ôm bụng cười rũ rượi, con An không thèm xoay nữa, giận dữ:

- Chóng hết cả mặt! Mày lừa tao, xỏ lá, ba que!

Rồi nó lảo đảo, lảo đảo ôm đầu đi ra ngoài, nhìn lúc lắc nghiêng ngàng nghiêng dọc như con lật đật. Vừa đi vừa kêu:

- Con lợn Hưng! Bày trò mưu hại tao, rồi mày sẽ bị quả báo cho xem! Aaaaaaaa!

Tôi vội đuổi theo nó, đi sát đằng sau, sợ lảo đảo lại ngã oạch cái thì xong. Con An cố đi nhanh, tôi theo ngay sau, nó quay lại nhìn hăm hực, tôi lại cười hì hì. Rồi nó đi vòng vòng quanh gốc cây, tôi vẫn bám ngay sau, đi vòng mãi nó lại chóng mặt trước cả tôi, thế là lại ôm đầu kêu. Mãi không cắt đuôi được tôi, nó dậm chân, thét lên:

- Hưnggggggg! Sao suốt ngày mày trêu tao thế hả?

- Thì làm sao nào?

Nó giận dữ bỏ đi, tôi vội nhào ra túm lấy cổ tay nó kéo lại, đúng là tay con gái có khác, mềm và mát rượi, chỉ muốn nắm mãi thôi. Con An bị kéo ngược lại, ngơ ngác:

- O ơ hay...ngã giờ!

Tôi giữ lấy vai nó, xoay lại đối diện với tôi, mỉm cười:

- Búp Bông! Cho mày xem cái này hay lắm!

Rồi tôi rút ra trong ngực áo cái que đạo cụ chuẩn bị từ trước, châm lửa vào cho cháy bùng lên, con An chăm chú nhìn, bất ngờ tôi phẩy tay một cái, một bông hồng hiện ra từ ngọn lửa. Con An nhảy cẫng lên, vỗ tay liên tục, thích thú reo:

- Hay thế! Mày làm kiểu gì đấy? Sao lại có hoa, lúc này rõ ràng châm lửa đốt rồi cơ mà?

Tôi mỉm cười bí mật:

- Suyt! Bí mật nhà nghề, lưu hành nội bộ! Lộ ra là mất linh đấy!

Nó gật đầu lia lịa, cầm bông hoa lên ngắm nghía, tranh thủ lúc đó, tôi vòng tay ra sau lưng, rút bông hồng thật giấu trong tay áo ra, tặng cho nó. Con An đưa lên mũi ngửi, hít hà, cười long lanh:

- Lại có hoa nữa à! Mày cất đâu thế?

Tôi ghéch mắt nhìn, ra ý nhắc lại. Nó hiểu ý, mỉm cười, gật đầu xong đưa tay lên miệng ra dấu. Thế là lại hết dối, kể cũng hay thật đấy chứ.

Hai đứa đi dạo quanh sân trường, nhìn mọi người túm năm tụm ba xem biểu diễn, mua đồ ăn đêm,... Tôi với nó mỗi đứa một xiên chả, đi vòng vòng ngắm nghía mọi người, ăn xong, con An lấy khăn giấy trong túi xách ra lau miệng, lại tiện tay lấy lau cho tôi luôn nữa, mấy người đứng quanh nhìn tình cảm quá, bầm nhau cười khúc khích. Nhìn hai bọn tôi thế này, chẳng ai bảo là...bạn cả!

Bất chợt, con An hỏi tôi:

- Hưng ơi! Mày không đeo carvat à?

Tôi ngượng ngịu gãi đầu, đáp:

- Tại...tại tao không biết thắt carvat thế nào, nên vẫn để trong cặp!

Nó hỏi:

- Thế đâu rồi?

Tôi dẫn nó lên tầng, lấy carvat ra. Con An cầm lấy cái carvat, ngắm nghía mãi, rồi nó bảo :

- Ngang đầu lên nào! Đúng im nhé!

Tôi răm rắp làm theo. Còn nó thì thắt carvat cho tôi, nghiêng nghiêng đầu, cẩn thận thắt sao cho thật nghiêm chỉnh, cân đối. Lúc nó cúi đầu nhìn sát vào vì tối quá, mùi hương trên tóc phả lên mũi tôi, thật dịu nhẹ, xao xuyến. Bất giác, tôi lại có cảm giác thật êm đềm, ấm áp làm sao. Chỉ ước gì thời gian ngưng đọng lại mãi mãi!

Xuống dưới sân, DJ đang chỉnh nhạc lại thành điệu nhẹ, mọi người lần lượt tìm cặp khiêu vũ với nhau. Tôi chẳng biết khiêu vũ nên hai đứa ngồi im lặng trên ghế đá, xem họ nhảy. Tôi nhủ thầm: “Nhất định năm sau phải học khiêu vũ mới được. Năm sau mà có dạ hội, nhất định mình sẽ...!” Nghĩ đến đó, tôi chợt im bật, không dám nghĩ tiếp nữa. Nhìn sang con An, nó vẫn đang hồn nhiên tròn xoe mắt nhìn mọi người, hai chân đá vào nhau nghịch ngợm. Tôi tự hỏi: ” Liệu là gì đây? Mập mờ không rõ ràng? Có còn vẻ hồn nhiên trong sáng kia nếu hai đứa vượt quá ranh giới không?”. Bên cạnh tôi, nó vẫn thích thú mân mê bông hồng tôi tặng, chẳng hay nó có biết rằng tôi đang nghĩ gì không?

39. Chương 39

Con An vẫn ngồi ngó mấy cặp đang nhảy với nhau, không hay biết tôi nhìn nó nãy giờ. Chợt nó quay ngoắt sang, gọi:

- Hưng!...

Hình như nó nhận thấy ánh mắt tôi nhìn nó có gì đó khác mọi ngày nên im bật. Tôi vội nhìn ra hướng khác làm ngơ, lúc sau mới đáp:

- Hỏi gì thế ?

- À không!...

Hai đứa im lặng, tần ngần không nói được câu nào, liếc sang nhìn trộm con An, thấy hai má nó đỏ hồng lên, môi mím lại, hai tay đan vào nhau nghịch. Hồi lâu sau, tôi mới lên tiếng:

- Này An!

- G...gì...thế?

- Hôm nay...hôm nay người đến trường mình đông nhỉ?

- Ừ!

-.....

-.....

Tôi đứng dậy, nhìn nó bảo:

- Ra kia chơi đi, ngồi mãi một chỗ!

Nó lúu rúu đứng dậy, đi theo sau tôi. Tôi dẫn nó đi vòng vòng quanh sân, trông thấy có chỗ bán ốc luộc, liền kéo nó ngồi lại ăn. Vừa ăn lại vừa đùa nhau chí chóc, cái ngưỡng ngáp khi nãy bay đâu mất tiêu. Ăn xong, hai con lợn no nê kéo nhau đi tìm chỗ ngồi xem lớp khác biểu diễn văn nghệ. Đang đi thì mấy thằng lớp tôi kéo ủa ra, chúng nó lẽ nhè:

- Đi mảnh không rủ anh em. Đi mảnh không rủ anh em!

- Anh Hưng ơi! Em lạnh vãi, ôm em phát!

- Dám ra đây bắt cóc An hấu à?

Giọng thằng Quang ngờ đột ngột chen vào giữa. Cả đám im bật, sợ xanh mặt. Con An lừ mắt nhìn thằng Quang, còn Quang ngờ thì rúm lại, lỉnh dằn, lỉnh dằn. Trông thấy con An xù lông nhím, bọn con trai tản mát dần đi, tránh voi chẳng xấu mặt nào mà lại. Bọn kia vừa đi là nó vùng vằng bỏ đi, tôi vội vàng đuổi theo kéo lại. Nào ngờ kéo mạnh quá, con An bất ngờ ngã đập vào ngực tôi. Nó dấm thùm thụp vào tôi, lại chạy tiếp. Tôi vòng ra trước, dang tay chặn lại, nó theo đà chạy tới thì ôm luôn, giữ chặt lại không cho đi đâu nữa. Con An bị ôm lại, đỏ bừng mặt, có giãy ra mà không được. Tôi cười hì hì, hỏi:

- Có thể mà cũng giận, thôi mà! Búp Bông ở lại chơi đi, tý nữa tao mua kẹo cho nhá!

Nhưng tôi mãi trêu nó mà quên mất nó có võ. Đang cười thì tự nhiên thấy nó thụp người xuống, thoát khỏi tay tôi, rồi một cú dấm thoi vào bụng, giọng hờn dỗi:

- Ừ ăn! Mày toàn bắt nạt tao thôi!

May mà tôi thấy nó thụp người xuống thì vội thót bụng lại, nín thở chịu đòn rồi nên không sao. Đã thế trêu thì trêu cho trót. Tôi kêu rống lên, nằm vật ra đất, co người lại, nhắm mắt giả vờ ngất xem nó có đứng lại không. Thế mà nó chạy lại thật. Con An ngồi xuống sát bên cạnh tôi, lay lay:

- Hưng ơi! Mày sao thế. Tao nhờ tay mà!

Tôi vẫn nằm im thín thút, mắt lim dim hé ra đủ để nhìn nó. Con An bắt đầu hoảng hốt:

- Đừng có đùa mà. Tao sợ lắm Hưng ơi, dậy đi Hưng ơi!

Mãi không thấy tôi thưa, cử động không có gì. Nó mới xốc tôi lên, kéo lê vào ngồi tựa lưng chỗ gốc xà cừ. Trông người be bé thế mà khỏe nhỉ, chẳng hiểu sao nhà nó lại gọi nó là Búp Bông nữa. Con An lay mãi, dáo dác ngó ngang ngó dọc xem có ai đi qua để nhờ giúp. Không thấy ai cả, nó bắt đầu meo meo chực khóc, giật giật tay áo tôi:

- Hức! Hức...tao...tao xin lỗi mà! Mày tỉnh lại đi Hưng ơi! Tao chưa rồi, tao không đánh mày nữa đâu.

Lúc này tôi mới mở mắt ra, nhần nhở nhìn nó. Con An ngờ ngác nhìn tôi, mặt lại càng meo, nó giơ tay lên định đánh tôi nữa. Tôi liền chụp lấy cổ tay nó giữ lại, kêu:

- Ấy ấy! Mày nói là chưa rồi nhó! Không được làm sai đâu đấy!

Nó tức quá không làm gì được tôi, liền giở võ khóc nhè ra. Rốt cục tôi lại là người dễ dàng, xin lỗi nó. Kể cũng ngộ thật, lúc nãy thì nó xin lỗi tôi rồi rít, giờ lại đến lượt tôi xin lỗi nó. Nó vừa meo, vừa phui quần áo cho tôi, giọng trách móc:

- Lại làm bẩn quần áo rồi! Bộ ple đẹp thế mà mày lẩn lê ra đất, lón dưng rồi còn như trẻ con.

Chẳng biết ai trẻ con hơn ai nữa, suốt ngày chạy lăng xăng nghịch ngợm, lúc ngã lại làm nũng mình. Tôi bẹo má nó, cười. Nó mặc kệ, phui hết bụi đất đi rồi kéo tôi đứng dậy. Nhìn cái dáng nhỏ bé mà bặm môi cổ kéo mình lên, trông cứ ngộ ngộ. Đang đứng lên, bỗng nhiên tôi có cảm giác sau lưng có ai nhìn lên. Theo phản xạ, tôi từ từ ngó ngang ngó dọc, mắt lướt qua khu vực sau lưng một cách kín đáo. Chỉ thấy một bóng người, mặc sơ-mi, vest trắng toát, lấp ló lúi vào sau gốc bàng xa xa. Nhìn cũng biết đấy là thằng Long, chắc nó bám theo bọn tôi từ đầu buổi đến giờ. Thảo nào suốt tối gặp bao nhiêu đứa cùng lớp mà lại không thấy nó đâu, ra là ở ngay sau lưng mình. Nhưng mặc kệ, đi theo thì làm gì được, cứ cho nó nhảy vào đánh tôi vì ghen đi thì tôi cũng thừa sức đánh bật lại, trông vóc dáng, cách đi đứng của nó không có vẻ gì là con

nhà võ cả. Tôi thản nhiên, dắt tay con An đi chơi, coi như không biết đến sự tồn tại của thằng kia. Con An thấy tôi nắm tay nó thì ngượng chín cả mặt, chỉ biết lẻo đẻo đi sau.

Tôi với nó chẳng biết làm gì, đi lang thang trong sân trường. Đột nhiên có đứa vỗ vai tôi, giọng ẻo lả:

- Anh Hưng oiiiiiiiiiiiiiii!

Tôi giật thót tim, quay lại chữ:

- Di Minh làm gì thế? Hay lúc này con nào nó bón cho con cá ngựa! Nói trước là bố không có tình cảm gì với mày nhé!

Nó nổi quạu, quát:

- Bố nhẹ nhàng thế mà mày chửi lại đôm đốp hả?

- Thế bọn mày muốn gì hả?

- Đi chơi không?

- Đây không phải là chơi à?

Thằng Sơn chen vào:

- Thằng Minh diễn đạt ngu vãi cả...!

Nó lại im bặt khi thấy con Thy lừ mắt vì tội nói bậy. Thằng Hoàng gạt hết ra, nói:

- Một lũ dần độn, ý bọn tao là giờ ra ngoài chơi, trong trường nhặt lăm rồi!

Con An hỏi:

- Thế đi đâu?

Thằng Hoàng đáp:

- Ra bãi tha ma! Ngồi đấy kể chuyện ma xem đứa nào trụ lâu nhất.

Con An rụt lại, núp sau tôi. Chị Thy hạt mít chống nạnh, ổng eo:

- Eo ôi! Có Hưng cool đi cùng còn sợ! Thế con hấu có đi không để bọn tao còn liệu?

Bị khích, nó gật đầu luôn, mắt nhìn tôi hi vọng. Tôi cười méo xệch:

- Tao đã đồng ý đâu mà mày...

Nhưng đâm lao thì phải theo lao, hai đứa đành đi theo bọn quỷ sứ, rùng rợn kéo nhau ra bãi tha ma gần đó. Đến nơi, ngay từ cái cổng vào đã thấy mất cảm tình rồi. Nhìn nhếch nhác, chữ đắp thì mất mấy nét vỡ, cổng sắt lâu ngày rỉ sét, mở ken két chói tai, lại còn đứa chết dẫm nào vút cái vòng hoa lên nóc nữa chứ. Tiến vào trong, một hội hơn 14 đứa tụ tập ở miếu Thổ thần, lần lượt rọi đèn pin lên mặt, kể chuyện ma. Bọn con gái kể toàn truyện nhặt phèo, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có Nguyễn Ngọc Ngạn, mãi đến khi thằng Sơn, thằng Hoàng kể mới bắt đầu rùng rợn. Con An sợ co ro lại, úp mặt vào vai tôi, bịt tai lại, chốc chốc hỏi:

- Hưng ơi! Nó hết kể chưa?

Tôi cười, vỗ vỗ vai nó ý bảo thôi rồi. Con An bỏ tay khỏi tai, nghe phải thằng giọng âm u của thằng Minh, nó thét lên, đâm tôi đôm đốp, lại tót ra sau lưng tôi, úp mặt vào lưng không thèm nghe nữa. Nhìn nó mặc bộ váy công chúa mà chẳng đoan trang, nhẹ nhàng gì cả, chạy lon ton theo tôi, giờ thì sợ sệt nấp sau lưng mình. Giá như nó cứ sợ thế này thì hay nhỉ, cảm giác có người cần mình che chở, thấy tự hào, thấy thật ầm áp vì có người cần đến mình.

Nghe bọn nó kể càng ngày càng ghê, mà giờ đã muộn lăm rồi, sớm cũng phải gần 10h30. Dẫu biết là ở cái nơi này, giờ này thì không dành cho người sống, nhưng chẳng lẽ giờ lại bỏ về. Thôi cứ cầm luôn tại đây, những 14 đứa, sợ quái gì ma cổ. Được lúc nữa thì đám con gái sợ quá, rúm ró kéo nhau về, thiếu bọn nó thì mất vui nên đám con trai cũng lục tục dắt xe về. Ra đến nơi để xe, chợt con An hoảng hốt:

- Ô! Kẹp tóc của tao, rơi đâu mất rồi!

Nói rồi nó cuống quýt nhìn quanh, tìm mãi không thấy cái kẹp tóc đâu. Mặt nó xụ ra, buồn xo:

- Lão anh tặng tao sinh nhật. Thế mà tao làm mất rồi.

Nhìn nó tội tội, không dám đi quanh tìm nữa vì sợ ma, tôi lại vòng ngược vào trong miếu Thổ thần, rọi đèn pin tìm cái kẹp tóc. Con An thấy tôi đi vào, nó hốt hải:

- Ê Hưng! Mày đi đâu đấy?

- Thì đi tìm lại kẹp tóc ày chứ còn làm gì nữa!

Nó vội vàng chạy ra, kéo tôi lại, nói:

- Thôi! Mất rồi thì thôi! Sáng mai tìm cũng được, giờ muộn rồi, mày lại còn vào đây một mình nữa. Có....có....có ma đấy!

Tôi đáp:

- Thì mày cứ về trước đi, đi cùng con Yên về, tao ở lại tìm loáng cái là xong!

Nó dùng dằng không đi. Tôi gần:

- Đã bảo về đi mà lại! Ma cỏ gì, tao là bố của ma chứ ở đó mà ma với cỏ.

Nói rồi, tôi đi thẳng vào trong miếu, tự nhiên lại dừng cảm đến thế, chẳng còn biết sợ là gì, cứ phăm phăm bước vào. Con An thấy tôi đi, nó chạy nhanh theo, túm cánh tay tôi, ngó nghiêng nhìn quanh sợ hãi, ấp úng:

- Tao...tao...vào...cùng mày!

Tôi thở dài, đành để nó đi theo chứ biết làm sao. Dọc đường đi, mấy cây bạch đàn đứng đưa xào xạc, lấp lánh ánh đèn pin rọi đường, hai bên đường lát xi măng là đầy rẫy những mộ san sát nhau, thỉnh thoảng, ánh đèn lướt qua vài tấm bia mộ hình những khuôn mặt trẻ măng, cảm tưởng như từng khuôn mặt, từng bóng đen trong khu nghĩa trang này đang âm thầm dõi theo hai đứa chúng tôi. Con An nép sát vào người tôi, nhắm tịt mắt, chỉ biết bước theo tôi mà đi. Khổ thân, bảo về không về, giờ vào đây mới sợ co người lại. Đi mãi cũng tới chỗ miếu Thổ thần, giờ nhìn ngôi miếu tối om om, không một ánh đèn nền, sợ hơn hẳn lúc nãy bọn tôi ngồi. Rọi đèn pin tìm khắp nơi, mãi tôi mới thấy cái kẹp tóc màu hồng của nó ở bên rìa gốc bàng. Tôi reo lên:

- An ơi! Tìm thấy rồi này!

Cùng lúc đó, con An cũng reo lên:

- A! Thấy rồi!

Nào ngờ, hai đứa đưa ra hai cái kẹp tóc giống nhau y hệt. Con An sợ tái trắng mặt, lập bập hỏi tôi:

- Hưng ơi! Thế....t...thế...này...là...làm...làm...sao?

Tôi cầm lấy cái kẹp tóc con An nhặt được, đưa cả hai cái lại gần sợi dây chuyền nanh hổ trắng Việt tặng tôi, gõ thử vào chiếc nanh. Một cái thì kêu cạch cạch, cạch cạch như nhựa va vào nhau. Nhưng một cái lại kêu nghe như móng tay gõ vào thủy tinh. Tôi hoảng hồn, vứt cái kẹp đó ra xa. Bất ngờ, gió ở đâu nổi lên, rít ào ào xong ngừng luôn. Con An sợ quá kêu thét lên, tôi nghi có biến nên dắt nó chạy nhanh ra chỗ để xe. Chợt tôi dừng lại, tháo sợi dây chuyền ra, đeo lên cổ con An, dặn:

- Giá nào mày cũng phải đeo cái này trên cổ! Tuyệt đối đừng có bỏ ra đấy?

Nó hỏi:

- Cái này là vật hộ mệnh của mày à? Tao thấy mày hay đeo nó lắm!

Tôi gật đầu. Con An vội cầm lấy sợi dây, định tháo ra giả tôi, nói:

- Thế thì mày đeo đi! Không có nó mày tính sao?

Tôi giăng tay nó ra, gài lại:

- Mặc kệ. Mày cần hơn tao! Đi nhanh lên, không là không kịp đâu. Muộn lắm rồi đấy!

Nói đoạn, tôi cởi áo ngoài ra, choàng lên người nó, rồi ôm chặt lấy nó, rảo bước tiến nhanh ra chỗ để xe. Suốt con đường từ miếu thổ thần ra, tôi cứ thấy lạnh lạnh sống lưng, quay ra sau thì chẳng có gì cả. Ra đến nơi, vội vàng lấy xe xong tôi chở nó về luôn, phóng đi như bay, không kịp ngoái đầu nhìn lại.

40. Chương 40

Về đến trước cổng nhà con An, tôi thở hắt ra, cả người rã rời không còn chút sức lực nào. Có lẽ do đi đường xa, lại tốc độ cao không nghỉ, cơ đột ngột hoạt động hết công suất nên giờ mới bã ra thế này. Tôi ngồi phịch xuống thềm cổng, thở hồng hộc. Con An mặt vẫn còn tái mét, vội xuống xem tôi làm sao. Nó cứ rối cả lên, hỏi liên tục, nhưng tôi có còn hơi mà trả lời nữa đâu, chỉ biết ngược lên nhìn nó, xua xua tay ý không làm sao. Trông nó đến là khổ sở, rõ ràng đang sợ mà vẫn còn nháo nhác nhìn quanh, bấm chuông gọi cửa liên tục, cặp mắt nó run rẩy ngó xung quanh, rồi lại nhìn tôi lo lắng. Gọi cổng mãi ông anh nó mới lò dò đi xuống, kêu:

- Hội hè gì mà chúng mày về muộn thế hả? May mà bố mẹ có việc đột xuất sang nhà bà rồi, không thì mày chết nhé Búp! Sao về không báo tao phóng xe ra đón, xem mày hành tội thằng Hưng kia!

Thấy anh nó ra, tôi vội đứng dậy chào. Lão xua tay, bảo tôi vào nhà nghỉ đã, có muộn thì cũng muộn rồi, thêm tý nữa cũng chẳng sao. Lại thêm con An cứ nằng nặc túm tôi vào xem có làm sao không. Vào đến phòng khách, ông anh nó chỉ ở lại nói chuyện đôi ba câu rồi tốt lên phòng mình chơi điện tử. Đang ngồi, tự nhiên nó chạy ton ton từ trên tầng xuống, kéo tôi lên phòng nó chơi. Gớm! Đã thay quần áo nhanh thế, mới vừa nãy còn công chúa mà giờ thay bằng bộ pijama hồng lè, vẽ hình con thỏ Bunny to tướng, lại còn có cái túi nhỏ nhỏ trước bụng như túi thần kỳ của Doraemon nữa chứ. Giờ nhìn nó vẫn xoa tóc, trông yếu điệu, nữ tính hẳn, không trông như con nhóc tăng động hay chạy nhảy tung tăng nữa. Tôi còn tần ngần đứng trước cửa phòng nó thì nó tự nhiên lăm chằm đi ra, nhìn tôi cười hì hì, rồi nó rướn người lên, cổ với với để đeo lại sợi dây chuyền vào cổ tôi. Sau đó, chẳng biết nó lấy lên một đồng đồ ăn vặt từ lúc nào, lôi ra bắt tôi ăn để bù lại calo mất lúc đạp xe. Đúng là đồ ham ăn có khác, nó cứ nghĩ ai cũng có tâm hồn ăn uống như nó. Thìa caramen trước tôi nuốt còn chưa trôi, nó đã chằm chằm đưa thêm hộp nữa, xúc lấy xúc để, nhồi tôi như nhồi vịt. Thấy tôi còn lúng búng đầy mồm, nó cau mặt, bặm môi mắng:

- Ăn chậm như rùa ý! Cháu tao ăn bột còn nhanh hơn mày!

Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh. Tự nhiên lại so sánh mình với người có cùng DNA hấu ăn giống nó. Tôi “được” nhồi thêm cái bánh kẹp với một cốc nước cam to oành, nó mới thấy thế là tạm đủ, chịu để tôi về. Lúc con An xuống mở cổng cho tôi, tôi đánh liều ôm nó một cái thật chặt, xong chạy luôn, nhảy tốt lên xe phóng về, còn ngoái đầu lại nhẩn nhở chọc tức nó. Nhìn con An tức tối dậm chân, phụng phịu bỏ vào nhà đến là ngộ. Chẳng hiểu sao mình thích trêu nó thế không biết!

Nhưng vừa cười xong lại mếu, hậu quả của đồng calo lúc nãy là giờ đây bụng tôi tức anh ách, no căng cứng bụng. Đói cũng khổ mà no quá cũng khổ. Thế mà mọi khi nó ăn như vēm, không hiểu nó chứa chất ở đâu nhỉ? Lại thêm một chứng cứ nữa khẳng định con gái là sinh vật kì bí, khó hiểu nhất.

Khi tôi về đến nhà thì cũng đã hơn 12h đêm rồi, thò đầu vào trong mở cửa, thấy bố tôi vẫn đang xem đá bóng dưới tầng 1. Tôi len lén dắt xe vào, rồi nhẹ nhàng bước lên cầu thang. Bỗng nhiên, tiếng bố tôi gọi:

- Thằng Hưng! Vào đây bố bảo!

Tôi điếng người, khấp nép đi vào:

- Ô bố vẫn thức ạ!

- Thế không thức thì bố ngồi đây làm phỗng à?

- Con ở lại trường thêm lúc nữa ạ, cả năm mới có 1 dịp mà bố!

- Bố biết! Thanh niên thằng nào chẳng ham chơi. Nhưng cứ liều liều đấy, mấy bữa nữa thi học kì xong, hạp phụ huynh giả điểm mà cứ be bét thì mày cứ chuẩn bị quần đít, lâu rồi bố chưa sờ đến cái roi đấy!

Nhận thấy bố không khó khăn gì lắm chuyện đi chơi muộn, tôi vội tót luôn lên phòng thay quần áo, tắm tấp qua loa rồi ngồi đọc sách một lúc, đợi khô người thì đi ngủ. Còn chẳng buồn giở sách vở ra học nữa chứ, đúng là bệnh lười nó thành mãn tính rồi, chẳng biết thi cử thế nào đây?

Sáng hôm sau, tôi uể oải đến trường. Đúng là sau đêm dạ hội, mọi người đi chơi khuya, ngủ ít nò nhiều nên giờ trông trường như bị bọn zombie xâm lăng. Nhìn đứa nào trông cũng thiếu sức sống, vật vờ khắp nơi, CA mà ập vào chắc tưởng đây là ổ nghiện mất. Lặng lẽ leo 4 tầng lên lớp, thấy từ ban cán bộ lớp cho đến dân đen, tất cả đều trong trạng thái nằm bò ra bàn ngáp ngáp dài. Thụ hạt mít đang tròn vo trong đồng cặp, hình như có đứa nào chơi ác nó, thấy ngủ gật lên xếp chồng cặp sách hết lên xung quanh, tội nghiệp chị trưởng vẫn đang ngủ im trong rừng cặp. Lia mắt xuống cuối lớp, gặp ngay bộ đội Minh- Hoàng đang lơ đãng giở vở ra cố nhồi nhét vào đầu, nhưng mắt hai thằng cứ díp lại, trụ thêm lúc thì thằng Minh ngủ gật đập rầm mặt xuống mặt bàn. Nó lại lóp ngóp ngồi dậy, chống cằm ngủ tiếp. Chẳng biết Quang ngơ với Sơn sủng đâu, chắc hai ông tướng lại vẫn đang say giấc nồng rồi, tỵ nữa 2 thằng nghỉ không phép, lớp lại ăn 2 gạch thi đua. Đảo mắt nhìn quanh, thấy thiếu thiếu cái gì đấy. À đúng rồi, con An vẫn chưa đến, có khi nào hôm nay nó vẫn còn ngủ không nhỉ? Nhưng mọi khi nó có bao giờ dậy muộn đâu, hay là trên đường đi....? Không! Không! Nhất định không phải rồi....nó giỏi võ hơn cả tôi, làm gì có đứa nào động nổi nó. Nhưng nhớ đâu...!

Tôi ngồi xuống ghế, vừa ôn bài lại vừa trông ra cửa lớp, cứ thỉnh thoảng thấy có bóng người vào là tôi lại ngẩng đầu lên nhìn, rồi lại thất vọng. Sắp trống rồi sao nó vẫn chưa đến nhỉ? Hay là tắc đường? Phải thế lắm, có lẽ nó dậy muộn một lúc rồi đi học, nên bị tắc đường chút thôi, tỵ nữa là đến.

Tiết 1: Con An vẫn chưa đến.

Tiết 2: Sổ điểm gọi nó mà không thấy đâu.

Tiết 3: Chẳng có đứa nào nín áo tôi, mè nheo đòi ăn cả.

Tiết 4: Con An vẫn chưa đến.

Tiết 5: Nó nghỉ học thật à?

Suốt 5 tiết, tôi như ngồi trên đồng lửa, không còn tâm trí đâu mà nghe giảng nữa. Lúc tiết 5, tôi gọi điện vào số di động của lão anh nó thì lão bảo nó đi học muộn, 7h mới từ nhà đi. Nhưng sao không thấy nó đến trường thế này? Càng ngồi càng sốt ruột. Vừa hết giờ là tôi đã lao xuống nhà để xe, phóng đi khắp nơi tìm nó. Đến nhà nó thì cổng khóa ngoài, tôi vội vàng phóng luôn ra chỗ công viên nhỏ. Cả buổi mất tâm, nào ngờ nó đang ngồi tựa gối trên nóc cầu trượt, nhắm nhách ăn cái gì đấy. Nghe tiếng động, nó ngó ra thì nhìn thấy tôi. Con An reo lên:

- A! Hưng ngố! Nó cười hí hí, đừng đưa chân nghịch ngợm, hỏi:

- Anh Hưng ơi!

Hắn cười đáp:

- Gì vậy?

- Anh có người yêu chưa?

Mặt hắn đỏ như gấc, luống cuống gãi đầu:

- Ờ...ừm...ừm! Anh cũng chẳng biết nữa!

Nó nhú mày, lườm hắn, hỏi vặn:

- Thế anh có thích chị An của em không!

Hắn im bặt, đắm chiêu suy nghĩ. Nó lại hỏi:

- Có hay không?

Hắn cười, đánh trống lảng:

- Con nít tí tuổi đầu đã yêu với đương! Lo học đi, năm cuối cấp rồi đấy!

Nó xì dài, bĩu môi:

- Ờo! Đánh trống lảng là giỏi!

Hình như câu nói của nó làm chạm mạch hắn thì phải. Ngồi một lúc, hắn nhìn đồng hồ rồi kêu:

- Gần 9h rồi! Buổi hôm nay dừng ở đây, em lấy vở ra ghi bài tập đi, buổi sau anh kiểm tra.

Nó ngúng nguẩy lấy vở ra. Hắn đọc chậm rãi:

- Viết một bài văn, không giới hạn số chữ. Theo em hiểu thế nào là tình bạn?

Đọc xong, hắn chờ cho nó chép hết, đứng dậy khoác áo, đeo cái cặp chéo lên, chào nó xong về. Nó ngó đầu từ trên ban công xuống, nhìn cái dáng cao cao đi khuất dần. Bỗng nhiên, nó lại mong đến ngày thứ Hai thế. Nhưng mà trước hết, làm xong bài tập đã không “thầy” lại tết tay mất.

41. Chương 41

Tôi và nó ngồi tựa lưng vào nhau, con An lại khẽ ngân nga bài Proud of you, tôi thì lim dim mắt lắng nghe giọng hát trong vạt của nó. Giây phút bình yên đến thật đơn giản lạ kì. Bất chợt, tiếng chuông đồng hồ bingboong vang lên từ trong một nhà nào đó, nhận thấy cũng gần 12h trưa rồi, tôi vội vàng đưa nó về. Lúc ngồi sau tôi, con An bỗng nhẹ túm vào hai bên vạt áo, úp mặt vào lưng tôi mà léo nhéo:

- Hưng ngố! Hưng ngố! Hưng ngố!...

- Lắm nhảm ít thôi! Đội mũ vào cho khỏi nắng.

Nói đoạn, tôi lấy cái mũ lưỡi trai của mình đội sùm sụp lên đầu nó. Nó chun mũi, vỗ đánh đốp vào tay tôi:

- Đi đi kìa! Sao nắng mà mày không đội mũ lại còn đưa cho tao làm gì? Hâm!

- Đã yếu còn thích ra gió! Cầm nắng mai mà ồm, không đến ôn thi được thì mày chết!

Con An cứ hòng không cãi được, phụng phịu ngồi sau lưng tôi, lại còn đập đập đầu vào lưng mình, mè nheo kêu đói nữa.

Dọc đường đi, tôi chợt nhận ra hoa phượng đã nở đỏ tự bao giờ. Vậy là sắp hết năm học, chẳng mấy chốc cũng 12 thôi nhỉ. Nhưng 12 rồi, “nhón” rồi mà vẫn còn có người trẻ con thế kia, vẫn thích nhõng nhẽo với tôi. Giá như nó cứ bé mãi nhỉ, cứ hồn nhiên, trong sáng thế này mãi.

Chiều hôm đó, học lại mấy tờ đề cương xong, tôi đến trường chơi một lúc. Chiều nay toàn 11 với 12 học chính khóa, đứng ngoài hành lang dòm dòm vào các anh chị ở tầng 1, thấy trên bảng vẽ một đồng hình, kín đặc chữ mà choáng. Chẳng lẽ năm sau mình sẽ lại thế này ư? Thế là hết cả lông bông rồi. Nhưng hình như tôi lo bò trắng răng hoặc có thể là điếc không sợ súng hay sao mà suốt năm 11, 12, tôi chơi dài, thậm chí còn nhiều hơn cả năm lớp 10.

Giờ ra chơi, khối 12 tụ thành từng đám chơi bóng rổ, đá cầu trên sân, một nhóm khác thì cầu lông, rồi đu xà. Tôi ngồi trong cantin, nhìn ra sân sau mà thích. Ngồi thêm 1 tiết nữa, lúc có lớp thể dục chạy qua, tôi dõi mắt nhìn theo các chị xinh tươi, mặt lấm tấm mồ hôi đang mặc đồng phục thể dục chạy lạch bạch. Bỗng nhiên, một vật gì ném đánh đốp vào ngực tôi. Không đau mà chỉ giật mình, hóa ra là cục giấy vo viên. Tôi định gạt vứt đi thì chợt nghĩ:

- Mẹ kiếp! Có mỗi mảnh giấy bé tẹo mà sao nó ném vào được tận đây nhỉ?

Nghĩ vậy nên tôi cầm viên giấy lên, quả đúng là nó nặng hơn bình thường thật. Hình như còn bọc cái gì bên trong nữa. Lăn gở ra mới thấy đó là hòn sỏi để tăng thêm độ nặng, mảnh giấy ghi vội mấy chữ: ” Về ngay, Vĩ đến!”

Tôi giật thót tim, đứng bật dậy nhìn bao quát hết sân sau. Chưa có ai cả, bỗng từ đằng xa túm tùm một nhóm lớp 12 đang lấp ló canh thấy thể dục, đi về hướng cantin, không thấy có mặt thằng Vĩ trong đó. Dù sao thì “Cẩn tắc vô áy náy”, giờ này còn đang học, nên bọn thằng Vĩ có muốn cũng chẳng chặn đánh tôi ngoài đường được, nên mảnh giấy báo tin này ắt là thật, không còn phải suy xét gì nữa. Bỗng tôi sực nhớ ra cuộc trò chuyện giữa hai thằng trong nhà thể chất dạo nó, kiểu gì thằng Vĩ cũng sẽ làm khó dễ con An cho xem. Không khéo nó cho người chặn tôi ở đây, còn nó thì dẫn nhóm chính đi đến chỗ con An học thêm. Tôi sợ toát mồ hôi, vội vàng phi luôn ra khỏi trường, phóng vù vù tới Trung tâm học tiếng Anh của nó. Lúc tôi đến còn độ nửa tiếng nữa mới tan ca, đành đứng lên vỉa hè chờ nó cạnh mấy ông bố bà mẹ đi đón con. Từ đây ra chỗ xe bus về nhà nó những nửa cây, bọn thằng Vĩ chặn đường quá dễ. Tôi lấy đt ra vờ nhắn tin, mắt thì đảo khắp những chỗ xung quanh xem có ai đứng nấp không. Một lúc sau, bọn học trong đó túa ra, chen lấn xô đẩy nhau. Tôi vội tìm trong đám đó xem con An đâu. Mới tia mắt vào đã thấy cái chỏm tóc đuôi gà rung rinh, một đứa như trẻ con, đi lạch bạch ra bên xe bus, mà con ỉn này còn đang nhóp nhép cái gì thì phải. Lại ăn, suốt ngày ăn không biết chán. Tôi đạp xe vòng lên bắt sau nó, với tay ra túm lấy cái đuôi tóc. Con An ré lên, đánh móc ra sau một đòn vào cổ tay, tôi đau quá buông luôn, nó còn xoay người định bồi thêm một đấm nữa vào ngực tôi. Bỗng nhận ra tôi trêu nó, nó dừng đòn lại, ngơ ngác:

- Thằng dở hơi! Làm cái gì mà mò đến đây thế?

- Đi đón mày chứ còn làm gì nữa!

- Tao đi xe bus mà! Mày dở hơi à?

- Thì hôm nay tao rỗi nên đến đón mày cho vui. Không được à?

- O..! Được được mà!

Nó cười toe, ỉ ạch leo lên yên sau. Ngồi yên rồi, nó bắt đầu lấy lưng tôi làm trống, giục:

- Hya hya! Ngựa ơi đi nhanh đi! Tít nữa về cho bó cỏ chấy.

Tôi vờ trừng mắt nhìn, quay ra sau dọa:

- Mày không ngồi yên, tít nữa đi qua cầu tao hất xuống đấy!

Nó im bặt, mắt to tròn ra nhìn tôi sợ sệt, gật đầu lia lịa, trông cái mặt ngố không tả được. Suốt từ đó cho đến lúc chạy qua cầu con con chỗ Cổng Mộc, con An im thin thít, ngoan ngoãn ngồi sau lưng tôi. Đột nhiên, nó lấp bắp hỏi:

- H..Hưng ơi! Mày câu cái gì à?

Hơ hơ, hóa ra nó thấy mặt tôi lù lù, hung tợn khác hẳn mọi ngày nên sợ, tưởng tôi dọa thật. Đã thế trêu thì trêu cho trót, tôi hằm hằm, không nói không rằng câu nào. Nó càng sợ, không dám kéo tai tôi gọi như mọi khi nữa, chỉ dám nhón ngón tay chạm nhẹ vào vạt áo tôi, giật nhẹ rồi rút lại luôn, hỏi lại:

- Sao thế? Ai làm mày tức à?

- Chẳng ai cả!

- Thế...thế...thế sao nhìn mày ghê thế?

Tôi gần giọng:

- Mày léo nhéo nữa, tao hất xuống này!

Nói đoạn, tôi rung mạnh xe. Con An hét toáng lên, vòng tay ngang lưng tôi ôm cứng lấy:

- Áaaaaaaaaaaaaa! Mày ném tao xuống thật à!

Được thể, tôi đùa tiếp, nói:

- Chẳng thật thì đùa à! Cho mày xuống luôn!

Nó càng giữ chặt lấy tôi, bắt đầu nghẹn ngào:

- Không đâu! Mày...mày... không hất đâu mà.Hưng ơi! Đừng có quăng tao xuống, tao không biết bơi mà!

Đi qua cầu rồi nó vẫn còn sợ run người. Tôi bật cười thành tiếng, bảo:

- Sợ chưa? Tự nhiên mình được ôm sướng thế! Hề hề hề!

Nó buông ra, giận dữ dầm dẫm vào lưng tôi một cái, định nhảy luôn xuống xe. Nhưng đâu dễ thế, tôi tăng tốc phóng ào ào làm nó không dám thò chân xuống. Thấy tôi phóng nhanh quá, con An lại sợ tiếp, mếu máo rồi khóc tu tu, kêu:

- Suốt ngày mày bắt nạt tao. Thấy tao hiền nên mày ăn hiếp chứ gì? Đồ ...đồ bạn đểu. Ồe ồe ! Hu hu hu!

Tôi phanh kít lại, dừng xe rồi lên vỉa hè mua xiên thịt với que Merino cho nó. Con An vẫn ngồi gọn lỏn trên yên sau, thút thít khóc. Chắc nó tưởng tôi bỏ nó lại rồi ra đây ăn mảnh thì phải, đúng là tồ như con nít. Thấy tôi đem đồ ăn ra, nó nhìn nhìn xong quay mặt đi, hình như sợ bị cảm dỗ. Tôi chạy quanh nó, hươ hươ, mùi thịt nướng bốc thơm phức. Nó vẫn không thèm để ý, quay mặt đi chỗ khác sục sục. Nó bấu môi, mắt đỏ hoe:

- Mày thích trêu tao lắm hả thằng kia?

Tôi cười cười:

- Ủ! Thì làm sao nàooooo!

Xong lại chìa xiên thịt ra trước mắt nó, ngọt nhạt dỗ dành:

- Búp Bông ngoan. Búp Bông đáng yêu. Đùa có tý mà cũng dỗi! Ăn đi cho đỡ sợ nhé!

Nó đáp lạnh te:

- Đừng có dụ tao bằng đồ ăn. Tao không dễ bị mua chuộc thế đâu! Mày... mày....tao...hít-le...mày luôn!

Ấy thế mà vẫn cầm lấy, ăn ngon lành chỗ đồ ăn, đưa thêm cốc Coca cũng hết nốt, vừa ăn vừa nhiec mồm tôi. Xem ra cách định nghĩa về “giận” của nó cũng khác người nhỉ. Đáng ra hôm nay thót tim đấy, nhưng giờ lại vui rồi. Từ giờ trở đi nó sẽ không đi xe bus nữa mà tôi sẽ đi theo để bảo vệ nó, nhìn tồ tẹt thế này mà lo.

Đợi nó ăn xong, tôi lấy giấy ăn ra chấm chấm quanh miệng nó như chăm trẻ con ăn xong. Nó nhìn tôi lạ lẫm, không hiểu sao hôm nay tôi lại dở hơi thế này. Tôi thần nhiên như không, lau miệng cho nó, cười bảo:

- Eo! Ăn lem nhem hết này. Mày đúng là con gấu lười tham ăn háu đói.

Bỗng nhiên ngón tay tôi vô tình vuốt nhẹ lên má nó, nó ngượng ngịu cúi đầu, hai gò má phúng phính lại ửng hồng lên. Nó lí nhí nói:

- Đi về đi kìa! Người đi đường người ta nhìn đấy!

Tôi mỉm cười, lẳng lặng đạp thật chậm. Giữa hai đứa lại có khoảng lặng, chẳng ai nói gì.

Trên đường về, tôi rẽ vòng qua công trường đi tắt cho kịp, đi hết cả sân không sao, lúc qua đầu ngõ thì ở đầu một thằng nhảy xổ ra đạp vào đầu xe. Tôi vội chống chân giữ xe khỏi đổ, nhảy xuống xe thủ thế. Con An thấy có chuyện liền nhảy xuống ngay sau tôi. Ngay sau đó, 5 thằng khác đi vòng vào, quây chặt bọn tôi lại. Một thằng cao gầy lên tiếng:

- Hai đứa chúng mày làm trò ở cầu lâu quá đấy, làm các bố phải theo mãi chùn cả chân!

Hóa ra bọn nó theo sát tôi với con An từ ở Trung tâm rồi, chỉ có chờ đến bây giờ thì ra mặt thôi. Có lẽ cái đám lùm xùm chẹt ngang ngõ ra đường cái về nhà kia cũng do chúng nó bày để đẩy bọn tôi vào đây. Tôi lùi dần lại, cầm lấy tay con An nắm chặt. Nó cũng giữ chặt tay tôi, quan sát bốn phía. Thằng vừa đạp xe lúc nãy nói:

- Để bọn anh xem trình chú mày thế nào mà đánh được cả hội 10A2, nhưng đó là lúc mày có vũ khí. Còn giờ thì.... muốn sống thì quỳ xuống xin, bố tha cho.

Con An chột quắc mắt, quát:

- Câm mồm!

Cả lũ chúng nó cười ồ lên, có đứa ghẹo:

- Em xinh thế, lại còn cá tính nữa. Vậy mà chơi với thằng ăn hại này, tiếc quá! Hay làm bạn gái anh đi, bé nhỉ?

Thằng kia vừa dứt lời, một cái bóng lướt đến ngay sát, vả đốp phát vào mồm, nó lão đảo dựa lưng vào tường, thẳng thốt nhìn lại. Cái bóng chỉ lướt tới xong lại lùi về luôn, tôi chỉ kịp nhận ra con An hơi nhích người lên, đã thấy nó áp sát thằng kia, rồi mặt thằng kia lặn năm dấu ngón tay. Bây giờ con An mới lộ ra con người khác của nó, mắt tóe lửa nhìn bọn kia, đánh giọng quát:

- Đứa nào muốn giống nó nữa?

Cả bọn lùi lại, chợt thằng một thằng kêu lớn:

- Chúng mày sợ hai đứa nhãi này à? Vào đánh đập mề nó ra!

Tôi hỏi:

- Thằng Vĩ bảo bọn mày đến hả?

- Mày không cần biết!

- Vậy thì đúng là ông anh của tôi rồi! Đại ca lại quan tâm đến thằng em này quá nhỉ?

- Đừng có nhiều lời! Hôm nay mày chôn luôn ở đây rồi con ạ!

- Ồ! Đ' biết thằng nào chôn thằng nào đâu!

Tôi bỏ balo xuống, nhanh gọn rút 4 khúc côn ra, lắp thành cây tề mi côn hoàn chỉnh chỉ trong 10 giây. Bọn nó thấy tôi có vũ khí thì lao vào đánh định ngăn cho tôi không ghép xong côn. Nhưng vừa nhào vào thì con An quét chân một vùng rộng, đánh dọa bọn giật lùi lại, chừa thời gian cho tôi xử lý vũ khí. Cây côn ghép xong cũng là lúc bọn kia tái mặt, lùi dần lại. Tôi đứng lên trước chắn cho con An, hất hàm hỏi bọn kia:

- Để anh xem các chú có trình gì để làm chó cho thằng Vĩ. À mà suýt quên CÒN GIỜ THÌ....MUỐN XUỐNG THÌ QUỲ XUỐNG XIN, BỐ THA CHO.

Bọn nó tức tối gào lên, một thằng cao to nhảy vào. Tôi lia côn điểm hai đòn vào bụng và cằm, nó ngã bật ra sau, ôm mồm kêu ầm ỉ. Một thằng khác xông vào là tôi quạt ột đường vào ống đồng cả ba thằng, ngã lặn ra hết, lê người cố tránh đi. Tôi bước chậm chậm lên, mỗi thằng đang nằm trên đất lại ăn một đạp vào bụng. Hai thằng kia thấy đồng bọn ngã cả thì một thằng bỏ chạy, tôi vội đuổi theo, chặn đầu quạt ột côn ngang ngực, nó bỏ luôn ra đất, ôm ngực quằn quại. Bất chợt, sau lưng tôi có tiếng hét:

- Thằng kia, mày tính sau với con bé này!

Tôi điếng người, kinh hãi nhận ra mình ham đuổi nên bỏ con An quá tầm bảo vệ. Vội vàng quay lại, thấy con An đang bị thằng kia đứng sau lưng, ghì tay vào cổ. Tôi quát giật:

- Bỏ nó ra!

- Mày vứt cái gậy đi!

- Được rồi! Để tao vứt. Đếm từ một đến ba, mày thả nó ra, tao ném côn đi!

Chợt con An lừ lừ hỏi:

- Tao nói lần cuối! Bỏ bà mày ra.

Đột nhiên, nó bấm vào tay thằng kia, cánh tay tự nhiên duỗi ra, thằng kia kêu toáng lên. Con An túm lấy cổ tay thằng kia, người giật mạnh. Chỉ nghe “Cắc!” một tiếng, rồi con An giật lùi nhanh ra chỗ tôi đứng. Thằng kia quát:

- Con đi! Mày làm gì tay bố mày rồi?

Nghe nó chửi con An, tôi sôi máu lên, chạy vọt ra thụi ột đấm vào bụng. Thằng này xem ra lì đòn phết, trúng hai đòn rồi vẫn còn sức để vả lật lại vào bả vai tôi đau điếng. Tôi giật lùi ra sau lấy khoảng cách, thục người quét một đường côn ngang ống đồng nó, thấy chưa đổ, tôi vọt thêm bốn nhát nữa vào chỗ cũ, nó lấy

bấy rồi ngã nhào ra đất, đau không kêu nổi. Mấy thằng khác chẳng biết chạy cả từ bao giờ, bỏ lại mình nó ở đây. Tôi cúi xuống, gầm ghè hỏi:

- Mày sửa cái gì? Bố nghe chưa rõ!

Nó lú lười, ôm chân nhăn nhó. Tôi xoay xoay cây côn cho phản chiếu ánh đèn vào mặt nó. Giờ mới nhìn rõ mặt mũi nó tròn méo làm sao. Tôi mỉm cười, đàng hăng:

- Anh Thủy! Nghe nói anh ở đội bóng trường mình ạ?

Nó giật mình, không đáp. Thấy tôi lừ mắt nhìn, nó mới gật đầu. Tôi cười gằn, hỏi:

- Thế chắc anh yêu bóng đá lắm nhỉ?

Nó gật gật, hỏi:

- Mày muốn gì?

- Ô không! Em chỉ hỏi vậy thôi! Chắc anh thích cảm giác với quả bóng lắm, cảm giác tốc độ trên sân, cảm giác ghi bàn trong tiếng hò reo cổ vũ, rồi cảm giác cứu nguy cho khung thành. Chắc thích lắm nhỉ?

- Rồi! Thế mày rốt cục cần gì ở tao!

Tôi đứng dậy, lắc đầu:

- Chẳng cần gì cả! Trước tao là fan hâm mộ của mày đấy. Nhưng giờ nghĩ lại, tao thấy nên chuyển người thì hơn, dù sao thì mày cũng thi đấu xong rồi, chẳng còn tác dụng gì cho trường nữa.

Nó xanh mặt, lắp bắp:

- Đừng có vòng vo! Muốn hỏi gì thì cứ hỏi!

Tôi cười khàn khạch, gằn giọng bảo:

- Tóm lại là từ giờ mày nghỉ chơi bóng một thời đi

Nói đoạn, tôi giơ cây côn sát lên, giáng mạnh một đòn vào mắt cá chân nó. Nó gào lên, tôi lại giáng thêm hai nhát nữa. Thấy tôi chưa dừng tay, con An sợ quá kéo tôi xê ra, bảo:

- Thôi Hưng ơi! Mày làm thế nó chết mất. Nhỡ nhà nó báo Công an thì làm sao! Đi về đi Hưng!

Tôi nhổ toẹt bãi nước bọt trước mặt thằng Thủy, nói:

- Nhà nó không đủ trình đâu. Báo rồi nó thêm tội đánh nhau có tổ chức, là ba năm tù ngay. Còn tao, tao có gây thêm tý thương tật cho nó cũng chỉ là tự vệ, chẳng làm sao cả, người nhà tao ở trong Bộ tư pháp, tao cần gì sợ đũa như nó!

Thằng Thủy cổ kêu:

- Mày...mày là loại cây quỳn để ức hiếp người khác. Rồi nhà tao sẽ kiện mày!

- Kiện à! Cho mày kiện đấy! Một mình nhà mày mới dám kiện chứ nhà bọn kia chẳng điên mà tự chui đầu vào rọ. Nhà mày làm gì nào? Nói luôn là tao chưa đủ tuổi, còn mày thì đủ đấy! Đời nó vốn không công bằng rồi!

- Rồi mày sẽ hối hận con ạ!

- Ủ! Mà lần sau định làm gì thì nên cân nhắc nhé!

Con An nín áo tôi giục về, tôi mới chịu đi. Lúc về đến cổng nhà nó, tôi đang đứng ngoài định lên xe về thì nó chột chạy lại, ôm vòng tôi từ đằng sau. Rồi nó lại thút thút:

- Hưng! Hứa với tao là từ nay trở đi đừng có thế nữa! Nhìn mày thế tao sợ lắm!

Tôi quay người lại, mỉm cười, đưa tay lên má nó vuốt nước mắt, nói:

- Rồi mà! Tao hứa...tao hứa mà! Không vì bất đắc dĩ, tao không vậy nữa đâu!

Nó chìa ngón tay út ra, kêu:

- Không biết đâu! May phải ngoắc tay hứa cơ!

Tôi bật cười, ngoắc ngón tay bé xíu, cụng nhẹ vào trán nó, đáp:

- Hứa từ nay Hưng ngó không ác nữa, chỉ chơi với Búp Bông thôi! Được chưa!

Con gật gật đầu, mắt còn vương lệ. Tôi bẹo má nó, bảo:

- Thôi! Vào nhà đi. Gần 7h rồi đấy.

Nhìn nó lon ton chạy vào, tôi thở dài, một cảm giác lạ lùng chợt dâng lên trong tôi.

42. Chương 42

Thứ hai tuần sau, chúng tôi bắt đầu thi. Năm nay trường lại cho thi tập trung chia phòng, ngồi theo văn tên. Cũng kiểu na ná như hồi tôi đi thi lên phổ thông, cơ mà thế này thì mấy chiến sĩ chim ưng ngồi bó gối rồi, mỗi đứa một bàn thì tia bằng niềm tin. Ấy vậy mà vẫn có đứa nhòm thẳng bên cạnh được, cứ chốc chốc lại ngoái, chốc chốc lại ngoái. Trong phòng tôi thi, có một thằng cũng L.T Hưng, trùng cả họ tên với tôi nhưng không hiểu sao mắt nó tinh thế, gập mấy mắt mình. Nó ngồi bàn 3 liếc lên bàn 2 ngon ơ, giám thị không hay biết gì. Rồi nó giở đủ trò mèo ra, nào là phao dán để giày, tài liệu dính trong áo khoác, tay áo trắng nó viết bằng mực gì vào mà phải soi đèn từ cái đồng hồ vào mới thấy được. Tôi ngồi ngay sau lưng nó, xem nó thủ thuật mà buồn cười, nãy giờ thầy nhìn nó chán chê rồi, cơ mà không bắt bẻ được bằng chứng nó quay cốp, cứ rình rình suốt giờ. Lúc tôi làm xong bài rồi, ngồi vểnh râu xoay bút mà nó vẫn cầm cúi chép thẳng trên. Tôi nghi nghi, đếm lại dây số báo danh. Quái lạ, đáng lẽ nó cùng đề với thằng bên kia, còn thằng bàn trên cùng đề với mình chứ nhỉ? Ngẫm nghĩ lúc thì ôi thôi! Thế là ông nhồi kia làm sai đề rồi. Đúng là đời nó phụ bạc nhân tài, mất tinh thể mà lại sa cơ lỡ bước thế này. Thầy kệ, ta cứ để gần cuối giờ thì nhắc khéo nó cho vui. Lát sau, trống tùng tùng vang lên, thầy giám thị gọi:

- Hết giờ làm bài! Đề 1-2-3 từ SBD 1001246-1001256 lên đây kí tên nộp bài! Tất cả dừng bút hết.

Tôi hiên ngang bước lên nộp bài, lúc đi qua thằng Hưng kia thì dặng hắng:

- Đề mấy đấy? Làm được câu 4 không?

Nó láo ngáo nhìn tôi, lại nhìn vào bài nó, rồi mặt nó đỏ gay lên, tay run run, thở hồng hộc như trâu cày. Nó lắp bắp:

- Thầy ơi! Em...em...làm sai đề sai đề rồi ạ!

- Sai là việc của cậu! Cứ nội quy mà làm, lên kí tên, nộp bài!

Nó cứ dặng dưng, xin xỏ mãi khiến thầy giám thị phát bực, nạt:

- Nộp bài, không viết nữa! Nguyên tắc là nguyên tắc!

Thế rồi chiến sĩ đại bàng kia đành ngậm ngùi cầm tờ giấy sai đề lên, thất thiểu đi khỏi phòng thi như người mất hồn, khốn khổ thay cho cái tội lười.

Thi thêm Lý nữa là chúng tôi kết thúc buổi thi sáng đó. Vừa xuống dưới sảnh, tự nhiên có ai đứng đằng sau bịt mắt tôi. Bàn tay mát rượi, thoảng thoảng một mùi hương quen thuộc. Tôi mỉm cười, bảo:

- Vui cái gì mà ra bịt mắt tao vậy Búp?

Nó bỏ tay ra, vòng đến trước mặt tôi, cười hì hì, hỏi:

- Hưng bắt tài có làm được bài không?

- Chuyện! Tao mà lại, có mỗi Lý là bỏ câu c, d thôi!

Nó cau có nhìn tôi, bữu môi trách:

- Thấy chưa? Cái tội học lệch cơ

Tôi ngượng ngịu gãi đầu gãi tai, nói lảng đi:

- Thế! Thế mà làm có tốt không?

- Lè! Tao chẳng bỏ câu nào nhé! Siêu chưa?

Tôi trầm trồ:

- À ghê! An cún hôm nay giỏi nhỉ? Đúng là đầu óc động vật nên thông minh đột xuất!

Nó cười rung cả chỏm tóc, bảo:

- Mà cứ quá...ơ...ơ...mày bảo ai động vật cơ!

Tôi cười phá lên, con An thì cầm tập đề cương đuổi theo đập dôm dốp vào tôi, hai đứa đuổi nhau chạy vòng quanh sân. Con An lạch bạch chạy sau, hớt hải:

- Đứng lại! Đã bảo là đứng lại mà! Sao mà chạy nhanh thế hả?

Đuổi mãi không bắt nổi tôi, con An ngúng nguẩy đi về. Tôi nhả nhở đi cạnh nó, nghịch nghịch hai cái tai thỏ trên balo, nói:

- Xỏ tai này đi thì hay phết đấy! Tao mượn một cái tai nhé Búp!

Nó đứng lại, dậm chân thét lên:

- Khôngggg! Mày cắt thế con thỏ của tao đau đấy!

- Ờ ờ! Thế thôi không cắt nữa!

Đúng lạ thật. người đầu mà như trẻ con. Nhớ hồi bé đi mẫu giáo, có con bé cùng lớp Lá với tôi cứ nằng nặc không chịu cho cô giáo khâu tai con gấu bông lại vì sợ nó đau. Nhưng đằng này con An lớp 10 rồi còn thế này, chắc suốt đời nó cứ tỏ tỏ thì hay thật, cứ tưởng tượng vài chục năm sau có bà cụ ham ăn ham ngủ, không chịu để bác sĩ tiêm cho cháu. Rồi... biết đâu đấy, bên cạnh sẽ có một cụ ông đồ dành cụ bà thì sao nhỉ? Nhưng mà mình để râu bạc thì nhìn ngu lắm, chắc không được đâu. Đng nghĩ phí phởn thì con An vỗ vai tôi, gọi to:

- Ê này! Làm gì mà vừa đi vừa cười như thằng thiếu năng thế?

- Ở đâu...làm gì đâu...tao tự nhiên nhớ ra chuyện cười nên tao cười mà.

Tôi áp úng chống ché, nó nghiêng nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn tôi hỏi:

- Mày đang nghĩ xấu về tao đúng không?

- Cái gì cơ!

- Tao biết mà...tao biết mà...con lợn Hưng suốt ngày nghĩ tao xấu xa, đánh đá, vô duyên chứ gì? Mày ...mày...chơi đều!

Nói rồi nó meo meo xong khóc ngon ơ. Quái lạ thật, không biết nó dự trữ nước mắt ở đâu mà lắm thế, tự nhiên khóc được ngay. Báo hại tôi phải ngọt nhạt dỗ lên dỗ xuống, thề thốt đủ kiểu. Thế là nó lại nín, cười toe toét như không có gì. Lú lo chán chê, con An vừa đi vừa cười cười, chạy tung tăng lên đi giặt lùi, đi được một quãng dài không làm sao, nó hí hửng vênh cái mặt lên khoe với tôi. Bỗng bịch một tiếng, nó ngã lăn quay ra đất. Lốp ngóp đứng dậy song lại ngã bịch xuống phát nữa. Tôi hốt hoảng chạy lại, xem chân cẳng nó có làm sao không. Hóa ra bị trầy chân nên không đứng dậy nữa, sợ rách da thì xấu. Tôi ghé lưng cõng nó lên, đi mãi mới tới khu gửi xe, đặt nó ngồi yên rồi chở về. Dọc đường đi, nó chẳng nhả nhó kêu đau gì cả, tíu tít chuyện trò với tôi. Trời trưa thì nắng mà con An cứ hò hét inh ỏi, đi đến đâu là âm ỉ đến đó, còn tôi thì hồng hộc phi xe đi dưới cái nắng gắt cháy cả da. Con gấu lười kia không biết nổi khổ người đeo xe, cứ ngồi sau trêu chọc, cười đùa. Đã thế mình rập tâm báo thù, phải rình hôm nào nó đang ăn thì cướp luôn mới được.

Liên 2 hôm sau, tất cả những môn thi tập trung đều đã xong xuôi cả. Còn 2 tuần đệm, 1 tuần chuẩn bị bê giảng là nghỉ hè. Từ sau hôm thằng Thủy bị tôi nện què chân, không thấy bọn thằng Vĩ tới gây sự nữa.

Cũng phải thôi, sắp thi ĐH rồi, hơi đâu chúng nó phí thời gian đi lung cái thằng tôi chứ. Giờ thằng Vĩ có muốn cũng chẳng làm gì nổi tôi.

Mấy hôm nay, đến lớp chỉ có tổng kết điểm với ngồi chơi phè phỡn. Điều khiến tôi ngạc nhiên là mình lại được những 5' Lý, vừa đủ để học sinh Tiên tiến. Con An được học sinh Giỏi, ti toe ra khoe với tôi, đòi thưởng quả nữa chứ. Tôi đùa:

- Thưởng à? Thưởng cho phát đấm nhé!

Nó phụng phịu về chỗ, tôi đánh cờ với thằng Minh xong, ra chỗ nó thấy vẫn tiu nghỉu nằm bò ra bàn, hết như trẻ con đòi quà vậy. Tôi cười hỏi:

- Thế thích thưởng cái gì hả Búp Bông!

Nó cau có:

- Có giỏi thì lấy cành hoa phượng xuống cho tao chơi kìa!

Ấy vậy mà tôi tưởng nó thích cành hoa đó thật, giờ ra về tôi rình rình cho người về gần hết, trèo tót lên cây phượng, đu mình với lấy cành hoa. Bẻ được rồi, tôi mới tụt dần xuống dưới gốc, chạy lên lớp tìm nó. Nó đang cất cặp đi về, thấy tôi lên thì cười hì hì, hỏi:

- Đi đâu thế? Mà mày giấu cái gì sau lưng thế? Cho tao xem với!

Tôi quay người lại, giấu giấu cành phượng đằng sau. Nó cứ quay vòng vòng theo, riu rít cả lên:

- Đi mà! Cho tao xem đi mà! Xem một tý thôi mà!

Tôi mỉm cười, giơ cành hoa ra. Nó im bật, ngạc nhiên nhìn tôi hỏi:

- Mày trèo cây hả? Sao nghịch dại thế, nhỡ ngã thì làm sao!

- Ngốc thế! Tao đã trèo thì ngã thế nào được. Cho mày chơi này!

Nó đỏ bừng mặt, cầm cành phượng lên ngắm nghía, mắt hấp háy trông ngộ thật! Lúc về, nó cứ giữ khư khư mấy bông hoa phượng, ngồi sau tôi hát linh tinh. Tôi đùa:

- Nóng quá nên não bị ung hả?

- Ủ! Hì hì

Lạ nhỉ, hôm nay lại không chọc lại mình cơ đấy. Đúng là con gái thất thường, này còn giận dỗi mà giờ lại hiền lành, cười tít cả mắt. Cành hoa đó, con An ép khô để giữ mãi, giá như tôi mãi mãi bên cạnh nó, năm nào hè về, tôi cũng sẽ trèo cây hái phượng tặng nó, bất kể có là cậu học sinh 16 tuổi hay ông lão lụ khụ 86 đi chăng nữa. Nhưng giá như, muôn vàn cái giá như vẫn không thể thành hiện thực.

43. Chương 43

Chap 43:

Mấy tuần sau, hội thằng Vĩ không đả động gì đến tôi nữa. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ:

- Vậy là xong! Không có quấy phá, không chặn đường đánh nữa. Giờ mình yên tâm mà tận hưởng nốt mấy ngày sát nghỉ hè rồi.

Ván cờ quyết định với Vĩ, mãi tới 4 năm sau mới diễn ra. Tới giờ tôi vẫn còn hối hận vì ngày đó đã chơi đùa quá nhẩn tâm, không sớm thì muộn quả báo cũng sẽ đến tìm tôi. Nhưng bất kể dù còn sống được bao ngày, tôi vẫn sẽ sống hết mình, sống sao cho không uổng những năm tháng trên cõi đời này.

*

* *

Trước hôm bế giảng, tôi đang ngồi chơi bài với hội thằng Quang trong lớp thì bỗng nhiên có mảnh giấy ở đâu ném vào từ cửa sổ. Con Yến nhặt lên, thấy ngoài có ghi: “L.T Hưng”, thấy vậy nó liền đưa cho tôi. Tôi mở tờ giấy ra, bên trong có dòng chữ: Xin lỗi! Ở lại tốt nhé. Dưới kí tên Vĩ. Thì ra Vĩ đã lên tiếng xin lỗi trước với tôi, tránh gây ra những chuyện xích mích không đáng có. Cuộc đời vốn chẳng thể lường trước được, bao nhiêu toan tính, vụ lợi ta ngầm sắp đặt sẵn cho đối thủ, ta làm mọi thứ phức tạp hóa, quan tâm đến những chuyện không đâu. Rốt cục, mọi thứ lại có thể hóa giải bằng một lời xin lỗi. Có những thứ tưởng như phức tạp kì thực lại đơn giản vô cùng, có lẽ bởi người ta nghĩ nó phức tạp thì nó sẽ phức tạp vậy.

Dạo này, trời vào hè nóng như đổ lửa. Đứng từ trên lớp nhìn xuống sân trường chói một góc màu nắng, khắp sân lác đác vài đứa đuổi nhau đùa nghịch, còn lại tất cả đều trốn vào trong lớp, tránh đi cái hơi lửa của trời. Nhìn lên cao, bầu trời xanh ngắt một màu, không gợn mây, không một cơn gió, từng nhành phượng hồng in lên nền trời chói chang, màu phượng đỏ rực như nhắc ai đang qua vô tư tuổi học trò, rồi cứ vô tâm quên mất ai khác vẫn lặng thầm dõi theo mình. Buổi trưa, lúc đi học về, con An ngồi sau lưng tôi, giơ balo lên che đầu, loay hoay cố đội cái mũ bé tí của nó cho tôi. Tôi bảo:

- Ngồi yên cái nào! Có vừa đầu mà cứ cố trùm vào làm gì!

- Nhưng mà nắng! Mày đi đầu trần là ốm đấy!

- Ôm thế quái nào được! Ngồi yên vào, tao tăng tốc đấy!

- Ô...ây ấy...để tao ngồi lại đã!

Nó hét toáng lên, nhích nhích người ngồi gọn vào, tay ôm nhẹ lấy cạnh sườn tôi. Tôi cứ phóng đi vù vù, cố đi cho nhanh qua chỗ nắng, con An sợ đen lắm, dãi nắng với tôi thế này mà làm nó đen đi chắc nó ủ dột hàng tuần mất. Ngồi sau lưng tôi, nó lại hát líu lo cái gì đấy. Về đến nhà rồi còn há, dạo này tự dưng lại hát lắm thế, í a suốt ngày. Nhìn nó lon ton chạy vào nhà, tự nhiên tôi lại cười mà chẳng hiểu tại sao.

Buổi chiều, trời hơi dịu dịu đi tí, có vài áng mây nặng trĩu đang kéo dần về. Kiểu này chắc đêm nay hoặc sáng mai sẽ mưa, cơn mưa đầu tiên của mùa hè. Ngồi nhà mãi, tôi thấy chán chán, bèn sang nhà con An rủ nó đi chơi. Nó hí hửng:

- Hi hi! Ăn cái gì thế? Có ngon không?

- Ăn, ăn, ăn! Suốt ngày chỉ nghĩ đến ăn. Đi câu cá với tao.

Nó vỗ tay reo ầm lên, kêu:

- Đi câu cá à? Ở đâu thế?

- Cứ đi theo tao rồi khắc biết!

- Ừ ! Ừ! Chờ tao tý!

Nói đoạn, nó chạy biến vào trong nhà, để tôi lơ ngơ đứng đó. Lúc sau nó chạy xuống, mặc bộ áo câu cá nhiều túi, đội mũ phớt dính mỗi giả, vác hai cái cần câu dài lêu nghêu. Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn nó, nó chớp chớp mắt, xoay vòng vòng hỏi:

- Có đẹp không! Quần áo đi câu cá của tao đấy!

Vốn biết nó có lắm loại quần áo trong tủ, nhưng đến mức có cả bộ câu cá thế này thì đáng ngạc nhiên thật. Đúng là cầu kì mà, đi câu cũng bày vẽ lắm chuyện. Chẳng bù ình, chỉ cần cây tre, sợi cước, lưỡi câu với mấy con giun, buộc thêm mẩu gỗ nữa là đi câu rồi. Nhìn con An lăm chằm như đứa trẻ con, lại vác cái cần câu dài ngoằng nhìn ngó không tả nổi. Nó ì ạch leo lên xe, cười khúc khích bảo:

- Nhìn kĩ đi! Đẹp chưa này! Xinh nhé, đáng yêu nhé!

Tôi bụm miệng cười, đạp xe tiếp, lát sau mới hỏi:

- Mày thó đầu hai cái cần câu thế?

- Thó gì mà thó! Một cái của bố tao, một cái của lão Bùn đấy!

- Thế túm lại là mày đi câu bao giờ chưa?

- Ô...hơ hơ! Chưa!

- Thế mà cũng áo quần, mũ nón đầy đủ

- Nhưng mà nó đẹp, mày nhìn xem, cái áo với cái mũ nó rất hợp với tao còn gì!

- Đúng là....!

- Là cái gì...mày nói tiếp xem nào! Con lợn Hưng, ti toe! Tao mà học câu xong á! Tao câu giỏi hơn mày luôn.

- Ghê nhỉ? Rồi xem, đồ...đồ!

- Đồ gì?

- Đồ con gái!

- Thế mày nghĩ tao là con gì?

- Con quỉ thì có!

Nó hét lên, thọc cán cần câu vào lưng tôi túi bụi:

- Á á á á! Ý mày là tao xấu như quỉ chứ gì? Thằng chập mạch này!

Suốt từ đó cho tới lúc ra ao, nó đánh tôi không biết mỏi. Nhìn thấy cái ao , nó hỏi:

- Chỗ này có biển để câu cá đâu! Ai cho câu mà câu!

Tôi cười, đáp:

- Chỗ đất này của nhà cậu tao. Nhưng đang để đó chuẩn bị năm sau xây khu nhà cho thuê. Có cái hồ này, cậu tao thả cá vào để thỉnh thoảng chán chán thì ra câu cho vui.

- Thế lấp luôn cái ao à?

- Ủ! Lấp sạch, không lấy chỗ đâu mà xây

Nó tiu nghỉu:

- Tiếc nhỉ? Thế hết chỗ để tao với mày câu cá à?

Tôi cười, bảo:

- Khỏi chỗ chơi! Rồi tao dẫn mày đi chơi chán thì thôi!

Tôi đẩy cổng đất xe vào, dựng tạm cạnh dãy bạch đàn. Đi sâu vào trong thấy cậu tôi đang ngủ trưa trên cái võng mắc giữa hai cây mít. Thằng Quân cháu tôi đang ngồi chơi trên cái chõng bên cạnh, thấy tôi vào, nó reo ầm lên:

- Ông ơi! Ông! Bác Hưng sang kìa ông! Bác Hưng dẫn theo cả người yêu nữa!

Ồi thằng lỗi con này! Mày giết bác rồi! May mà lương trước được chuyện gặp thằng lỗi này nên tôi thử sẵn gói kẹo, đưa cho nó ngồi ăn, thế là hết cả hỏi han phá rối. Nhưng không ngờ nó mở mồm nhanh thế. Con An lú rú đi sau tôi, mặt đỏ bừng lên, giật giật áo tôi hỏi:

- Nó là đứa nào thế?

- Cháu tao! Kệ nó, có bánh kẹo rồi thì nó ngoan lắm!

Cậu tôi đang ngủ, nghe động thì ngồi dậy, tôi chào rõ to:

- Cháu chào cậu ạ!

Cậu dụi mắt nhìn tôi, cười khà khà:

- A! Thằng Bi...à nhầm...thằng Hưng! Sang câu cá hả? Thuyền cậu vẫn buộc chỗ cây trứng gà đấy! Mái chèo cũng trong đó nốt!

- Dạ vâng ạ!

Nói rồi tôi dẫn con An ra chỗ để thuyền. Chợt cậu kéo tôi lại, hỏi nhỏ:

- Ố ồ! Thằng này được, mới 16- 17 đã có người yêu xinh thế! Chẳng bù cho cậu mà mãi năm 20 mới biết thế nào là cầm tay con gái.

- Ở kia cậu! Nó bạn cháu mà!

- Bạn bè gì mà! Thế định bao giờ cho chúng tao ăn bánh kẹo đây?

- Cậu cứ trêu cháu!

- Trêu cái gì mà trêu! Nhìn con bé ngoan ngoãn, xinh xắn thế cũng biết là con nhà gia giáo rồi.

- Thì đúng ạ!

- Thế mà còn cự nự gì nữa! Yêu thì nói mẹ là yêu đi, còn bạn với chẳng bè. Điếc đấy!

Nghe hai cậu cháu tôi xì xầm to nhỏ, con An đứng ngoài ngơ ngác không hiểu gì, định nghe mà không dám lại gần. Nhận thấy nó đang chờ, cậu thả tôi ra, vỗ vai nói:

- Con bé nó đang đứng chờ đấy! Đi mau đi kìa, lù đù như con gà rù! Bí quyết là không bao giờ để gái nó chờ lâu quá, chỉ làm cho nó sốt ruột là ngon rồi!

- Thôi cậu ơi! Cậu tha cho cháu!

- Rồi! Thả mà về với...với...với cái gì ấy nhỉ? À đúng rồi...với cục cưng! Hề hề hề!

Tôi vội vàng chạy nhanh, kéo con An đi ra lấy thuyền. Nhìn thấy cái thuyền, nó lo lắng, thụt lùi lại sát bờ. Tôi ngồi ở dưới hỏi:

- Sao thế?

Nó lí nhí đáp:

- Tao...tao không biết bơi! Tao sợ nước lắm!

- Xì! Cứ xuống đi! Ngã tao vớt lên cho!

Nó chun mũi lại, nghi ngờ:

- Thật không đấy! Tao sợ lắm!

- Thế mà xuống không?

- Ngồi trên bờ đi!

- Trên bờ có rần đấy!

- Á! Khiếp, sao mà không nói sớm! Cho tao xuống với!

Nói rồi, nó rụt người lại, thò chân ra với với cổ nhích xuống thuyền, hai tay dang ra chờ tôi đỡ. Bỗng nhiên, nó bước hụt cái, ngã nhào vào người tôi. Tôi vội ôm chặt lấy nó giữ lại, nó sợ quá hét toáng lên, cái thuyền tròn thành như sắp lật. Chờ thuyền yên, tôi bảo:

- Hết rồi đấy!

Con An vẫn chưa hết sợ, nó ôm cứng lấy cánh tay tôi, co rúm người vào trong thuyền, mắt mở to nhìn xung quanh sợ hãi. Tôi khó khăn lắm mới trèo ra góc ao được, chỗ này hôm nọ đi qua tôi thấy con trắm ốc to lắm, câu về nướng xem có ngon không. Nhưng hình như đi câu với con An thì vận đen nó kéo đến thì phải. Câu mãi chẳng được cái cóc khô gì, mà thôi, dù sao cái tôi thích là cảm giác lơ lửng trên thuyền, buông cần ngồi nghĩ vãn vơ. Chỉ tội con An, nãy giờ ngồi mãi, cứ nhúng lưỡi câu xuống lúc xong chốc chốc lại kéo lên xem có cá cắn câu không, mỗi lần nhìn thấy lưỡi câu trơ mồi, nó lại xụ mặt ra, những vẫn kiên nhẫn “câu” tiếp. Tôi ngán ngẩm hỏi:

- Cần câu nó có cái chuông với cái phao, theo mà thì nó dung để làm gì?

- Nhưng mà lâu lắm!

Nó chun mũi cau có, hết vung lên lại đập xuống cái cần câu. Tôi miết vào mũi nó cái, nói:

- Nghịch thế! Ngồi yên xem nào!

Bỗng nhiên, cái chuông kêu ting một tiếng, phao đột ngột chìm hẳn xuống. Con An cười vang, hí hửng giật mạnh lên, được mỗi con rô phi. Cơ mà nó vui lắm, trông cứ như Anhtanh khám phá ra thuyết tương đối vậy. Nó chỉ chỉ con cá, bảo:

- Hưng ơi! Thả nó đi.

- Thả làm gì?

- Nhưng nó bị bắt tội lắm!

- Dở hơi!

- Đi mà! Thả nó đi!

Nói rồi nó làm mặt cún con, mắt to tròn nhìn tôi, lay lay vai năn nỉ. Tôi mỉm cười, thả tay gỡ con cá thả lại ao. Con An vỗ tay thích thú, rồi xoay lưng lại, ngồi dựa vào lưng tôi, lại hát. Tôi lim dim mắt, thả cho thuyền trôi lơ lửng, lắng nghe giọng hát của nó. Nó có một tâm hồn trong sáng, thuần khiết quá chừng, là người lớn nhưng lại có trái tim của một đứa trẻ con. Nhất định tôi sẽ bảo vệ

“đứa trẻ” này bằng mọi giá, chứ nó vừa ngổ, tồ tẹt, lại tốt bụng thế này thì dễ bị bắt nạt lắm. Mà ngoài tôi ra, không ai được phép bắt nạt nó hết.

44. Chương 44

Ngồi cả buổi chiều, tôi chẳng câu được con cá nào. Con An thì câu lên toàn rô phi với mấy con cá con bé tẹo. Thế mà nó vui đáo để, hề cứ câu được con nào xong lại giật giật áo tôi, léo nhéo:

- Ê Hưng! Thả nó đi này!

Tôi uể oải ngồi dậy, vươn tay ra gỡ con cá quăng về ao. Nằm dài ra cái thuyền, tôi lấy mũ phớt của nó ra đập lên mặt, lim dim ngủ. Đúng là đồ con gái có khác, thơm phức, lúc nào cũng sạch sẽ, trắng tinh. Chẳng bù cho đồ của tôi, toàn dòn dống lại rồi cuối tuần mới cho vào máy giặt. Có hôm, mặc nhầm phải cái áo cũ mà không hay, bọn con trai xung quanh cũng chẳng nói gì, chắc tại chúng nó ở bẩn quen rồi nên như mình đối với chúng nó thì là “sạch quá mức”. Tôi chỉ nằm như vậy, những cũng không ngủ hẳn. Bỗng, cảm giác có hơi thở nhẹ phả vào bên cạnh mình, tôi vội bỏ cái mũ ra, ngó quanh. Con An ngồi xoay lưng lại, nghiêng nghiêng đầu dung đưa cái cần câu. Tôi kéo vai nó hỏi:

- Lúc nãy có cái gì rơi vào mặt tao đấy?

- Làm...làm gì có! Mà...mày bị hoang tưởng à?

- Ồ! Thế thôi, trằn ngủ tiếp đây, con dở hơi ngồi câu tiếp nhá!

- Xì! Tỷ nữa tao câu con cá thật to ày xem!

Tôi lại úp cái mũ lên mặt, nằm như cũ. Chừng 10 phút sau, tôi rình lúc không còn tiếng phao đập nước do vung vẩy nữa, tôi mới khẽ vòng tay từ sau gáy, móc kéo cái mũ xuống. Bất gặp ngay con An đang chống cằm, mắt tròn xoe nhìn tôi, tôi cũng chăm chăm nhìn lại nó. Tôi đưa tay ra, búng nhẹ vào mũi nó. Nó giật mình, lù người lại, mặt đỏ ửng lên không câu nào, ngồi quay lưng lại với tôi, nhìn hai tai nó đỏ hết cả, đến là tội. Tôi vội gỡ rồi bằng cách nghịch nghịch đuôi tóc nó. Con An nói:

- Hưng ơi! Đi về đi! Chán quá!

- Thế không câu cá à? Tưởng định câu con cá to cơ mà! Sợ rồi chứ gì!

- Thèm vào! Đi về đi!

- Không ày về đây!

- Ư ừ không biết đâu! Cho tao về!
- Bơi vào bờ đi, nước sâu có 8m thôi!
- Tao...tao không bơi được!
- Thế thì ở đây chơi với tao!

- Mày không cho thuyền vào là tao khóc đấy!
- Thử xem nào! Mít ướt!

Nó mếu mếu, chuẩn bị khóc. Tôi vội vàng xua xua tay, cầm mái chèo lên:

- Ô kìa! Đừng có khóc, về thì về. Làm gì mà nóng thế!
- Nhanh!

Nó hồi tôi chèo vào bờ, mặt xụ ra, lại cái mặt phúng phính, nhìn má nó chỉ muốn bẹo cho cái rõ đau. Lúc đèo nó về, tôi định nói gì đó, nhưng không hiểu sao cứ nghẹn ứ trong cổ họng. Chỉ một câu, một câu thôi mà chưa bao giờ tôi nói nổi.

Hôm sau, tôi đến trường từ lúc 6h để chuẩn bị khai giảng. Trường tôi vốn có cái lệ là mỗi khi có lễ lạt gì, hễ cứ con trai thì lớp mấy cũng phải đến trước để xếp ghế, dựng sân khấu ,... còn con gái thì cần thời gian để ở nhà chuẩn bị áo dài, trang điểm,... Lúc tôi tới, bọn thằng Minh, Quang, đã tới hết cả, điểm mặt lại thấy thiếu mỗi ông lỏi Hoàng. Tôi hỏi:

- Thằng Hoàng đâu?
- Chắc ở nhà chuẩn bị áo dài rồi.
- Thôi kệ! Bọn mình cứ làm đi, chắc lát nó đến. Có mỗi tý việc, ba thằng làm là đủ rồi, đông qua vướng cả tay chân.

Thằng Minh gật gù:

- Ư ! Mày với tao ra bê ghế! Thằng Quang đi lấy biển lớp đi! À mà này, chọn chỗ nào có tán cây mà nhìn lên sân khấu không bị chắn nhé!

Thằng Quang vừa đi vừa gọi với lại;

- Ư! Biết rồi!

Loay hoay chừng 10 phút, ba thằng cũng xếp xong ghế, chọn luôn chỗ góc gần chính giữa sân khấu, tý nữa có nắng lên cũng có tán cây với dây nhà che đi gần hết rồi. Xếp xong thì bọn con gái cũng lục tục kéo vào. Mấy thằng tự thưởng mình bằng cách ngồi xuống ghế và vận dụng Byakugan hết cỡ. Lũ vịt bầu ấy lạch bạch đi vào hàng ghế lớp, nhón chân đi thật duyên dáng nhẹ nhàng, nhìn thế này chẳng ai nhận ra lũ bát nháo, chạy nhảy huỳnh huych mọi khi nữa. Mất đang nhìn ra cổng trường, tôi bỗng đứng hình, ngẩn ngơ hồi lâu. Con An nhẹ nhàng bước vào trong tà áo dài trắng tinh khôi. Cái vẻ trẻ con, tinh nghịch giờ ẩn trong cái nét duyên dáng, yếu điệu,...rất con gái. Nó ngồi xuống cạnh tôi, vén tóc hỏi:

- Bộ mới nhé! Đẹp không?

-

- Ô! Đây...mày làm sao thế?

- ...

- Hưng! Thằng biến thái, sao mày sầm soi tao ghê thế hả

Tôi giật mình tỉnh lại, đáp:

- Ô! Ưm! Đẹp!

Nó bĩu môi, khoanh tay lại dò xét:

- Chỉ có thể thôi à?

- Thế mày còn muốn gì nữa?

- Đồ con lợn! Ngổ...ngổ không để đâu cho hết!

Tôi ngẩn tò te, không hiểu nó nói gì. Hỏi thì nó ngúng nguẩy không thèm đáp, mắt dôi lên sân khấu chờ văn nghệ. Tôi chỉ đành âm ỨC mà không làm gì được. Tự nhiên, tôi lại liếc sang con An. Hôm nay, nó để tóc xõa, cài cái bờm nơ trên đầu, trông cứ ngộ ngộ kiểu gì. Ngồi mãi thấy chán, tôi đưa tay ra lắc lắc cái nơ trên đầu nó. Nó thét lên, tét vào tay tôi rồi lấy hai tay ôm đầu, nói:

- Tao hít- le mày từ giờ đến hết buổi.

Tôi cười cười, hỏi:

- Ô giận thật à!

- ...

- Này! Búp Bông ơi!

Gọi mãi nó không thèm nghe. Bịt tai xong nhắm tịt mắt lại, hát la la la để át tiếng tôi đi. Tôi cau có không gọi nữa, ngứa tay dấm cho thằng Quang một phát. Quang ngơ quay sang sừng sỏ:

- Ô! Con chó hôm nay gan to bằng trời! Dám đánh tao à?

Tôi cười cầu tài, vỗ lưng nó an ủi:

- Thôi đi kù! Cho bố giải tỏa phát! Anh em tiếc gì nhau phát dấm!

Nó làu bàu, quay lên:

- Nể mày đang bị gái giận nên đầu đất óc cứt! Không là anh vả cho rơi răng!

Tôi cười hề hề:

- Tốt quá nhỉ? Cho tao dấm thêm cái nữa!

- Láo nào! Mày muốn tức nước vỡ bờ à?

Thằng Hoàng đã đến từ bao giờ, đá phát vào mông tôi, chỉ tay lên sân khấu:

- Tổ sư hai thằng ngu! Thầy Hiệu trưởng phát biểu với trao phần thưởng song rồi đấy. Chuẩn bị nhạc nhè nha!

Thằng Minh nhồm nhoàm nhai bánh mì, đáp:

- Ưc!...Ngon...! Kia kia, hôm nay bọn D1 với lớp mình lên đầu tiên đấy. Kia Hoàng, có em Yến của mày kia!

Thằng Quang ngơ phát biểu ngay câu:

- Tao thấy rồi! Cái váy ngắn vải. Chân dài như người mẫu!

Tôi vội vàng bấm nó cho im mồm lại. Nó quay ra sau thì mặt tái mét khi thấy thằng Hoàng mặt hầm hầm, bẻ tay rào rào, vội quay sang cầu cứu tôi:

- Hưng ơi! Cứu tao....quả này nghỉ hè trong viện mắt!

- Thằng đần độn này! Cái mồm mày cứ quang quác quang quác thế, bạ cái gì cũng phọt ra. Giờ thì trời cứu mày con ạ!

Đồng chí Quang ngơ đành thiếu não vò đầu bứt tai, làm ra vẻ ăn năn hối lỗi lắm. Lúc sau, bọn lớp tôi với D1 lên sân khấu, trình diễn nhảy hiện đại. Cả trường sôi động hẳn lên, hò hét âm ỉ. Nhưng khổ nỗi là Quang ngơ lại cuồng nhiệt quá, đứng dậy cầm mũ vung tít mù, hét:

- Sexy! Sexy! Ô ô ô! Nổi lửa lên em! I love you, Yến!

Cả đám chúng tôi im bật, nhìn sang thằng Quang bằng ánh mắt thương hại. Tội nghiệp, lúc nó nhận ra mình vừa thốt ra câu gì thì cũng là lúc ăn liên hoàn xoáy của thằng Hoàng vào đầu. Xử lý thằng Quang xong, thằng Hoàng quay sang nhìn bọn tôi, cười hề hề:

- Chúng mày có thấy gì chưa ?

Tôi với lũ thằng Minh đều đồng loạt gật gật, hô:

- Thánh thượng vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế! Đồ cúng không được ăn, đồ cúng không được ăn!

- Biết thế là tốt. Tỷ trăm ỏi đưa 1000 ra mua kẹo!

Sau khi cả hội bị răn đe, thằng Hoàng với về chỗ, kéo ghế ngồi thưởng thức màn nhảy của “ người ta”. Tiếp theo là diễn kịch, rồi biểu diễn võ thuật. Bọn này biểu diễn nhìn thì đẹp mắt thật, nhưng chẳng thấy tý lực gì cả, đến ngã giả vờ còn lộ ra. Ở dưới, tôi quay sang xì xầm với con An:

- Cỡ bọn này mày nghĩ chúng nó có ăn nổi tao với mày không?

Con An cười bảo:

- Không nổi đâu. Mà chúng nó biểu diễn loại nào đấy? Tao chưa thấy qua bao giờ.

- Bố ai biết được. Nhưng nhìn vô lý thế mà trường mình cũng gào thét gớm nhỉ?

Lúc sau, màn biểu diễn cũng kết thúc. Một thằng bên đó đứng ra, cầm mic nói:

- Vâng thưa các bạn! Các bạn vừa được chiêm ngưỡng những chiêu thức ảo diệu nhất của Thanh Sư phái. Các bạn có thấy thế nào ạ?

Trường tôi đồng thanh:

- Tuyệt vời!

Tôi tự đứng lại buột miệng gào lên:

- Chẳng ra cái quái gì cả !

Quá đen cho tôi là lúc tôi vừa nói thì cả trường bắt đầu trật tự lại, thành ra nổi rõ giọng tôi ở dưới. Trên sân khấu, mấy thằng mặt đỏ gay, quay sang nhau nói cái gì đó. Thằng cầm mic thì bảo:

- Dạ vâng! Có một khán giả vẫn chưa hài lòng về màn biểu diễn của chúng tôi. Liệu bạn có dám lên đây để kiểm chứng?

Nghe nó nói mà ngứa ngáy cả tay chân, như khích mình: “Thằng hèn, giở lên đây bố xem nào!”. Cơ mà lỗi cũng tại tôi, tự đứng xỏ xiên bọn nó làm gì. Thôi thì mình nhịn vậy, không lên đây lại mang tiếng ra. Tôi cười, xua tay rồi ngồi xuống. Nó nói:

- Không sao cả! Bạn là con trai ban D nên cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả. Nào, có ai muốn lên kiểm chứng lại không ạ! Chúng tôi sẵn lòng!

Thấy vậy, tôi sôi cả tiết lên, cánh con trai ban D trường tôi thì lên tiếng bất bình, xì xào như ong vỡ tổ. Tôi đứng phắt dậy, nói to:

- Mình muốn lên xem thử có được không vậy bạn?

Nó tủm tỉm cười:

- Bạn cứ tự nhiên. Xin mời!

Tôi đang định lên thì con An nín lại, lo lắng nói:

- Thôi! Tao xin mày, nhỡ làm sao thì chết! Ở dưới này đi!

Tôi mỉm cười, gỡ tay nó ra, đùa:

- Búp Bông ở dưới này xem tao trở tài nhé!

Nói đoạn, tôi đi thẳng lên sân khấu. Nó gọi với theo:

- Ô kia! Này...này...Hưng ơi!

Trước khi bắt đầu, hai bên giao ước không đánh chỗ hiểm, không chơi cù, không thừa cơ đánh lén. Thằng đeo đai gấn hình sư tử bên nó nói:

- Mời bạn chọn người thử sức!

Lúc này, tôi với con An ngồi dưới đã đánh giá hết thực lực bọn này. Ấng chừng chúng nó đều do một lão nào dạy lếu láo kiếm tiền. Nhìn bộ võ phục tinh tươm, màu mè thế kia mà lại còn diêm dúa nữa, rõ bất tiện, lại thêm trông thằng nào thằng nấy đều lẻo khà lẻo khoẻo, chẳng có tí gì giống người luyện võ, đến ngay con người cũng nhìn run run không có thần khí gì cả. Tôi dặng hắng:

- Cứ hai người vào một đi! Bao giờ hết người thì thôi!

Bọn nó bắt đầu hằm hè, cẩu hẩn lên. Chúng nó cử ra hai thằng đeo đai kỳ lân, chắc thuộc cỡ “giỏi” trong lũ chúng nó. Tôi lùi lại thủ thế, đợi hai còn dê béo lao đầu vào. Nhưng chúng nó lại làm tôi thất vọng, ra đòn quá chậm, tôi né dễ dàng, thoi ỏi thằng một phát vào bụng. Mới có thế mà hai anh công tử bột đã quần quai dưới sàn, rống lên như lợn bị chọc tiết. Ở dưới, đám đông ồ lên, bàn tán rào rào. Tôi chỉnh lại cổ áo, phẩy phẩy tay:

- Tiếp đi chứ!

Lại hai thằng khác lao vào, tôi thụp người né đòn rồi quét chân, hai ông rùng lại ôm ống đồng nằm sóng soài. Hình như bọn này toàn người hàng mã hay sao mà động cái đã kêu rên như cha chết. Nhóm đó vội vàng xin rút, nói tôi là “chân nhân bất lộ tướng” gì gì đó, đại ý là chúng nó giỏi thật, nhưng chẳng qua tại tôi nhỉnh hơn chút nên mới chúng nó mới thua. Thế mà cũng dám đến trường mình ti toe. Coi như mình dạy cho chúng nó một bài học về tính khiêm tốn, còn bản thân tôi cũng học được bài học đừng bao giờ to mồm. “Bệnh từ mồm vào, họa từ mồm ra” mà lại.

Trở về chỗ ngồi, con An xụ mặt ra, nhìn tôi nói:

- Cái tính hung hăng, không tài nào sửa nổi!

Tôi cười hề hề, hai tay bẹo má nó, kêu:

- Thì mày cũng có sửa được tật tham ăn đâu! Lêu lêu!

Nó kêu oai oái, cổ dẳng tay tôi ra, phụng phịu nói:

- Cóc chơi với mày nữa, tập trung xem tiếp kìa!

Ngồi hành hạ thêm gần 2 tiếng nữa mới kết thúc buổi giảng. Bọn lớp tôi kéo nhau ra chỗ nhà ba tầng để chụp ảnh kỷ niệm, sau đấy thì rờn rần ra quán nem chua rán. Cả mọi dải vỉa hè 5 quán nem đều bị hội lớp tôi chiếm đóng hết sạch. Mấy bà bán hàng trông thấy một lũ lóc nhóc, áo dài trắng vào ăn thì trở mắt nhìn, tay vẫn rán mà mắt thì vẫn chăm chú dò xét xem lúc giặc giở ở đâu rơi xuống. Chúng nó vừa ăn vừa chuyện trò như pháo rang, dân xung quanh khu mở cả cửa sổ, chạy cả ra cổng hóng xem có cái gì mà huyền náo thế. Thấy chủ nhiệm phải nhắc:

- Các em ăn uống trật tự, tránh ảnh hưởng đến sinh hoạt của dân cư.

Bọn nó đồng thanh:

- Dạ vâng ạ!

Được một lúc xong đâu lại vào đấy, thầy chỉ biết lắc đầu thở dài, chắc ngày xưa, cái thời học sinh của thầy nó cũng nhí nhố, vâng xong để đấy như chúng tôi.

No xôi chán chè, bọn nó còn rủ nhau đi tắm 2, thầy kêu không đi tiếp được nữa, vài đứa thì kêu về vì phải ăn cơm trưa ở nhà. Rốt cục còn có mỗi một đoàn 20 đứa đi. Cả lũ kéo nhau ra quán bún ốc. Ngồi ăn, tôi với con An thi nhau cho ớt, hạt tiêu vào bát, xong rồi cay xè cả lưỡi, thế mà vẫn cố nuốt hết, không bỏ sót một giọt nước lèo nào. Ăn xong thì hai đứa toát cả mồ hôi, nước mắt giàn giụa, lại tranh nhau chỗ bình nước, gọi coca lạnh ra uống ừng ực, mãi mà vẫn còn thấy cay. Cả lũ chúng nó ngồi quanh cười lăn lộn, có đứa còn bảo là “đôi chim câu”, con An ngưng quá mặt đỏ bừng, Thy hạt mít xen vào:

- Đổ vì ớt cay hay đổ vì bọn tao nói đúng thế?

Chúng nó lại cười ré lên, mãi mới chịu thôi. Ăn uống phê phởn xong lại kéo nhau ra Hồ Tây, làng hoa chơi, mãi gần 4h chiều mới về.

Đường về, xe tôi đi cuối cùng, con An ngồi sau khẽ nói:

- Hưng ngố! Ra chỗ bãi cỏ chơi đi, lâu lắm rồi tao chưa ra đấy!

- Ờ nhưng chờ tý đã, không bọn nó biết lại bám theo thì loạn hết cả!

Lựa lúc bọn lớp đi trước một quãng, tôi vòng xe vào ngã rẽ chỗ Hai Bà Trưng với Lý Thường Kiệt, đi vòng qua đường khác. Rồi từ đó đi ngược đường ra ngoại thành, mãi mới tới chỗ cái điểm kia.

Tôi với nó ngồi dưới gốc táo mọi khi, con An tha thẩn ngồi ngắt cỏ gà, hai đứa ngồi chơi “chơi gà” bằng mấy cọng cỏ đó. Trò chơi tưởng ngớ ngẩn thế mà tôi chơi mãi không chán, rồi tôi với nó chạy loăng quăng khắp xung quanh để ngắt cỏ gà chơi nhau, xong lại còn so đo:

- Mày ăn gian, mày cầm ngắn nên quật đứt mắt con gà của tao.

...

- Cái gì cơ! Cọng cỏ này có làm sao đâu mà mày kêu to hơn, mắt lé!

- Không biết đâu! Mày chơi bẩn. Toàn lấy hết mấy con gà khỏe, tao toàn phải dùng gà bé tý.

- Ai bảo mày lừa đi tìm! Cho mày con to nhất này!

- Không thêm! Tại mày giành hết thôi, không thì tao cũng kiếm được,

Nó phụng phịu quay đi. Tôi nghịch tóc nó, giật nhẹ bảo:

- Về đi kìa! Sắp mưa đấy!

Nó ngẩn cổ lên ngó, bĩu môi:

- Sao mày biết?

- Nhìn trời thâm xì thế kia còn không mưa à. Mưa to đấy, về nhanh còn kịp.

Hai đứa vội vàng đi như bay về. Gió bắt đầu thổi ào ào, hàng bạch đàn đung đưa xào xạc, trời tối đen lại. Tôi nói như thét, cổ át tiếng gió đi:

- Ngồi chắc nhé! Tao đi nhanh đấy!

Con An ôm chắc lấy lưng tôi, vỗ nhẹ vào lưng. Tôi hồng hộc phóng đi như bay, con An ngồi lệch một bên nên sợ rúm lại. Tôi chỉ mong sao cho về kịp, tôi dính mưa thì không sao chứ nó mà dính mưa là lại ốm cho xem. Phóng hộc tốc phải mất hơn nửa tiếng mới về tới nhà con An, lúc này mây đã trĩu nặng rồi, sấm sét nổ ùng oàng, nó ngồi sau cứ chốc chốc lại giật mình, úp mặt vào lưng tôi. Tới nơi, con An xuống xe, nhưng nó không vào mở cổng ngay mà con tẩn ngần đứng lại. Tôi cười, hỏi:

- Làm gì mà đứng đấy thế? Hay là quên mất chìa khóa rồi!

Nó lắc lắc đầu, kêu không phải, đưa tay áo lên chấm chấm quanh trán tôi, lau đi mồ hôi lấm tấm. Nó lấy trong cái balo con thỏ ra chiếc áo mưa, đưa cho tôi, nói:

- Tý nữa đi về mà gặp mưa thì mặc vào nhé!

- Về chuyện, tao tắm mưa suốt, có sao đâu!

- Nhưng mà đang đổ mồ hôi lại gặp mưa lạnh là ốm đấy! Nhớ mặc nhé!

Tôi béo má nó, đùa:

- Ủ rồi! Gớm quá!

Hai đứa lại im lặng hồi lâu. Tôi đang định dong xe về thì nó nín lại, bên lên hỏi:

- Hè này mày về quê à?
 - Ủ!
 - Thế mày không ở Hà Nội chơi với tao à?
 - Ngớ ngẩn, tao về tháng rồi ra ngay! Với lại năm nay mày phải đi nghỉ hè ở Hàng Châu cơ mà. Tao ở lại Hà Nội thì làm gì!
 - Nhưng mà....!
 - Ngổ quá đi mất! Cứ yên tâm là bao giờ mày nghỉ hè về cũng thấy tao ở sẵn đây rồi!
- Tôi mỉm cười xoa đầu nó, nói:
- Nhớ hè này ra đúng hẹn nhé, 3-7. Tao sẽ sang rồi dạy mày câu cá! Nhớ nhé Búp Bông!
- Nó gật gật đầu, mắt ngược lên nhìn tôi. Ánh mắt ấy, chưa bao giờ tôi thấy nó nhìn tôi như vậy cả, có cái gì đó khanh khách, nhưng không tài nào tôi lý giải nổi. Bất chợt, nó kiễng chân lên, thơm nhanh vào má tôi rồi chạy biến vào trong nhà, bỏ lại tôi ngẩn ngơ đứng đó. An! Hình như nó vừa thơm mình thì phải...?

45. Chương 45

Tôi bồn thần đứng rõ lâu trước cửa nhà nó. Đến lúc đi về rồi vẫn còn ngơ ngẩn ngẩn như người mất hồn, cứ vừa đạp xe vừa cười. Lúc về nhà, mẹ tôi vừa trông thấy cái mặt tí tởn của thằng con thì hỏi:

- Hôm nay lại ghê nhỉ? Đi chơi mút chỉ, giờ này mới về! Lên nhà tắm rửa rồi xuống ăn cơm. May mà chưa mưa đấy, không lại lếch thếch như thằng đánh bả gà!

Tôi bĩu môi:

- Ô thế bố chưa về ạ?

Bố tôi ở trong phòng ăn nói vọng ra:

- Cảm ơn thằng trưởng còn nhớ bố! Gớm! Mày vừa đi về là cả phố sáng rực vì hàm răng PS. Đứng từ trên sân thượng bố cũng thấy? Thế hôm nay có con nào nó cắn cho cái vào mồm à?

Tôi giật mình, sợ điếng hồn, luống cuống đáp:

- Dạ! Hôm nay cả lũ nó đi chơi mà, với lại sáng mai được về quê nên...!

Bố tôi ngắt lời:

- Lại giấu đầu hở đuôi rồi. Vừa nãy “lũ bạn” nó vừa gọi điện đến nhà hỏi xem mày về tới nhà chưa đấy. Ô mà bố nhớ mang máng là trong cái tiếng Tây mày học thì phải hai người trở lên nó mới là số nhiều thì phải. Ô thế mà...sao “cái lũ” nó gọi đến, nghe...nghe...ít thế nhỉ?

Tôi cứng họng, ú ớ không đáp nổi, đành lủi luôn lên phòng. Con An đúng là “lạ ông tôi ở bụi này”, chẳng thống nhất kế hoạch gì cả, tự nhiên lại gọi đến. Đúng là hâm mà. Tôi thay quần áo, ăn cơm, tắm rửa xong thì cũng đã gần 8h, ngược nhìn lên đồng hồ, tôi thầm nghĩ:

- Bây giờ là 8h, chắc nó đang hí hửng chờ đến “giờ bánh kem dâu” . Rồi lại ăn đến mắc nghẹn à xem.

Bất chợt, tôi lại tưởng tượng cảnh con An đang nằm bò ra đọc truyện, rồi mẹ nó mang đĩa bánh vào. Sau đó nó sẽ xà vào, cười hi hi, mắt long lanh hạnh phúc, ních đầy bánh vào miệng, hai má phồng lên. Rồi nó sẽ lại nghẹn, chạy tán loạn lên tìm nước để chiêu vào. Hết miếng đầu là đến miếng thứ hai bé hơn, nó ăn nhẩn nha, lúc lắc đầu làm rung rinh cái chòm tóc. Nghĩ đến đây, tự dưng tôi lại lắc đầu thở dài, mỉm cười vắn vơ.

Tranh thủ buổi tối, tôi sắp xếp sẵn quần áo, đồ đạc để sáng mai về quê sớm, cũng khá lâu rồi chưa gặp bọn thằng Việt, chẳng biết dạo này chúng nó có luyện được chiêu trò gì mới không.

Tranh thủ buổi tối, tôi sắp xếp sẵn quần áo, đồ đạc để sáng mai về quê sớm, cũng khá lâu rồi chưa gặp bọn thằng Việt, chẳng biết dạo này chúng nó có luyện được chiêu trò gì mới không.

Sáng sớm hôm sau, tôi khoác túi, chào bố mẹ rồi nhảy lên xe bus, bắt đầu chuyến đi gần 150 cây số. Cả năm tôi chỉ về quê có một lần, nên phải ở chơi cho đã, ông bà ở quê quý thằng cháu Hà Nội lắm, cứ mỗi lần nghe đài, hay xem TV mà thấy có thông báo học sinh được nghỉ, bà nội lại hỏi ông:

- Ông ra...gọi cái máy điện thoại, hỏi xem thằng Hưng nghỉ này nó có về không!

Rồi ông tôi lại lo mọ bước ra chỗ điện thoại, sờ mò bấm từng số một, gọi cho bố tôi, lần nào cũng vậy, bố mẹ không dám nói tôi không về được, toàn bảo nếu rảnh rang sẽ cho tôi về, nhưng chẳng lần nào “rảnh rang” cả, ông bà nội cứ ở à, gật gật, cười móm mém, nghĩ chắc kiểu gì thằng cháu cũng cố về. Năm nào cũng vậy, hễ nghỉ hè là tôi lại về quê tầm 1 tháng mới ra Hà Nội. Và năm nào cũng vậy, cứ mỗi lần tôi sắp lên xe là bà lại chống gậy lọc cọc ra tận đầu ngõ tiễn, ông nội thì cứ dúm tiền vào tay tôi, mà nào có phải ông cho ít ỏi gì, ông toàn dúm vào tay tôi cả triệu bạc, tôi kêu:

- Ông cứ cho tiền cháu, cháu về chẳng cho được ông thì thôi. Cớ đâu có chuyện già lại cho tiền trẻ.

Ông mở balo tôi, nhét tiền vào, nói:

- Bây cả năm mới về có một lần, ở ngoài Hà Nội học giỏi vậy, đi thi thành phố là ông bà hãnh diện lắm, sướng lắm rồi, ông cho tiền này coi như ông thưởng, cố học mà đỗ đại học xịn! Cả dòng họ với ông bà trông chờ vào mình con đấy. Tiền ông cho để con học giỏi, chứ ở nhà hai ông bà có dùng gì đến tiền!

Nói vậy chứ tôi làm sao mà cầm tiền của ông cho nổi. Về già, cuộc sống của ông bà trông vào mấy đồng lương hưu còm cõi của ông, đã vậy, họ nhà tôi lại lắm giỗ chạp, ông tôi là trưởng nên toàn phải đứng ra lo hết, có tháng tiền cơm cúng đội lên gấp mấy lương ông. Vậy mà ông vẫn ki cốp, ngày ngày ông bà vẫn muối vừng lạc rang, cơm rau, bìa đậu để dành tiền cho thằng cháu ngoài Hà Nội. Dẫu rằng các chú bác nhà tôi đều sống quanh ông bà, lại toàn khá giả nhưng ông nội không muốn để các bác nuôi, ông bảo:

- Chúng mày không phải lo cho bố. Bố mẹ còn khỏe, trời cho vậy thì mừng. Ngày nào bố mẹ còn chưa ốm đau bệnh tật thì ngày đó hai ông bà còn tự nuôi nhau được.

Nhiều lần tôi đã đề cập đến chuyện bố đón ông bà lên hoặc bác cả hay cô út đón ông bà về cùng, không để hai ông bà ở nhà lo mọ đèn nước thì không yên tâm. Bố chỉ thở dài sườn sượt, bảo:

- Ông bà đẻ một bầy con, lí nào 7 con không nuôi nổi hai bố mẹ. Nhưng tính ông vốn không muốn phụ thuộc vào ai, hè nào về bố nói thì ông toàn gạt đi.

Ngồi ngẫm nghĩ mãi, tôi dựa đầu vào thành ghế, thiu thiu ngủ. Lúc tỉnh dậy, nghe tiếng người lục tục xuống xe tôi mới biết là đã đến chợ Tam Hiệp. Kiểm tra lại túi áo túi quần, balo, túi quần áo đầy đủ, tôi mới xuống xe. Đứng ở cổng chợ nháy máy gọi thằng Việt lên đón tôi, tầm này chắc nó đang phụ việc trên hiệu thuốc Bắc của chú Sĩ. Nhưng không hiểu sao gọi mãi chẳng thấy nó nghe máy, có khi đang cười hô hố trong quán điện tử với thằng Dũng rồi cũng nên. Đang đứng thì có tiếng gọi:

- Hưng! Thằng Hưng đấy hả?

Tôi giật mình quay lại, thấy cô với chú tôi đã đứng chờ ở bến xe gần đó. Vậy thành ra mình làm tội cô chú rồi, trưa nắng như đổ lửa mà cô chú lên tận đây chờ tôi. Chú nhìn thấy tôi, hồ hởi chạy lại, ôm chặt vai tôi mà lắc, ngấm ngấm hồi lâu rồi nói:

- Ôi chào ôi! Lớn tướng vậy rồi, cao hơn chú rồi! Thanh niên rồi ấy chứ!

Chuyện trò hồi han một lúc rồi chú đeo tôi về nhà ông. Dừng chân trước con dốc vào nhà, vẫn là hàng râm bụi ấy, vẫn là bụi hoa nhài trước thềm, vẫn mái ngói đỏ bám rêu như cũ. Con chó vàng nhà ông nghe tiếng bước chân thì chạy ra, sủa mấy tiếng xong sấp vào người người, nhận ra mùi quen, nó thôi không cắn nữa, vẫy đuôi mừng ríu rít. Tôi sải bước vào trong, ông nội tôi đang ngồi nghe đài cạnh bàn nước, tôi chào rõ to:

- Cháu chào ông ạ!

Ông tôi sững sờ, ngạc nhiên đứng dậy, neho neho mắt nhìn kĩ rồi ôm chầm lấy tôi, vuốt tóc tôi, ngắm mãi. Ông bảo:

- Ý chào! Cha bố nhà anh, hè này mới về với ông. Ở vậy chứ cái xe đi nó có xóc mệt không con?

- Xe chạy êm ông ạ, cháu ngủ suốt. Bà đâu rồi ạ!

- Mấy bữa nay trở trời nên bà mệt, đang nằm trong buồng. Mà hình như bà nghe tiếng mày về rồi đấy, lại sắp sửa mò ra cho xem!

Ở trong buồng, tiếng dất giường kéo kẹt, bà nội tôi trở mình dậy, vịn thành tường mon men ra ngoài. Tôi vội chạy lại dịu bà, chào ngay sát tai bà, hồi này bà bị lãng tai, nghe kém hẳn đi. Bà cứ hử hử mãi, gật gật đầu rồi ậm à hỏi:

- Thế ngoài Hà Nội, bố mẹ cháu dạo này có khỏe không?

Tôi đáp:

- Có ạ!

Chú tiếp lời:

- Khỏe là tốt, thế độ hôm nào thì bố mẹ cháu về?

- Chắc tầm năm ngày nữa ạ. Trên đó nhà đi vắng đâu là phải gọi cho họ hàng bên ngoại họ sang ở để trông nhà, với lại cũng phải thu xếp cho chỗ đất cát bố cháu đang làm.

- Ồ! Mà kể từ hồi bố mày sang thăm xây dựng thì cũng lắm việc thật. Ráng mà học vậy, bố bây đầu tắt mắt tối, phơi ra ngoài công trường gạch ngói vậy chỉ ày ăn học thành tài thôi đấy.

Buổi trưa, tôi ngồi ăn ở nhà ông, bữa cơm chỉ rau dưa, cà muối với cá kho khế thôi mà đậm ắm vô cùng. Chẳng hiểu sao ở Hà Nội, bao nhiêu của ngon vật lạ tôi ăn đều chỉ dăm lần là ngán, nhưng hề về đến quê thì chỉ cơm canh đạm bạc cũng thấy ngon. Ăn cơm xong, ông nội bảo tôi:

- Tý nữa, con bảo chú chở xuống dưới nhà cũ. Năm nay con 17 rồi, từ cái bận ông bà chú bác chuyển lên đây thì dưới đó không ai coi sóc, cửa cứ khóa để đó. Nay con đã lớn rồi, biết tự lập rồi thì về đó ở hè này, thấp hương cho các cô còn nhận mặt mũi. Trước là tiện việc hương khói, sau là con cũng gần chỗ chúng bạn.

Tôi gật đầu vâng dạ. Thế mà tôi cứ lo bị các cô các bác hỏi chuyện bạn gái này nọ. Phần vì gợi đến chuyện với Trang, phần lại vì tôi chẳng biết trả lời chú bác làm sao bởi ngay câu hỏi giữa tôi và An là gì, bản thân tôi còn chẳng rõ, nay lại thêm người hỏi nữa, quá chẳng rồi thêm sao?

Cả buổi chiều, tôi tha thẩn chơi quanh vườn, may mà vườn nhà ông còn giữ lại mấy gốc sim, Nhìn màu hoa sim tím nở rộ, tôi chợt thấy bồi hồi, nhớ nhung cái gì đó. Không biết ngày mai mấy giờ thì máy bay cất cánh nhỉ, Hàng Châu nghe nói xa lắm. Tý nữa gặp thằng Việt, phải hỏi nó xem Hàng Châu có gì đặc biệt mới được.

Ngủ lại nhà ông nội một đêm, sáng hôm sau ông đưa chìa khóa nhà cho tôi, dặn lại khấn thì kêu tên ai, khấn như thế nào, rồi lại dặn tôi tránh xa cái giếng ở chỗ gốc lim ra, tôi chẳng biết làm sao, chỉ gật đầu, vâng dạ chào ông rồi leo lên xe thằng Việt. Gớm! Cái thằng thính thật, mình mới về hôm qua mà hôm nay nó đã biết, lên tận đây đón. Trên đường về, hai thằng tí tởn nói chuyện trên trời dưới đất. Thằng bạn thân này, tôi thấy nó như một con người dung hòa giữa cổ xưa vào hiện đại, lúc nào quanh nó cũng phủ một bức màn bí ẩn, dường như mọi chuyện xảy ra với tôi ngoài Hà Nội, nó đều nằm gọn trong lòng bàn tay, tôi có hỏi:

- Làm thế nào mà mày biết lắm chuyện thế?

Nó đáp:

- Có những thứ khó lí giải vô cùng, không thể giải thích bằng khoa học ày hiểu một thứ phi khoa học. Dẫu cho hai thứ nó có chung cội nguồn đi chăng nữa. Nhưng dù sao thì mấy lần tao đánh động ày biết rồi đó, cũng may là mày mẫn tiệp nên xử lý nhanh, không thì bét xác rồi.

Chuyện trò một thôi một hồi cũng đến nơi. Tôi mở cửa vào nhà cũ, lâu lắm rồi tôi chẳng xuống đây. Nhà cũ khá cổ kính, xây theo lối nhà từ thời Pháp, mọi chuyện cũng bình thường trừ vài lần tôi bị hù đứng tim trong ngôi nhà này. Nói chung đây cũng là một mùa hè không êm đềm gì cho lắm đối với tôi. Nhưng cũng hay là mình chứng kiến được sự nảy mầm mong manh của một mối tình kì cục.

46. Chương 46

Buổi đêm đầu ngủ lại nhà cũ, tôi cứ trần trọc mãi không ngủ được. Thao thức hồi lâu, tôi lại bắt đầu miên man suy nghĩ, ban đầu là nghĩ lại cái buổi đầu năm đến trường, xong lan man nghĩ đến chuyện tôi và Trang. Bất giác, tôi lắc đầu thở dài, ngẫm cho cùng chỉ vì cái chuyện cón con mà chuyện bé xé ra to, làm mình mất bao thời gian lo lắng, mưu tính toàn chuyện đầu đầu. Nhắm mắt lại, tôi cố ngủ để quên đi những chuyện không vui đó, nhưng mà vẫn không tài nào ngủ nổi, chắc tại lạ chỗ. Đang lim dim mắt, bỗng nhiên tôi tưởng tượng hình ảnh một cái bóng nhỏ nhỏ, chạy tung tăng khắp nơi, bóng dáng chạy vòng quanh tôi, lấy đủ thứ ra để chọc phá tôi rồi lại chạy tuốt ra đằng xa, tôi cố đuổi theo mà không tài nào đuổi kịp, chỉ thấy thấp thoáng trước mặt cái chỏm tóc rung rinh.

Sáng hôm sau ngủ dậy, tôi vào núi chơi cùng thằng Việt với thằng Dũng, chiều về thì quanh quẩn chút rồi chiều tối qua nhà thằng Dũng học võ, bố nó là thầy dạy của cả nó lẫn tôi, thằng Việt cũng theo học ở đây. Kể sơ qua về cái chuyện võ vè chút, số là dòng họ nhà thằng Dũng vốn có truyền thống võ học nhiều đời, từ thời Lý, cụ tổ nhà nó đã theo vua Lý Thái Tông đi dẹp giặc Nùng Trí Cao, lại theo nam chinh bắc chiến rồi tử trận sa trường. Sau đến thời nhà Trần, vì sợ Trần Thủ Độ tàn sát những người theo nhà Lý nên tổ tiên nó đổi sang họ khác, nhưng gia phả vẫn chép họ xưa, mãi đến khi Lê Lợi dựng cờ khởi nghĩa, người nhà nó lại theo vua đi đánh giặc Minh, một nhà hơn 30 đàn ông thì cũng có hơn 30 góa phụ, côi nhi. Hầu như đời nào, dòng họ nhà nó cũng có người hi sinh trong chiến tranh, âu cũng vì gia chỉ của họ nó là: “Học võ để tu thân cần Vương. Đã học võ thì phải biết dụng võ tung hoành nơi trận mạc để báo ơn vua, đền nợ nước”. Đến đời bố thằng Dũng thì truyền thống võ nhà nó đã truyền được hàng trăm đời. Nghề chính của nhà nó là làm mộc, đồ thủ công mỹ nghệ mây tre đan, còn dạy võ là do ông nội nó quyết định mở sân võ để rèn luyện thể lực cho con em trong làng. Tuy nhiên, bố thằng Dũng kén đệ tử khắt khe vô cùng, thầy sẵn sàng nhận cả đứa ốm xanh vào học nhưng chỉ cần học trò xin học có biểu hiện gì sai trái đạo đức hay trước đó có làm chuyện gì không hay, phẩm chất đồi bại thì dù cho có thiên bẩm võ học hay là con ông giời thì thầy cũng từ chối thẳng. Tôi may mắn lắm mới chen chân vào sân võ này được.

Phải nói là chế độ tập luyện của thầy rất khác lạ so với chỗ khác. Đối với thằng Dũng thì vì nó là sinh ra để học võ, lại là cháu đích tôn nên ông và bố nó rất kỳ vọng, từ năm 5 tuổi đã bắt nó tập võ, tập khí công. Nào là đứng bẻ hai xô nước nặng trĩu dưới trời nắng, cởi trần đứng tấn vào mùa đông mưa phùn, rồi thì chạy không để in vết trên cát,... Tất cả như là hành xác, nếu không thì đâu có thằng cốt đột sức khỏe hơn người, voi vật không ngã kia. Nhưng với thằng Việt thì lại khác, vì nó bẩm sinh đã yếu ớt, nên thầy cho luyện nội gia quyền, lại dạy thêm cả phép dưỡng sinh, phép đánh nhuyễn tiên. Thầy xây dựng cho nó một lối đánh theo kiểu chớp nhoáng, chỉ tung một chiêu sát thủ rồi lùi khỏi vòng chiến, giữ sức hạ gục từng đối thủ một. Còn với tôi, quả thật dạy cho tôi rất khó, lắm lúc thầy ôm đầu, kêu trời:

- Ôi giời ôi! Sao lại có đứa nó khác người đến vậy. Mà tập lại cho thầy xem nào!

Mỗi lần như vậy, tôi lại lui cui diễn lại bài quyền. Đúng là phản xạ, đòn đánh đều đủ lực, nhưng không hiểu sao lúc tập thì tôi vung quyền, quét cước vô tư, ấy thế mà khi đối kháng lại toàn nường tay, không dám tung hết sức ra, lắm lúc gượng tay nên để lộ vô số sơ hở. Rốt cục, thầy đành phải tập trung cho tôi về vũ khí, nhất là côn, hi vọng có thể lấy ưu thế vũ khí của tôi để bù đắp cho sở đoản về quyền cước, dù cho là biện pháp tạm thời nhưng cũng chỉ biết làm như thế như biết làm sao. May mà có thầy, không thì với cái tính cục cằn của tôi thì từ cấp 2 tới giờ tôi phải đi thay răng chục lần là ít.

Còn nữa, đó là nội quy học của thầy rất nghiêm, hề ai làm trái thì cứ chuẩn bị ăn đòn, nhẹ thì vài gậy, nặng thì phải tét da, rách thịt. Nhớ có lần, hồi lớp 8 thì phải, thằng Dũng trèo cây trộm ổi nhà ông Cấc, bị lão ý bắt quả tang nhưng thằng Dũng giãy khỏe quá, đập đổ cả cổng nhà lão chạy về. Lão sang tận nhà mắng vốn, kết quả là cốt đột lại nghe câu nói quen thuộc:

- Thằng kia đâu!!!!!!!!!!!!!!

- D....d....dạ!

- Vào đây! Nằm úp xuống! Đây thì hư này...này thì hư này....mày láo này....!

Mỗi câu hư này là lại một phát roi mây vụt xuống, thằng Dũng nằm kêu rầm rĩ, váng cả nhà. Ăn một trận đòn, khỏe như nó mà ốm mất hai ngày, nếu là tôi chắc chết luôn chứ đừng nói là còn sức để rèn.

Năm nay, học lại mà tôi thấy khó khăn vô cùng, chắc tại ở thành phố nên mình lười tập hơn thì phải. Chỗ sân võ toàn kiểu tập tầm 5-6h chiều, lúc vừa tắt nắng, cái sân gạch nó nóng như rang mà bọn tôi phải chạy chân đất vòng quanh sân 10 vòng, đã thế cái sân nó còn to nữa chứ, mấy đứa quen rồi, chạy chai chân nên vô tư, còn tôi với thằng Việt thì toàn hạng thư sinh ốm yếu, chân đi giày tắt quen rồi nên nóng bỏng cả chân, lúc về nhà chân rộp lên sưng vù, ngâm nước muối sát trùng cứ gọi là....thôi rồi. Nhưng cũng hay là nhà thằng Việt làm thuốc nên nó cứ vốc một đồng, toàn đem đi ngâm chân, công nhận ngâm bằng thuốc sướng thật, vừa không xót, vừa mau lành. Cơ mà kiểu gì cũng phải qua khâu sát trùng bằng nước muối, hai thằng ngồi cạnh nhau ngâm chân mà kêu gào dễ phải cả làng nghe thấy. Chỉ tội con bé Ngọc Anh, chạy ra chạy vào hết lấy thuốc lại lấy khăn. Nhưng thường thì chỉ bị buổi đầu, mấy buổi sau vì chân đau nên hai thằng được miễn đứng tấn, tập bộ pháp, nhưng vẫn phải ngồi xếp bằng tập khí công, hình như do tôi không có năng khiếu nên cái môn thở ra hít vào này tôi thấy chán òm, còn thằng Việt thì say sưa tập, tay chuyển nhịp nhàng, mắt nhắm nghiền như suy nghĩ về chốn Bồng Lai tiên cảnh nào. Hình như thằng bò vàng này định tu tiên thì phải, lìm dìm với chẳng lìm dìm, hết hít lại thở. Nhưng mà tôi cũng cố tập, hi vọng sau này dùng kinh đầy uy mãnh, như thằng Dũng chỉ một chiêu là hạ gục đối thủ.

Tập tành thêm hai ba hôm thì chân cũng lành, lại tiếp tục đứng tấn, tập côn tập giáo, thằng Việt thì vung tít sợi nhuyễn tiên, quất vun vút, nghe rộn cả người. Còn thằng Dũng thì tập với mộc nhân xoay, nhìn nó đánh mà hoa cả mắt, cứ ỳnh ỳnh liên tục, dường như tay nó làm bằng thép chứ không phải là da thịt nữa, cảm tưởng chỉ vài đòn nữa thôi là cây mộc nhân kia vỡ tung ra luôn.

Chuyện võ vẽ cũng quanh quẩn chỉ có thế, nếu như không có chuyện thằng Dũng bị phạt đòn vì Ngọc Anh.

47. Chương 47

Tập tành mấy bữa nữa thì thằng Dũng với thằng Niễn rủ tôi đi câu đêm, nhưng cũng từ chuyến câu đêm đó mà sinh ra lắm chuyện tai quái vô cùng, lần đầu tiên tôi biết thế nào là đối mặt với cái chết. Chuyện xui xẻo trong hè tôi đã kể rồi nên cũng không muốn nhắc lại nữa. Thú thực tôi là thằng sợ chết vô cùng, ban đầu tôi cứ nghĩ đến giờ phút cận kề cái chết thì nó kinh khủng lắm, đáng sợ lắm. Nhưng hình như dây thần kinh tôi có vấn đề hay sao mà tôi không hề cảm nhận được “nỗi sợ” đó, chỉ thấy sờ sờ như vừa làm vỡ bình hoa cổ của bố chứ tuyệt nhiên tôi không có cảm giác sắp lọt vào tay tử thần. Cơ mà khôn thật, lúc cần sợ thì không sợ, mãi đến khi về Hà Nội rồi, lúc yên vị ở nhà, nghĩ lại chuyện cũ tôi mới rùng mình, sợ đến mức thành ốm luôn, vật vờ hai ngày tôi mới đỡ đỡ chút. Vừa khỏi ốm, tôi vội nhìn lên lịch, hôm nay là mừng 4-7, vậy là mình trễ hẹn với con An rồi. Tôi tức tốc phóng sang nhà nó, chậm một ngày chắc không sao đâu nhỉ? Nhưng cũng khó nói lắm, bọn con gái rõ thất thường, chẳng biết nó có đổi không nữa.

Vừa đi tới khúc rẽ vào nhà nó, đã thấy con ngấn đang ngồi nghịch cát với lũ trẻ con. Tôi dừng xe, nó vẫn không hay biết gì, lúi húi cầm cái xẻng con xúc cát. Tôi búng vào chòm tóc nó, nó quay người lại, cau có bĩu môi:

- Ai đấy?

Trông thấy tôi, nó đứng bật dậy, hai tay kéo má tôi, cười nắc nẻ:

- Đây rồi! Hưng ngổ trồn cả hè, giờ mới sang gặp tao. Sao hôm nay mày mới ra đây?

Tôi đáp:

- Ờ thì...ở quên tao chơi nhiều nên ra ngoài này bị ốm mất hai hôm. Khỏi ốm cái là tao sang đây luôn mà.

Nó nhíu mày dò xét, nghiêng nghiêng đầu nhìn tôi:

- Có thật không đấy? Hay là mày tắm tía được em nào rồi!

Tôi lắc đầu lia lịa:

- Đâu mà! Mày bị đỡ hơi hả?

Nó ôm má, ngẩn cổ lên, mắt chớp chớp ra vẻ mơ mộng, nói:

- Ủ ôi! Người con gái đợi chờ nơi quê nhà, chờ chàng vinh quy bái tổ. Lãng mẩn thế nhỉ?

Tôi tức mình kéo tay nó, hai tay áp vào má nó day day, lằm lè:

- Á à! Đã thế ày nát mặt. Tao nặn mặt mày thành cái bánh bao thiu, không ai thèm để ý nữa.

Nó kêu oai oái:

- Nàooooooooooooo! Bỏ ra, hồng hết cả mặt xinh mặt đẹp của tao!

Con An giằng tay tôi ra được, chạy thoăn thoắt ra xa, ngoái cổ lại nhơn nhơn. Tôi thì vẫn đau đầu gối không chạy nhanh được, cứ bước chậm ra chỗ nó, cố đi thẳng để nó không nhận ra. Nó dừng lại, nhìn tôi rồi hỏi:

- Chân mày làm sao thế?

- Đâu, có sao đâu! Mắt mày vừa à?

Nó khăng khăng nói:

- Đúng mà! Mày dám xắn quần lên không?

- Để mày soi hàng tao hả?

- Nhìn mày trời nóng thế này mà mặc quần dài là tao nghi rồi. Làm sao chân lại thế? Đưa đây tao xem nào!

Biết không giấu nổi nữa, tôi ngồi xuống cạnh thềm nhà, cho nó xem vết thương ở đầu gối. Con An vừa trông thấy thì che miệng lại hốt hoảng, quay sang lay lay tôi liên tục:

- Làm sao lại đến mức này? Đứa nào đánh mày à? Nói đi...tao...tao...tao đánh nó ày!

Tôi phì cười, vỗ cái vào đầu nó, bảo:

- Hổ báo thế! Tao chỉ bị ngã thôi, nhưng vô ý thế là nó loét ra vậy.

Nó xụ mặt ra, trách:

- Đi đứng mắt toàn ngược ngấm con nào nên ngã chứ gì. Thế có đau không?

- Không, nhưng mà lên da non ngứa lắm.

- Chít mày chưa, ày chưa!

Tôi bật cười, nhìn nó cứ ngây ngô, tò tẹt như đứa trẻ con vậy. Lớn chừng rồi còn nghịch cát, suốt ngày đi chơi với bọn trẻ con. Lúc nào nó cũng hồn nhiên, trong sáng như tia nắng nhỏ, tôi chỉ ước giá như nó cứ trẻ con mãi, để tôi có thể bảo vệ nó. Tôi sợ...sợ một ngày kia...con An lớn rồi, nó sẽ không cần đến tôi nữa, không cần Hưng ngổ suốt ngày trêu chọc, bẹo má nó nữa. Tôi ích kỉ thật, nhưng tôi là thế, tôi chỉ muốn giữ Búp Bông cho riêng mình, nhưng giữ riêng kiểu gì khi mà cả hai có là gì của nhau đâu. Bạn bè ư?...còn thân hơn thế. Tri kỷ ư?...nghe sao lạ quá...chẳng lẽ lại là ai đó của nhau...tôi cũng chẳng rõ nữa. Cuộc sống lắm lúc khiến ta như thăng mù, có những thứ hiển hiện ngay trước mắt mà ta không thấy được, cứ mãi mê tìm kiếm ở nơi xa vời, để rồi khi nhận ra điều mình cần vốn ở ngay bên cạnh mình thì đã quá muộn, quá muộn ột câu nói, một lời hứa hay đơn giản chỉ là một cái gạt đầu thôi.

Tôi và nó thong dong đi trên con đường đất lắt léo quanh co. Không biết làm thế nào mà nó lại dò được chỗ này. Con An ngồi sau tí ta tí tởn, hát líu lo, chốc chốc lại chỉ đường cho tôi. Không ngờ giữa thủ đô lại có cái ngõ lắt léo, quanh co thế này, đi vòng vèo mãi, nó chỉ tôi vào một cái sân gần khu tập thể cũ. Trong sân có mấy cái ghế đá, nhưng hay nhất là trong này không có ánh nắng chiếu vào, tránh được cái nóng gay gắt của hè tháng 7. Hay nhất là trong này lại có cây ổi già nữa, đúng là chỗ nào có cái ăn thì nó mò được ngay. Hai đứa vào cái ghế dưới gốc cây để ngồi. Tôi hỏi nó:

- Mày tìm ra chỗ này lúc nào thế?

- Hôm qua, tao chờ không thấy mày đâu nên tao đi ra ngoài chơi. Nhưng tao bị đuổi vào đây nên mới tìm ra.

Tôi hốt hoảng:

- Mày làm gì mà bị đuổi?

Nó cười hì hì, ngượng ngịu đáp:

- Tao...tao bị chó đuổi! Hì

Tôi dăm chiêu, vuốt cằm:

- Tao nhớ là chó nó không mấy khi gây sự đâu. Chắc mày dành ăn với nó chứ gì!

Con An thét lên, thui cho tôi mấy cái:

- Aaaaa! Con chó, tao giết mày!!!!

Tôi cười hềnh hếch, đưa tay ra đỡ, bỗng khuỷu tay tay động mạnh vào thân cây, cái cây rung nhẹ lên. Đột nhiên con An ôm đầu ré lên:

- A uiii!

Tôi ngơ ngác, nhìn xung quanh thấy quả ổi chín nằm lăn lóc dưới đất thì mới hiểu. Hóa ra quả ổi đã sắp rụng, lại bị tôi rung thêm nên rơi thẳng xuống đầu nó. Tôi xuyết xoa:

- An ơi! Có sao không! Tao...tao...xin lỗi!

Nó rơm rớm nước mắt không đáp, vẫn ôm đầu. Tôi tá hỏa, chạy ra trước mặt nó, lay lay thử, vẫn không thấy nó phản ứng gì. Thôi chết...có khi lại làm sao thì hỏng bét, quả ổi găng to thế nó tưng vào đầu chắc đau lắm. Mình vô ý quá. Gọi mãi nó vẫn không thưa, cứ ôm đầu, mắt ngấn lệ mà không khóc. Tôi hốt hoảng lay nó, rồi cả lên:

- Mày làm sao đấy An! Trả lời tao xem nào, đừng có đùa. An ơi!

Nó gất lên:

- Thằng dở hơi! Lải nhải điếc cả tai.

- Mày vẫn tỉnh hả?

- Không tỉnh thì ngủ à! Tại mày đấy, ôi cái đầu thông minh của tao!

Tôi thở phào, đùa nó:

- Tỷ nữa thì tao tưởng mày thành ngơ ngẩn. Đang định giết luôn bịt đầu mối.

- Tao biết mà, mày xấu lắm. Nếu thật thì mày chôn luôn à!

Tôi cố nhin cười, tỉnh bơ đáp:

- Ủ!

- Thế mày định giết kiểu gì? Cho một nhát á?

- Tất nhiên rồi.

- Xong rồi mày phải tay, yên tâm đi về nhà?

- Không! Tao phải chôn mày trước đã.

- Mày làm thật hả?

- O thế mày nghĩ là giả à?

Nó nghe đến thế bỗng tái mặt, bắt đầu mếu mếu, quay ngoắt đi không thềm nói chuyện nữa. Tôi tùm tùm cười, trèo lên cây ổi hái xuống hai quả chín nhất trong tầm, chân đau nên không dám trèo thêm. Nhưng cây ổi dẻo quá thì phải, tôi dẫm lên tưởng ngon ăn rồi, đang tụt xuống thì rơi đánh bịch, chỉ kịp hét toáng lên:

- Ôi cái đêch!

Nghe tiếng động, con An quay ra, thấy tôi nằm lăn cu chiêng trên mặt đất, nó vội kéo tôi dậy, phải quần áo hộ tôi, bảo:

- Mày trèo lúc nào mà nhanh thế? Chân căng đã què rồi còn cố! Sương chưa, mày mà không gãy tay gãy chân!

Tôi cười gượng gạo, đưa quả ổi ra, nói:

- Nhưng tao túm kịp hai quả nhé! Tao đèn ày này, ăn vào cho nó hết sưng ổi trên đầu đi.

Nó diu tôi ngồi vào ghế, tôi lau sơ hai quả ổi vào áo, đưa cho nó một quả, còn quả tôi cầm thì thần nhiên đưa lên mồm gặm rau rầu. Nhìn sang thấy con An vẫn chưa ăn, tôi đùa:

- Không ăn nhanh tao ăn mất đấy!

- Nhưng ăn kiểu gì? Mày có mang dao không?

- Dao tao có mang, nhưng giấu đi để dành tý nữa chọc tiết mày rồi, không đem ra đâu.

Nó cau có, đánh cho tôi một phát, kêu:

- Con lợn này! Không đùa đâu, lấy dao ra đi!

Tôi làm bộ ngạc nhiên, hỏi:

- Chưa ăn xong đã muốn chết! Mày nóng ruột đến thế à. Cứ từ tốn đi rồi làm ma no, cuộc sống vĩnh hằng có thể chờ thêm vài phút.

Nó xụ mặt ra, mắt long lên nhìn tôi. Tôi làm như không, đưa quả ổi lên, ngoác mồm ra cắn miếng rõ to, cố nhai thành tiếng trước mặt nó. Con An bất đắc dĩ đưa quả ổi lên, ngấm nghia mãi, ha há miệng ra, bắt chước cắn giống tôi. Nhưng nó không há to miệng được, đành cắn miếng bé tí, nhắm nhách ăn từng chút một. Trông nó cầm quả ổi bằng cả hai tay, chốc lại đưa lên miệng gặm gặm, chẳng khác gì con hamster. Hai cái má phúng phính rung rinh lên, chỉ muốn bẹo cho cái. Giờ tôi mới có cơ hội nhìn nó kĩ. Hình như hôm nay nó ăn mặc có phần hơi sexy, quần short rõ ngắn, khoe cặp đùi trắng nõn, lại còn mặc áo kiểu sơ mi mỏng tang nữa chứ, nhìn lộ hết cả. Nhìn nó trắng như cục bột, khuôn mặt thanh tú mang nét gì đó ngây thơ, trong sáng. Tôi tự hỏi: “Sao nó xinh xắn, dễ thương thế mà không đi chụp ảnh mẫu cho báo nhỉ?” Ngồi cạnh nó mà nóng hết cả người, tôi cố quay đi hướng khác, nhưng lại vẫn cứ liếc trộm sang nó. Bỗng con An quắc mắt, chun mũi hỏi tôi:

- Mày ngó nghiêng cái gì đấy? Thằng biến thái!

Tôi giật mình, đáp:

- Tao xem mày ăn hết chưa để hái thêm....à nhầm... ột nhát!

Nó hứ một tiếng, không thèm đáp trả, vung vẩy chân ngồi ăn nốt quả ổi. Tôi hỏi:

- Đi Hàng Châu có vui không?

Nó nghênh nghênh đầu, nói:

- Cũng được! Có cảnh đẹp này, vài lựa này, có đồ ăn ngon nữa, nhưng tao không thích ở đây!

Tôi cười hỏi:

- Ngốc! Người ta có câu: “Tiên giới có Thiên đàng. Hạ giới có Tô, Hàng”. Có cơ hội sang đó mà còn chê!

Nó đáp:

- Nhưng tao không thích ở đây!

- Sao lại không thích?

Con An ngập ngừng, mặt nó bỗng đỏ hồng lên, ngập ngừng đáp:

- Vì...vì...ở đó...ở đó không có mày dẫn tao đi chơi, không có mày ở đây để tao trêu. Tao toàn phải đi với anh tao, lão ý thấy gái thì sà vào bắt chuyện, bắn tiếng Trung liên thoảng, bỏ mặc tao bơ vơ ở đây, mấy lần suýt thì lạc!

Xong nó im bật, không nói nữa. Tôi cũng không nói gì, hồi lâu sau, tôi lên tiếng phá vỡ sự im lặng giữa hai đứa:

- Này! Sao ở nhà mọi người gọi mày là Búp Bông thế?

Nó thản nhiên:

- Tao bé nhất nhà, với lại hồi trước tao bé xiu, mãi không lớn nên bố mẹ tao gọi luôn là Búp, ông Tuấn ông thêm Bông vào nên gọi luôn cho vắn.

Tôi mỉm cười, nhắc đi nhắc lại:

- Búp Bông! Búp Bông! Búp Bông! Nghe cứ ngộ ngộ thế nào ý nhỉ. Thế mày biết ở nhà gọi tao là gì không?

Nó lắc lắc đầu, rồi nhoài người ra cạnh tôi, hỏi:

- Là gì thếeeee? Nói đi mày.

- Là Bi!

- Sao gọi là Bi?

Tôi ngượng ngịu gãi đầu, đáp:

- Tại hồi nhỏ tao béo tròn như viên bi, nên bố mẹ, ông bà tao gọi thế!

Nó trố mắt nhìn, bất chợt cười phá lên:

- Mày béo á! Không thể tin được. Thế sao giờ mày như cây sậy thế này?

Tôi quạu lên:

- Này này! Tao người chuẩn nhé, cơ bắp cuộn cuộn này!

Nói đoạn, tôi xắn tay áo, gồng bắp tay lên, nhìn cứng phải biết. Con An chăm chú nhìn, đột nhiên nó lấy tay chặt cho phát vào bắp tôi, kêu:

- Cơ bắp này! Tinh tướng!

Tôi ôm tay kêu ầm lên, nó thì cười khúc khích, đúng là vui vẻ trên nỗi đau khổ của người khác mà. Đợi tôi hết kêu la, nó bảo:

- Hưng ơi! Từ giờ trở đi tao gọi mày là Bi, còn mày gọi tao là Búp Bông nhé!

Tôi cười:

- Ủ

- Thề nhé, ngoắc tay này!

Nói đoạn, nó chìa ngón út bé tý ra, tôi ngoắc ngón út mình vào ngón út nó, lắc lắc, nói:

- Ủ thề nhé Búp Bông!

48. Chương 48

Suốt những ngày còn lại mùa hè năm lớp 10, cứ sáng đến là tôi lại đi cầu lông, đá bóng với mấy thằng trong khu, buổi chiều thì đèo con An đi lang thang đâu đó. Có hôm, giữa trưa nắng chang chang nó gọi tôi dậy, bắt tôi đèo lên Ba Đình. Đường hơi nóng bốc lên hầm hập, tôi đạp xe toát hết mồ hôi, kêu nóng loạn lên. Thế mà đến đó, nó lại dắt tay tôi ra chỗ mấy vòi phun nước, bảo tôi nheo mắt lại, nhìn vào đó. Con An hỏi:

- Kìa kia! Mày có thấy cầu vồng không hả Bi?

Tôi cóc cho nó cái vào đầu, lau lau:

- Nóng quá nên đầu mày cũng hầm hập theo hả? Cầu vồng gì, có mỗi mấy cái xanh đỏ tím vàng.

- Cầu vòng đấy!

- Tao thì chỉ thấy có đũa đỡ hơi, trưa nắng lòi tao ra đây chỉ để xem nắng bị khúc xạ.

Tôi quạu cọ, đèo nó về, đúng là hâm mà, tự nhiên rơi xuống hai đũa tâm thần, đường buổi trưa hè vắng tanh, ai cũng ở trong nhà trốn nóng, mình thì đi dẫu nắng át. Con An cúi gầm mặt ra vẻ biết lỗi, lẳng nhăng đi theo sau tôi. Đến Hồ Gươm, tôi dừng lại, bảo nó vào chỗ ghế đá ngồi nghỉ một lúc, sợ đi nắng nữa lại lẩn ra ốm thì hết cả đến trường tập trung. Lúc dắt xe vào cạnh ghế đá, tôi thấy hình xe nhẹ nhẹ hơn, sao con An giảm cân đột ngột thế nhỉ? Quay ra sau thì chẳng thấy nó đâu cả. Tôi hốt hoảng đảo mắt nhìn khắp xung quanh, nhưng chẳng thấy nó đâu cả. Rõ ràng vừa mới thấy léo nhéo sau lưng mình, thoát cái đã biến mất. Tôi vội vàng đạp vòng quanh hồ, chú ý nhìn xem có nó đang chơi quanh đấy không. Nhưng tìm đến vòng thứ hai vẫn không thấy nó đâu, tôi bắt đầu sợ, có khi lúc này tôi đạp xe đi từ Ba Đình mà không để ý nó lên xe chưa cũng nên, tệ hơn nữa, nó có thể bị bắt cóc nữa. Trong đầu tôi bắt đầu tưởng tượng đủ thứ, nào là nó sẽ bị bỏ đói, đánh đập, bị bán sang Trung Quốc,... Tôi cố gắng tìm hết những chỗ quanh Hồ Gươm, liên tục chạy vòng quanh hồ, nhưng càng tìm tôi càng rối hết cả lên, cuối cùng, tôi bất lực đứng thở hồng hộc, mắt cố nhìn xung quanh, vót vát chút hi vọng rằng có thể nhìn thấy nó đang chơi với mấy đũa trẻ quanh đấy. Rốt cục, con An vẫn không xuất hiện, tất cả là tại tôi, đáng lẽ tôi phải để ý đến nó chứ, tôi đã hứa là sẽ luôn bảo vệ nó, vậy mà...

Đột nhiên, có ai vỗ vỗ vào vai tôi, gọi:

- Lêu lêu! Hưng ngó ăn kem không?

Tôi giật mình quay lại, cái giọng đó, đúng là nó thật rồi. Nó cười toe, giơ que kem đưa ra cho tôi, bảo:

- Ăn đi cho đỡ nóng này. Khiếp, mày đứng một chỗ thôi mà sao ra lắm mồ hôi thế, nhìn như vừa tắm xong ý.

Giây phút đó, tôi vui tưởng chừng muốn nổ tung, hóa ra nó vẫn yên lành, chẳng bị bắt cóc, chẳng bị rớt lại gì cả. Chẳng hiểu sao tôi lại gắt lên:

- Mày đi đâu này giờ thế hả?

Nó ngơ ngác nhìn tôi, thấy tôi mặt đỏ phừng phừng, trợn trừng mắt lên, nó sợ sệt đáp:

- Tao...tao...tao thấy mày đi mệt nên lúc này nhảy xuống xe, vào Tràng Tiền mua kem mà.

Tôi quát:

- Thế thì mày phải nói một tiếng chứ! Mày biết này giờ tao tìm mày thế nào không? Mày biết tao lo thế nào không?

Nó lại cúi gầm mặt xuống, lí nhí:

- O...tao...tao xin lỗi mà Hưng! Tao không cố ý. Tại...

Tôi không thèm nghe nữa, ra ghế đá ngồi phịch xuống, hậm hực nhìn ra hồ. Con An đứng bên cạnh, im thin thít. Lúc sau, nó rụt rè thò tay vào chọc chọc lưng tôi xong rụt tay ra luôn như sợ trêu phải cọp. Tôi hỏi:

- Gì thế?

Một que kem chocolate chìa ra trước mặt tôi, nó thì đứng tí đằng xa, nhòai người dí cây kem vào như sợ tôi ăn thật nó vậy. Tôi cố nhịn cười, cầm lấy que kem ăn ngon lành. Nó thấy tôi ăn, chắc không làm gì nó nên nem nép ngồi cạnh mép ghế. Lúc sau, đợi tôi ăn xong, nó cứ nhích, nhích, thì thoảng lại len len nhích thêm một tý lại gần chỗ tôi. Thấy tôi ngồi im, lơ đãng nhìn ra mặt hồ, nó chúí người ngó tôi rồi co người lại luôn, nhìn cứ hâm hâm ngổ ngổ kiểu gì ý. Hai đũa yên lặng rất lâu, con An rụt rè hỏi:

- Bi ơ!

- Gì hả?

- Tao xin lỗi!

- Ủ!
- Sao nhìn mày sợ thế!
- Sợ gì mà sợ?
- Mày hết giận tao chưa?
- Rồi!
- Thật không?
- Thật!

Nó chìa ngón tay ra, kêu tôi ngoắc tay làm tin, nói:

- Thật nhé! Thề nhé!

Tôi không nhìn được nữa, ôm bụng cười rũ rượi. Con An thì ngơ ra đấy, nhìn tôi chăm chăm. Cái mặt nó biến đổi dần dần, ban đầu là ngơ ngác, rồi nghêngh ngêngh đầu ngẫm nghĩ, cuối cùng thì nó xụ mặt ra, véo tôi liên tiếp, bắt đi về. Ngồi sau tôi, nó lại bắt đầu hát líu lo, suốt ngày hát không biết chán là gì. Đột nhiên nó im im, tôi cười, trêu:

- Sao tự nhiên ngoan thế? Cẩn phải lưỡi rồi hả?

Nó hỏi:

- Lúc này mà đi tìm tao ở đâu vậy?
- Thì phi học bơi vài vòng quanh hồ, mất đảo như rang lạc, sợ thót tim vì tưởng mày bị bắt cóc.
- Tao xin lỗi mà!
- Ồ thì tao cũng có nói gì đâu!
-

Lát sau, con An ngập ngừng hỏi:

- Mày lo cho tao thế à?
- Tao không lo ày thì lo cho ai? Lo cho con ắt ơ nào ngoài kia hả?

Nó im lặng không nói gì. Tôi cũng im lặng. Chợt con An ôm nú nhẹ vạt áo tôi, lại bắt đầu trò đập mặt vào lưng, nhại đi nhại lại:

- Hưng ngố! Hưng ngố! Ngố ơi là ngố....

Suốt dọc đường đi, nó cứ đập mặt vào lưng tôi liên tục. Về đến trước cổng nhà nó, tôi kéo nó lại hỏi:

- Búp Bông! Sao suốt ngày mày gọi tao là ngố thế?

Nó chun mũi rồi cười cười:

- Chán mày lắm! Mày chẳng biết gì cả, đồ ngố!

Xong nó chạy tót vào nhà, gọi với lại:

- Mai sang đón tao đi tập trung nhé!

Tôi đáp:

- Ủ, 7h tao sang nhé!

Đi về, ngẫm nghĩ lại tôi mới cảm thấy nụ cười này của nó có gì đó khang khác, không giống cái điệu cười tinh nghịch mọi ngày, tôi cố suy nghĩ mà không tài nào hiểu nổi ý nó. Để rồi giờ đây, khi tôi đã lớn hơn, suy nghĩ từng trải hơn, tôi đã hiểu nụ cười ám ảnh tôi suốt những năm tháng qua. Nhưng giá như hồi đó tôi hiểu. Vẫn lại là giá như...

49. Chương 49

Sáng hôm sau, tôi dậy từ sớm, quần áo chỉnh tề rồi sang đón con An. Hôm nay đến chắc cũng chỉ nói về kế hoạch học hè, đứa này đứa kia hỏi nhau chuyện nghỉ hè,... đến cũng được, không đến cũng chẳng sao. Nhưng bữa nay tự dưng tôi lại thấy thích đến trường, chẳng biết do nhớ lớp nhớ bạn hay là gì nữa. Chào bố mẹ, tôi chậm chậm đạp xe hướng đến nhà con An, đi được nửa đường tôi mới sực nhớ :

- À há! Hóa ra hôm nay mình cứ hóng thế là do con dở kia nó bảo sẽ mặc áo dài.

Cơ mà nhìn nó duyên dáng trong bộ áo dài, tự nhiên tôi lại thấy nó cứ sexy thế nào ý. Chẳng bù ủa hè đi chơi chung, nó toàn chơi kiểu quần short ngắn cũn, áo sơ mi mỏng tang, tôi vẫn thấy bình thường, chắc do quen mắt rồi. Kể cũng lạ thật, tôi với con An đi cùng nhau suốt, cười đùa, nắm tay thật chẳng khác nào mấy cặp đôi, ai nhìn vào cũng bảo yêu nhau, ngộ thật, không biết nó có để ý chuyện này không nữa, nhưng tôi nghĩ tò tẹt nhí nhỏ thế chắc chẳng quan tâm đâu, chỉ suốt ngày ăn với ngủ là nhanh.

Vừa dừng xe trước cổng nhà nó, chưa kịp bấm chuông đã thấy nó nhón chân chạy ra, nhảy phốc lên yên sau, vỗ vỗ lưng tôi rồi cười toe:

- Đi đi kìa!

Tôi ngậm bồ hòn làm ngọt, cầm đầu đạp, tức thật, mình còn chưa kịp ngấm đã nhảy xừ nó ra sau. Mà tỳ nữa đến trường, mình chỉ cần liếc cái thôi là chúng nó soi ngay, rồi xúm vào trêu yêu này yêu nọ. Mà trêu thì cũng tốt, nhìn con An ngượng đỏ mặt, nem nếp không nói gì cứ đáng yêu thế nào ấy. Mãi nghĩ, nó thì cứ ngồi sau lải nhải cái gì đấy tôi cũng chẳng rõ, lại hát thì phải, suốt ngày hát! Bỗng nhiên, nó nhéo tôi rõ đau, nói:

- Ê kìa! Mày đi quá cổng trường rồi, mắt mũi để đâu thế hả?

Tôi luống cuống vòng xe lại, lẩm bẩm:

- Nghĩ với chẳng ngại, qua bố nó cổng trường. Tất cả là tại con Búp, nếu không mãi nghĩ thì đâu đến nỗi ngu mặt ra thế này.

Lại thêm cái véo nữa, con An léo nhéo:

- Này mày vừa nói cái gì đấy?

Tôi làm bộ ngơ ngác:

- Đâu! Tao có nói cái gì đâu, mày lằng tai à?

Nó cau mày, đăm chiêu nói:

- Rõ ràng tao nghe mày nói cái gì mà “tại con Búp”, rồi nghĩ gì gì đó.

Tôi nổi xung lên, quạu:

- Mày bị hoang tưởng rồi, về bảo bố mẹ cho đi khám não đi.

Nó chu mỏ, mắt nheo nheo cố nhớ lại lúc nãy tôi nói gì. Tôi bồi thêm:

- Lên lớp đi kìa, tao vào gửi xe xong tao lên, đồ điếc!

Con An lủi thủi đi vào hành lang, không quên day lại một câu:

- Đừng có đánh trống lảng, tao mà nhớ ra mày nói xấu gì tao thì mày chết.

Tôi ngó ngó, chờ bóng nó đi khuất rồi mới dám dắt xe vào gửi. Sao tại nó thính thế nhỉ? Bao lần tôi nói rõ bé mà nó đều nghe được hết, đúng là sinh vật khó hiểu. Cũng may mà nó nghe được bập bôm thôi, không thì nó xé xác tôi ăn gỏi mất.

Xếp xe xong, tôi chạy vội lên lớp, dọc hành lang lẩm nhẩm có ngóai nhìn mình. Tôi chợt dạ:

- Bỏ mẹ! Mặt mình có nhọ à, hay có khi con An nó dán giấy sau lưng?

Quàng tay ra sau, mò mò lưng không thấy gì, tôi càng bắn khoắn không hiểu bọn kia nó nhìn gì mình. Chạy ra góc cầu thang kiểm tra lại hết áo xống, vẫn chỉnh chu, còn sơ vin đầy đủ nữa chứ. Nhưng vừa vào đến lớp, cả lũ đồng loạt quay sang nhìn tôi, rồi hô hố, hà há, u ha ha ha ha,... tiếng cười rộ lên, tôi ngơ ngác đi vào. Giờ tôi mới ngỡ ngàng nhận ra hôm nay cả trường toàn mặc quần áo ở nhà đến, duy có hai đứa ngớ ngẩn là mặc đồng phục với áo dài chỉnh tề, đúng chất học sinh gương mẫu. Lại còn cùng mặc đồng phục nữa. Con Thy khoe chớ lên:

- Giời ôi! Áo đôi nữa kìa, tình cảm quá cơ!

Bọn nó lại cười lẩn lộn, tôi cảm mặt xuống, bước nhanh về chỗ, thấy ngay con An đang đỏ bừng mặt, nép sát vào tường. Tôi thầm nhủ: “Trêu đi, trêu nữa đi!”. Lúc sau, bọn giặc kia cũng hết cơn điên, chúng nó không trêu nữa mà quay sang tán chuyện với nhau, còn tôi thì ngồi im quan sát lớp, sau dịp hè có mấy đứa thay đổi ghê phết. Đầu tiên là nhìn “dì Minh”, sau hè, độ man lý của nó tăng hơn và chắc độ biến thái cũng tỉ lệ thuận theo, nó ngồi sau mình phải dè chừng không có ngày nát mông vì bút bi. Quang ngơ thì ngơ hơn, có lẽ cả hè chỉ cắm đầu vào điện tử,... Tia đến bàn góc, tôi xuýt xoa:

- Đúng là ngon thật! Khúc nào ra khúc ấy, nhìn như cây giò lụa. Chẹp!

Cái con bé Lan tóc tém ấy, hồi đầu năm mình đã ấn tượng rồi giờ càng ấn tượng hơn. Mặt thì long lanh, da trắng bóc, chân dài miên man, thẳng nuột, nhất là cái vòng trên lại....chẹp chẹp! Đúng là kì phùng địch thủ với chị An hầu nhà ta.

Đang thả hồn trong suy nghĩ đen tối, mắt thì vận dụng Byakugan hết cỡ thì con An ngoái xuống. Trông thấy tôi đơ đơ, cười cười nham hiểm, nó nhìn theo hướng tôi nhìn. Sau khi hiểu tôi nhìn gì rồi, đột nhiên nó hừ một cái, kéo khuỷu tay tôi cái oạch, tôi mất đà, đập mặt xuống bàn đau điếng. Tôi nổi quạu, gọi nó:

- Búp Bông! Sao mày chơi ác thế hả?

Nó ngúng nguẩy không thèm đáp, quay lên trên ngồi nói chuyện với con Yến. Tôi gần tò te ra đó, nấn nấn lại mũi, không hiểu mình đã làm gì nên tội. Bỗng thằng Quang ngơ ở đâu sấn vào cạnh tôi, tặc lưỡi. Tôi ngó sang nhìn, nó vỗ vỗ vai tôi an ủi, lắc đầu như ông cụ non:

- Anh hiểu mà, chú ngu thế ăn đòn là đúng!

Tôi sững cổ lên, cãi:

- Ô con chó! Giải thật, mày bảo ai ngu?

Nó xua xua tay;

- Ấy ấy! Trẻ tuổi nóng nảy như ngựa non háu đá. Cái ngu của mày ý, nó là...

Con An bất ngờ quay ngoắt xuống, trừng mắt nhìn thằng Quang. Khổ thân Quang ngơ, đang dở mồm mà tịt ngòi luôn. Nó nhìn con An, cười cầu tài rồi lủi dần về, trước khi về, còn ném lại câu:

- Mày dốt vãi cứt Hưng ạ! Rõ ràng như thế mà còn. Đéo hiểu không biết hay giả vờ không biết nữa

Tôi ngồi đấy dần mặt ra, quái thật, sao đứa nào cũng quanh đi quẩn lại chỉ có câu sỉ vả tôi dốt với ngố, khờ,... nói thẳng ra xem thế nào chứ, làm như chúng nó bảo rõ tôi dốt cái gì thì có đại họa giáng xuống vậy, đứa nào cũng úp úp mở mở.

Buổi hôm đó, thầy vào cũng chỉ có hỏi chuyện mấy đứa sinh hoạt hè, rồi lịch học hè các thứ,...sau đó thì giải tán. Suốt đường đi về, tôi cứ cố đi chậm lại, nặn óc nghĩ ra câu gì đấy làm lành với con An mà không nghĩ ra. Vắn vợ suy nghĩ thế nào, sẩm trời rồi tôi cũng chẳng hay, mãi đến khi thấy gió cuốn bụi mù mịt, sẩm nỏ đi đoàn, tôi mới sực tỉnh ra. Tôi nhún chân, cố về nhanh tránh cơn mưa, làm lành thì để sau vậy, tốt nhất là bây giờ không để nó bị dính mưa. Nhưng cố đạp nhanh mà không kịp, bắt đầu lắc rắc rồi mưa rào rào như trút. Tôi vội vàng đạp nhanh, tấp vào một cái lán thợ xây bỏ lại,, đến khốn khổ, biết thế này thì không đi đường tắt, cả quãng không có lấy một nhà gần mặt đường .Đành chờ đến hết mưa thì về vậy. Kì lạ là cơn mưa đến đúng lúc thật, câu cho tôi thêm chút thời gian với con An.

Ngồi trú mưa trong cái lán bé tí, gió thổi vào hu hú. Nó bắt đầu rét, run lên lập cập, tôi thì thấy vẫn bình thường, còn mát nữa là đằng khác. Nhìn nó yếu đuối, mỏng manh thế mà tội, tiếc là tôi không mang áo

khoác để choàng cho nó. Hai đứa nhìn nhau, im lặng hồi lâu. Tôi lên tiếng:

- Này Búp Bông! Sao lúc nãy tự nhiên mày kéo tay tao thế! Dập mũi rồi này!

Nó lạnh lùng:

- Mày nhớ lại xem đã làm gì xấu không!

Tôi dầm chiêu, nhắm nghiền mắt nhớ lại, xong lắc đầu vô tội. Nó nói, giọng ầm ức:

- Sao tự nhiên mày nhìn con Lan dầm đuối thế?

Giờ tôi mới vỡ lẽ ra, nhún vai đáp:

- Thì sao đâu! Tao là con trai mà, mày quên hả?

Môi con An run run, mắt long lên nhìn tôi:

- Mày...mày. Tao không nói với mày nữa!

Nói rồi nó dầm dứt quay mặt đi, lúc sau quay lại, nắm hai nắm tay bé xiu dầm túi bụi vào tôi. Tôi vội chụp lấy cổ tay nó, phân bua:

- O kìa! Làm gì mà nóng thế, tao có làm gì sai đâu nào. Tự nhiên phản ứng ghê thế.

Nó dằn tay ra, định nói gì xong lại thôi. Tôi cười cười hỏi:

- Sao thế? Búp Bông dỗi rồi à? Nhưng mày nói xem tao sai cái gì chứ.

Đột nhiên con An vùng vằng đứng dậy, chạy ra ngoài mưa.

50. Chương 50

Thấy nó chạy ra, tôi vội vàng bật dậy đuổi theo. Người lảo đảo như đứa trẻ mà nó chạy nhanh thật, thoáng cái đã chạy tuốt ra ngoài mưa rồi. Con An đứng đó khóc tu tu, mặc ướt xối ướt cả người. Tôi đứng bên cạnh, gào lên:

- Mày điên à! Tự nhiên ra đây, vào nhanh!

Nó tẩn tức nhìn tôi, vẫn đứng đó khóc. Tôi hỏi:

- Hỏi lần cuối, mày đứng đây hay vào!

Con An đáp:

- Tao cứ đứng đây đây! Cho mưa cảm chết tao đi!

Tôi đánh liều nghiêng người bế thốc nó lên, nhấc vào trong rồi ngồi chặn luôn ở cửa, cầu nhàu:

- Động tý là mít ướt. Chẳng biết tao làm gì nên tội nữa!

Nó thút thít:

- Mày...mày....thấy con Lan hay ho lắm à?

- Tao nhìn thì làm sao? Ảnh hưởng đến mày à?

Nó chợt im bật, không nói câu nào nữa, thôi không khóc luôn, mắt đờm buồn nhìn tôi. Tôi giật thót tim, người lạnh toát, ánh nhìn của nó lúc đó như thất vọng về tôi lắm. Tôi cũng im lặng, hai đứa ngồi cách nhau mỗi đứa một góc lán, chẳng ai nói với nhau câu nào.

Tạnh mưa, con An lững thững ra ngoài, đi thẳng về, tôi đuổi sau, gọi:

- Búp Bông! Lên tao đèo về này!

Nó không thềm đáp, cứ phăm phăm đi tiếp. Tôi dắt xe bên cạnh, nói khản cả cổ mà nó không thềm đoái hoài tới, coi như tôi không hề tồn tại. Nhìn nó mặc áo dài mỏng như cánh ve, mưa ướt hết người, mỗi khi

có cơn gió thổi qua là cái dáng bé nhỏ ấy lại như xiêu đi, cố chống chọi với cái lạnh. Thể chất nó ốm yếu lắm, giờ hứng cả thể kia thì chịu sao thấu! Tôi lách sang bên phải nó, đi song song hi vọng chắn bớt phần nào gió tạt vào. Phải nói là vừa utor mưa xong hứng gió đồng thổi đúng là thấm thật, đang mùa hè mà lạnh kinh khủng. Tôi cố đi chắn cho con An đến hết đoạn đường hút gió, người run cầm cập rồi vẫn cố, trong đầu chỉ nghĩ đơn giản rằng tôi không hứng gió thì nó phải hứng, nó thì thân con gái yếu ớt, còn tôi đàn ông con trai thì dĩ nhiên phải bảo vệ, che chở cho nó rồi. Nhưng tôi cảm thấy còn có gì đó hơn cả cái “định lý đàn ông” đã thúc đẩy tôi làm như thế.

Đi gần đến nhà con An, nó mới liếc sang nhìn tôi một cái. Đột nhiên nét vô tâm trên mặt nó biến mất, lại trở về cái mặt trẻ con ngộ ngộ, nó hoảng hốt:

- Ô kìa Bi! Sao mặt mày tái thế, môi trắng bệch nữa kìa.

Tôi gượng cười thật to, búng phát vào mũi nó:

- Hết dỗi tao chưa!

Nó chun mũi lại, cau có:

- Lại đánh trống lảng. Mày chưa trả lời làm sao mày tái như người chết đấy.

Tôi ngoảnh mặt đi, làm bộ bơ. Nó thì lẳng nhăng đi bên cạnh, nói cứng:

- Tưởng mày dỗi mà tao sợ á! Cho mày dỗi, không thèm!

Đến trước cửa nhà nó, tôi cứ nhìn chằm chặp vào người nó. Con An nhận ra ánh nhìn của tôi có điều gì bất thường, nó vội vàng nhìn lại mình, phát hiện ra ngay tôi đang dán mắt vào ngực nó, cái áo dài chưa khô, dính tẹt vào làm lộ hết cả. Nó đỏ bừng mặt, phẫn nộ:

- Đồ biến thái! Tao mà mày cũng...!

Tôi cười nham nhở:

- Hè hè! Không cho tao nhìn cái Lan thì tao nhìn mày, càng lợi!

Nói đoạn, tôi trẻ môi ra, dí mặt vào mặt nó dọa hôn, con An hét toáng lên, chạy thẳng vào trong nhà, nói vọng lại:

- Mày bắt nạt tao! Tao vào tao mách bố tao. Mày chết!

Tôi đứng đó cười rử rượi, đợi đến lúc nó đi khuất thì cầm đầu cầm cổ đạp thật nhanh về nhà. Tôi cố gắng đi thật nhanh, tránh khỏi tầm quan sát của nó, nhất định không thể để nó phát hiện ra tôi sắp gục vì mệt. May mà mình nhanh trí chơi trò dê già để đuổi nó vào, còn giằng dũa mãi chắc xỉu trước mặt nó mất. Chết tiệt thật, mới dính có tý nước mưa mà sao thấm damage thế, lạnh buốt tận xương, chẳng lẽ mình yếu đến thế sao?

Về đến nhà, tôi cố ăn thật nhiều, uống hai viên panadol rồi đi ngủ. Càng ngày càng mệt, lại còn rét buốt nữa chứ. Đầu tôi quay mòng mòng, hai mắt hoa cả lên, nằm vật ra giường rồi còn cảm giác như cái giường đang xoay như chong chóng, người mình lún dần xuống. Buổi chiều ngủ dậy, tôi đau mắt kinh khủng, ù hết cả tai, cố chống tay xuống giường mới ngồi dậy nổi, định gọi mẹ tôi nhưng cổ họng khản đặc lại, buốt như nuốt phải đá, sức nhớ ra bố mẹ đi làm hết cả, chiều nay mình ở nhà trông nhà.

Mới sáng ra, nghe tin ở nhà một mình, tôi sướng muốn nhảy cẫng lên. Thế là tha hồ trong lãnh địa, nhảy nhót, đu vịn khắp cầu thang mà không sợ gì. Giờ ở một mình trong căn nhà rộng thênh thang, người bả ra không còn tý sức lực nào, đúng là sướng! Hóng mãi đến tối bố mẹ tôi mới về, thấy tôi nằm bẹp ra đó, mẹ tôi cuống cả lên, chạy khắp nhà lấy kẹp nhiệt độ, khăn ướt, túi chườm,...bố tôi cũng tranh thủ vào bếp nấu nồi cháo hành cho tôi ăn giải cảm. Tôi gượng ăn hết chỗ cháo, ra mồ hôi xong thấy nhẹ người hẳn, yên tâm ngủ ngon lành suốt từ 7h tối đến tận trưa hôm sau.

Ngủ dậy lúc hơn 10h sáng, tôi tí tởn mò mẫm xuống bếp lục lọi xem có gì ăn. Nào ngờ lúc sắp bước từ cầu thang xuống cửa bếp, chân tôi tự nhiên mềm nhũn ra, người lão đảo mất thăng bằng đổ ụp xuống, tôi chỉ kịp kêu lên:

- Oh shit! Đi thôi rồi.

Sau đó thì lẩn lôn lốc xuống ba bậc cầu thang, mặt mũi tối sầm lại. Tôi nghe tiếng mẹ tôi gọi, bố tôi từ trên nhà chạy xuống, tôi cố thừa mà không mở miệng nói, rồi tai tôi ù đi, có cảm giác có ai bế tôi chạy đi như gió. Lúc tỉnh lại, tôi thấy mình nằm trong bệnh viện, trên người còn mặc bộ quần áo viện, cổ tay đang cầm một cái ống truyền nước. Mẹ tôi đang ngồi bên cạnh, mắt đau đáu nhìn, vừa thấy tôi hé hé mắt ra, mẹ bảo:

- Con dậy rồi đó hả? Đã đỡ mệt hơn chưa hả con! Hôm qua mày làm bố mẹ sợ quá.

Tôi cố ngồi dậy nhưng bị mẹ bắt phải nằm im để truyền nước, tôi hỏi:

- Sao con lại nằm đây ạ?

- Hôm qua tự nhiên mày ngã ở cầu thang, mẹ nghe động chạy ra rồi gọi bố. Bố mày bế mày chạy một mạch từ nhà ra phòng khám đây. Bác sĩ bảo bị sốt xuất huyết.

- Sao không về viện anh Quân ở đây làm gì ạ?

- Anh mày bảo là nằm phòng khám tư luôn, lại gần nhà cho dễ chăm sóc, trong viện ba bốn người một giường, y tá khám nhiều quá cũng chẳng quan tâm kĩ đến bệnh nhân được. Mà nhà mình nào phải khó khăn gì, tiền bố mẹ làm bao nhiêu chỉ để ày, giờ nằm viện tư không sướng hay sao mà lo vài đồng hơn kém.

Mẹ hỏi han tôi thêm lúc nữa rồi ra ngoài, để cho y tá vào thay chai nước. Trước lúc về, mẹ dặn:

- Ở đây nằm yên đấy. Đừng có phá phách nghịch ngợm, nằm nghỉ au khỏe. Mẹ về xong lại vào, nhà mình ngay gần, có gì cứ nói ra cửa sổ gọi bác Thùy bán bún, bác ý bảo lại bố mẹ cho.

Tôi vâng dạ xong thì nằm ngoan ngoãn, truyền hết hai chai nước. Nhưng sau khi truyền là cảm giác....mót ập đến. Tôi phi vào phòng vệ sinh “xả nước cứu thân”, xong khoan khoái đi ra, vênh râu nằm đọc sách. Tối đến thì ăn bún bò bác Thùy, chẹp chẹp! Bị bệnh mà sướng thế này thì bệnh suốt mất. Nằm một mình một phòng, TV ngon lành đủ 54 kênh, điều hòa 24/24, thiếu mỗi máy tính để chơi điện tử là thành thiên đường luôn. À mà quên, không có nó ở đây kể cũng chán nhỉ, thiếu đứa lú lú rú rú trẻ con, im ắng hẳn. Chẳng biết con An giờ này đang làm gì, không biết nó có bị ốm giống mình không nữa.

51. Chương 51

Nằm trong viện suốt hai hôm, tôi bắt đầu thấy chán vì quá tù túng. Tính tôi vốn ưa tự do, không chịu ngồi yên bao giờ, vậy mà ở trong cái phòng này được đến ngày thứ hai kể cũng là kì tích thật. Nhưng cũng không thể nói là ở đây chán được, từ trên này, tôi có thể nhìn xuống sân của nhà nào đó bên cạnh, cứ buổi chiều là lại có một đám trẻ con lít nhít chạy ra chơi cùng nhau, tôi thì ở trên dõm mắt nhìn, cố tìm lấy bóng dáng đứa trẻ to xác của tôi. Lại tưởng tượng đến cái cảnh con An chạy lăng quăng dưới sân với bọn nhóc tí, chơi nhảy dây, ô ăn quan với chúng nó là tôi lại mỉm cười.

Viện tư này nằm sướng thật đấy, cơ mà im ắng quá, tôi thích yên tĩnh nhưng lại sợ nhất cái im ắng rợn người kiểu này. Có cảm giác ngoài hành lang toàn là những cái bóng trắng vật vờ, kêu khóc thê lương, chỉ cần tôi ho nhẹ cái là chúng sẽ ùa vào ăn tươi nuốt sống.

Sang đến ngày thứ ba, bệnh tình tôi có chút khởi sắc song vẫn mệt mỏi vô cùng. Mồm miệng đắng ngắt, mắt thì đau như muôn nỗi bật ra, cả người rã rời chẳng có tí sức lực nào. Ban đầu tôi còn mong con An hay đứa nào cùng lớp vào chơi với tôi cơ, nhưng giờ tôi lại muốn bọn nó đừng hay biết chuyện tôi bị bệnh, nhờ đứa nào vào thăm xong lại lấy ốm thì tôi áy náy lắm. Hoạn nạn gì, mình tôi chịu là đủ, đừng ai bị kéo theo tôi là tôi mãn nguyện lắm rồi. Buổi sáng thứ năm, tôi nhắm tính lịch thì hôm nay bắt đầu học hè, thấy tôi vắng chắc bọn nó cũng nghĩ tôi bùng học hè để chơi thôi, chuyện tôi ốm đau ắt chẳng ai hay. Định ninh như vậy, tôi nằm hết ngủ lại xem TV trong viện, đến trưa thì hóng mẹ đem cơm vào, mấy bữa rồi ăn đồ hàng chán quá, rất cục, cơm mẹ nấu là tôi vẫn khoái khẩu nhất. Buổi chiều, tôi đang truyền nước thì có ai gõ cửa lạch cạch. Tôi hỏi:

- Mẹ ạ!

Không thấy ai trả lời. Một lát sau, có tiếng léo nhéo:

- Bi ơi! Mở cửa tao vào nào!

Tiếng con An gọi, tự nhiên lòng tôi vui hẳn lên. Nhưng ngay sau đó là sợ hãi, nó mà vào đây lại lấy ồm mắt thôi. Nghĩ vậy, tôi giả giọng ồm ồm:

- Nhầm phòng rồi! Ở đây không có Bi biết gì cả.

- Mà có mở cửa không!- Con An cúi lên, quát

Tôi im thin thít, lúc nãy tự nhiên lại lên tiếng hỏi làm gì cơ chứ, để nó nhận ra giọng. Giờ cứ im im thế này, nó dỗi nó sẽ đi về thôi. Lúc nữa, nó ở ngoài gọi liên tục, ồm hết cả hành lang, bắt chọt, trên loa gọi:

- Đề nghị nhân viên bảo vệ đến tầng 2 nhà A, có người đang gây ồn ào làm ảnh hưởng đến quá trình điều trị của bệnh nhân.

Con An cuống cả lên:

- Oa oa! Hưng nổ cho tao vào đi! Bảo vệ lên đánh tao đấy.

Tôi hốt hoảng mở vội cửa, túm nó lôi tuột vào trong. Con An ôm chầm lấy tôi, reo lên:

- A Bi nổ! Mãi gặp được mày, trốn kĩ quá cơ.

Nào ngờ nó ôm chặt quá, người tôi đang đau như nên kêu lên:

- Ấy ấy! Thả ra, mày ôm nátбет lục phủ ngũ tạng tao rồi.

Nó cười toe, lắc lắc cái chỏm tóc. Tôi bẹo má nó, hỏi:

- Mẹ tao bảo mày tao ở trong này à?

Nó lắc đầu cười. Tôi hỏi:

- Thế mày làm thế nào mà....!

Con An hí hửng khoe:

- Hôm trước tao không thấy mày sang rủ đi chơi nên ngày hôm sau tao sang rủ mày đi. Mẹ mày bảo mày vừa đi chơi rồi thế là tao đi về. Hôm qua tao đi mua bánh thì thấy mẹ mày đi vào viện, lại ngó lên cửa sổ trên này vấy tay. Tao nhìn lên theo, gặp ngay cái mặt khả ố của mày đang ngó xuống. Nên hôm nay tao vào đây chơi với mày.

Tôi ngạc nhiên:

- Vậy làm thế quái nào mà mày vào đây được, mày có thể đâu.

Nó chỉ chỉ vào đầu, tí tởn:

- Này nhớ, lúc nãy tao gặp nhà gì đông lắm, đang lên đây thăm người ốm, tao bám vào theo, lộn xộn quá nên đưa thẻ hết một lượt, tao đi lẫn với nhà đó lên. Mày thấy tao thông minh không?

Tôi thót tim, gõ vào đầu nó cái, bảo:

- Mày bị ngẫn à! Tí nữa bảo vệ lên tìm thì mày chết.

Nó nhảy dựng lên:

- Thằng nổ, mày bảo ai ngẫn cơ! Mày nói....

- Cộc...cộc...cộc! Yêu cầu mở cửa kiểm tra. - Tiếng bác bảo vệ gọi.

Tôi với nó cuống hết cả lên, tôi nhảy lên giường, tung chăn lên bảo:

- Chui vào trốn đây! Tao ở ngoài nói đỡ cho.

Con An nhảy gọn vào chăn, co tròn người nằm gọn trong đó. Tôi thì ra mở cửa xong quay lại ngồi trên giường, vớ lấy quyển truyện đọc, tay tì vào “đống chăn”, hỏi:

- Gì vậy bác?

- Có người lạ đột nhập! Xin lỗi vì đã làm phiền cháu, nhưng vì an ninh chung ọi bệnh nhân. Nãy có ai lạ ra vào không?

- Không ạ!

- Thật chứ?

- Thật ạ!

- Vậy để bác đi kiểm tra phòng khác!

- Dạ! Cháu chào bác ạ! - Tôi mở cở trong bụng.

Cửa phòng chuẩn bị đóng lại, đột nhiên bác bảo vệ ngoái vào, bảo nhỏ:

- Con trai đi dép thỏ hồng là pê đê đấy con trai ạ. Mà cháu đừng có đề lên đóng chặn thế, ngạt “đóng chặn” đấy.

Nói đoạn, bác cười tủm tỉm, đóng cửa phòng lại. Tôi điếng người, cảm luôn không nói lại được câu nào. Nhìn xuống đất thấy đúng là con nguyên đôi dép thỏ hồng có cánh của con An thật, mà kể ra mình cũng ngu, đám mùa riu qua mất thợ, người ta cả đời làm bảo vệ bệnh viện, còn lạ gì mấy trò mèo này nữa.

Ở trong chặn lâu, con An ngo ngoáy cổ chui ra. Vừa ra ngoài, nó hít lấy hít để, cười toe toét, bảo tôi:

- Eo ôi, con trai mà điệu thế! Cái chặn cũng thơm toàn mùi nước hoa kìa!

Nó ôm cái chặn lên mũi hít hà, kêu:

- Nước hoa thơm thế! Loại nào đấy?

Tôi ngoẹo đầu nhìn nó, mắt ti tiện:

- Thứ nhất, tao không dùng nước hoa, thứ hai, tao không tắm 3 hôm rồi. Và thứ ba, cái mảy khen thơm đấy, sinh học nó gọi là MHC.

Nó cúi kinh vút cái chặn vào mặt tôi, nói:

- Hôi, hôi kinh khủng khiếp! Như mùi cá ươn ỷ, tởm, buồn nôn! Lè

Tôi cười cười, hỏi:

- Thế lát mảy về kiểu gì?

- Thì cứ thế đi xuống thôi, lúc về có ai hỏi thế đâu. À mà quên, tao mang ày cái này này.

Nói đoạn, nó nhảy tót xuống, nhào người vào trong gầm giường lôi cái balo Doremon ra. Nhìn nó loay hoay lôi ra cơ man là đồ, tôi lại buồn cười. Trong cái balo của nó lôi ra có sữa, kẹo bánh, táo tàu, còn có cả ô tô đồ chơi, siêu nhân nữa. Tôi không nhận được nữa, lăn ra giường cười ngặt nghèo, mặc cho đầu đau như búa bổ vì cười lắm. Tôi vừa cười vừa bảo:

- Em bé ơi! Năm sau vào lớp 1 à?

Đúng thật là cái túi của nó y như mấy cái túi của lũ trẻ con mẫu giáo, mang đi toàn thứ linh tinh. thế mà bỏ vừa cái balo bé xíu. Nó nhìn tôi, nghiêm mặt:

- Ăn đi au khỏe!

Tôi đắng miệng không ăn nổi mà vẫn bị nó nhồi nhét hết chỗ đồ ăn nó mang vào. Ăn xong, nó lấy ô tô ra nghịch, phòng bệnh điều trị sốt xuất huyết bỗng thành phòng điều trị tâm thần, ở đâu có hai đứa điên, người to như cái bồ rồi con chơi siêu nhân với ô tô đồ chơi, máy bay. Ngồi chơi được một lúc, đột nhiên nó hỏi tôi, giọng buồn buồn:

- Bi này! Nếu xếp hạng những người xung quanh mảy thì tao đứng thứ mấy?

Tôi ngẫm nghĩ hồi lâu, đáp:

- Đầu tiên là bố mẹ tao, sau đó là ông bà tao, rồi đến thằng Việt, thằng Dũng, sau là mày với Ngọc Anh.

Nghe tên lạ, nó trừng mắt nhìn tôi xong dịu luôn, giọng run run hỏi:

- Ngọc Anh là ai thế?

- Nó là em gái thằng Việt!

- Vậy à? - Mặt con An đột nhiên buồn xo, tiu nghỉu hẳn đi.

Tôi mỉm cười hỏi:

- Sao nhìn mày như cún cụt đuôi thế?

Nó cười cười, đáp:

- Đâu mà! Mặt mày lé rồi.

Tôi đưa hai tay béo má nó sang bên, bảo:

- Rõ ràng mà. Sao mày ăn nhiều mà chẳng béo lên thế nhỉ, lúc nào tao béo má mày cũng thấy như nhau. Chẳng thấy dày hơn tí nào cả.

Nó ngơ ngẩn ngẩn, mắt nhìn xa xăm, chẳng đáp lời tôi gì. Tôi lay lay:

- Búp Bông! Hâm à?

Nó im lặng, ngồi thu lu lại, nhìn như con gấu bông. Tự nhiên thấy nó khang khác, tôi không dám hỏi nữa, im lặng ngắm nó, trong mắt tôi, bao giờ nó cũng đáng yêu cả, ngắm mãi cũng không chán.

Bỗng nhiên có tiếng mở cửa phòng, chị y tá mang thuốc vào, kèm theo là cặp lồng cơm của mẹ tôi. Chị y tá bảo:

- Em ăn xong cơm thì uống thuốc nhé, uống thành hai đợt, túi A trước, túi B sau túi A chừng 15 - 30 phút.

52. Chương 52

Nằm viện độ gần tuần tôi mới ra ngoài được. Không biết có phải do năm hạn của tôi hay không mà hết hè về quê suýt chết xong giờ ra đây lại dính thêm trận sốt xuất huyết. Đúng là đời đen như chó mực. Nhưng lạ là mấy hôm đến thăm tôi trong viện, mặt con An lúc nào cũng buồn thiu, chẳng biết bị làm sao nữa. Con hâm! Đã cấm không cho vào, sợ lây ốm từ tôi rồi mà nó còn cố len vào cho bằng được, có hôm nó chỉ vào ngón xem tôi đang làm gì xong lại tốt đi luôn. Bị tôi cấm không cho lén qua vạch cửa phòng, nó cứ lấp ló bên ngoài rồi thò đầu vào trêu, chốc chốc lại cười tít mắt, rung rung cái chòm tóc lên.

Ra viện, tôi vẫn giữ thói không chịu đi học hè mà dùng thời gian đó vào việc lang thang chỗ này chỗ kia. Thỉnh thoảng đi qua bãi bồi cũ, tôi bất giác nhớ lại tầm này năm ngoái, đằng xa xa kia có hai đứa tung tăng cười đùa, thằng con trai ngồi làm mẫu cho đứa con gái vẽ, đứa con gái vẽ xong, ngắm ngắm rồi đưa cổ tay chùi ngang mặt, cười hi hi, nhọ than bám trên mặt, thằng kia nhẹ nhàng bước tới, mỉm cười vuốt khế gò má nhem bụi. Nhưng giờ thì hết rồi, hóa ra tất cả chỉ là giả tạo hết. Lắm lúc tôi cứ tự dối mình, hi vọng ngày đó tình cảm Trang dành cho tôi có phần nào là thật sự rung động. Vậy mà không, mà có thật giả thế nào tôi cũng chẳng bao giờ biết được. Một thằng ngố thì cứ mãi là một thằng ngố mà thôi. Cuộc đời tôi là những lần trốn chạy, trốn chạy vì yêu vì hận, trốn chạy quá khứ tối tăm,... không rõ đến bao giờ tôi mới dám đứng lại.

Hôm nay, thơ thẩn dạo thế nào tôi lại rẽ vào con đường đất ra bãi bồi. Bao lần tự dặn mình là không bao giờ đến đây nữa, vậy rồi ma đưa lối quỷ dẫn đường thế nào, tôi vẫn cứ đi về lối cũ. Chẳng muốn ở lại đó lâu, tôi quay xe vòng về trường, tầm này chắc chúng nó đang tan học.

Đứng sát vào gốc cây bàng, tránh không để bọn cùng lớp chú ý là tôi đang ở đây. Ngó mãi cổng trường mà chưa thấy con An ra, có lẽ nó về từ nãy rồi mà mình không để ý. Đang định về thì tự nhiên yên sau tôi trùng xuống, có bàn tay nhỏ nhỏ vỗ vào vai gọi:

- Thằng dở người! Đứng đây ngắm em nào đây?

Tôi mỉm cười, bảo:

- Ngắm mày, được chưa! Khiếp thật! Lủi như ninja, ra sau lưng mình từ bao giờ mà không biết

Nó cười hì hì, xòe rộng hai bàn tay ra úp lên đầu che nắng, giục:

- Nhong nhong! Ngựa ngu đi nhanh!

- A con này láo! Mày bảo ai ngựa ngu?

Tôi sừng sộ nạt, ăn liên tiếp mấy phát véo đùi đau điếng của con An, nó lườm lườm nhìn tôi, tủm tủm cười:

- Đi về đi! Rẽ qua chỗ công viên bí mật, tao chỉ ày cái này hay lắm.

Tôi chẳng biết làm sao, đành mặc cho nó chỉ đâu thì đi đó. Tới nơi, nó chạy lon ton đằng trước, ngoắc tôi theo sau. Bỗng nó nhìn quanh quất, ngó nghiêng như tìm vật gì, tôi thấy lạ, hỏi:

- Tìm gì đấy! Bảo tao, tao tìm cho.

Đột nhiên nó reo lên, mắt long lanh, nín áo tôi nhảy tung tung, tíu tíu cả lên:

- Kìa kìa! Ra đằng kia, tao ày xem này.

Nói rồi nó lôi tôi xềnh xệch, chỉ vào một khoảng đất xon bảo:

- Đây này, chôn ở đây được đấy!

Tôi tá hỏa, hỏi:

- Mày điên à? Tự nhiên đi chọn sẵn đất lo hậu sự. Tội nghiệp, trên đời còn nhiều mảnh đời bất hạnh quá!

Con An dậm chân tru tréo:

- Tao đã nói hết đâu, nghe hết đã chứ, mày suốt ngày tìm cớ để bắt nạt tao.

- Ờ rồi rồi! Thế Búp thích gì, một phát đâm nhé!

- Mày liệu hồn đấy!

- Bố thách!

Nó không thèm đôi co với tôi nữa, mở túi xách ra, lấy trong đó một cái ống sứ, hình như là cái “bình hoa” hai đứa nặn chung hôm đi Bát Tràng. Xong nó lại lấy ra một cái xẻng cầm tay bé tý, cõ chặc gần bằng cái xẻng công binh. Nó dúi cái xẻng vào tay tôi, chỉ xuống khoảng đất bảo:

- Đào đi! Đào xong tao cho xem cái này!

Tôi cau có:

- Mày cho người vừa ốm dậy lao động nặng nhọc thế này à? Tự đào đề!

Nó quát:

- Lao động là hạnh phúc, mày có đào không?

Tôi lầu bàu cầm cái xẻng, hì hục đào đào xới xới, con này chơi ác thật, cái xẻng bé tẹo, đã thế đào còn sợ nó gãy mất xẻng, xắn từng tí đất một, trời thì nắng chang chang ra, không có cái bóng cây che thì tôi dám cầm xẻng tương cho nó một nhát lắm. Trong lúc đó, nó lấy trong cặp ra tờ A4, hí hoáy vẽ cái gì đó. Lúc tôi đào cái hố được chừng nửa mét cũng là lúc lưng mỏi nhừ, vươn người đứng dậy mà xương cốt kêu răng rắc, con An ngó sang, nhìn tôi cười toe, vẩy vẩy tôi vào xem cái hình nó vẽ. Tôi nhìn bức tranh, trầm trồ, nó vẽ hình Chibi đẹp thật, hình một đứa con gái để mái chéo, tóc đuôi gà là nó, đang nắm tay một thằng bảnh chọe, ngực áo một đứa ghi chữ Búp, một đứa ghi chữ Bi. Tôi cười, hỏi nó:

- Vẽ cái này làm gì thế?

Nó căng mặt lên, hỏi:

- Mày quên nhanh thế! Năm ngoái đi Bát Tràng chơi, mày chẳng hứa với tao là sẽ làm một bản giao kèo giữa tao với mày, làm bạn nhau mãi mãi còn gì. Này nhé, tao ghi cả điều khoản rồi nhé, làm sai là bị trời phạt đấy.

Nói rồi nó giở mặt sau tờ giấy cho tôi xem, đằng sau ghi 5 điều:

1. Bi và Búp Bông mãi mãi là bạn tốt của nhau
2. Bi không được đánh Búp Bông.
3. Bi không được làm Búp Bông buồn, khóc.
4. Phải dỗ nếu Búp Bông buồn.
5. Chủ nhật hàng tuần, Bi phải nấu cho Búp Bông ăn một món bất kỳ.

Tôi đọc xong, sừng sộ:

- Con này mày không nhỉ? Điều khoản quái gì mà toàn Bi phải thế này thế nọ thế? Đổi lại nhanh!

Nó không nhẽo:

- Đi mà Bi! Nhưng con gái tí có sao đâu! Đi mà.

Con An cứ túm lấy tay tôi, lắc lắc rồi làm mặt đáng yêu, dỗ tôi chấp nhận bản điều khoản “công bằng” kia. Tôi sốt cả ruột, gật đầu lia lịa:

- Ủ ròi ròi! Mày muốn gì cũng được.

Tôi tiện mồm hỏi luôn:

- Mà sao mày biết hôm nay tao đến mà chuẩn bị sẵn thế?
- Cái đó gọi là linh cảm của con gái đấy, mày không hiểu đâu!

Tôi lầm bầm:

- Linh với chẳng cảm, có mà giác quan của bệnh nhân tâm thần thì có.

Nó cười hì hì, hai đứa kí tên vào rồi nó bỏ tọt cuộn giấy vào bình, khệ nệ vác ra rồi nhẹ nhàng thả xuống hốc đất tôi đào sẵn. San lấp chỗ đất phẳng phiu, con An lại thả xuống một nhúm hạt giống hoa gì gì đó, nhón tay vun vun đất lại, lấy trong cặp ra cái súng phun nước bé tí, phun lấy phun để vào chỗ gieo hạt.

Mãi chơi, quá 1h chiều rồi vẫn còn ngồi đây, tôi với nó phóng như ma đuổi, về nhà nó hình như không có ai, nó chào tôi xong linh luôn vào. Tôi thì run rẩy đạp xe về nhà, trong đầu cố viện lý do cho việc về muộn này. Về đến đầu ngõ, tôi không vào hẻm mà dừng xe trên dốc, ngó ngó vào sân nhà tôi. Thoáng thấy bố tôi đang cầm cái roi mây ngồi ngoài hè, tôi đã sợ vỡ mật, lùi ngược lại, vòng qua nhà con An lánh nạn chứ về giờ này dám là ăn đòn nát đất. Con An thấy tôi quay trở lại, nó nghiêng nghiêng đầu nhìn tôi xong cười bảo:

- Sợ bố đánh nên trốn sang đâu cầu cứu tao chứ gì! He he! Không dễ đâu.

Tôi chấp tay vái nó:

- Thôi tao lạy mày! Mày cái gì cũng biết, mày giỏi! Giỏi thì cứu tao phát, đừng quên là mày cũng có trách nhiệm vì tội rủ tao đi chơi nhé.

Nó cười khúc khích, dắt tôi vào nhà xong thả ở phòng khách, lát sau đem ra một ca nước mơ, rót cho tôi uống xong quạt quạt:

- Hạ hỏa hạ hỏa! Để ta cứu vớt kẻ khốn cùng nhé!

Rồi nó chạy lịch bạch vào trong nhà, ở bên ngoài tôi chỉ nghe tiếng nó véo von:

- Dạ! Bác ạ, cháu An đây ạ!

.....

- Thăng Hưng nó đi đến trường lấy tài liệu, bị cảm nắng ạ!

- Dạ. Cháu với mấy đứa cùng lớp đem vào phóng y tế rồi ạ, xong đem nó về nhà cháu cho nằm nghỉ rồi ạ.
- Vâng ạ, cháu cũng bảo chúng nó là bị ốm thế này đừng đem nó đi đường xa, về nhà cháu cho gần ạ, chiều nó khỏe hơn thì bọn cháu đưa về ạ.

- Dạ, không có gì đâu bác, nó bạn cháu thì cháu phải lo chứ ạ. Dạ

- Vâng ạ! Cháu chào bác ạ!

Tôi ôm ở ngoài ôm bụng cười rũ rượi, cơ mà vẫn cố nén để không lọt tiếng vào trong điện thoại. Con An đi ra, nhìn tôi tủm tỉm cười xong hỏi:

- Đói chưa?

Tôi gật gật, nó chạy vào bếp rồi bưng mâm cơm ra, toàn là món ngon cả. Tôi hỏi xách mé:

- Mẹ mày đi vắng nên nấu sẵn chứ gì?

Nó chống nạnh, vênh mặt lên:

- Hơi bị coi thường nhau đấy! Tao tự nấu nhé, không ăn thì thôi, tao ăn hết!

- Hóa ra biết tự nấu rồi cơ à? Búp Bông siêu thế nhỉ?

Tôi cười khích lệ, bẹo má nó cái. Con An ngượng ngịu cúi đầu, hai má đỏ hồng lên. Xong nó bày biện mâm ra, xôi cơm, so dưa chĩnh chu, gấp thức ăn cho tôi. Bỗng nhiên, nhìn cái dáng nó đăm đăm bên mâm cơm, tôi lại bắt đầu tưởng tượng đủ thứ, nào là tôi đi làm về, nó chờ ở nhà, rồi hai đứa ăn cơm, đầm ấm, yên vui đủ kiểu,.... Giật mình lắc lắc đầu liên tục, mình đang nghĩ cái quái gì thế nhỉ? Đúng là điên hết sức, quá điên, không biết mặt tôi lúc mơ mộng khi này có gì khác biệt không nữa. Con An lúc nào cũng như đi guốc trong bụng tôi, nhờ nó nhìn mặt tôi mà đoán ra thì xấu hổ chết mất.

Ăn uống xong xuôi, hai đứa chỉ chốc đùn đẩy nhau đi rửa bát, loanh quanh mãi mất gần nửa tiếng mới rửa xong mấy cái bát. Ra ngồi ngoài phòng khách xem TV, đang xem, tôi buột miệng hỏi:

- Này! Sao tao thấy bố mẹ mày thả mày ở nhà suốt thế?

Đang cười toe toét, nó xụ mặt ra:

- Tao cũng chẳng biết nữa, bố tao suốt ngày hứa là đi chơi với tao, xong lại khất lần vì công tác này công tác nọ, hết Úc, Mỹ, Hàn, Nhật lại Pháp, Đức, có mỗi nhà mình thì chẳng bao giờ ở. Mẹ tao thì chỉ đạo ở nhà hàng, 9h tối mới về, có mỗi tao với lão Bùn ở nhà, buồn lắm.

Biết mình lỡ lời, tôi vội đổ dành nó:

- Có tao này! Bao giờ mày buồn, tao đưa mày đi chơi nhé. Tao hứa không bao giờ để mày buồn hết.

Nó rơm rớm nước mắt, tôi cuống cả lên, hỏi:

- Sao thế, tự dưng lại khóc?

Nó đưa tay lên lau nước mắt, bảo:

- Không! Tao không sao cả, tao vui quá thôi!

Tôi cú nhẹ vào đầu nó, mắng:

- Thế mà làm tao hết hồn, con nôm!

Chuyện trò một lúc, tôi thiu thiu ngủ, tay chống vào má, tựa người ra ghế ngủ ngon lành. Được một lúc, tôi bỗng giật mình tỉnh giấc vì tiếng sột soạt, lạo xạo quen tai. He hé mắt nhìn ra, thấy con An đang chăm chú nhìn tôi xong lại cầm mặt vào cái bảng, tay cầm thỏi than tô tô vẽ vẽ. Cái cách vẽ đó, tôi quá quen rồi, chỉ là tôi đã quen nhìn thỏi than trong tay người con gái khác thôi, không ngờ lần này lại là nó? Tôi im lìm không làm gì, chỉ hé mắt quan sát nó. Khẽ cựa mình một cái dò thử, con An vội vàng giấu biến đồ vẽ ra sau ghế, ngồi im thín thút dò xét tôi, thấy tôi không dậy, nó tiến lại gần, hươ hươ tay trước mặt, gọi nhỏ:

- Hưng! Hưng!

Lát sau, dám chắc là tôi vẫn ngủ yên, nó mới nhẹ nhàng lôi bảng vẽ lên, cặm cụi vẽ tiếp, cái chỏm tóc lại rung rinh, rung rinh. Tôi nằm im, bản khoăn không biết vì cớ gì mà nó lại giấu tôi chuyện này.

53. Chương 53

Nằm im không động đậy, tôi chỉ dám he hé mắt nhìn con An. Nó hí hoáy vẽ một hồi thì xong, giờ bức vẽ lên nhìn rồi lại nhìn sang tôi so sánh, gật gật đầu mỉm cười. Cớ mà mắt phải nhắm lim dim nên không tài nào xem xem nó vẽ tôi xấu đẹp thế nào. Khó chịu thật. Tôi bắt thần choàng dậy, hét toáng lên:

- Woaaaaaaa! Bắt quả tang con ỉn đang vẽ nhé!

Con An giật mình thét lên, luống cuống giấu cái bảng vẽ đi. Tôi chụp lấy cổ tay nó giữ lại, nhích sát vào cạnh nó dọa:

- Khai mau! Ai cho phép mày in sao trái phép hình ảnh của thiên tài?

Nó đỏ bừng mặt, cố gỡ tay ra, lú lú nói:

- O...không! Tao...tao...!

- Không cãi nhiều! Đưa đây xem nào?

Nó đỏ bừng mặt lên, cúi gằm xuống, giấu bảng vẽ ra sau lưng rồi đi giật lùi, chạy tót lên phòng. Tôi thì đang ngỡ ngàng không hiểu làm sao nó lại xấu hổ đến mức thế, cho xem tí có chết ai đâu chứ. Đúng là đồ ngẩn, đã thế không thèm xem nữa. Nhưng tự nhủ thế mà tôi vẫn tò mò lắm, lúc nó xuống rồi tôi vẫn gắng hỏi, năn nỉ nó cho xem bức tranh. Đáp lại nó chỉ lắc đầu lia lịa, kèm theo là khuôn mặt khó hiểu. Năn nỉ ỉ ôi mãi nó không chịu, tôi hỏi:

- Thế làm sao không cho xem?

Con An cứng họng, ấp úng mãi, lúc sau nó mới nói:

- Tại mày bị ngố!

Xong nó nằng nặc tổng tôi về, tôi ngỡ ngác không biết làm sao hôm nay con này dở chứng, đành ngậm ngùi lượn đi. Trước lúc ra khỏi cửa, tôi còn với lại bẹo má nó phát xong mới đi về. Con An cau có nhìn tôi rồi đóng ập cửa lại, dí sát mặt vào chỗ khe cửa nhòm xem tôi về chưa. Đúng là tổ thật, cái chỏm tóc thế kia mà cứ nhấp nhô, lại thò lên phát phơ mấy sợi tóc. Tôi thò tay vào nắm lấy túm tóc, lắc ột cái. Nó hét ầm lên, chạy tót vào tít trong rồi đứng đó chờ vọng ra ngoài. Tôi thò mặt vào ô cửa, cười khanh khách rõ to xong chạy thẳng. Nó mà điên lên, chạy ào ra túm tôi lại tấn ột trận thì đúng là oan mạng.

Chạy lòng vòng hồi lâu, ban đầu tôi định ra chỗ quán net mà hội ăn chơi chọn làm trụ sở, nhưng đến nơi thì full máy, mà có mỗi thằng Quý cổ cò đang ngồi chat với con nào. Ngán ngẫm đi chỗ khác, tôi bản khoăn chẳng biết đi về đâu, thật như thằng vô gia cư. Giờ mà về nhà, lộ ra nói dối thì bố đánh cho tuốt xác, mà quay lại nhà con An thì không ổn chút nào, chẳng phải vì nó vừa dối tôi mà vì dấu thân đến mấy thì nó con gái, tôi con trai, nhà thì chẳng có người lớn. Minh ở lâu hàng xóm nhà nó thấy lại dị nghị, điều tiếng con An ra. Đi ngược về cầu Long Biên, tôi thông thả dắt xe dạo trên cầu. Tầm này vắng quá, chẳng có ai đi cả. Lang thang lúc lâu, lôi điện thoại ra xem giờ thấy hơn 3h rồi, tôi mới chậm chậm đạp xe về. Vừa về đến nhà là bố mẹ tôi đã cuống cả lên, sờ trán, sờ tay, hỏi dồn dập xem cảm sốt thế nào. Tôi ậm ừ đáp để bố mẹ đỡ lo rồi tót lên phòng ngủ, cả buổi trưa không ngủ được mấy, giờ mệt mỏi thật.

Liên mấy tuần sau đó, hôm nào tôi cũng đi lang thang chỗ này chỗ nọ, chờ đến học chính mới bắt đầu vác sách vở đến trường. Ngày khai giảng năm nay cũng không có gì mới, đám con trai vẫn tiếp tục luyện Byakugan với áo dài, tôi thì tha hồ ngắm con An. Kề ra có đứa bạn xinh gái cũng thích thật đấy, tha hồ ngắm ngĩa, liếc trộm mà không sợ bị “người ta” bắt gặp. Đã thế lúc đi trong sân trường, bọn con trai nhìn tôi đi kề kề cạnh con An thì đứa nào đứa nấy cũng như sôi tiết lên, chắc trong đầu chúng nó đều nghĩ: “Thằng lác các kia có gì hay mà nó có đứa “bồ” ngon thế nhỉ? Đời đúng là bất công mà!”. Lắm lúc bị chúng nó cà khịa, chơi đùa nhưng tôi mặc kệ, coi như ruồi bâu, đến thì xua đi. Chỉ cần mỗi ngày đi chơi với nó, thích thú nhìn hai má nó ửng hồng lên những lúc ngượng, nhìn đứa con gái trắng bóc chạy lon ton, nghịch

như con trai ở bên cạnh mình, lại được gọi: “Búp Bông! Búp Bông” thoải mái. Chao ôi! Sao nó có cái biệt danh ngộ thế nhỉ, gọi mãi mà không thấy chán.

Tuần đầu tiên đi học, theo thói quen cũ, tôi lại tự tập đánh cờ với hội dì Minh và Hoàng nghiêm túc, còn bài vở thì mặc xác. Hôm thứ ba, đang ngồi dí mắt thẳng Hoàng thì đột nhiên cả lớp nhốn nháo hẳn lên. Rút kinh nghiệm như quả dấm phốt với thầy chủ nhiệm, tôi ghéch lên ngó xem thầy Lý về chưa. Vẫn chưa có ai, vậy thì ta lại chờ quạt tiếp. Nhưng không hiểu làm sao mà đứng đến hồi gay cấn thì thẳng Hoàng chạy biến về chỗ. Tôi cười hô hô chỉ:

- Con gà! Chấp nhận đi, đời mày không khá món cờ này được đâu. Gì chứ mày hay cả sư phụ mày tao cũng chấp một mắt.

Bỗng nhiên bên cạnh tôi có giọng ồm ồm chen vào:

- Sao? Sư phụ nó đây! Anh có chấp không? Về chỗ nhanh không tôi cho vào sổ ghi đầu bài.

Tôi ngó sang, kinh hoàng nhận ra thầy Lý đã vào lớp từ bao giờ. Giáo viên hình như ai cũng có võ công thượng thừa thì phải, toàn lướt vào sát bên cạnh mình, đứng rõ lâu mà không biết. Lùi thủ về chỗ trong tiếng cười râm ran của lũ quỷ sứ, tôi lăm bầm rửa đĩa nào canh thầy mà không kêu lên một tiếng, để mình chết tại trận thế này. Về chỗ ngồi, tôi hần học chép bài, lơ ngơ thế nào mà lại bị gọi lên bảng. Không làm được bài, 0 điểm về chỗ, khai sổ đầu năm luôn. Tiếp sau đó, bực tức còn dồn nén trong tiết Sinh khi tôi ăn thêm con 2 vì tội chép thiếu bài, sang giờ Toán thì một phát 0 vả vào mặt do không thuộc lượng giác. Trong một buổi mà bị bo 3 hit liền, tôi tức lộn ruột mà không làm gì được, bọn cùng lớp thì xì xầm vì kỉ lục Triple Kill của cán sự Văn. Thật là đời đen như chó mực. Nhưng đỉnh điểm là tiết Sử, khi con An quay sang hỏi tôi Ý nghĩa lịch sử của Duy Tân Minh Trị, đang nóng mà nó lại hỏi lí nhí không nghe rõ, tôi gắt :

- Cái đm! Nói bé như gì....hỏi hỏi cái loz ý!

Vừa phọt ra câu đó xong, tôi ngó người ra. Chết thật, giận cá chém thớt, tôi lại to tiếng với con An, đã thế còn nói bậy nữa. Tôi vội vàng túm tay nó lại, xuýt xoa:

- Chết! Tao...tao xin lỗi! Tao lỡ mồm mà!

Nhưng không kịp mắt rồi, nó bắt đầu mếu mếu, sụt sịt rồi vùng vằng quay lên, úp mặt xuống bàn khóc hu hu. Cả lớp đang học bỗng im bật, tất cả đồng loạt nhìn về chỗ con An. Cô Sử xuống dưới vuốt đầu, dỗ dành nó mãi mà không nín, mấy đứa con gái xung quanh cũng xúm xít lại vỗ về nó, cô Sử hỏi:

- Thôi An! Ngoan không khóc! Thế lúc nãy thẳng Hưng nó làm gì để em khóc nào? Nói đi, nói rồi cô trị cho nó một trận.

Con An mếu máo:

- Hức...hức! Em thưa cô....bạn Hưng bạn ý mắng em....hức...hu!

Cô chặc lưỡi, quay sang nhìn tôi bảo:

- Anh Hưng! Anh đã nghe câu “On ne doit pas battre les femmes même avec des fleurs” chưa? Là không được đánh phụ nữ dù chỉ bằng cành hoa. Bạn con gái chân yếu tay mềm, vậy mà anh bắt nạt bạn, để bạn khóc thế này là không được.

Xong cô tủm tỉm cười, nói:

- Vậy thì liệu liệu mà xin lỗi nhé! Cái đôi này đúng là lạ lùng nhất trong các đôi tôi từng dạy.

Tôi méo xệch mặt, lo lắng không biết nên làm cách nào xin lỗi con An. Phát này chắc nó giận tôi ghê lắm đây, đúng là bệnh từ mồm vào, họa từ mồm ra mà. Đã thế lúc cuối giờ, lũ vịt giới trong lớp còn túm tụm lại xía xối tôi, nói tôi cạy to, vô tâm, bắt nạt con An này nọ, làm tôi kẹt lại không đuổi theo để xin lỗi con An được.

Mấy hôm sau đến lớp, tôi cố bắt chuyện với nó mà không được, đem đủ thứ quà vặt ra dụ khị mà nó vẫn kiên quyết dỗi tôi. Rốt cục chỉ béo lũ ngồi quanh, tha hồ ăn nem chua rán, kẹo bánh miễn phí. Cứ thế suốt tuần, con An đến lớp xong tốt về, đi bộ luôn chứ không thêm lên xe tôi đèo về, mặc cho tôi cứ dắt xe lèo đèo bên cạnh nó, xin lỗi mãi mà nó cứ trơ trơ ra. Đền khổ với bọn con gái, sinh vật khó hiểu!

Mọi chuyện cứ như vậy cho đến tuần sau, chiều thứ Bảy đang giờ sinh hoạt lớp thì trời tối sầm lại. Trong lớp, lấm đứm bắt đầu lo lắng bảo nhau:

- Chết rồi, tao không mang áo mưa!

- Tao cũng thế!

- Ai mang 2 áo mưa không?

.....

Ngó lên bàn trên, thấy con An vẫn im lìm không tỏ vẻ gì lo lắng, tôi thấy hơi yên tâm, chắc nó mang áo mưa rồi. Vậy thì tốt, nó mà ướt mưa lại ồm cho xem, lần này thì tôi không đi bên cạnh để che cho nó được nữa rồi. Giả như có thể quay ngược thời gian thì tốt, lúc đó ta có thể sửa lại những lỗi lầm trong quá khứ, đơn giản chỉ là nói một câu nên nói thôi, vậy là được rồi, nhưng tiếc là chẳng bao giờ có giá như cả.

Chiều về, mưa tầm tã, mọi người đứng đầy hành lang, quay ngang quay dọc mặc áo mưa, người thì mặc áo, người thì cố nán lại đợi ngớt mưa, cả hành lang chật cứng những người, len lỏi mãi tôi mới đi sang văn phòng Đoàn được. Hẹp hành mất gần nửa tiếng, tôi chạy tắt qua sân về lớp học, túm vội lấy cái balo rồi phóng ào xuống tầng 1, mưa này về sớm cho rảnh, thế mà mấy bố tướng A1 còn ở lại bóng bánh nữa. Xuống chân cầu thang, tôi chợt đứng khựng lại. Con An đang đứng ở sảnh hành lang, vươn tay ra ngoài nghịch nước mưa. Lúc này, nhìn nó như thiên thần vậy, làn da trắng bóc, khuôn mặt thanh tú, thơ ngây man mác buồn nhìn ra ngoài trời, mấy ngón tay bé xíu chìa ra ngoài vờn lấy những hạt mưa xối xả. Bần thần một lúc, tôi mới giật mình như người tỉnh dậy sau cơn mê. Mãi đứng đây nhìn nó, tí nữa thì bị nó phát hiện ra đang nhìn trộm. Khổ thân, hóa ra không mang áo mưa nên kẹt ở đây, chắc định chờ bố nó đến đón. Cơ mà chờ thì đến đời nào, bố mẹ nó đi làm suốt, tối mới về nhà, còn ông anh nó thì ở trường, có khi nó đang nắng mưa thế nào, nhà nó cũng chẳng biết. Nghĩ thế nào, tôi lại chạy ngược lên phòng thể chất, gọi con Yến ra. Đang tập múa, thấy tôi xuyt xuyt bên ngoài, con Yến tách nhóm chạy ra hỏi:

- Tao tưởng họp Đoàn xong lâu rồi cơ mà, sao mày còn ở đây?

Tôi ậm ừ đáp:

- À...tao ở lại làm nốt tý việc. Mày ra đây tao nhờ cái này!

Nói đoạn, tôi loay hoay lôi áo mưa ra, đưa cho con Yến bảo:

- Mày đem ra chỗ con An đứng kia, chỗ sảnh ấy! Bảo nó mặc mà về cho khỏi ướt. À mà nhớ đừng có bảo tao đưa nhé, cứ bảo là mày có 2 cái áo mưa, nên đưa cho nó mượn một chiếc.

Con Yến thắc mắc:

- Sao không bảo mày đưa cho nó? Thế có phải nhanh không?

Tôi ậm ừ:

- Thì mày cứ giúp tao đi. Tao mà đưa là nó không chịu đâu, con này bướng lắm!

Con Yến lắc đầu, chạy ra đưa áo mưa cho con An, tôi đứng nép cạnh cầu thang giữa, nhìn ra sảnh thấy hai đứa đang tíu tít chuyện trò, con An cảm ơn rồi vẫy vẫy tay chào con Yến. lát sau, nó loay hoay dỡ cái áo mưa ra, trùm lên người. Bất giác tôi lại mỉm cười, người nó lấm chấm như đứa trẻ con, chui vào trong cái áo mưa to đùng, người tôi thì à nó thì thấp hơn, vạt áo quét lờ xòe ra đất, nhìn cứ như cây nấm di động. Đợi cho nó đi khuất, tôi ngó ra trời mưa nhìn nhìn quanh. Thôi, thế là tắm mưa rồi, nhưng mà sao phải xoắn?

Đội mưa về nhà, tôi bị ăn chửi một trận vì tội: bỏ áo mưa ở đâu không nhớ nên cứ thế đi về. Tôi bị ăn chửi mà mặt cứ phớn phớn, bố tôi thấy lạ, hỏi:

- Gia đình chẳng có ai có tiền sử bị thần kinh, thế mà đến đời thằng này lại nảy nòi ra. Thôi, thằng trưởng lên nhà mà tắm, gớm quá thôi, bệnh Y dờ mờ rồi!

Tắm tấp chán chê, hát inh ỏi trong nhà tắm, tôi quần cái khăn tắm lên đầu xong chạy rầm rầm về phòng, tí tởn ngồi bắn CoD. Giờ này chắc nó về nhà rồi nhỉ? Có lẽ đang phòng mang trộn má ăn bánh hay nhấm

nhách cái gì đấy. Ôi con gấu lười ham ăn ham ngủ, may mà mày không ướm mưa, không cảm ra đấy lại khò khè, không nhẽo làm nũng tao.

Sáng hôm sau, tôi như thằng tâm thần đi đến trường, cười nhăn nhăn nhở nhở. Suốt 5 tiết học, tâm hồn tôi treo ngược cành cây, vợ vẫn tận chốn nào. Đang lên cao, sắp chạm đến đỉnh của sự tự kỷ thì một giọng lạnh te cất lên:

- Hưng! Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Tôi giật mình quay về mặt đất, nhín lại mới thấy đứa vừa gọi tôi là thằng Long. Quái lạ, từ hồi đến lớp, nó sống khép kín, có mấy giao tiếp với ai đâu, mà tôi thì càng không, tự nhiên hôm nay lại gọi mình ra ngoài. Tôi theo nó đi ra sau trường, nhìn quanh không thấy ai, hắt hàm hỏi:

- Có gì thì nói luôn đi!

Chưa dứt câu, bất ngờ một quả đấm tung thẳng vào mặt tôi...

54. Chương 54

Trúng nguyên một đòn vào mặt, tôi loạng choạng lùi ra sau, gằm lên:

- Con chó, sao mày đánh bố?

Thằng Long nắm chặt tay, hần học nhìn tôi rồi lao tới, xong phi thêm cú nữa vào bụng. Thấy nó đánh không nhân nhượng gì, tôi hoảng quá, vội vàng lách người sang một bên né đi, tiện tay túm lấy chân, giáng một cùi chỏ vào ống đồng nó. Dính đòn đau, thằng Long vịn người lại, đu cả thân mình lên, đập liên hoàn 3 phát vào ngực tôi, thằng này không phải là giỏi võ gì nhưng nó khỏe thật, phản xạ thì nhanh không kém gì võ sinh năm 3-năm 4. Tôi bị trúng đòn đến ngộp thở, đành lùi xa ra sau, đứng ôm ngực hỏi:

- Tao với mày thù oán gì mà mày gọi tao ra đây rồi đánh lén hả?

Mặt nó đỏ phừng phừng, chỉ thẳng mặt tôi quát:

- Mày thì không có vấn đề gì với tao, nhưng mày làm An khóc, vậy hôm nay mày đừng hi vọng vắc xác về nhà nổi.

Hóa ra là vì chuyện đó, tôi hỏi lại:

- Mắc mớ gì đến mày mà xía mồm vào chuyện người khác?

Thằng Long cứng họng, ngay đơ ra đấy, lúc sau đáp:

- Vì tao thích An, được chưa? Mày nói lắm quá đấy, đã thế tao đánh cho câm luôn!

Tôi ngỡ ngàng đứng thẩn người ra, vậy ra chỉ vì nó thích con An, còn tôi lại làm con An buồn nên nó mới quyết đập tôi đến vậy. Nhưng không hiểu sao vừa nghe nó nói câu : “Tao thích An”, tôi lại sôi tiết lên, lao vào đấm đá túi bụi. Hai thằng quần thảo một hồi, mãi tôi mới ghì nó xuống được, thoi cho năm sáu phát vào mặt, chửi:

- Nay thì mày thích này! Thích này! Bố ày thích luôn một thể!

Thằng Long không vừa, nó co chân đạp mạnh vào bụng tôi rồi vạt ngược lại, giáng ột cùi chỏ vào mồm, chửi:

- Liên quan đến mày à!

Tôi vả bời cho phát, gằn giọng:

- Bố thích thế đấy, ai cho phép mày thích nó mà mày thích! Mày tưởng mày là ai?

Cứ thế cho đến lúc thằng Minh, thằng Hoàng, thằng Quang nghe tiếng xô xát, chửi bới sau trường mới chạy ra can lại. Lúc đó, người hai thằng đã bầm dập ra rồi, bị thằng Minh ôm ngang người lôi về, tôi vẫn cố với lại một câu:

- Mày liệu đấy, tao mà thấy mày lảng vảng gần nó, tao giết!

- Bố thách!

Dàn xếp mất gần nửa tiếng, bọn lớp mới lòi hai bọn tôi về được, trên đường về, thằng Minh hỏi:

- Hưng! Tao bảo!

- Gì vậy!

- Mày thích con An à!

Tôi ngập ngừng hồi lâu, đáp:

- Tao không biết nữa, có lẽ có!

Nó xùy dài, nói:

- Thế thì tiến tới đi còn chờ gì nữa, con An nó cũng thích mày thế còn gì!

Tôi lắc đầu, nói:

- Chưa chắc đâu, bọn con gái nó mập mờ khó đoán lắm. Tao sợ lúc tao nói ra, nó lại nói chỉ coi tao như bạn thân, anh trai gì đấy thì hai đứa sẽ chẳng bao giờ làm bạn như cũ được nữa. Tao trân trọng nó lắm, giá nào tao cũng không để mất được!

Thằng Minh nhìn tôi xong thở dài, gãi đầu kêu:

- Ồ mà mày nói cũng có lí. Bọn đấy thì không biết đường nào mà lần. Haizzzz! Hay là cứ nói hết mẹ ra đi, để lâu ức chế lắm!

Tôi im lặng lúc lâu, đáp:

- Tao cũng muốn thế lắm, nhưng lần nào ngồi cạnh nó, chuyện khác tao bắn như pháo rang thế mà lúc định ngỏ lời thì lại nghẹn họng lại. Mới lại, giờ bọn tao có khác gì một đôi yêu nhau đâu, thôi thì cứ để thế đi, để sau rồi tính tiếp.

- Nhưng cái gì chắc chắn vẫn hơn Hưng ạ! Cứ cái kiêu bạn không ra bạn, bồ chẳng ra bồ thế này, tao thấy dẻo ẻo mày ạ!

- Thôi! Lúc khác tính vậy, nẫu cả ruột!

Nó gật gật đầu, vỗ vai tôi an ủi.

Về nhà trong bộ dạng quần áo rách tươm, mặt thì thâm mấy vết, mép rớm máu, nhìn cứ như thằng vừa thoát chết ở buồng đào đá đỏ nào về. Ngồi gần 1 tiếng nghe tưng vi đánh nhau, mẹ tôi cứ vừa nói lại vừa chấm oxy già, quần băng cho tôi. May mà bố tôi còn đang chỉ đạo gói thầu trên Sơn La, không thì nghe hành đến tối mất. Cứ những lúc thế này, tôi lại ước có con An ở đây. Bố mẹ tôi cưng nó lắm, lắm lúc còn bên nó, hòa vào bắt bẻ tôi nữa, có nó ở đây nói đỡ cho, mẹ tôi kiêu gì chẳng ân xá. Ăn cơm xong, tôi lên phòng ngủ trưa, trần trọc mãi mới ngủ nổi, người đau rã rời. Mẹ kiếp! Thằng Long nó up đồ xuyên giáp hay sao mà đánh thắm thế, ê nhức đến tận xương. Láo thật, nó dám thích con An. Búp Bông là của tôi chứ! Mãi suy nghĩ, lại thêm người mệt mỏi, tôi ngủ chìm đi, mãi đến tối, lúc mẹ gọi ăn cơm tôi mới dậy, uể oải đi xuống phòng ăn.

Sáng hôm sau đến lớp, cả lớp im thin thít, lăm lét nhìn tôi với thằng Long, hai thằng mặt vêu lên, thâm tím đầy mặt. Tôi hần học nhìn thằng Long, nắm tay răng rắc, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Nó cũng ném lại một tia nhìn dữ dội trả đũa tôi. Thằng Minh ngồi sau chọc phát bút bi bào mông tôi, gọi:

- Chú hãy bình tĩnh! Từ từ rồi xử nó sau, thằng này nhìn cứng phết đấy.

Tôi gật đầu, gì chứ mỗi họa tiềm tàng thế này phải loại bỏ ngay, để lâu vượt quá tầm kiểm soát thì nó ăn lại mình chứ chả chơi. Len lén ngó lên trên, thấy con An liếc xuống nhìn trộm tôi, mắt lộ vẻ lo lắng. Thấy tôi nhìn, nó vội quay lên luôn, làm mặt lạnh tanh. Tôi cười thầm trong bụng, hóa ra nó vẫn quan tâm đến tôi chứ không phải là “bánh bơ” luôn. Nhưng giờ lại quen tay bẹo má nó, nó dỗi tiếp thì hỏng bét. Giờ cứ lảng lảng mà theo sau nó vậy. Nhưng suốt cả tuần tiếp, con An vẫn cứ phớt lờ tôi, tôi thì nóng cả ruột, giận

gì mà giận dai thế không biết nữa, đã thế mấy hôm này thằng Long xí xón sang hỏi bài, nó lại còn cười cười chỉ cho nữa, vậy mà lúc giảng bài ình thì hết chữ dần, dốt, con bò rồi lại nững nịu đòi đi chơi với đòi đồ ăn. Sang tận tuần sau, tình hình vẫn chẳng có gì tiến triển hơn. Nhìn tôi thiếu não ngồi một chỗ, mấy thằng trong hội ăn chơi lại an ủi, thằng Hoàng bảo:

- Rốt cục cũng chỉ tại vừa ngu vừa lảm mồm, mày không làm lành được với nó thì tạch!

Thằng Quang ra ý kiến:

- Tao có cách rồi!

Cả lũ sồn sồn lên hỏi:

- Đâu đâu!

- Ủi giời! Sao hôm nay thông minh thế!

- Sửa nhanh xem nào!

Thằng Quang xua xua tay, vênh cái mặt lên:

- Đây nhớ, cách của bố á, hay cực kì, như phim Hàn Quốc.

Thằng Minh đệm vào:

- Thế mày định cho đứa nào chết vì máu trắng?

- Ô hay! Con diêm chó này, đã thế bố đéo nói nữa!

- Thôi mà! Thôi mà chị...à nhầm anh Quang sáng suốt! Bọn em biết nào anh to như hạt bo bo rồi, anh có câu gì anh phọt ra nhanh không bọn em bẻ răng moi ra đấy!

Thằng Quang ưỡn ngực, khua khoắng tay loạn xạ, nói:

- Đây này! Bây giờ nhé, đợi lúc giờ về, tao và thằng Minh xuống lấy xe trước. Còn thằng ngu này... - nó chỉ tay vào tôi.

- O cái đệt! Mày bảo ai ngu!

- Thì khôn được chưa, mày sẽ ở cổng trường, vênh tai chó lên hóng!

- Bố oánh bỏ mẹ mày đấy!

Tôi sấn sổ gơ nắm đấm dứ dứ vào mặt nó, thằng Quang gơ tay đầu hàng, nói tiếp:

- Dàn xếp xong nhé. Đợi con An ra ngoài cổng trường, tao với thằng Minh sẽ lao xe tới, đâm con An ngã ra đất, què luôn không đi được nữa. Lúc đó, anh hùng Hưng sẽ xô ra, vác chị An lên lưng, công về nhà, rồi mỹ nhân cảm ân đức anh hùng, nguyện nâng khăn sửa váy suốt đời. Kế hoạch hay vãi loz ra còn gì nữa!

Cả lũ ngồi mắt chữ O, mồm chữ A nhìn nó, xong đồng loạt lao vào dẫn ột trận, chữ tới tấp:

- Ngu này, này thì ngu này!

- Về bảo bữa cơm mẹ mày bổ sung thêm sulin và khoáng chất nhé!

- Mày định giết người à!

- Lại còn dám lôi tao vào đồng phạm nữa!

- Tẩn đê, đánh cho nó khôn ra thì thôi! Tội ngu là tội to nhất!

Xử lý xong thằng ý kiến đàn độn kia, cả nhóm lại châu đầu vào nhau, tính cách để tôi làm lành với con An. Lát sau, thằng Sơn nói:

- Hay là anh em mình bịt mắt, chặn đường chọc ghẹo con An, rồi thằng Hưng lao ra giải cứu?

Thằng Hoàng gạt đi:

- Mày nghĩ nó như mấy đứa con gái khác à. Nó đánh ngã được cả thằng Hưng, mấy thằng ô hợp mình lao vào, nó bẻ cổ ra sau rảo. Rồi nó mà mách con Thy mày tham gia chọc ghẹo nó á, con Thy nó té mày lên. Nhưng cứ cho là thành công đi, con An mà hỏi sao thằng Hưng có mặt đúng lúc thế thì nó trả lời thế nào? Chẳng lẽ bảo tao chờ lâu lắm rồi à?

Kết cục cả lũ lại ảm đạm âu sầu nhìn nhau ngáp ruồi. Quanh đi quẩn lại cũng chỉ có màn anh hùng cứu mỹ nhân. Mấy thằng chán nản ngồi thế đến lúc vào giờ.

Trong giờ học, tôi ngồi sau con An mà cứ bứt rứt hết cả lên, sao hôm nay lại mặc cái áo đồng phục mỏng tang thế, nhìn lộ hết cả, rồi lũ con trai chúng nó lại chỉ trỏ, xì xào với nhau à xem, ăn với chẳng mặc. Kiểm có bắt chuyện với nó, đến giờ Anh, tôi gọi:

- An ơi An! Tao hỏi cái này! Câu điều kiện loại III thì trước quá khứ hoàn thành, sau là would have à?

Nó đáp lạnh tanh:

- Không biết!

Ăn nguyên gáo nước lạnh, tôi hực hăng co người lại, cầm mặt vào bài Test, ngán ngẩm xoay hết cách này đến cách kia, chẳng còn tâm trí nào mà tiếng Anh với tiếng em nữa. Giờ ra về, tôi lêu đêu đi đằng sau nó, chẳng ai nói câu nào cả. Đang đi, bất chợt thấy có cây hồng đang chín trĩu quả, nó đứng lại ngấm ngấm, mắt sáng rực xong chỉ tay lên cành định nói gì đó, chắc định nhờ tôi hái cho. Chợt nhớ ra hai đứa đang giận nhau, nó lại thôi, tiu nghỉu đi đằng trước. Tôi mỉm cười, lại gần chỗ cành hồng, đu mình leo lên, trẩy xuống hai quả chín vừa tầm xong chạy vọt ra chỗ con An, đưa cho nó, bảo:

- Ăn đi này! Nhìn tội quá cơ!

Nó lườm lườm nhìn tôi, vừa dè chừng mà miệng vừa lúng búng ăn hồng. Đợi nó ăn hết, tôi khom khom người đi cạnh, dí sát mặt vào mặt nó, cười toe toét hỏi:

- Hết giận tao chưa!

Con An mím môi, nhăm tịt mắt lắc lắc đầu. Tôi hỏi vặn:

- Giận sao còn ăn!

Nó bĩu môi, nhăn mặt lại, dúm quả hồng còn lại vào tay tôi xong ngúng nguẩy đi về. Thấy êm êm, tôi đuổi theo gọi í ới:

- Ê Búp, chờ tao với!

Bỗng nhiên, mấy vệt đen từ trên ném xuống đụp, đụp, đụp. Con An kêu ré lên, co rúm người lại.

55. Chương 55

Chẳng biết ở đâu ra mấy quả bóng nước nem viuu viuu xuống con An, ướt sạch từ đầu đến chân. Tôi đưa mắt nhìn lên, bắt quả tang mấy thằng lóc nhóc lớp 5-6 gì đấy đang ngồi trên cành cây, cười rào rào khoái trá. Tôi đứng dưới gọi:

- Thằng nào vừa ném? Xuống đây tao bảo?

Cả lũ chúng nó cười ầm ĩ, vẩy vẩy tay:

- Giỏi lên đây này! Cả 4 thằng ném này.

Tôi quát:

- Đúng có thách nhà giàu húp tương, các con ạ!

Vừa dứt lời, tôi vít luôn vào trạc cây, thoảng cái đã ở trên cành, túm áo được một thằng rồi nhảy phốc xuống. Thằng bé khóc thét lên:

- Chúng mày ơi cứu tao với!

Mấy thằng ở trên cây sợ xoắc đít lại, cứ ôm cây nhìn xuống kêu gào:

- Chạy đi, chạy đi!

Thằng bé cố vùng chạy đi mà không được, tôi túm luôn vào tai, bảo:

- Ranh con! Ai dạy mày trò này?

Nó rơm rớm nước mắt:

- Ái da!Bọn em tự nghĩ ra ạ. Anh...anh tha cho em!

Tôi gọi:

- mấy thằng trên kia, xuống cả đây!

Bọn nó sợ hãi tụt dần xuống dưới, lấm lét nhìn tôi, đứng sát sà sà vào với nhau. Thằng nào thằng nấy nhìn như tử tù sắp chịu án. Tôi dứ dứ tay dọa định tát ổi đĩa một phát. Bỗng có bàn tay nhỏ nhỏ nín tay tôi lại, lắp bắp nói:

- Thôi mà Bi ơi! Đi về đi, tao ướt hết rồi.

Tôi quay sang, tý nữa thì sắc máu mũi, con An mặc áo đồng phục rõ mỏng, giờ bị ướt nên dính tẹt vào người, nhìn trong suốt như không mặc gì cả. Thấy tôi cứ ngẩn ra nhìn chằm chặp mãi, nó đánh cho cái vào vai, mặt đỏ ửng lên, phụng phịu:

- Không được nhìn! Quay mặt đi ngay, thằng dê già!

Tôi làu bàu:

- Tao thêm vào nhìn! Lúc này dỗi tao ghê thế cơ mà, đồ...đồ con gái!

Nói đoạn, tôi quay sang lũ nhóc, ổi thằng một cái véo tai “xoắn vỏ đồ”, bảo:

- Lượn nhanh, từ rày trở đi tao còn thấy chúng mày chọc phá người đi đường thì cứ liệu hồn. Biến!

Cả lũ vội vàng hối nhau lỉnh lún, không dám quay đầu lại nhìn. Tôi lại bên con An, hỏi:

- Có lạnh lắm không?

Nó lắc lắc đầu, ngượng nghịu kêu:

- Không lạnh! Nhưng mặc thế này ngoài đường, người ta nhìn thấy thì sao?

Tôi suy nghĩ một lúc, nói:

- Đi về đường nào cũng không ổn cả. Hay mày cởi áo ra, mặc áo tao vào, tao con trai cởi trần chẳng ai bảo sao cả.

- Nhưng ở đây làm sao thay áo, với lại đang ban ngày này. Ai thấy thì chết!

Vò đầu bứt tai mãi, tôi bảo:

- Mày ngồi sau, ôm sát tao vào, vậy là che được đằng trước rồi.

Mặt nó đỏ như gấc, ngần ngại mãi mới chịu lên xe. Chờ nó ngồi nghiêm chỉnh, tôi hỏi:

- Ngồi xong chưa đấy? Tao đi đây, không ôm sát, ai mà thấy thì tao không chịu đâu nhá!

Con An nghe vậy thì ngượng chín mặt, môi run run hờn dỗi, ngại ngần ôm vòng ra trước, tì sát người vào lưng tôi. Khi đó, tôi đạp xe rẽ chậm mà người toát hết cả mồ hôi, hai đứa sát nhau quá, tôi cảm nhận rõ nhịp tim nó đang đập liên hồi. Im im lúc lâu, tôi hồi hộp hỏi:

- Này Búp! Mày...mày thích ai bao giờ chưa?

Nó im lặng không đáp, tôi cũng chẳng dám hỏi thêm. Dọc đường về, lấm người cứ ngoái lại nhìn hai đứa bằng ánh mắt khó chịu, kiêu như hai đứa này thân mật quá vậy. Xét cho cùng, họ nhìn thế cũng phải, đây là Á Đông, dù gì thì trai gái cũng không nên ôm nhau sát sà đến thế, lại còn là học sinh nữa. Về tới nhà

con An, nó vội vàng xuống xe, lí nhí chào tôi rồi chạy vào nhà thay áo. Tôi gượng chín mặt, lắp bắp chào nó lại xong cũng phóng về. Cảm giác lúc này trong lòng tôi thật đặc biệt, có vị gì đó ngọt ngào, dịu nhẹ như một trái táo đầu mùa. Hơn lúc nào hết, lòng tôi giờ xốn xang vô cùng, nhìn nó chạy lon ton vào nhà, tôi cứ thấy nuối tiếc, hụt hẫng điều gì đó mà không tài nào nói lên được. Cảm giác lúc thì nhẹ nhàng, êm ái, lúc lại ào ạt như sóng dồn, bức bối không chịu được. Biết bao lần, tôi đã cố nói một câu, chỉ một câu đơn giản: “An, t.....anh...anh yêu em!” Vậy mà chưa bao giờ tôi đủ can đảm để nói ra, nếu như tôi nói, có lẽ ngày hôm nay sẽ khác.

Chuyện tôi và con An chiến tranh lạnh cũng kết thúc, thái bình lại trở về với D2 “ngoan ngoãn”. Sáng sáng đến lớp lại tí tởn cỡ caro, chiều về không đi điện tử với hội ăn chơi thì cũng hí hửng đeo Búp Bông đi bắt phở. Và hơn hết là Quang ngơ không còn phải lấy tay che đầu sau khi nói vì sợ ăn đòn vì tội phát biểu liêu. Mọi chuyện cứ bình lặng, bình lặng trôi đi cho đến khi cái quy luật trước cơn bão lại ứng nghiệm.

Mọi chuyện lành lành bắt đầu từ sáng thứ Hai chào cờ đầu tuần, chẳng rõ cuối hàng hai lớp 11D2 với 11A6 có xích mích gì mà quay sang húc hoặc nhau. Ban đầu là lời qua tiếng lại, đôi bên cố nín nhịn nhau cho đến qua giờ chào cờ. Chỉ chực lúc trống hết tiết vừa vang lên, các lớp xếp hàng lên lớp thì cuối hàng lớp tôi với lớp A6 có chuyện. Tiếng thằng Quý chửi:

- Ô cái đkm! Láo loz vãi cả c... Bỏ thách cả nhà mày đấy

Một cái ghế bay lên, văng vào mặt thằng Hoàng. Cán sự Lý nóng máy, lao vào táng thằng vừa quăng cái ghế. Hai bên hỗn chiến với nhau, Sơn sào bị một đám vào cầm, lão đảo lùi lại rồi quay cho thằng gần nhất một đấm. Bên A6 chẳng biết có ai máu mặt tham gia, nhưng bên lớp tôi thì rất toàn là cán bộ, từ cán sự Toán-Lý-Hóa đến Bí thư chi Đoàn, Cờ đỏ, Trường Xung kích,... Ghế nhựa văng tứ tung, tiếng chửi bới, tiếng quát tháo náo động cả sân trường. Bọn con gái hai lớp thì chạy lại cố can lũ con trai ra, mấy đứa lớp khác hiếu kì thì xúm đông xúm đỏ lại xem, xì xào bàn tán. Tôi giằng thằng Quý vào được thì thằng Minh lại nhảy ra chiến tiếp, lời mãi không được đưa nào, định gọi Xung kích ra tóm lại hết thì sức nhớ ra đồng chí Tùng là Trưởng đội Xung kích, có vía bọn kia cũng chẳng dám vào tóm cổ sắp chúng nó. Hỗn độn được tầm 5 phút thì thầy Hiệu trưởng, bác bảo vệ với bốn thầy giám thị chen vào đám đông, can chúng nó ra, lời hết lên phòng kỷ luật. Ở trên phòng, thầy Hiệu trưởng hỏi chúng nó lý do đánh nhau mới vỡ lẽ ra: Mọi chuyện cũng chỉ bắt đầu từ việc có đứa nào đập vào gốc cây nên nước trên lá cây rơi xuống ào ào, mấy thằng ngồi dưới ướt nhớp nháp. Bên A6 thì đổ D2 chơi ngu, bên tôi thì đổ tại bọn A6 hết trò, lời qua tiếng lại, chửi bới khích bác nhau, thế là thành đánh nhau toác đầu. Đúng là lãng xẹt thật, kết quả là những thằng dính líu tới vụ xô xát đều bị cho đi lao động 1 tuần, tha hồ nhõ cổ, cuộc đất với cạo kẹo cao su.

Sau vụ đó, những tưởng hai lớp lại vui vẻ như cũ, nhưng không, suốt ngày là hằn học, đi qua thì nói móc, chửi xoáy nhau. Lắm đứa vô can cũng bị vạ lây, hàng ngày hai lớp toàn sang lớp nhau chơi, vậy mà giờ cách mặt, tuyệt không có tí tởn gì với nhau nữa. Nếu chỉ có im im thế thì chẳng đến nỗi nào đâu, nhưng khôn nỗi cánh đàn ông hai lớp toàn quân thù lâu nhớ dai, toàn thừa dịp đi qua là huých vai, chen người, nói bóng nói gió nhau, thật như lũ đàn bà tẹt nhẹp.

Sự việc dần cũng chìm đi được mấy hôm, đến lớp tôi không còn phải để mắt xem có bất ngờ thiếu một thằng nào không. Nếu thiếu thì một là nó bị con trai lớp kia úp sọt, hai là thằng đó đi xỏ đều lớp kia. Cứ tưởng ngon lành rồi, vậy mà đến tiết Tổng kết tháng, vừa đến lớp tôi đã thấy cả lũ xum đen xum đỏ chỗ bàn thằng Minh, tôi vội vàng chen vào hóng thì đập ngay vào mắt là hình ảnh thằng Minh đang te tua như sơ mướp, môi rách một vết, mắt bị thâm tím như mắt gấu trúc, lại thêm cả quả ối trên trán nữa. Tôi đập bàn hỏi:

- Thằng nào đánh mày?

Nó đáp:

- Vừa nãy bị bọn A6 nó úp trong nhà xe, ba thằng quây tao.

Tôi gầm lên, gọi:

- Cái đm nhà nó. Dám vuốt râu hùm. Chúng mày đâu! Sang bên A6 nói chuyện.

Bọn con trai cả lớp ùn ùn sang bên lớp A6, đứng lố nhố ngoài cửa. Tôi ở ngoài hành lang gọi vào:

- Ba thằng nào vừa đánh thằng Minh lớp tao, bò ra đây bố bảo!

Mấy thằng lớp đó bước ra, một thằng khệnh khạng đáp:

- Bọn tao đây, nhưng tao nhớ vừa đập một con chó trong nhà xe chứ có đập thằng Minh thằng móc nào đây nhé!

Tôi chửi:

- Loz mẹ mày! Này thì đập!

Thuận chận, tôi tống luôn cho thằng đó một đập vào bụng, nó nằm quai luôn ra bực giảng, mặt đỏ bầm không nói nổi. Lũ con trai A6 kéo ủa ra ngoài, một thằng cầm cái thước sắt bổ thằng xuống mặt thằng Hoàng. Nhưng đòn đánh chưa kịp chạm thì đã bị thằng Sơn tung chân đá trúng cổ tay, văng luôn cái thước. Thằng Hoàng lựa lúc đó lao vào, đâm móc ột đâm vào hàm, chưa kịp lùi ra thì bị một thằng trong lớp nó ngáng chân, ngã oạch ra sàn. Hai bên reo ầm lên, lao vào choảng nhau túi bụi, vớ được cái gì là cầm cái đó đập, từ thước kẻ, hộp bút đến tờ giấy, phấn, bình nước,... cái gì cũng thành vũ khí tất. Lũm đưa bên lớp nó sợ quá dạt cả đi, bọn con gái thì ôm nhau khóc thút thít trong góc lớp. Đang đánh hăng, bỗng nhiên con Thy chạy lạch bạch lên, gọi:

- Về nhanh, thầy chủ nhiệm với thầy Hiệu trưởng lên đây!

Tôi vội gọi cả lũ:

- Tất cả về, bữa khác sang tính sổ chúng nó. Xem bọn mặt loz này hồ báo được bao lâu.

Vậy là lúc đi thế nào thì lúc về y thế, rầm rập chạy về lớp học, đứa nào đứa nấy mở sẵn sách vở ra, đọc ề a ra về học sinh gương mẫu. Con An với con Thy đứng lên bực giảng điểm sĩ số, truy bài. Trong lúc đó, tôi thò đầu ra cửa lớp ném một tờ giấy vào trong bàn thằng lớp trưởng D1. Trong tờ giấy ghi:

“Thầy có hỏi thì bảo là lớp mày thấy rõ lớp tao đang truy bài, không đi đâu nhé. Phải cho bọn A6 đi luôn, bọn nheon quá rồi!”

56. Chương 56

Cả lớp nín thở chờ hai ông Thiên hình - Địa sát lên lớp, nhất là mấy thằng vừa tham gia đánh nhau, mồm thì lầm nhảm đọc bài mà trong đầu thằng nào cũng nghĩ: “Phát này là tởi mẹ nó rồi, chuẩn bị tinh thần mời phụ huynh thôi!”. Lát sau, thầy chủ nhiệm và thầy Hiệu trưởng vào lớp, thầy Hiệu trưởng nghiêm giọng hỏi:

- Lớp này những bạn nào vừa tham gia đánh nhau với lớp A6 thì đứng lên, ai có tinh thần tự giác thì sẽ được giảm nhẹ hình thức kỷ luật.

Cả lớp vẫn ngồi im thín thít, phòng học lặng ngắt như tờ. Con Thy hạt mít rụt rè đứng lên, ỏn ẻn;

- Dạ! Lớp vẫn ngồi truy bài nãy giờ, có ai ra ngoài đâu ạ.

Thầy chủ nhiệm nhìn nó bằng ánh mắt nghiêm nghị, hỏi lại:

- Có thật thế không? Lớp trưởng không được bao che cho các bạn đâu đấy!

- Ồ vâng! Em nói thật mà thầy – Con Thy làm bộ tội nghiệp, cố khăng định câu trả lời của mình.

Thầy Hiệu trưởng bảo:

- Lát nữa tôi hỏi cả lớp D1 bên cạnh, cả tầng hôm nay có mỗi 3 lớp là D1, D2, A6 học. Kiểu gì cũng có người biết. Lúc đấy thì tội tăng gấp đôi đấy! Lớp suy nghĩ lại đi.

- Dạ. Lớp không hề đánh nhau ạ! – Cả lớp đồng thanh.

Thầy chủ nhiệm với thầy hiệu trưởng đành sang bên D1, hỏi bên đó thì đứa bảo không biết, đứa bảo nãy vẫn sang D2 chơi, lớp đó đông đủ cả. Hai thầy lại sang cả A6 thì bên đó khẳng khẳng là lớp tôi sang đánh

lớp nó. Vì chỉ là lời nói một phía, không đủ bằng chứng, lại có bên D1 làm chứng gian cho lớp tôi nên nhà trường bắt buộc phải bỏ qua. Nhưng từ sau vụ đó, BGH cử giám thị đi tuần khắp hành lang, cứ đến giờ ra chơi, đầu giờ là lại đi tuần khắp trường, hạn chế tối đa việc mất đoàn kết giữa các lớp.

Buổi sáng hôm sau, cánh con trai đang ngồi bàn bạc chuyện tính sổ A6 thì tự nhiên ngoài cửa có thằng đứng, ném thẳng một vật vào mặt thằng Quang. Tôi nhanh tay vươn người ra chụp lại, là mảnh giấy có gói sỏi, bên trong viết:

- 2h15 chiều, ra bãi bóng A13. Thằng nào đeo ra là chó.

Đưa cho cả lũ xem, chúng nó chửi um lên, lồng lộn đòi chiều nay sống chết với lũ A6. Tôi im lặng, giơ tay ra hiệu chúng nó trật tự, nói:

- Bọn A6 là lớp ban A nhưng lại ít con trai hơn cả lớp mình, vậy nên nếu đánh thì chúng nó rõ ràng bất lợi. Tao chắc chúng nó không ngu đến mức đó đâu.

Thằng Hoàng tiếp lời:

- Ủm! Có khi chúng nó gọi đầu gấu phục sẵn, anh em mình ra thì chúng nó úp thẳng.

Cả lũ im bật, lo lắng tính cách. Từ chối thì nhục mặt, mà đi thì không biết lê xác về kiểu gì. Lúc sau, tôi hỏi thằng Minh:

- Tao thấy bảo hình như bố mày thuê cả vệ sĩ bảo vệ mày đúng không?

Cả lũ ồ lên:

- Ôi thật là vkl!

- Chơi sang vài đài!

- Như con Thủ tướng!

- Oách nhè!

Thằng Minh cười khoái chí, bảo:

- Lúc nào ông đó chẳng đi kè kè cạnh tao. Nhưng tao ghét phiền phức nên cho ông ý đi chỗ nào tùy thích. Bao giờ bố tao kiểm tra thì tao mới nháy máy gọi, giả vờ đang đi bên cạnh bảo vệ.

Tôi hỏi:

- Thế mà hôm trước đeo để đi cùng. Bị bọn A6 nó dẫn cho!

- Dào ôi! Vệ với chẳng sĩ, sống vô tư có phải sướng không? Lần đầu tiên tao trải nghiệm cảm giác bị úp sọt.

- Mẹ cha thằng quái dị! Rồi có ngày mày trải nghiệm nốt cảm giác hấp hối.

Thằng Hoàng nói:

- Thế vệ sĩ của mày trình độ thế nào?

Thằng Minh ngán ngẩm:

- Bố ai biết! Nhưng nhìn như thằng nghiện, mặt xanh, môi tím. Có khi thằng Hưng thừa sức đánh.

Cả lũ ôm đầu thở dài, một lúc sau, thằng Quang quả quyết:

- Chiều nay cứ đi, xem chúng nó làm loz gì được.

Dứt lời, chúng nó đồng thanh tán thưởng. Tôi và thằng Hoàng trầm ngâm suy nghĩ, có vẻ như chuyện đã đi quá xa rồi. Thôi, chiều cứ thử sẵn cây trường côn, có gì thì mình bọc hậu cho chúng nó rút.

Đầu giờ chiều, cả lũ rùng rần kéo nhau đi, cái bãi bóng A13 sao mà xa thế, đi gần chục cây mới tới nơi, lại còn khát nữa chứ, tít tặn trong cái khu Kim Giang gì đấy. Hình như bọn A6 có vấn đề về thần kinh hay sao mà chọn chỗ khỉ ho cò gáy này. Đến nơi, cả lũ dàn ngang kéo cả vào, bọn A6 ngồi trong chỗ nghỉ giải lao cũng lục tục đứng dậy. Thằng Huỳnh lớp trưởng lớp nó cười hòa nhã, bắt tay tôi, nói:

- Xin lỗi vì dùng cách này để mời bọn mày đến đây, nhưng cũng vì bọn tao bắt đắ dĩ quá.

Tôi ngạc nhiên, nó tiếp:

- Tất cả ngồi đi!

Thằng Hoàng, gật đầu ra hiệu cho đám con trai ngồi xuống hết. Hai bên nói chuyện với nhau. Tôi mở lời:

- Tao không nghĩ bọn mày gọi bọn tao tới tận đây chỉ để đánh nhau.

Thằng Huỳnh gật gù:

- Mày nói đúng. Sở dĩ tao chọn chỗ này vì nó quá xa, chẳng có đứa nào trong hai lớp có người nhà gần đây để mà cậy gần nhà cả. Giờ chỗ này là đất khách, có gì thì giải quyết cũng tiện.

- Ủm!

- Trước hết tao thay mặt ba thằng Thái, Đông, Vũ, xin lỗi thằng Minh lớp mày. Thực ra mọi chuyện bắt đầu từ lúc thằng Dực lớp tao nó đập cây để trêu mấy đứa ngồi trên. Không ngờ nước lại nhỏ xuống cả bên lớp mày, rồi lời qua tiếng lại sinh ra xô xát. Nghĩ lại chuyện cũng chẳng có đéch gì cả. Tao biết mày tham gia vụ hôm qua chỉ vì tức cho thằng Minh, còn hôm thứ Hai, tao thấy mày không đánh mà cố can bạn mày ra.

Tôi cười, cảm giác nhẹ bẫg như trút đượg gánh nặng:

- Nếu đến để giảng hòa thì quá tốt. Vốn dĩ trước nay hai lớp thân thiết với nhau, tự nhiên lại xích mích, nó rách việc ra.

Quay sang hỏi cả lũ, chúng nó thằng thì gật đầu đồng tình, thằng thì vẫn có vẻ hậm hực. Lúc thằng Huỳnh quay sang hỏi bên lớp nó cũng vậy, đứa nào cũng có vẻ dùng dằng, không đồng tình. Nhưng xem ra giờ giảng hòa là cách tốt nhất, chứ suốt ngày suy tính, nơm nớp lo bị úp sọt thì đúng là tự đày đọa mình. Hai bên nói chuyện thêm lúc rồi về. Trên đường về, thằng Quang bảo tôi:

- Mày bỏ qua cho chúng nó dễ dàng thế à?

Tôi lắc đầu đáp:

- Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Dù gì chúng nó cũng đã nhận lỗi, bên mình khó mà bắt bẻ gì thêm nữa. Cứ im lặng một thời gian đi, nếu chúng nó mà có ý gỡ quẻ thì đập luôn.

Thằng Hoàng gật gù, nói:

- Thằng Hưng nói đúng đấy! Bây giờ cứ vô tử, thoải con gà mái đi. Nếu lớp nó mà dám lật lọng thì mình hăng tính. Không bọn lớp khác nhìn vào, chúng nó lại bảo một lũ vô học chỉ thích đánh đấđm.

Mấy thằng nghe vậy cũng nguôi nguôi, thôi không nhắc nữa. Thấy bọn nó vẫn còn tức anh ách, tôi xoa dịu:

- Ê các ku! Báo cho chúng mày biết tin mật nhé!

Cả đám nhao nhao lên, thằng nào cũng cổ phồng ngang xe tôi, dàn kín cả đường:

- Đâu, đâu!

- Có gái chuyển đến à?

- Hay là bố mẹ mày đã chấp nhận việc mày bị pê đê?

- Đừng bào là mày nhận ra tình cảm của mày với dì Minh nhé!

Tôi trở mắt nhìn, thán phục với đầu óc tưởng tượng của chúng nó, khoát tay bảo:

- Mấy hôm nữa, sẽ lại có dạ hội đêm Trung thu.

Chúng nó rú ầm đường:

- Oh yehhhhhhhh!

- Lại đượg ngắm các em xinh xinh rồi!

- Tao sẽ rủ Yến đi ngắm trăng!
- Khởi cần, tụt quần mày ra, mấy cái sẹo trên mông mày cũng giống vết va chạm trên mặt trăng đấy.
- Ô đệt! Thằng này láo nhể.

Nói đoạn, thằng Hoàng túm cổ áo Quang ngo, đâm thình thình vào lưng. Đến khổ, lại ăn đòn vì vạ mồm. Mà thằng Hoàng cũng khôn quá, đi bể bơi chung với thằng Quang, to như con trâu mà không biết bơi. Thấy kể bảo lúc đó nó chơi với, túm luôn quần bơi thằng Hoàng kéo xuống bể, rách cả quần sịp bên trong. Lộ hết cả “bộ ấm chén” ra, cả bể bơi cười rũ rượi. Hai thằng đàn đàn cạp đít về.

Đội chúng nó tản về gần hết, thằng Minh lướt lên đi song song với tôi, hỏi nhỏ:

- Thế đợt này mày đã tình chưa?
- Tính cái gì cơ?
- Thì chuyện con An ý !
- Khó nghĩ quá, tao đang định hôm đó dạ hội thì mời nó khiêu vũ, rồi tỏ tình. Nhưng mà đéo biết khiêu vũ mới nhục chứ!
- Thế thì nói bình thường thôi. Chứ vừa tỏ tình vừa đâm vào chân thì bỏ mẹ.

Tôi gật gật tán đồng ý kiến nó. Nghĩ thầm:

- Trắng sáng, dạ hội, nhạc dịu nhẹ. Đúng là trời giúp mình rồi.

Bỗng nhiên tôi giật mình, nghe tiếng thằng Minh nói:

- Mà sao trường mình nó lắm hội hè thế nhỉ? Tao thấy bảo năm nay còn thi Mr hay Mrs gì gì đấy cơ mà. Bỏ tao làm trưởng ban tổ chức.
- Ủ đúng! Lúc tao lên văn phòng đoàn đã viết trên bảng rồi, năm nay 11 rồi, chơi dài thế này, tao thấy đéo ok mày ạ.
- Xoắn cái gì! Thi với kiểm tra toàn bài dễ ẹc, ngoáy cái là xong.
- Mày học giỏi nó khác! Tao học Xã hội, giáo viên chấm điểm đủ ý mới chỉ có 5 điểm. Còn thêm 2-3 điểm là do húng của mấy ông bà ý lúc chấm bài.

Nó thở dài ngao ngán, tôi cũng thở dài. Ôi Búp Bông ơi là Búp Bông, tao đến nổ đầu vì mày mất.

57. Chương 57

Vừa về đến ngõ vào nhà, tôi đã thấy con An đang tần ngần đứng ở đầu ngõ. Tôi dừng xe, hỏi:

- Ê Búp! Mày làm gì mà đứng đây như con dờ hơi thế?

Nó xụ mặt ra, bĩu môi không thèm trả lời. Tôi cười cầu tài, nhẹ nhàng nói:

- Sao thế? Nói đi xem nào! Đứa nào bắt nạt mày à, nói tên nó ra, tao tát vỡ mồm nó.

Nó cười tủm tỉm, căng mặt lên, túm cổ tay tôi, nói:

- Tao mượn cái tay tý nhé!

Tôi ngo ngác:

- Ủ!

Chưa nói rời mồm, nó đã cầm tay tôi, đập đánh bẹt bàn tay vào má tôi, xong nó nhảy tưng tưng, reo lên:

- Đây là mày nói tát vỡ mồm đứa nào bắt nạt tao nhá. Tao chỉ giúp thôi!

Tôi nhéo má nó, dọa:

- Thế rốt cục mày đứng phát phơ ở đây làm gì? Vầy khách à?

Nó kêu oai oái, giằng tay tôi ra, hậm hực bỏ về. Gớm thật, cái xe đạp bé tẹo mà sao nó phóng nhanh thế, tôi đuổi sát theo, mãi đến gần nhà nó mới bắt kịp. Vòng xe ra trước chặn đầu nó, tôi giữ ghi đông xe lại, ỉ ỏi:

- Tao xin lỗi, lỡ lời mà! Mày biết tính tao rồi còn gì, tao toàn bị vạ miệng, mày không giúp sửa thì thôi, cứ dỗi mãi thế.

Con An hứ dài, xuống xe đi bộ về. Tôi cũng xuống xe, đuổi theo nó, túm cổ tay, gọi giật lại:

- An!

Nó hét lên, cổ gãy ra. Tôi vội túm nốt tay còn lại của nó, vòng rộng tay ôm nó vào lòng. Nó kêu Á một tiếng xong im im, cọ quậy người cổ thoát ra. Tôi nắm chặt tay nó, nói:

- Mày đừng có dỗi được không. Mỗi lần mày dỗi, mày biết tao sợ thế nào không hả?

Con An lí nhí:

- Tao xin lỗi. Tại...tại...tại tao...

Nó đột nhiên thôi không nói nữa, tôi nhẹ nhàng buông nó ra, nắm lấy hai vai nó quay người lại, nhìn thẳng vào mắt, hỏi:

- Hết giận rồi chứ gì. Giờ nói xem làm sao lại đứng chờ tao nào.

Con An tròn xoe mắt nhìn tôi, tôi trở mặt lên, nhìn như hỏi lại lần nữa. Nghĩ cứ như phim Hàn Xéng ấy nhỉ, cơ mà tôi thì không đẹp trai bằng diễn viên Hàn, còn nó thì đẹp hơn gái Hàn nhiều, lại còn không cần phẫu thuật nữa chứ. Chẹp chẹp!

Nó nhìn tôi lạ lẫm, hết như hôm nay tôi biểu lộ thái quá vậy, hai đứa im lặng nhìn nhau, mãi một lúc lâu sau, con An mới lí nhí:

- Mày quay lưng ra đây!

Tôi ngạc nhiên xoay lưng lại chỗ nó, nó ấn nhẹ nhẹ vào khắp lưng, cứ mỗi chỗ lại run run hỏi:

- Có đau không?

Tôi lắc đầu, nó xoay người tôi lại đối diện, chìa ngón tay bé xíu ra chọc chọc vào người, xong vội vàng rút tay lại. Cứ hỏi đi hỏi lại có đau không. Tôi cười:

- Hôm nay mày bị hậm hấp à! Sờ mó tao, định xâm hại hả?

Nó túm tay tôi, nhong nhèo:

- Hưng!

Bắt chợt nó nói rõ to, tôi giật mình hỏi:

- Gì ơi! Cái gì thế!

Con An nghiêm mặt:

- Hôm nay mày đi đánh nhau đúng không?

Tôi lúc này mới ngộ ra, hóa ra con bé biết tôi đi “đánh nhau” với bọn A6, nhưng không biết ở đâu nên cứ đứng chờ trước nhà tôi mãi, xem tôi có về không. Khi này còn sợ tôi nói dối, đi bày trò ẩn ẩn vào người xem có bị thương không nữa chứ. Đúng là tởm thật, như đứa trẻ con ý. Tôi véo mũi nó, cười to:

- Ngốc ơi là ngốc! Hôm nay đi giảng hòa thôi, còn vẽ chuyện thử tao nữa. He he, mà tao bị thương thật này, thơm cái đền bù nhé.

Nói đoạn, tôi chỉ vào vết móng tay của nó trên cổ tay tôi, đồng thời cúi sát mặt xuống mặt nó. Con An sợ quá nhắm tịt mắt, chạy tọt vào cạnh tường, đứng rúm ró, đưa tay lên che mặt, hét âm lên:

- Hiếp dâm, bố làng nước ơi hiếp dâm! Cứu tôi với!

Tôi hoảng quá, vội chạy ra đánh bưng miệng nó lại thì nó đột nhiên cười toe, chạy lại tung người đập phát vào bụng tôi, đau thấu gan. Khiếp thật, quên mất nó giỏi võ hơn mình. Tôi ôm bụng quần quai, nó thì chạy quanh, cười khúc khích:

- Vòng quanh socola, bánh đa sữa đậu nành, sống hay chết? Trả lời ngay.

Tôi méo mồm kêu:

- Chết mịe nó rồi! Chơi ác thế.

Nó chống gối, khom khom người nhìn tôi, cổ nín cười nói:

- Thế có đau lắm không? Chết chưa, dám sàm sỡ tao à!

Tôi quay sang, định đốp chát với nó thì đập ngay vào mắt là... Khiếp, cái cổ áo lúc nó cúi buông thông xuống, lộ sạch, đúng là An hấu có khác, hí hí. Tôi ghé mắt nhìn, cười đểu giả:

- Mày hỏi thêm nữa đi, sắp hết đau rồi.

Nó nhìn theo ánh mắt tôi, đột nhiên kêu toáng lên, đưa tay che ngực, chân thì đá vào mông tôi, chữ:

- Đồ biến thái, thằng bệnh hoạn. Con dê cù, tao mà mày cũng soi hã? Cho mày chết này, chết này!

Đánh tôi chán mà tôi cứ trơ trơ ra, nó tầm tức chạy ra bậc cổng, ngồi đó úp mặt khóc rưng rức. Vừa thấy nó khóc là tôi đã run rẩy, chạy ra xin lỗi, dỗ dành ngọt nhạt:

- Búp Bông dễ thương, Búp Bông xinh đẹp. Mày nín đi mà, tao có cố ý đâu, lần sau mặc áo khác là được mà. Khóc nhiều mau già đấy.

Con An nắc nắc, cổ nín khóc, nắm nắm tay nhỏ nhắn lại, dấm vào vai tôi thùm thụp. Lặng yên cho nó dấm, một lúc sau cũng chán không đánh dấm gì nữa. Mắt nó long lên, nhìn tôi giận dữ, tôi cũng nhìn chăm chăm, độ mắt lại. Nó môi mím, lại thôi, phụng phịu dắt xe bỏ vào nhà. Tôi đứng ngoài gọi:

- Búp ơi Búp! Ra đây tao bảo cái này hay lắm!

Nó bước bành bạch đi ra, nhăn nhó hỏi:

- Gì thế!

Tôi rút trong túi áo ra thanh socola, đưa cho nó, nói:

- Ăn đi, kẹo dỗ trẻ con này!

Mắt nó sáng lên, giật lấy thanh socola xong giấu ra sau lưng, cười hí hí:

- Còn bao nhiêu nộp hết mau!

Nói đoạn, nó chúi đầu vào ngực tôi, ngó trong túi áo. Không thấy gì, nó túm tay áo tôi nũng nịu:

- Bi! Kẹo đâu ời!

- Hết rồi, vừa nãy thằng Quang trăn mất 3 thanh.

Nó mỉm cười, bóc thanh socola xong bẻ đôi, cắn một nửa vào miệng tôi, một nửa nó đưa lên miệng nhai rau rầu, dứ dứ tay đe dọa:

- Này nhé! Cái này là ăn chung nhưng không phải là hôn gián tiếp nhé! Cấm mày bịa chuyện, phao tin đồn nhảm.

Tôi phì cười, suýt rơi cả socola, đáp:

- Rồi ạ! Gớm quá thôi! Tao lượn đây, mày ở lại cố mau ăn chóng béo nhé!

Con An gật gật đầu, ăn tiếp, hai má phúng phính, nhìn hệt như con hamster. Chủ nào tở nấy có khác, nhìn nó cứ yêu yêu, ngộ ngộ chẳng khác gì con hamster nó nuôi. Sớm muộn rồi cũng béo núc béo ních như con chuột đấy cho xem.

Về nhà, hôm nay tôi vừa vui vì nhẹ nợ với bọn A6, lại còn soi được An hầu nữa chứ, tối nay lại nốc Coca ăn mừng rồi. Ăn uống no nê, vừa ăn vừa cười như thằng dở, bố mẹ tôi thấy vậy thì ngạc nhiên nhìn ông con quý tử, nhăm nháy nhau cái gì đấy. Buổi tối, tôi lại quen lẹ, học nháo nhào rồi dính luôn vào điện tử, gần 12h đêm mới đi ngủ, nằm thẳng cẳng đến tận 6h sáng hôm sau, bỏ luôn cả võ vẽ.

Sáng mở mắt ra đã 6h, tôi cuống cuống mặc quần áo, ăn sáng, uống sữa chớp nhoáng, sắc lên cả mũi. Sau đó thìphóng như điên đến trường, suýt quyết phải xe tải, hú hồn thật. Vừa vào lớp đã thấy chúng nó xúm đông xúm đỏ lại quanh bàn con An, tôi đứng ngoài, kiểng lên ngó vào. Chẳng biết ai tặng nó quà, kèm theo là tấm thiệp làm quen. Lũ con gái léo nhéo, giục con An mở quà, bên trong là một quả cầu tuyết, cả lũ thấy thế ồ à, cười rúc rích với nhau. Tôi tự nhiên khó chịu, hậm hực về chỗ, nằm bò ra bàn ngủ. Lúc sau, chúng nó cũng tản đi hết cả, con An quay xuống gọi tôi:

- Ê Hưng! Có đồ chơi này!

Tôi đáp cộc lộc:

- Không thích!

Xong lại úp mặt ngủ. Con An chu mỏ ra, nói:

- Lè! Không thích thì thôi! Đồ ngố.

Hôm sau, lại có liền hai hộp quà, một hộp gửi ngoài cổng trường, một hộp để trong ngăn bàn. Con An nhận cả, thích thú mở ra khoe với đám vịt bầu. Tôi thì hần học, suốt mấy hôm mặt cứ gườm gườm, nhìn đứa nào cũng muốn tương cho phát nát sọ. Cái cảm giác này là sao nhỉ? Vừa tức, vừa cay, khó chịu thật, cứ ầm ứ mà không nói lên lời được. Nhìn nó cười hồn nhiên, nhận quà thẳng khác mà tôi lại cáu. Hai thằng bỏ quà vào ngăn bàn thì chưa dò ra, nhưng cái thằng mà đưa quà nó ngoài cổng trường ấy, kiêu gì bọn trực cổng chẳng biết mặt, đã thế ông cho đi luôn, cái tội dám lén phéng với Búp Bông. Chẳng biết chúng nó xin phép ai chưa mà láo toét thế, đúng là càng hiền thì càng lắm đứa càng càng bu vào quanh con An. Mà kể ra con An xinh đến thế, lắm vệ tinh là phải, ấy vậy mà tôi cứ thấy lộn cả ruột lên, cứ thế này thì tức ói máu chết mất.

Buổi chiều ngày thứ bảy, nhân cuối tuần, tôi sang nhà con An chơi, mang theo một đồng bánh kẹo, đồ ăn vặt, định làm bất ngờ cho nó. Đến nhà nó, nhà chỉ có mỗi nó với ông anh, lão đang cắm mặt vào PC, chào lại tôi xong lại căng mắt ra đánh Diablo tiếp. Tôi rón rén lên phòng nó, ngó đầu vào thấy con bé đang nằm bò ra nệm, xung quanh là quà tặng ở trường, còn nó thì hì hục gói lại từng món một. Tôi ngồi xuống bên cạnh, hỏi:

- Búp Bông đang làm gì thế?

Nó nghênh nghênh cái đầu, đáp:

- Trả lại quà chứ còn làm gì.

Tôi ngạc nhiên:

- Sao lại trả?

- Tao không thích kiểu giấu mặt này, với lại tao...tao.... Mà thôi, chẳng có gì đâu

Tôi nằm dài ra bên cạnh, lầu bàu:

- Mày khó hiểu thật, toàn làm tao đau cả đầu.

Nó cười hì hì, gói quà tiếp. Bỗng ngửi thấy mùi đồ ăn, nó hít hít, chun mũi lại, kêu:

- Chu choa! Bò bía này, nem cuốn này, lại còn cả sữa chua, ổi này, cóc này, xoài dầm này. Hi hi, hôm nay Bi gói lại tốt bụng thế.

Tôi cười cười, bảo:

- Không ăn nhanh là tao ăn hết đấy.

Con An nhón tay lấy miếng cóc, bỏ vào miệng tôi, nói:

- Thường cho công đi mua đồ ăn cho hoa hậu.

- Mà mà hoa hậu á, có mà heo hậu thì có!

Nó xì dài, uốn người, tay ôm vào eo, khoe dáng, nói:

- Này nhé, tao dáng chuẩn người mẫu đấy. Mà chẳng biết cảm nhận cái đẹp gì cả.

Tôi phì cười, ngó sang ngắm nó mãi mê. Da trắng, môi đỏ mọng, người thon thả, lại còn “hầu” nữa chứ, đúng là mẹ làm đầu bếp có khác, cái gì làm ra cũng “ngon” hết cả. Ngồi ăn nhóp nhép cạnh tôi, con An lú lo hỏi:

- Ngố ơi! Sao mấy hôm nay mà lạ thế?

- Là sao?

- Nhìn bạo lực lắm, sợ ơ là sợ. Tao hỏi thì toàn đáp trống không rồi ngủ luôn. Lêu! Xấu tính.

Tôi bực dọc đáp:

- Chẳng làm sao cả, tao vẫn bình thường.

Vừa nói, tôi vừa nhìn sang, chợt thấy mặt nó đỏ ửng lên, mỉm cười e thẹn, hai cánh tay khép nép ép sát mình. Tôi hỏi:

- Hê! Xấu hổ cái gì mà đỏ mặt thế Búp Bông?

Nó ỏn ẻn đáp:

- Hì, không có gì cả!

Lúc sau, nó úp cả cái gối vào mặt, hét vào gối: “Aaaaaaa! Chết mất thôi. Chết mất, chết mất. chết mất!”. Tôi không nhịn được cười, túm lấy cái chòm tóc của nó, giật nhẹ bảo:

- Con dở người, mà bị điên rồi.

Con An lắc lắc đầu, hất tay tôi khỏi tóc nó. Lúc sau nó ngẩng mặt lên thì tóc mai bết cả lên má. Tôi mỉm cười đưa tay vuốt nhẹ tóc ra, tay lướt qua gò má mềm mịn, con An ngơ ngác nhìn tôi:

- Ô kia! Mà...

58. Chương 58

Hai má nó nóng bừng lên, ngượng ngùng quay đầu tránh đi, tôi giật mình, vội rút tay lại. Cả hai lại im lặng, con An cứ lặng lẽ gói quà tiếp, tôi thì ngồi bên, rõ lâu sau mới ập ứng:

- Tao...tao...xin lỗi nhé! Tại...

Nó ngắt lời, lí nhí:

- Ủm! Tao hiểu mà.

Từ lúc đó cho đến cuối buổi, hai đứa chẳng nói với nhau câu nào. Ngay cả khi về, tôi cũng chỉ chào nó rồi nó cúi gằm mặt chào lại, chạy biến vào trong nhà. Chẳng như mọi khi, tiễn nhau về còn cứ đứng rình rang ở cổng, trêu đùa nhau chí chóe. Cỗ lễ tự mỗi người, ai cũng đã cảm nhận có gì đó khác biệt ở tình cảm người kia dành ỉnh. Ngẫm lại từ đầu năm lớp 10 đến giờ, hình ảnh về con An trong tôi khác nhiều lắm. Đầu tiên chỉ là đứa tomboy, cáu bẳn, lạnh lùng với tất cả. Rồi sau đó đến con An nghịch ngợm, quậy phá như con trai. Còn giờ thì Búp Bông dễ thương, ngây ngô tờ tẹt như con nít, tồn tại song song với “chị An” có ánh nhìn sắc lẹm, chị đại của bang đầu gấu hot girl. Và tôi cũng tự thấy tôi khác đầu năm nhiều lắm. Vốn từ một thằng khờ khạo chỉ biết cắm đầu học, dần dần thành một thằng lẻo mép, ba hoa chích chòe, có tập nhiều tài lẻ để hút gái. Từ một thằng mũ ni che tai, bỏ mặc tất cả những gì xung quanh, giờ trở thành thằng nghiện lãnh đạo, lúc nào cũng muốn chỉ huy, lại có phần độc đoán với tất cả nữa. Cảm giác như cả hai cùng tự thay đổi mình, cố gắng làm ỉnh trở nên đẹp hơn trong mắt người còn lại.

Tình yêu, rung động đầu đời. Hóa ra mùi vị nó là thế, giờ tôi mới cảm nhận được đúng thế nào là thích một ai đó bởi vì mình thích chứ không chỉ đơn giản là thấy xinh xinh, mọi người bảo đẹp đôi, vậy là “yêu” luôn.

Trên lớp, mấy ngày hôm nay, kể từ hôm chính thức nghe tin về Dạ hội đêm Trung Thu, cả lũ chúng nó lại xôn xao hết cả lên. Đứa này hỏi đứa kia hôm đó mặc gì, hẹn nhau ở đâu, sau đó đi chơi đâu,...blah ...blah... blah. Đã đến ngày đó đâu mà cứ nhắc cả lên, lớp ồn như cái chợ vỡ, đau cả đầu. Giờ sinh hoạt lớp, thằng Quang ở cuối lớp nhảy tót lên ngồi cạnh tôi, xì xầm:

- Ê ku! Dạ hội này mày được giao việc gì?

- Thì giao cho giám sát chúng nó dựng phong nền, ánh sáng, như năm ngoái thôi. Mày hỏi lạ nhĩ?

Nó cười hề hề, gãi đầu:

- Thế có băng đỏ đeo tay không?

- Có!

- Ghi gì?

- Tổ trưởng An ninh! À mà con chó này, mày có ý đồ gì?

Nó đăm đăm vai tôi, nói ngọt xớt:

- Ủầy! Hôm nay lại thông minh thế, còn đẹp trai nữa chứ. Mới cắt tóc à?

Tôi bụm miệng cười, liếc nó:

- Thôi bỏ khỏi nịnh! Tao biết tông rồi, lại định mượn tao cái băng, đeo cho oai để lấy le với gái chứ gì!

- Thằng! Chỉ được cái nói chuẩn!

- Bố biết mày mà. Vậy để hôm đó tao đưa à đeo. Đây...thế mày tắm tía con nào đấy?

Nó đỏ mặt tía tai, nói:

- Ờ thì...em này ở lớp học thêm tao.

- Mặt mũi thế nào?

- Ủ ôi! Xinh cực kì, mặt sơ sinh cơ thể phụ huynh. Đây nhé, không thua gì An hấu của mày đâu.

Đột nhiên rầm một tiếng, con An quay ngoắt từ trên xuống, thoi mạnh một quyền xuống bàn, quắc mắt nhìn thẳng Quang:

- Cái gì cơ? Mày cứ liệu thần hồn Quang ạ! Tao còn nghe thấy nữa á, này thì...lắm mồm này.

Vừa quát, nó vừa đưa tay tới theo thế ung chảo, dí ngay sát mắt thằng Quang. Hai thằng sợ xanh mặt mèo, run cầm cập nhìn nhau. Tôi vội đỡ:

- Thằng này đần độn nên toàn phát biểu liều. Kệ mẹ nó, mày quay lên đọc truyện tiếp đi. Rồi chiều tao sang, tao đưa đi chơi nhé!

Con An cười toe, quay lên, người nhúc nhích, nhúc nhích, đung đưa cái đuôi gà. Tôi với thằng Quang lăm lét nhìn, rỉ tai nhau:

- Mọi khi đi chơi với mày, nó cũng dữ như chần lửa thế này à?

- Không! Hiền lắm.

- Sướng vãi! Thế mà ngu, thôi bỏ phần đây, bép xép nữa, nó móc mắt thì hết cả ngấm coocse em kia.

- Cút ngay thằng tâm thần, bệnh hoạn, kinh tởm. Biến!

Lát sau, thầy chủ nhiệm lên, tổng kết tình hình lớp trong tuần vừa qua, thông báo kế hoạch tuần sau,... Thầy làm mọi thứ theo kiểu thủ tục, cốt sao cho nhanh, còn thời gian để cho lớp tự sinh hoạt, bàn bạc với nhau về kế hoạch Trung thu. Ngồi nghe chúng nó nói mà phát chán, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có chuyện áo quần. son phấn hôm đó. Lớp ban D có khác, lắm gái, lắm chuyện nhăng nhít, rồi hết cả đầu. Từ giờ tới

hôm Dạ hội còn những 3 ngày, xoắn cái gì chứ. Mà hôm đó có chính xác vào Trung thu đầu mà “thường trăng” với lại “mỹ nhân vọng nguyệt”. Khiếp, nghe lũ con gái hí hửng bàn tán mà tôi sờn cả da gà.

Thằng Hoàng ngồi giữa đám con gái, mặt phởn phởn, con nào nói xong, nó cũng chêm một câu tán thưởng rồi gật gù khen lấy khen để, rõ đại gái, đã hẹn đánh cờ, mình chấp 1 xe, 1 pháo rồi mà vẫn không ra, cứ dính vào lũ con gái. Xem ra chỉ có mỗi dì Minh là “người đàn ông” lạnh lùng nhất, ngó xuống thấy nó đang đút điện thoại trong ngăn bàn, vừa nhắn tin vừa cười nhăn nhăn nhỏ nhỏ, chắc lại xin được số em tiểu thư nào rồi. Khốn nạn thật, lớp được có mấy đứa có đtdd, đáng lẽ phải để đây để anh em nt rủ nhau đi chơi, đằng này suốt ngày gái với chẳng gú, gọi thì toàn máy bận, tắt nguồn, thà bỏ ôm cái điện thoại để bàn đến cho nhanh, di với chẳng động. Lại được cả bố Sơn nữa, cứ rú rú cạnh mẹ Thy hạt mít, quay sang tình tứ, cười toe toét với nhau. Cười, cười, cười, suốt ngày cười không chán, thấy mà buồn nôn. Cơ mà nghĩ lại, càng ngày mình càng giống “anh Chí” rồi, chửi hết đứa này đến đứa khác, vậy mà chúng nó vẫn trơ trơ ra, chẳng đứa nào đoái hoài gì hết. Ngó xung quanh, thấy lớp như cái ổ thác loạn, lại càng chán chường thời cuộc. Ngẫm lại, muốn không để bị cám dỗ thì tốt nhất là hãy tự sa ngã, mình lên bàn Búp Bông chơi vậy, hể hể!

Con An đang cắm đầu vào quyển truyện, thấy tôi nhảy tót lên ngồi cạnh, nó cười cười bảo:

- Bi dần dần, lên đây soi tao hả. Biến về ngay!
- Không biến đấy, làm gì được tao!
- Đọc truyện này, hay cực!

Nói đoạn, nó lôi ra một lô lóc toàn truyện là truyện trong cặp, dễ phải nhiều hơn cả sách vở. Tôi giở ra đọc vài trang đã chán, truyện gì mà lời cụt ngủn, mặt thì vô cảm, đọc từ tập 1 đến tập 3 cũng chỉ quanh quẩn có cậu chủ, cô hầu gái, ông quản gia, một cái biệt thự to tổ bố, trường học toàn superman với wonder women,...thế mà nó cũng đọc được, đến chịu. Thở dài nằm bò ra bàn, tôi ngược mắt lên nhìn con An. Sao đi chơi suốt ngày mà da nó trắng thế nhỉ, lại còn ăn rõ lắm mà người vẫn cứ đẹp, nhìn hai gò má nó phúng phính phính, chỉ muốn cắn cho phát. Ngần ngừ ngắm nó, bị nó phát hiện lúc nào không hay, nó mỉm cười, lấy cái hộp bút to dùng ra chắn trước mặt tôi, không cho nhìn nữa. Tôi bật cười, đưa tay lên nghịch cái tai thỏ của hộp bút. Không biết nó bỏ những cái gì trong đó mà căng phồng lên. Chẳng bù cho tôi đi học, mang mỗi hai cái bút bi, một bút chì, thước kẻ thì cứ mua là lôi ra làm bảo kiếm choảng nhau, gây sạch. Tôi buột miệng hỏi:

- Búp! Mày mang những gì mà lắm thế, con thỏ của mày béo ú ra này! Giống y hệt mày.

Nó lè lưỡi:

- Lè! Tao béo á, có mày mắt toét thì có. Con thỏ bự bẫm, đáng yêu thế này cơ mà.

Tôi cười, vớ cái hộp bút mở ra, nói:

- Để tao xem mày giấu cái gì mà lắm thế!

Sau một hồi hì hục, tôi lôi từ trong con thỏ ra đủ thứ linh tinh. Có đến cả chục cái bút bi, kèm theo là một đồng bút nhũ xanh đỏ tím vàng đủ cả. Lại còn có một cái nôi bé tẹo, chắc là đồ hàng của bọn con gái hay chơi, mấy con pokemon nhựa, son môi, gương, lược, kẹp tóc, tẩy, bút chì,... lộn xộn hết cả lên. Tôi ôm bụng cười rũ rượi, kêu:

- Năm nay mày mấy tuổi rồi hả Búp, đi học mà cứ như trẻ mẫu giáo ý. Thế mày có mang bình sữa với bím không?

Nó đỏ mặt, giọng hờn dỗi:

- Tao trẻ con đấy, thì sao nào. Đồ con lợn!

Nói đoạn, nó giằng luôn cái hộp bút cất đi, hậm hực ngồi nhìn tôi. Vừa thấy nó có biểu hiện thế, tôi đã đỡ ngay:

- Đùa týt! Làm gì mà nóng thế, hạ hỏa hạ hỏa.

Nó dậm chân, tru tréo:

- Không biết đâu, bắt đèn mày đây!
- Ô! Thế thích đèn cái gì nào?
- Quà Trung thu cơ!
- Rồi! Rồi. Mấy hôm nữa lên Hàng Mã, tao mua cho nhé.
- Không thích đâu!
- Thế thích cái gì?
- Mày phải tự làm cơ!
- Nhưng tao tự làm thì xấu lắm.
- Xấu cũng được. Tao thích mày tự làm tặng tao cơ!
- Ấy! Chơi khó nhau thế!
- Rốt cục mày có đèn không?
- Ừ được rồi! Khổ quá, để tao làm vậy. Xấu lắm kìa!

Nó cười long lanh, gật gật đầu. Nhìn nó như vậy, ai mà từ chối nổi cơ chứ, người gì mà lúc nào cũng ngộ ngộ như đứa trẻ con.

59. Chương 59

Sau khi nhận lời làm quà Trung Thu cho con An, tôi bắt đầu mò mẫm trên mạng cách làm đèn lồng. Nhưng tìm mãi cũng chỉ thấy có cái hướng dẫn làm đèn con thỏ như kiểu đèn ông sao. Đành cố vậy, rồi chế thêm mấy cái đẹp đẹp vào, chắc nó không để ý đâu. Bù thêm hộp bánh nướng vào, nó thấy đồ ăn là quên ngay cái đèn chấp vá ấy mà.

Chạy lòng bông khắp nơi mua vật liệu, về nhà ngồi chế lặt, căng giấy, dán chơ choét mãi mới được cái đèn lồng tạm tạm. Nhưng mà nhìn cái lồng đèn hình con thỏ hơi to thì phải, thân kệ, càng to chắc là càng đẹp, đốt lên cho sáng. Để cái đèn lồng đó, tôi hí hửng đi chơi, cả buổi chiều ngồi điện tử, hò hét File in the hole ầm ỉ. Hôm nay thắng to, được những 250k, mấy thằng đi ăn ốc bết nhè, rồi rỗng rần đi nem chua rán, sữa chua nếp cẩm,... Mãi 7h tối mới về nhà, ăn căng một bụng quà vật rồi mà tôi vẫn còn ních thêm 2 bát cơm được. Có khi mình bị lây bệnh tham ăn của Búp Bông rồi. Giờ này ở nhà nó chắc vẫn chưa ăn cơm, cơ mà kiểu gì nó chẳng ngồi sẵn ở bàn ăn, cầm bát kêu í ới, giục mẹ nó nấu cơm nhanh nhanh.

Lên phòng học ngồi một lúc, thấy bài vở quanh đi quẩn lại cũng chẳng có gì, tôi mới xuống đường đi dạo một chút cho đỡ chán, ở nhà mài mòn cạnh máy tính mãi cũng chẳng hay ho gì. Lang thang ngoài đường, đi thật chậm để ngắm nhìn Hà Nội về đêm. Có lẽ do lớn lên từ bé ở đây nên tôi trở nên quen thuộc với những xô bồ, ồn ã của Hà Nội. Bây giờ, Hà Nội trông khác so với ban ngày nhiều. Giờ là lúc những người rảnh rỗi có thể đi chơi với gia đình, người yêu, hoặc những đứa vô công rồi nghề như tôi có thể có một việc gì đó thú vị để làm, ví dụ như xem người đi đường chẳng hạn. Người đi ngược, kẻ đi xuôi, chen lấn nhau trong tiếng còi xe ầm ỉ, tiếng cầu nhàu tránh đường, tiếng chửi tục bực bội lúc chờ đèn đỏ. Những lúc trời se se lạnh thế này, các quán hàng đồ nướng được mùa, mở nhan nhản. Từ góc phố, đầu đường, chân cột điện, cổng chùa,... người ta đem đủ thứ ra nướng. Nào là lòng, dồi nướng, cá nướng, mực nướng, nầm nướng, hải sản nướng, ngô nướng, khoai nướng, lại còn cả mía nướng nữa. Cái gì cũng đem ra nướng được thì phải. Tôi đạp xe chậm chậm, đi qua và hít hà đủ thứ mùi hỗn tạp đó, hòa lẫn với tiếng cụng ly, tiếng xèo xèo của thịt mỡ cháy, tiếng nói chuyện xầm xì. Đi qua Hồ Gươm, tháp rùa đã lên đèn, lung linh giữa mặt hồ. Trên cầu Thê Húc thì lấp lánh ánh điện, quanh bờ hồ tập nập những người đi tản bộ, những quán cóc bày lều tèo vài món trên mặt. Cạnh gốc sấu già, vẫn có một ông cụ ngồi khắc bút, hôm nay cụ về muộn hơn mọi ngày thì phải, còn cụ già vẽ tranh chân dung thì bây giờ mới bắt đầu dọn đồ nghề ra. Tôi đi lòng vòng thêm lúc nữa rồi về, giá mà có ai đó ngồi sau thì tôi còn có thể đi lâu hơn nữa cơ, nhưng mà hôm nay, tôi chỉ đi có một mình.

Đạo qua Hàng Mã một chút, đúng là sắp Trung thu có khác, đông kinh khủng. Đi ra thấy đứa nào cũng đèn lồng, mặt nạ, tai thỏ, vương miện trên đầu, mà người lớn đi còn đông hơn cả trẻ con. Thật đúng là:

Trung thu là Tết thiếu nhi

Mà sao người lớn lại đi chơi nhiều?

Chơi nhiều thì lại làm liều,

Liều xong rồi lại có nhiều thiếu nhi

Ngắm nghía thêm chút rồi tôi lượn luôn, tý nữa mà tắc đường chắc ngủ vĩa hè luôn mất. Về nhà cũng đã gần 9h tối, may mà bố mẹ không nói gì. Rúc lên phòng đánh một giấc thẳng cẳng tới tận sáng hôm sau. Cả ngày hôm sau, tôi lại ngồi search công thức làm bánh nướng, loay hoay đến đêm mới xong, buồn ngủ díp cả mắt, mới ngả lưng ra giường đã khò khò luôn rồi. Sáng hôm sau, đang ngủ thì nghe mẹ gọi:

- Hưng ơi! Có điện thoại này.

Tôi nằm trong chăn, hỏi vọng ra:

- Ai đấy ạ?

Mẹ tôi đáp:

- Xuống mà nghe, thằng Hoàng nó chờ kìa.

- Vâng ạ!

Vừa đáp, tôi vừa bật mình khỏi chăn, ngái ngủ bước xuống tầng 2, áp máy lên tai, giọng lè nhè:

- Con chó, gọi gì sớm thế?

- Thằng này láo nh! Thế có muốn nghe tin vui không nào?

- Tin gì thì ăng nhanh cái nào, lè mè quá.

- Láo toét! Đã thế bố đếch nói nữa đấy.

- Thôi anh Hoàng vĩ đại! Có gì thế?

- Hôm nay được nghỉ. Tao sợ mày chưa biết nên thông báo. Hôm qua lúc mày đi họp trên văn phòng đoàn, thầy Hiệu phó có nhắc. Tao quên chưa báo mày, may mà gọi sang mày vẫn ở nhà.

Tôi tỉnh cả ngủ, reo loạn nhà:

- Hú hú hú! Yo most vãi!

- Thế tỵ đi chơi không?

- Đi đâu?

- Đá bóng với bọn A6, hôm trước chúng nó rủ. Đá ở cái sân cỏ nhân tạo gần nhà thằng Phú lớp mình. 7h30 đá nhé, sớm cho đỡ nắng, không đến 9h là nắng võ đầu đấy.

- Ủ ừ!

Vừa nói, tôi vừa cầm đầu cầm cổ đi đánh răng rửa mặt, thay quần áo đá bóng rồi ăn sáng, ngồi nghỉ một lúc xong đi ra sân bóng.

Lóc cóc ra sân, vừa qua cổng đã thấy cả lũ đến từ bao giờ, đang khởi động cạnh cầu môn. Tôi cũng vào khởi động cũng, chạy 1 vòng quanh sân rồi bắt đầu trận đấu. Thế nhưng, bóng vừa lăn thì có người sút quả bóng đi, một thằng to con, đen cháy nói:

- Bọn trẻ con biến hết, để sân cho bọn tao.

Đứng sau nó là lũ nhố tầm ba bốn thằng, thằng nào cũng cao kinh khủng. Bên tôi, thằng Huỳnh nói:

- Nhưng bọn em đặt sân trước rồi cơ mà!

- Bó đeo cần biết, bảo cút thì cút. Lờn vờn tao táng cho vỡ mẹ mày đầu giờ.

Thằng Huỳnh im bật, bắt nhẩn nhìn thằng đó. Nó dang tay tát thằng Huỳnh một phát nổ đom đóm mắt, quát:

- Á! Mày còn nhìn đếu bó mày à!

Trúng phát tát, thằng Huỳnh thư sinh lẻo khẻo lão đảo ngã ra đất. Hai thằng bên A6 nóng tiết, đồng loạt xông lên song phi thẳng vào bụng thằng đen kia một lượt. Bên nó thấy đồng bọn bị đánh, tưởng cả lũ chúng tôi đều cùng một hội nên lao vào đập thằng Sơn lớp tôi. Thằng Sơn nhanh chân nhảy lùi ra sau tránh đi, cả lũ vội ào lên, tay quai lia lịa, gặp thằng nào là tương luôn thằng đấy. Bọn nó thấy bên tôi đông hơn hẳn thì bỏ chạy, nhìn mác đồng phục xong chửi:

- Bọn này giờ gớm thật! Chiều bó mày ra tận cổng đón chúng mày.

Sau đó, phần vì ức chế việc bị phá đám, phần vì thằng Huỳnh bị văng đầu nên bên nó thiếu người, trận đấu được hoãn lại chờ dịp khác, cả lũ kéo nhau về, chuyện với bọn đầu gấu kia tưởng thế là xong.

Buổi chiều, cả lũ theo lệ trực tuần ở trường, chỉ thiếu mỗi thằng Hoàng, đang thắc mắc thì có thằng Đông bên A6 xồng xộc chạy vào, hốt hải:

- Chúng mày... cứu..cứu.. bọn tao với...!

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Thằng Đông thở phò phò, đáp:

- Tao với thằng Vũ, thằng Hoàng lớp mày ...đi lên Hàng Mã mua đồ cho trường, bị ...bọn sáng nay chặn lại. Chúng nó chặn...chặn lại... cho tao về báo tin, ra nhanh lên...không... không thì bọn kia đánh hai thằng bết xác mất!

Thằng Sơn đám mạnh xuống bàn, chửi:

- Bọn này láo nhĩ! Đi thôi chứ xoắn cái gì.

Thằng Đông vội cản lại, kêu:

- Không được, chỉ có 5-6 thằng thế này, ăn thế nào được. Bọn nó gọi thêm, có tới chục thằng!

Tôi nói:

- Đéo phải xoắn, gọi con trai cả khối ra bém luôn. Các thầy cô đi cùng lớp 12 tham quan hết rồi, chơi luôn đề! Chiều nay chẳng có ai ở trường hết.

Nói đoạn, tôi với mấy thằng chạy hết các lớp tự quản, gọi:

- Học sinh trường mình đi mua đồ Dạ hội cho trường bị chặn đánh. Có đi cứu không?

Các lớp, từ A1,A2,A3 đến D1,D3 đều đồng loạt hưởng ứng. Bất kể ngày thường có xích mích thế nào, giờ nghe việc học sinh trường bị người ngoài đánh là đứa nào đứa nầy sôi máu lên, chỉ muốn vặn đầu bọn kia ra cho hả giận. Sau khi gọi hết các lớp có thể, một hội đồng gần 100 thằng kéo nhau trốn học tập thể, kên nhau nhảy huỳnh huỳnh ra ngoài theo tường sau vườn sinh vật. Một lũ đồng phục học sinh lố nhố kéo nhau đi cứu viện học sinh của trường. Nhìn cảnh này thật chẳng khác nào trong phim “Người trong giang hồ”, chất dừng hỏi. Ôi! Tôi yêu trường tôi!

60. Chương 60

Trốn ra khỏi trường, dân cư được phen hết hồn khi thấy một đám nam sinh hùng hổ kéo nhau đi, mặt đứa thì đỏ ửng sát khí, đứa thì háo hức vì ngứa tay ngứa chân. Mà tính lại, có khi đến đây cứu người chỉ có chục đứa là thực bụng, còn lại toàn hiệu ứng số đông nên đi theo, với lại một đám không nhỏ là gan to theo xem vì hiếu kì. Nhưng kệ, càng đông càng uy hiếp tốt.

Đi theo thằng Đông chỉ, bọn tôi đến trước một khu chợ tạm, chợ tan từ sáng, giờ vắng hoe, chỉ còn mỗi mấy người đứng. Vào trong mới nhận ra mấy người đó là ba thằng bị quây, xung quanh phải đến chục thằng nữa. Thằng Hoàng thì dựa lưng vào tường, tay cầm thanh gỗ khua khoắng loạn xạ không cho bọn kia vào gần, Tôi gọi to:

- Hoàng!

Nó giật mình quay ra, thấy cả trăm thằng cứ bình đến, mừng rỡ gật đầu. Mấy thằng đầu gấu kia cũng quay ra, thấy bọn tôi đông như kiến, đứa nào đứa nấy hầm hè như sắp ăn thịt mình thì hoảng, vội nhìn quanh tìm đường bỏ chạy. Tôi nói lớn:

- Vây vào, đánh bỏ mẹ chúng nó đi!

Cả lũ reo ầm lên, kéo vào nườm nượp, giá mà tuyển bọn này đi làm diễn viên quần chúng phim dã sử nhỉ, reo to phải biết, khí thế hùng hục, giặc nghe xong vỡ mật chết là cái chắc. Lại nói chuyện 10 thằng kia, nhìn cả lũ hơn trăm thằng, thằng thì rút cột chống ở lán chợ, thằng thì cầm mảnh ngói, ào ào kéo lên. Lúc này, tôi chỉ muốn đồng dục hô to: “Bắt đầu công thành!” mà không dám, sợ ăn hết cả gạch ngói quân ta. Cơ mà lúc này nhìn giống giang hồ thế mà giờ nhìn y hệt Công thành chiến, cứ hai thằng vác một cây cột chống lán, lao thẳng vào mấy thằng kia, những đứa khác thì hoặc tay không hoặc sỏi đá gì đó, ném rào rào như mưa tên. Nhưng chưa kịp bেম thì có thằng chạy từ ngoài vào, kêu:

- Công An, Công An, bỏ mẹ , Công An!

Vừa nghe nhắc đến Công An, cả lũ túa chạy một mạch, chân không chạm đất, chỉ khổ 10 thằng kia, cứ chen chen lên cổng chợ để chạy thì lại bị dòng người cản bắt lại, phải ra sau cùng. Cả trăm thằng chạy một hơi về trường, mặt ai nấy xanh như tàu lá chuối, vừa kên nhau bắt tường, vừa nơm nớp sợ Công An đuổi đến. Tôi trèo lên sau cùng, đếm đủ số đứa đi mới an tâm nhảy vào. Vào trường rồi, lại còn phải họp các lớp lại, thống nhất với nhau là nếu có ai hỏi thì khai thế nào, chứ khai mà không khớp thì học bạ đứa nào cũng được thêm vài vết bút đỏ, sợ yếu lí lịch được thêm cái tiền án tiền sự thì đẹp. Sau vụ đó, trường tôi im hẳn, một thời gian dài không dám ho he gì chuyện đánh đấm nữa.

Hôm sau, chẳng biết đứa nào bém xép mà con An biết chuyện tôi trong hội cầm đầu cả lũ đi đánh nhau, suýt thì bị CA tóm. Lúc đèo nó về, tới trước cổng, nó nắm tay tôi kéo lại, hỏi:

- Bì! Mà lại đi đánh nhau đúng không?

- Đã đánh gì đâu! Mà tao đi giúp thằng Hoàng đấy chứ!

Nó tự nhiên nước mắt lưng tròng, run run nói:

- Mà đi thế tao không nói gì. Nhưng dù gì mà cũng phải nghĩ đến an toàn chứ. Bọn đấy đầu gấu, nhớ chúng nó đâm ày một nhát thì sao? Hả?

Tôi ấp úng:

- Thì...tao...

Nó nói:

- Mà...mày...mày có biết tối qua nghe con Yến gọi điện, tao sợ đến thế nào không hả? Cả đêm tao không dám ngủ...tao sợ ngủ xong tỉnh dậy cũng là lúc sang đám ma mày! Mà có biết như thế sợ đến mức nào không?

Lần đầu tiên tôi thấy nó phản ứng dữ dội như vậy , thì ra nó lo lắng cho tôi đến thế, vậy mà tôi không hề biết, cứ vô tâm, bỏ ngoài tai lời nó. Bỗng tôi vòng tay, ôm con An vào lòng, nói khẽ:

- Được rồi! Đừng khóc nữa, tao vẫn đây, vẫn sống nhăn răng đây! Khóc xong bố mẹ mày thấy, lại bảo tao làm gì mày! Nín đi nào!

Nó càng khóc to thêm, úp mặt vào ngực tôi mà thốn thức khóc. Tôi vỗ vỗ vào lưng nó, dỗ dành:

- Nín này! Nín này! Trung thu tao dẫn mày đi chơi nhé, được không?

Nó sục sục gật gật đầu, đưa tay lên lau nước mắt xong chào tôi, lách người qua cổng đi vào nhà. Tôi bồi hồi nhìn theo bóng nó, mãi tới khi thấy đèn trên phòng nó sáng, tôi mới đi về. Suốt quãng đường về nhà cho tới lúc về tới nhà, rồi đến chiều, tôi cứ nghĩ mãi: Chẳng lẽ với con An, tôi quan trọng vậy sao? Trước giờ, chưa một lần nào tôi thấy nó phản ứng như thế cả. Cả buổi đêm, không hiểu sao tôi không tài nào chợp mắt nổi, hễ nhắm mắt lại là lại thấy hình ảnh nó khóc lúc sáng, trông cứ tội tội, đáng thương thế nào vậy. Mà khôn thay, đứa khiến nó khóc lại là tôi. Tôi đã hứa là không để nó khóc bao giờ, bảo vệ nó mãi mãi, nhưng không biết bao lần tôi để nó phải khóc rồi.

Gần sáng tôi mới ngủ được chút xong đã dậy luôn, hôm nay là dạ hội rồi, sẽ lắm việc đây. Cả sáng đến trường, tôi chạy như đèn cù, buổi trưa cũng không kịp về nhà, phải ngồi ăn luôn ở cantin. Trường chơi ác thật, toàn dồn việc cho học sinh làm, kêu là “Rèn luyện cho các em tính tự lập, biết xử lý những công việc tập thể, blah...blah...”. May mà đến 5h chiều cũng vừa xong, kịp thời gian cho các lớp bày gian hàng. Từ lúc này là tôi được tự do, chạy vội về nhà tắm rửa thay quần áo xong sang đón con An. Đang ngồi ở cầu thang đi giày thì bố tôi gọi vào, tôi ngơ ngác:

- Gì thế ạ!

Bố cười, đưa tôi chùm chìa khóa:

- Này! Hôm nay cho thằng cả đi xe máy trên này. Ai đời đi đón bạn gái lại mặc ple đi xe đạp không.

Tôi mừng hóm, hỏi:

- Hế hế! Bố đúng là super dad! À mà lấy cái nào hả bố?

Bố cười khà khả, vẫy vẫy tay:

- Cho mày thích chọn cái nào thì chọn! Này, mà cấm có ngó sang ô tô nhé. Không lại vĩa chết cả con nhà người ta. Thôi đi nhanh lên, không được để gái nó chờ! Nhanh thằng này!

Tôi hí hửng mở nhà để xe, đang hoang dốt cái Dylan ra, đi oai như cóc. Đúng là khâm phục bố thật, tay trắng mà dựng được cơ nghiệp thế này. Giờ mình con một là sướng nhất, hí hí! Suốt từ nhà tôi cho đến nhà con An, đi đường bao người nhìn theo mình, sướng phải biết, mà nhất là họ nhìn theo không phải vì mình bị bôi son tô mặt hay quên kéo khóa quần, mà vì mình oách xà lách. Đứng dưới cổng nhà con An, tôi bấm chuông gọi, lát sau thấy nó xuống. Ủa, hôm nay đẹp thế chứ, môi phớt hồng, mắt kẻ nhẹ long lanh, áo pull ôm sát thân hình, quần jean kín đáo. Thấy tôi nhìn không chớp mắt, nó nhoẻn miệng cười khoe lúm đồng tiền, néo phát vào mũi tôi:

- Ê! Thằng biến thái, nhìn gì mà nhìn! Đi nhanh lên kìa.

Nghe nó giục, tôi mới giật mình, vội chào hai bác, đèo nó đến trường. Đi được nửa đường, nó đột nhiên kéo áo tôi, nói:

- Chết rồi! Mày không nói trước mày mặc ple, giờ tao mặc thể này, nhìn chẳng hợp nhau tý nào cả. Quay lại cho tao về thay quần áo.

Tôi nói:

- Kệ mà, có sao đâu!

- Nhìn cộc cạch lắm, mày mặc ple lịch sự, tự nhiên đi cạnh tao mặc thể này.

- Nhưng mà tao thích thế, cứ để nguyên vậy đi.

Nó hỏi lại:

- Thật hả!

Tôi ấp úng:

- Thật.

Con An bẽn lẽn, cười hì hì, khê vòng tay ra trước, ôm nhẹ vào cạnh eo tôi. Giây phút ấy, cảm giác ấy, tôi chỉ muốn kéo dài mãi. Bỗng nhiên nó thổ thở vào tai tôi:

- Bi ngổ này!

- Sao?

- Mày ngổ lắm!

Nói xong, nó dựa đầu vào vai tôi, hát í a. Tôi mỉm cười chạy xe tiếp, cảm nhận rõ hơi ấm từ nó đang thấm dần vào trái tim tôi, hóa ra, nung chảy sắt không chỉ có lửa nhĩ. Lại một lần nữa, tim tôi đập loạn nhịp.

Đến trường, thấy tôi với con An cười Dylan lao thẳng vào nhà xe, bọn cùng lớp ồ ồ cả lên, trầm trồ như người tối cổ lần đầu thấy lửa. Quái thật, bọn này nhà không thiếu xe, Dylan đúng là nổi thật, nhưng đâu đến mức ấy. Vừa vào nhà xe, đã thấy thằng Quang ngơ đang đứng khệnh khạng, đi cạnh là một con bé nào đó, chắc là em xinh xinh của nó ở lớp học thêm. Nhìn thằng Quang đeo băng đỏ, mắt trầm ngâm dõn khắp sân trường, oai như thủ tướng, xem ra cái băng Tổ trưởng An ninh hợp với nó hơn là với tôi. Hai thằng đi lướt qua nhau, thằng Quang nháy mắt ra hiệu kế hoạch thành công mỹ mãn, tôi thì bơ, xem như không quen biết chứ nếu con bé kia mà biết tôi chơi với thằng Quang, rồi dò ra công việc của tôi ở trường thì kiểu gì nó chẳng đoán ra anh ngơ xỏ nó.

Buổi dạ hội cũng không có gì mới ngoài múa lân với màn thi mâm cỗ Trung thu của các lớp. Tôi và con An đi lảng quăng khắp sân, mệt lại ra ghé đá ngồi nghỉ. Nó hồn nhiên tròn xoe mắt nhìn mọi người đi lại trong sân trường. Tôi cứ chốc chốc lại nhích dần vào cạnh nó, tay rón rén chạm nhẹ vào bàn tay búp măng bé xíu kia. Thấy nó không có phản ứng gì, tôi mới dám nắm hờ lấy tay nó. Bàn tay mềm mại, nhỏ nhắn, nằm gọn trong bàn tay tôi. Lúc lâu, tôi ngập ngừng nói:

- An này!

Nó nhìn tôi, hỏi:

- Gìiii thếếế?

Tôi ngắc ngư:

- Mày thích ai bao giờ chưa?

Nó gật gật đầu. Tôi lại hỏi:

- Thế cảm giác ấy thế nào

Nó nói:

- Khó nói lắm. Kiểu như mày làm gì cũng nhớ người đó, nghĩ về người đó là lòng mày xốn xang. Mỗi khi được ở bên người mà mày thích ý, cảm giác tuyệt lắm.

- Là sao?

- Với mỗi người lại khác thì phải. Với tao thì là an toàn, êm đềm. Ở cạnh người ấy, tao được làm trẻ con, có cảm giác an toàn, nếu như có nguy hiểm gì, người đó sẽ bảo vệ tao. Tao không sợ gì cả!

Tôi đáp:

- Vậy à? Thế bây giờ mày có thích ai không?

Nó im lặng không nói gì. Tôi nắm tay nó chặt hơn, ngập ngừng nói:

- An này! A...Anh...

Nó đột nhiên quay sang, ngơ ngác nhìn tôi. Tôi luống cuống:

- Anh...anh Bun nhà mày có đĩa Diablo không?

Nó cau kinh đáp:

- Không biết! Mày đi mà hỏi lão ý!

Tôi thở dài, lát sau, hai đứa đi về. Trước lúc vào nhà, đột nhiên con An ôm ngang lưng tôi từ đằng sau, úp mặt vào lưng tôi, nói:

- Bi ngố! Đi đường cẩn thận nhé, Búp Bông về này!

Tôi mỉm cười, có lẽ thế này lại tốt hơn chăng?

61. Chương 61

Dạ hội xong thì khoảng 2 hay 3 ngày sau là đúng Trung thu. Tối hôm đó, tôi ăn cơm sớm rồi chạy sang nhà con An rủ nó đi rước đèn, không quên cầm theo cái đèn lồng vĩ đại mà tôi làm cho nó. Vào nhà, thấy bố mẹ nó đang ngồi dưới phòng khách, tôi lễ phép chào:

- Dạ! Cháu chào hai bác ạ!

Hai bác gật đầu, tươi cười nói:

- A thằng rể! Đến đón con gái mẹ đi phá cỗ à? Nó đang ở trên phòng đấy!

Tôi ngượng chín mặt, ấp úng:

- O...bác cứ trêu cháu.

Bác trai cười khoái trá, bồi thêm:

- Vẽ chuyện! Đến nhà bố cứ như ở nhà, thoải con gà mái đi. Ráng học, sau này tao gả nó cho con trai ạ! Bố nói thật lòng đấy

Tôi cứng lưỡi, không vặn vẹo được câu nào. Bác gái lại nói:

- Thôi! Ông cứ trêu thằng bé. Con lên phòng đi, nó đang ở trên đấy đấy!

Nói rồi bác gọi vọng lên:

- Búp Bông ơi! Hưng nó đến đón này!

Tiếng con An không nhẽo:

- Nàooooo! Con lớn rồi mà mẹ cứ gọi mãi thế.

- Ô thế con rể mẹ được gọi mà mẹ không được gọi à. Chết thật, các cụ nói cấm có sai: Con gái là con người ta, giờ nó theo chồng rồi quên luôn cả bà mẹ già.

Con An kêu:

- Ừ ừ! Không biết đâu!

Hai bác đập vai nhau, cười rũ rượi, đoạn chỉ tôi lên phòng. Lúc tôi lên cầu thang rồi mà hai vợ chồng vẫn còn nhăm nháy nhau cười tiếp được. Ghê thật, cả nhà này cứ như khắc tinh của tôi ý, hàng ngày tôi vặn vẹo, đối đáp cứng cỏi không sợ bố con thằng nào. Ấy vậy mà cứ động đến gia đình này là lại cứng họng, bị bẻ cho đổ mặt thì thôi. Bước lên phòng nó, thấy nó đang chui gần hết người vào tủ áo, xung quanh nệm vứt đầy quần áo các kiểu, eo ôi, lại còn có đủ màu quần áo lót nữa chứ. Con An vừa thấy tôi lên, mắt nhìn nó kì dị thì hét toáng lên, ưỡn lưng tôi ra ngoài rồi đóng cửa lại, kêu:

- Đi raaaa! Tao đang chọn quần áo mà mày vào hả. Bệnh hoạn, biến thái!

Tôi cười hềnh hếch:

- Có gì đâu mà nóng thế! Đã thế tý tao lên vào ăn trộm mấy cái, đem lên trường bán đấu giá. Được ổi tiền đấy!

Nó ở trong phòng nói:

- Chờ đấy, cấm ngó nghiêng vào trong.

Tôi ngán ngấm, cố kiên nhẫn đứng ngoài, phải mất đến gần nửa tiếng mới thấy nó đi ra. Woa! Nhìn sexy thế, áo pull, quần short, tóc búi cao. Trông năng động thế này là kiểu gì nó cũng tăng động à xem. Xuống nhà chào hai bác xong, tôi với nó dắt nhau chạy ra phố, hòa mình vào đoàn trẻ con múa lân rước đèn. Tôi

đưa nó cái đèn lồng, móc bật lửa trong túi quần ra đốt nến, cắm vào trong. Con An hí hửng cầm cái đèn, cười tít mắt:

- Bi đèn độn mà giỏi thế! Làm cái đèn rõ to, hì hì, sáng thế!

Bỗng nhiên nó nhăn mặt lại, ngờ vực hỏi tôi:

- Này, sao mà có bật lửa trong túi quần?

- Để đốt nến ày chơi còn gì!

- Nói dối! Mà hút thuốc đúng không/

- Mà điên à?

Nó cau mày, cúi người hít hít áo tôi xem có mùi thuốc lá không. Tôi túm lấy chòm tóc nó, nhẹ đẩy ra, mỉm cười nói:

- Không hút thuốc thật mà! Không tin tao à...!

Nói đoạn, tôi cúi người thơm chụt phát vào má nó, cười :

- Đấy nhé, không có mùi thuốc lá nhé!

Con An ngơ ngác, sau đó thì đỏ hết cả mặt, đấm tôi thùm thụp, nói rõ bé:

- Con lợn, lợi dụng để thơm trộm tao.

Nói rồi nó ngượng ngùng chạy lon ton ra chỗ đám trẻ con, vung vẩy cái đèn lồng. Tôi đi sau, nhìn giữa đám trẻ lít nhít lại tự dừng mọc thêm ra một đứa bé to đùng, lúc lắc cái chòm tóc xinh xinh, miệng hát líu lo. Mà hình như nó hát nhạc chế bài “Chiếc đèn ông sao” thì phải :

- Cái sịp năm xu chia năm sắc tươi màu. Em không có tiền mua nhăm sịp nhàu, em cầm sịp em quần lấy hai móng, lắc lắc cho nhiều để cho sịp căng ra.

Ô ! Láo quá, quá láo. Sao nó dám hát bài bậy bạ thế nhỉ? Lại còn dạy bọn trẻ con hát theo nữa. Tôi vội đuổi lên, bẹo má nó kéo lại. Con An kêu oái oái:

- Á đau! Mà làm rách khuôn mặt mỹ miều của tao giờ.

Tôi cười hề hề xong nghiêm mặt hỏi:

- Búp! Sao mà hát bài bậy thế hả? Ai dạy mà? Đã thế mà còn dám dạy hư lũ trẻ con nữa.

Con An cúi gầm mặt ra chiều biết lỗi, hai tay đan vào nhau, sợ sệt nhìn tôi như con mèo con vừa bị phát hiện làm vỡ bình hoa. Nó lí nhí:

- Anh tao hát nên tao bắt chước mà!

Tôi cố nhịn cười, hằm hằm nhìn nó, ra dáng một ông bố nghiêm khắc lắm. Con An run bắn lên, nói:

- O kìa! Tao lỡ miệng mà, mà cũng lỡ miệng bao lần còn gì! Xí xóa, xí xóa nhé!

Tôi cười xòa, cúi người thơm tiếp cái nữa vào má nó, nó giãy nảy lên, phẫn nộ:

- Lần thứ hai rồi đấy! Thằng dê già biến thái!

Tôi cười hì hì, bẹo má nó, dỗ:

- Đấy, xí xóa đấy còn gì. Thôi, đi chơi tiếp đi.

Nó phụng phịu, lạch bạch chạy lên trước, hươ hươ cái đèn, trông tí ta tí tởn. Tôi ở đằng sau gọi:

- Mà mà vùng vẩy nữa, lửa nó tấp vào giấy là cháy đấy.

Nó quả quyết:

- Không cháy được đâu, mà làm cái đèn to thế này cơ mà.

Nói đoạn nó tiếp tục chạy tung tăng cùng đám trẻ con. Lát sau thì đến cái sân rộng mà bọn tôi hay gọi là sân ông Cúc. Chỗ này trước là khu nhà của một xí nghiệp nhà nước, về sau xí nghiệp nâng lên thành công ty, chuyển đến chỗ khác thì chỗ này thành chỗ cho thuê nhà, bọn trẻ con chúng tôi từ bé đã lấy chỗ này làm chỗ chơi đùa, sinh hoạt hè, tổ chức 1-6, Trung thu,...Biết đâu ngày xưa, tôi đã từng gặp Búp Bông ở cái sân chơi này, từ khi hai đứa còn quá bé để nhớ được. Nhưng chắc là không đâu, vì trong trí nhớ non nớt của tôi, chẳng có đứa nhóc nào ham ăn, đáng yêu như nó cả. Mà cũng có sao? Giờ chẳng phải trước mặt tôi là đứa trẻ to xác, ham ăn ham ngủ, suốt ngày làm nũng tôi đó thôi. Ngồi bên thành bể cá nghĩ vãn vơ, chợt con An lay lay vai tôi, nói:

- Mày mệt thì ngồi đây nghỉ nhé! Tao vào trong kia xem một tý nhé, xong tao đem đồ chơi ra ày.

Đang mãi nghĩ, tôi cứ gật đầu ừ ừ, nó thấy thế liền chạy tốt đi chơi với lũ trẻ con. Được một lúc, đột nhiên có tiếng hét thất thanh:

- Á!!! Hưng ơi cháy, cháy rồi!

Tôi hoảng hồn đứng bật dậy, đảo mắt tìm khắp sân. Bỗng thấy nó chạy tán loạn, tay cầm cái que gì cháy phừng phừng. Tôi vội vàng đuổi theo, giằng cái que cháy quăng đi. Con An sợ trắng bệch mặt, ôm cứng lấy tay tôi. Nhìn lại, hóa ra là cái “đèn lồng” bốc cháy. Khổ thân! Ai bảo cứ vung vẩy cái đèn títt mù cơ, để lửa liếm vào giấy bóng kính, cháy to như đuốc. Tôi nhìn nó đang thất thần, run lấy bầy, trông đến tội. Vỗ vỗ vào lưng nó, dỗ dành:

- Sợ lắm hả Búp?

Nó líu cả lưỡi:

- Lúc này, mày chưa thấy, nó cháy to lắm.

Tôi lo lắng hỏi:

- Khổ chưa! Bảo không nghe cơ, thế có bị bỏng không?

Nó lắc đầu, mặt vẫn chưa hết vẻ sợ hãi. Tôi hỏi lại:

- Nó cháy như thế, sao không ném đi mà cứ giữ mãi thế hả? Nhỡ lửa nó tấp vào tóc, vào mặt thì làm sao?

Nó lí nhí:

- Nhưng...nhưng mà của mày làm tặng cho tao, vứt đi tiếc lắm.

Tôi giật mình, thấy lòng chợt nhói lên. Chỉ một cái đèn lồng tạp nham mà nó còn cố giữ, đơn giản vì đó là do tôi làm tặng nó, còn không quan tâm xem bản thân có sao không nữa. Người như nó sao trong sáng, ngây thơ quá chừng. Tôi bỗng thấy mắt cay cay, có kìm lại, cười nói:

- Ngốc này! Mày tò lắm biết không? Có đáng như thế không hả? Hồng thì thôi, tao làm cho cái khác đẹp hơn. Từ rày không được nghịch dại thế nữa, biết không?

Nó gật gật, nép sát vào người tôi. Tôi áp hai tay lên má nó, ép cặp má bầu bĩnh lại cho cái môi xinh xinh chu ra, hỏi nó:

- Hết sợ đi này! Tao kiếm hoa quả ày ăn nhé!

Nó lắc đầu lia lịa, nín chặt lấy tôi, lảo liên nhìn quanh, lộ rõ vẻ sợ hãi. Lúc đó, tôi ngạc nhiên lắm, không biết vì có gì mà nó sợ đến thế, mãi sau này, tôi mới biết là nó cực kì sợ ánh lửa cháy kiểu như ngọn đuốc. Nghe kể hồi nó còn bé tí, có lần bố mẹ nó cãi nhau, bố nó say rượu, tầm đầu vào que, đốt thành đuốc, dọa thiêu chết hai anh em nó ngay trước mặt nhà ngoại.

Suốt cả buổi phá cỗ Trung thu, con An cứ bám sát lấy tôi, tay lúc nào cũng nắm chặt vạt áo, không chịu rời một bước. Thấy nó sợ, tôi phải ngọt nhạt dỗ dành mãi, nó mới nguôi đi chút. Ở chơi thêm lúc rồi về. Đưa nó về tận cổng, tôi mới yên tâm đi về. Đang đi, bỗng con An, ngoắc tôi lại, kiễng chân lên thì thâm vào tai:

- Tao nghĩ rồi, đáng lắm!

Tôi mỉm cười;

- Mà y tồ lắ m Búp ạ!

Nó kên h mặt lên, cười:

- Còn mà y thì ngố, lè! Chó chề mèo lắ m lông.

Tôi lắ đầu cười, nhìn theo cái dáng yêu yêu chạy lách nhích lên nhà từ bao giờ rồi mà tôi vẫn ngẩn ngơ đứng đó, lúc sau mới đi về.

Mấy hôm sau, được buổi sáng chủ nhật, tôi được thể ngủ nướng ở nhà. Bỗng dưng có điện thoại réo inh ỏi. Tôi nằm trong chăn, ì xèo:

- Mẹ ơi! Có điện thoại kìa mẹ.

Sực nhớ ra cả bố lẫn mẹ đều sang nhà cậu để lo đám 49 ngày bà em bà ngoại tôi. Thiếu nảo ngồi dậy, tôi ì ạch lết xuống cầu thang, lè nhè trả lời:

- A lô! Ai đấy ạ?

Giọng con An thút thít:

- Bi đấy à?

Tôi hoảng hồn tỉnh cả ngủ, đáp:

- Ủ! Sao thế, sao lại khóc!

Nó nấc lên từng hồi:

- Mà y sang ngay đi, nhanh lên! Tao sợ lắ m!

Tôi sợ cuống cả lên, hối hả mặc quần áo, khóa vội cửa rồi phóng như điên sang nhà nó, trong đầu tưởng tượng ra đủ thứ tồi tệ có thể xảy đến với nó. Vừa sang đã thấy nó đứng chờ dưới cổng, mắt ngấn lệ. Tôi ôm chầm lấy nó, sốt sắng hỏi:

- Chết thật, sao mà khóc ghê thế? Nói đi, đứa nào làm mà y khóc, tao táng chết cả nhà nó.

Nó nắm tay tôi dắt lên phòng, năn nỉ:

- Bi ơi, con Píp của tao làm sao thế này? Từ sáng tới giờ tao cho nó ăn mà nó không dậy, lay lay người mà nó cứ ngủ mãi thôi, mọi khi nó có thể dậy.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là con hamster nó nuôi đỡ chứng, làm mình hết cả hồn. Nhòm vào trong bể kính, thấy con Píp nằm im thín thít, không động đậy tí gì. Kiểu này dễ là cụ tạch lắ m. Tôi hỏi:

- Mà y có quên cho nó ăn không?

- Đâu mà, vẫn một ngày 9 bữa!

Tôi kinh ngạc, trố mắt nhìn, bảo:

- Thảo nào nó béo múp béo múp ra. Có khi nó bội thực nên ngổm rồi.

Con An bịt tai, nhắm tịt mắt, hét the the:

- Ủ ừ không phải! Mọi khi tao vẫn cho ăn thế mà, có làm sao đâu.

- Hay là mà y không cho nó uống nước!

- Nước cho nó uống thì mẹ tao với tao thay liên tục.

Tôi lắ đầu, nhìn nó khóc sục sục cứ như người nhà nạn nhân bị tai nạn vậy, có mỗi con chuột mà cũng...! Tôi hỏi:

- Thế mà y nuôi con Píp bao lâu rồi!

Nó buồn xo đáp:

- Mới được có 4 năm thôi! Bố tao mua cho tao làm quà sinh nhật mà!

Tôi ngán ngẩm, kêu:

- Thế thì tách mẹ nó rồi! Già cóc để thế, sống đến bây giờ là thọ đấy!

Nó lắc đầu không tin, tôi mới nói:

- Tuổi thọ trung bình của hamster chỉ có năm rưỡi đến hai năm thôi. Con này bố mày mua chắc là loại Golden, giống tốt ít bệnh nên sống những 4 năm đấy.

Nó méu máo:

- Ô thế nó chết rồi à?

- Ừ!

Con An nghe thế bỗng khóc òa lên, than:

- Píp ơi! Dậy đi em, chị cho ăn này, sao em bỏ chị mà đi! Hu hu hu!

Tôi cười:

- Đồ mít ướt! Có mỗi con chuột mà cũng bù lu bù loa lên.

Nó vẫn khóc, nói:

- Hức hức...hức! Đồ...đồ vô cảm...mày có nuôi nó đâu...mà...mà mày biết! Nó...sống tình cảm lắm...lại ngoan nữa...hu hu hu!

Tôi cười khì khì, kêu:

- Tao khuyên mày nên giải quyết sớm đi, để lâu nó phân hủy, bốc mùi ghê lắm!

- Đem đi đâu? ...Mày...mày nói xem nào...hức!

Tôi nhún vai nói:

- Đào ôi! Đem ẻo, vừa bỏ vừa nhanh, đỡ tốn công vớt!

Con An nhìn tôi hằm hằm, lao vào cắn véo liên tục, tôi kêu đau ầm ĩ, lúc sau nó mới thôi, lại ngồi khóc ngon lành:

- Òa! Òa! Tao không ngờ...mày...mày là đồ máu lạnh đến thế!...Hức...hu! Nó đã làm gì mày...chưa..? Hức! Mà mày...mà mày...đối xử với nó tàn nhẫn thế?

Tôi xuyết xoa, ôm nó vào lòng, vỗ về:

- Ngoan nào, thế thì không đem ẻo nữa nhé! Nín đi, nín đi, ngoan nào Búp! Thôi để chiều tao với mày đem nó đi chôn nhé! Ngoan nào, ngoan nào! Dù gì nó cũng tối...à nhầm mất rồi...mày khóc nữa nó cũng không sống lại đâu...thôi mà, nín đi kìa. To đừng rồi còn khóc nhè chề thiù!

Con An vẫn thút thút khóc mãi, lúc sau thì ngủ mất. Hê, hay thật, vừa nãy còn cấu mình tím cả tay, vậy mà bây giờ rúc vào người mình ngủ ngon thế!

62. Chương 62

Ngồi ôm con An ngủ mà tôi nóng hết cả người, nó nằm co tròn người lại, ôm chặt lấy cánh tay tôi. Khổ thân, có mỗi con chuột mà khóc sưng húp cả mắt, tý nữa ngủ dậy soi gương nó lại bù lu bù loa nữa à coi. Tôi đưa tay chạm nhẹ vào cái mũi tẹt, cái mũi ấy lại chun chun lại, nhìn ngộ lắm. Nó vẫn nhắm mắt, khịt khịt mũi, giấu mặt vào ngực tôi, lại ngủ tiếp được. Tôi ngồi im, đợi nó ngủ say thì bỗng lên giường, đặt nằm ngay ngắn, kéo cái chăn lên đắp cho nó, còn tôi thì tựa tay cạnh thành giường, chống cằm ngắm nó ngủ. Lúc nó ngủ nhìn y như một thiên thần, hàng mi dài lim dim nhắm lại, hai má bầu bĩnh cứ đỏ hồng lên, tôi lén thơm lên má nó một cái xong lại lùi người lại, quan sát xem nó có thức dậy không. Má nó mềm thật, đã thế thơm thêm cái nữa, cái nữa này, nốt cái nữa... thích thật đấy! Ngồi thêm một lúc nữa, tôi về nhà nấu cơm, tiện thể kiểm cái hộp gỗ làm “hậu sự” cho con Píp.

Buổi chiều, hai đứa dắt nhau ra chỗ công viên cũ, tôi đào một cái hố con con, thả chiếc “quan tài” Píp xuống rồi lấp đất lên. Cơ mà chắc do tôi chưa có kinh nghiệm chôn đứa chết đuối nào nên chỗ chôn không phẳng phiu cho lắm, vẫn gồ đất lên. Trông ngứa mắt, tôi bèn đứng cả hai chân lên cái mô đất đó, bật người dậm bình bịch để lền đất xuống. Con An đang đứng bỗng thét lên, dậm chân bành bịch:

- Nàooooooooooooo! Không dậm, mày làm thế làm sao em Píp yên nghỉ được.

Thấy hai mắt nó long lên nhìn tôi, tôi vội vàng xin lỗi, cười cầu hòa:

- Hi hi! Tao không để ý, vậy thì giữ nguyên nhé. Giờ tao dẫn mày đi chơi cho hết buồn nhá!

Mặt nó vẫn như đưa đám, gật gật đầu, đi ra chỗ cất xe trước, lúc tôi ra đã thấy nó đang ngồi gọn trên yên sau rồi. Tôi cứ nhằm thẳng hướng bãi bồi mà đi, cố đi thật chậm để tận hưởng trọn vẹn cảm giác có nó ngồi sau. Mọi lần, tôi đeo nó suốt, thấy bình thường, vô tư lắm. Vậy mà giờ đây, tôi lại cảm thấy có gì đó khang khác, không còn đơn giản như đeo một đứa bạn gái nghịch ngợm nữa mà là đang đeo ai đó thật quan trọng, thật đặc biệt với mình. Nó ngồi sau cứ chốc chốc lại úp mặt vào lưng tôi rồi khóc rầm rút, tôi phải vừa đi vừa dỗ mà mãi nó không chịu nín. Người gì mà ngây thơ như đứa trẻ con, mỏng manh dễ vỡ đến thế. Chết có mỗi con chuột thôi mà cũng sụt sùi cả ngày.

Đeo nó đi lòng vòng suốt buổi chiều, mỏi rã cả chân, tôi thở phò phò gọi:

- Búp! Hết buồn chưa?

Chẳng thấy nó đáp gì cả, đầu vẫn dựa vào lưng tôi. Tôi thấy là lạ, bèn hẩy vai thử cái xem nó phản ứng thế nào. Ồ, hóa ra ngủ rồi, gan thật, ngồi xe đạp mà dám ngủ gật, ông lại hất cho cái rơi bịch ra đường giờ. Gọi nó mãi nó mới uể oải ngẩng đầu dậy, hỏi:

- Cái gì thế?

- Con hâm, xẩm tối rồi đấy, mày hết buồn chưa để tao còn đưa về.

Nó ngơ ngác nhìn xung quanh, thấy phố xá đã lên đèn cả, kêu á một tiếng như ngạc nhiên lắm. Xong nó túm áo tôi giật nhẹ, làm vể tội lỗi:

- Thế...thế mày đeo tao suốt cả chiều à?

- Vâng thưa mẹ trẻ! Ngủ ngon quá cơ, đã thế tý nữa đi qua cầu tao hát xuống, ày tập bơi luôn.

Nó kênh cái mặt lên, xằng giọng:

- Thách mày đấy, tao biết bơi rồi!

Tôi cười hề hề, mặt nhăn nhó:

- Bơi chó à? Cái đấy thì con Jex nhà tao cũng làm được.

Nó xị mặt ra, ngúng nguẩy:

- Đi về, không chơi nữa!

- Ủ thì về!

Thế nào mà đúng đến gần chỗ Cổng Mộc, nó lại ngoắc tôi đi tiếp, không cho rẽ qua cái cầu bé bé nữa. Tôi cười thâm trong bụng:” Búp chết nhất, sợ mình quăng xuống thật. Cơ mà chẳng bao giờ mình quăng đâu. Mình để đấy mình ôm rồi dắt đi chơi, khoe là có bạn gái xinh, tội gì mà vút!” Chẳng biết nó có nghe được suy nghĩ ấy của tôi không nữa, nó mà biết chắc tôi đập đầu vào móng tự tử mất, để nó biết Hưng coolboy lại mùi mẫn đến thế thì mất hết cả hình tượng. Đi bên cạnh nó, tôi thấy mình trưởng thành hơn, lớn hơn nhiều lắm. Cảm giác bảo vệ một người con gái hồn nhiên, trong sáng như trẻ con nó thật đặc biệt. Một thằng học sinh cấp 3, ăn chưa no, lo chưa tới như tôi bỗng dưng thấy mình to lớn, mạnh mẽ lắm, là chỗ dựa của cô gái mềm yếu, mà đó lại còn là cô gái mình thích nữa. Chẳng biết từ lúc nào mà trong đầu tôi đã mạnh nha suy nghĩ: Muốn nó mãi mãi trong sáng, hồn nhiên như thế thì chẳng cách nào khác là mình phải lớn thật nhanh, phải trải nghiệm, va đập trước nó. Có thể, tôi mới đủ trưởng thành, đủ kinh nghiệm giữ Búp Bông luôn là Búp Bông.

Đưa nó đến nhà an toàn, tôi mới rệu rã đạp xe về. Kể cũng ghê thật, hai đứa toàn rủ nhau đi chơi về rõ muộn, may mà bố mẹ con An thoáng tính giống bố tôi, không thì kiểu gì cũng sẽ có phản ánh tới GVCN, rồi lại giấy mời phụ huynh này nọ,...nhớ lại quả Hoàng già với Yến nhí nhảnh bị gia đình hai bên cấm cản mà tổn. Tôi rùng mình nghĩ:

- Sẽ thế nào nếu mình với con An bị bố mẹ cấm chơi với nhau nhỉ? Dù gì nó cũng con gái lớn nhà người ta, mình rủ đi tối ngày cũng không nên. Nhưng thầy kệ, để mai tính vậy.

Vừa về đến nhà, bố tôi đã hỏi:

- Thằng cả, lại tíu tít ở đâu với “đám bạn” một đứa đúng không?

Tôi cười hề hề, đáp:

- Đâu bố! Con đi chơi loanh quanh tý mà!

Bố tôi trề môi, mặt làm bộ nhăn nhó khó coi, nói:

- Úi chao ôi! Chiều nay bố uống bia chỗ gần chùa Bộc đấy, thấy mày đi xe đạp, còn “đám bạn” mày thì ngồi sau ôm, lại còn tựa đầu ngủ nữa chứ. Thằng này ghê thật, đúng là “con hơn cha là nhà vô phúc”.

- Chậc, bố xem thường con độc thế.

- Loại mày! Thế đã nói gì chưa?

- Nói gì hả bố, con với nó là bạn mà!

Bố tôi vỗ tay đánh đốp, nói:

- Á à! Mày thông minh quá rồi đấy, bố mới bảo là “nói”, thế mà mày đã suy ra ngay được, còn biết chống chế nữa. Có tật giật mình.

Tôi cứng họng, ngờ người không biết đáp thế nào, bố lại bồi thêm:

- Mà thôi, vào ăn cơm không mẹ chờ. Mới lị, nữ thập tam, nam thập lục, năm này mày cũng 17,18 rồi chứ bé bỏng gì nữa. Hay để bố mẹ mang trâu cau sang nhó. Đây, đừng có ngại, ngày xưa bác Đỗ cũng lấy bác Tuyết từ năm 16 đấy, giờ mày xem anh Phúc anh ý đã sắp có cháu rồi.

Tôi không đáp nổi câu nào, chạy vù lên phòng tránh nạn, sau lưng bố vẫn gọi vọng lên, cười khành khạch:

- Thằng trưởng, lên học thì đọc nhiều sách vào nư. Để thi vào Luật thì mồm mép mày chưa đủ đâu, con còn non lắm!

Mẹ tôi trong bếp gọi vọng ra:

- Hai bố con nhà ông làm gì ngoài sân đấy, ông kia để con nó lên tắm tấp nào, nó bé tí, biết gì mà ông cứ tiêm nhiễm vào đầu nó bấy bạ.

- Mẹ nó nữa, ngày xưa bà không nhớ tôi tán bà xong cưới luôn à? Bây giờ bọn trẻ nó gọi là gì ấy nhỉ? À...là...mối tình đầu.

- Ông vào ngay, nốc cho lắm vào, mất hết cả thể diện!

- O hay, uống vì công việc mà! Tôi chưa say...!

- Giời ôi! Người nông mùi bia, ông ngồi đấy, tôi làm cho ít rong biển mà giã rượu.

Tôi ở trên phòng ngó ngó xuống, bụm miệng cười. Nhà mình ngày thường nghiêm nghị, kỉ luật lắm, thế mà hễ có tý rượu bia là như cái tổ chim, láo nháo hết cả lên. Đang cười, tôi bỗng liên tưởng tới mình sau này rồi lại giật mình, nghĩ: Mình thì chắc sau này hay rượu lắm, năng khiếu từ bây giờ cơ mà. Nhưng mình mà say chắc nó xách cổ treo lên quạt trần mất, không có chuyện làm đồ giã rượu như mẹ thế này đâu. Nhìn nó tồ tẹt, ngơ ngơ thế thôi chứ ở lớp là một trong tứ đại chấn lữa, bọn con trai đứa nào mà dám ho he gì là nó hô hào cánh con gái bu lại cầm thuốc, guốc, giật tóc, véo cho xin tha thì thôi. Đã thế bọn tôi còn phải im re, cầm tiệt nhắc đến những chữ như “hầu”, “bưởi”, “bóng”, “silicon”,... trước mặt nó, hết như tên của Voldermort vậy.

Buổi tối, ăn cơm xong tôi lại lên phòng, bật COD lên chiến tiếp. Sắp đến đoạn vào Berlin thì có điện thoại gọi, tôi giật mình chệch tay, bị thằng Nazi đứng trên nóc tĩa chết. Tôi cúi kính chạy xuống nghe máy, hỏi:

- Alo ai đấy ạ?

- Búp Bông gọi Bi, nghe rõ trả lời, hi hi!- Giọng con An véo von.

Tôi dịu giọng lại, hỏi:

- Gì thế? Mày mò được cái gì ăn à?

- Không!

- Thế cái gì?

- Tao hỏi mày xem mày thích màu gì? Có đúng là màu đen không?

- Tao á, thích màu cầu vồng ! Hề hề.

- Nàooooo! Không đùa đâu! Màu gì?

- Đúng là màu đen, sao, hỏi làm gì?

- Hỏi để biết!

- Biết để làm gì?

- Để.... Mà thôi, bao giờ xong tao nói cho, hay lắm.

Nói đoạn, nó cúp máy luôn, đầu dây còn vọng lại tiếng cười khúc khích. Tôi gác máy, tự nhiên cười nhe nhớn như thằng thần kinh. Chết rồi, không biết mình bị bệnh gì nữa, dạo này toàn cười một mình.

63. Chương 63

Từ lúc nghe điện thoại của nó, suốt cả đêm tôi cứ nằm xoay ngang xoay dọc, không tài nào ngủ nổi. Quái thật, mọi khi có thể này đâu, hễ đặt lưng xuống là kéo gối ngay, vậy mà hôm nay cứ thao thức mãi. Nằm chán chán lại suy nghĩ vẩn vơ rồi ngủ mất lúc nào không biết. Sáng hôm sau, đang ngủ thì có bàn tay lạnh lạnh luồn vào sau gáy. Tôi giật mình tỉnh dậy, cần nhả:

- Mẹ! Cho con ngủ thêm tý nữa, sáng nay nghỉ 2 tiết đầu mà.

Vẫn lại là bàn tay ấy béo má tôi, day day nghịch ngợm hai má tôi. Tôi khó chịu trườn cái chăn lên, cuộn tròn người lại, lẩn vào sát tường nằm. Một giọng trong veo cất lên:

- Bi ngố, dậy nhanh!

Tôi nghe được một lúc, định thần lại mới nhớ ra là giọng con An. Nhưng mà con An thì làm cái quái gì trên phòng mình vậy? Tôi thò đầu ra khỏi chăn, hắt hàm hỏi:

- Ê Búp! Mày định phá không cho tao ngủ à? Giấc ngủ là vàng đấy, mày biết này giờ mày ăn cướp của tao mấy chỉ rồi không?

Nó chun mũi lại, cau có:

- Đi chơi với tao! Suốt ngày ngủ, ngủ, ngủ. Dậy nhanh lên.

- Còn lâu!

Tôi trườn kín chăn, cố thủ nhất quyết không chịu ra, còn nó thì kéo cái chăn xềnh xệch, kêu toáng lên:

- Bác ơi! Thằng Hưng nó không chịu dậy, nó thích ngủ!

Mẹ tôi ở dưới nhà gọi vọng lên:

- Thằng lười kia! Bạn gái đến mà mày còn ngủ được hả? Dậy ngay, đi thể dục thể thao gì cho nó khỏe người ra, tối qua thức điện tử cho lắm vào. Chỉ chết vì cái máy tính! Dậy nhanh, con An kéo nó dậy hộ mẹ, bắt nó ra ngoài cho thoáng.

Nó hí hửng, bò vào cạnh tôi, lay lay:

- Nghe thấy gì chưa? Con lợn ăn hại! Tao đếm đến 10 đấy, mày mà còn nằm cố thì tao mách đấy!

Tôi cáu kỉnh:

- Đồ mách lẻo! Con mỗ nhon!

- Thì làm sao nào? Đếm này...1..2..3...10. Bác ơi.....!

Tôi giật mình, nhòai người ra bùm miệng nó lại, nói:

- Nào! Thôi, thôi nhé, mày mà mách là tao theo Phật tổ về Tây Thiên đấy. Chơi ăn gian, đếm kiểu gì mà mới 3 xong đã 10 thế hả?

Bỗng nhiên, mặt nó nóng bừng lên, hai tai đỏ hết cả, má cùng ửng hồng, chẳng nói chẳng rằng vợ cái chăn rồi trùm lên đầu. Tôi phì cười, kéo kéo nó thì nó túm chặt lấy chăn, che kín đầu lại không thèm nhìn. Lúc ấy tôi mới chợt dạ, nhận ra là mình đang cở trần, tôi ngượng đến đỏ mặt tía tai, giật cái áo đông xuân trên ghế, phóng như điện xét xuống phòng vệ sinh. Lát sau lên, thấy nó vẫn trùm chăn ngồi trên giường, nhìn như bà đồng. Tôi lại gần, dặng háng hỏi:

- Búp! Đi chơi không?

Chẳng thấy nó đáp gì cả, ngồi im thín thút, chắc ngại quá. Tôi lên tiếng:

- Ra đi, tao mặc áo vào rồi!

Vẫn không thấy nó nói năng gì, tôi thử hẩy nhẹ cái, ngay lập tức “đồng chăn tròn tròn” ấy ngã từ từ ra, cộc đầu vào tường đánh kình một cái. Tôi hốt hoảng ôm nó lại, xuyết xoa:

- Chết, tao xin lỗi! Có làm sao không?

Trong chăn có tiếng khóc be bé vọng ra, tôi nhẹ nhàng mở lớp chăn ra, thấy nó tèm lem nước mắt, mồ hôi ướt cả hai bên tóc mai vào má. Tôi run run ôm đầu nó, nói:

- Sao không? Tao lỡ tay, mày...mày...có sao không?

Nó khóc thút thít thêm một lúc nữa thì thôi, đầm tôi túi bụi rồi không nhẽo:

- Bắt đền đi! Sưng cả quả ổi này, bắt đền đi!

Tôi hỏi:

- Thế thích đền cái gì nào?

Nó nhoẻn miệng cười, đáp:

- Đi đi, tao cho xem cái này hay lắm!

Nó nín tay tôi dắt đi, bảo chở ra cái chỗ nhà đang giải tòa gần chỗ nó ở. Đến nơi, nó bắt tôi đứng chờ đấy còn nó thì chạy về nhà làm gì không rõ. Lúc sau thấy nó cầm cái sao cao lêu nghêu chạy tới. Tôi bật cười, nhìn nó lăm chằm, chạy lịch bạch mà vác cái que dài ngoằng, trông đến ngộ. Nó đưa cái sào cho tôi, xong chỉ chỉ tay lên tán cây, cười hi hi nói:

- Mắm mắm! Trầy xuống cho tao đi!

Tôi cười, bẹo má nó:

- Mấy tuổi rồi mà còn mắm mắm? Được rồi, đứng đấy tao lấy cho.

Nó gật đầu, cười lém lỉnh, tay đưa cái sào cho tôi. Tôi gạt đi kêu không cần, chạy lại gần nhún chân, vít tay lên cành cây rồi hái xuống luôn cả giàn năm sáu quả xoài Thái. Mới được có vài phút mà tôi vợ được

gần 30 quả, thấy chừng đó là đủ cho con ham ăn kia thỏa mãn rồi nên thôi không hái nữa. Đem cả về nhà nó ăn, ăn xong còn bao nhiêu đem cả đến lớp, cho lũ vịt bầu được bữa ăn chua xả lảng.

Tối về, tự nhiên người tôi ngứa kinh khủng. Bỏ mịa thật, có khi bọ lết đốt rồi cũng nên, đứng trong phòng tắm soi gương thấy trên vai với lưng có hai vết rộp to tướng, tôi ngán ngẩm: “Thôi, thế là giời leo rồi! Sướng cái mồm thì khổ cái thân, chẳng biết con Búp có dính phát nào không nữa!” Tôi chủ quan, lẩm nhẩm lại cái bài thuốc chữa giời leo bằng đậu xanh mà lần trước nghe Ngọc Anh nói, bèn xuống bếp lấy ít nước vo gạo rồi giã đậu xanh ra đắp vào. Ấy thế mà cái số nó nhỏ, đắp đậu xanh vào được một hai tiếng, thấy man mát thì sướng, vô tư nghĩ rằng độ một hai hôm thì khỏi. Nhưng chắc do tôi băng lỏng lẻo quá nên lúc ngủ thì bã đậu rơi ra giường hết, còn mỗi cái băng không, hôm sau đi học cũng cứ thế đi, vì có mảng băng che chỗ giời leo không bị cọ xát với áo nên tôi không thấy đau đớn gì, đinh ninh là mình “vẫn đắp thuốc”, đã thế buổi chiều còn hăng máu đá bóng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại nữa. Và kết quả tổng hợp là hai hôm sau, mảng giời leo ở vai lan lên nửa cổ, còn ở lưng thì lan rộng ra mảng to hơn bàn tay. Lúc tôi kêu ngứa với đau, để bố tôi xem thì đã lan to rồi. Bố tôi hốt hoảng vội đem tôi lên Da liễu ngay hôm sau, mua một túi thuốc cả uống cả bôi, cho tôi nghỉ học gần 1 tuần để chữa cho dứt cái bệnh quái quỷ. Bị giời leo đúng là khó chịu thật, vừa xót, rát, lúc phù nề lên còn ngứa nữa chứ, vậy mà không dám gãi, sợ bật máu ra thì ngu mặt. Ở nhà vài hôm, đến cuối tuần thì con An sang nhà tôi, đem sách vở sang chép bài cho tôi. Vào phòng, nó te te chào rồi vỗ đánh đập vào vai, gọt:

- Ngố, lại lười nên mượn cơ ỉm để trốn học đúng không? Mà mày bị gì đấy, nhìn vẫn khỏe mạnh, hồng hào thế này cơ mà!

Bị nó đập trúng vết giời leo, tôi kêu rầm nhà, cắn răng im im một lúc mới hết đau. Nó thấy vậy thì thẳng thốt nắm lấy cánh tay tôi, hỏi:

- Sao thế Bi? Sao mà trông mày đau thế?

Nói rồi nó chẳng cần tôi đồng ý, vén cổ áo tôi ra nhìn vai. Vừa thấy vết rộp, nó buông ra, môi cắn chặt, giọng run run hỏi:

- Vai...vai mày sao sưng thế này? Lại còn lưng cũng có băng này, sao lại thế này hả?

Tôi cười hề hề, phẩy tay đáp:

- Có sao đâu, bị giời leo tý thôi, hai hôm nữa là khỏi! Ngứa ngứa chút chút có phải là đau đớn gì lắm mà mày cuống cả lên thế!

Nó ứa nước mắt, định đánh tôi song lại rút tay vào, hỏi chỗ này có bị giời leo không? Thấy tôi lắc đầu, nó đánh bốp cho phát vào ngực, meo mào:

- Nói dối này, loét cả ra thế kia mà kêu 2 ngày khỏi. Tao thừa biết là...là...mày bị con giời leo nó đốt lúc hái xoài cho tao mà!

Tôi vỗ vỗ đầu nó, lè lưỡi:

- Lêu, lại chuẩn bị khóc nhè đấy! Có sao đâu mà khóc, đến lạ mày. Thế này tao được nghỉ, ngồi nhà điện tử vô tư, chẳng sướng quá đi chứ!

Nó không nói gì nữa, im lặng ngồi bên cạnh, bất ngờ vòng tay ôm ngang lưng tôi, cạ cạ má vào tay tôi mà khóc. Tôi mỉm cười, thở dài một tiếng. Đôi khi người ta gần nhau lắm, chẳng ai nói gì cả mà mỗi người đều tự hiểu người kia đang nói gì. Hóa ra đây mới thực sự là cảm giác yêu một ai đó, dịu ngọt và ấm áp, xen chút đắng đắng giận hờn, cảm giác này, mãi đến giờ tôi mới biết.

64. Chương 64

Con An ngồi ôm tôi khóc thút thít mãi, tôi phải gỡ nó ra, đưa tay lên má nó vuốt nhẹ vệt nước mắt, dỗ:

- Khóc với chả lóc, sụt sịt như phim Hàn. Bị giời leo mà mày làm như chết đến nơi không bằng. Nín đi này, mấy hôm nữa khỏi, tao dẫn mày đi chơi tiếp.

Nó khóc òa lên, lắc đầu quầy quầy, tôi vội bụm miệng nó lại, nói:

- Ấy ấy, khe khẽ cái mồm thôi. Bố mẹ tao nghe thấy lại cho tao trận giờ, hai cụ mà biết tao để mày khóc chắc tao phải tự sát trước mắt.

Nó gật gật đầu, nước mắt vẫn chảy dài, cứ chốc chốc lại nấc lên một tiếng. Tôi cười cười, ôm hai má nó bẹo lên thành hình miệng cười, nói:

- Cười lên phát xem nào, gớm quá thôi, hơi tý là mít ứt. Xem này, mắt lại mọng lên như phải đấm rồi này.

Vừa nói, tôi vừa nhăn nhó mặt, cố làm cho nó cười. Nhìn nó khóc thế này, tôi không chịu nổi, cảm giác như ruột gan bị ai giằng xé. Lúc con An khóc trông tội lắm, đáng người vốn đã nhỏ nhỏ lại còn ngồi thu lu lại, tì cằm vào đầu gối khóc. Nó nhỏ bé và mong manh lắm, tôi chỉ vòng tay cái đã ôm trọn người nó vào lòng rồi. Hàng ngày thì dữ dằn, rắn rỏi thế, vậy mà toàn khóc vì tôi cả. Lần nào tôi cũng hứa là không làm nó buồn, không làm nó khóc, nhưng rốt cục thì thất hứa vẫn mãi là thất hứa.

Đang khóc tự nhiên nó lại húng hắng ho, tôi lo lắng hỏi:

- Đây, khóc cho lắm vào. Ho rồi kìa!

- Không...không phải tại khóc đâu, tao bị mấy hôm rồi.

Tôi hỏi lại:

- Thế làm sao mà bị?

Nó luống cuống đáp:

- Tao...tao thức đêm học, mặc không đủ ấm nên bị nhiễm lạnh!

Tôi gặng hỏi:

- Mày cứ quanh có mãi, thế rốt cục là do sao?

- Do...do...!

- Mày cứ nói đi xem nào!

- Do tao không chịu mặc áo rét!

- Sao lại không chịu mặc?

- Tại nó không hợp với cái mũ len!

Tôi hỏi thêm lần nữa:

- Đây, sao mày cứ vòng vo thế? Năm ngoái mày cũng mặc áo rét to đùng đấy thôi, có thấy sao đâu!

- Ô...nhưng mà!

Nhìn mặt nó sợ sệt, giọng run bắn lên, tôi chẳng làm gì được, chỉ biết thở dài:

- Vậy thôi, tao cũng không ép mày nói! Nhưng nhớ là từ nay giữ sức khỏe, tao mà còn nghe thấy mày khục khặc tiếng nào nữa á, tao bóp chết, hết loe ngoe luôn!

Nó gật gật đầu, đưa tay ra ngoắc tay với tôi.

Sau hôm đó, chiều nào nó cũng sang chép bài cho tôi, mang theo đủ thứ bánh kẹo lại còn mang cả đồ chơi nữa. Phải đến thứ hai tuần sau tôi mới đi học lại, giờ chỉ còn chờ vết phù nề bong ra là xong. Sáng đầu tuần vừa đến trường, chúng nó đã hò reo ầm ĩ:

- A con chó!

- Mày làm sao mà nghỉ?

- Nó bị giời leo đấy!

- Sao bị? Mà sao mày biết!

- Hôm nọ sang nhà nó đưa tờ hoạt động Đoàn thì tao biết.
- Giờ thì anh đã hiểu, chắc chắn là do cây xoài chứ đéo phải do cái gì khác!
- Tổ sư con chó đại gái!
- Khôn nạn vãi! An hầu thích xoài phát là lấy luôn, thế mà hôm trước bố bảo treo cây ốt hái quả thì mày lại đánh.
- Tẩn chết thằng đại gái đi anh em!
- Nó chưa lành vết đau, nhỡ rách ra thì bỏ mẹ!
- Thế thì xem chỗ nào còn lành thì đánh chỗ đó, cho lên da non một thế!

Nói đoạn chúng nó ùa cả vào, tôi cũng hòa theo, chống trả điên cuồng. Bỗng có tiếng quát:

- Sao toàn nghịch ngu thế hả, nhỡ đánh trúng chỗ lên da non thì làm sao?

Tiếng con An vừa đến, mấy thằng cuồng cuồng dạt đi, mỗi đứa một cái ghế ngồi khúm núm, ngoảnh mặt đi chỗ khác chờ cơn bão đi qua. Đợi lúc ba đứa An,Thy, Lan lên đầu hàng ngồi hết, chúng nó mới xúm lại, xì xào:

- Mẹ cha mày, may là con hầu nó bảo kê mày nhé!
- Con chó sướng vãi ra, được An cute thích!
- Thôi, bàn về chuyện chính đi! Quả vừa nãy, anh em mình trốn chui trốn nhủi, thật éo đáng mặt bầu cua trong trường.

Thằng Hoàng với thằng Sơn kêu:

- Chả sao cả, tao không có ý kiến!

Thằng Minh xùy xùy:

- Không ý kiến thì biến, tổ sư hai bố mẹ gái bỏ bạn.
- Bây giờ phải cho lũ đàn bà biết ai mới là chủ nhân thực sự!
- Đúng! Đúng!
- Anh em nhường quá chúng nó dè lên đầu lên cổ!
- Phải! Éo thể nhịn thêm được nữa!
- Chúng ta càng nhân nhượng, bọn nó càng lấn tới. Hôm nọ tao bị cướp không gói bồng ngô.
- Tao thì bị chúng nó bắt đi mua bánh mì!
- Tao thì phải trực nhật thay này!
- Úc quá rồi, quá ức!

Cuộc họp của quân khởi nghĩa chống chế độ mẫu hệ còn kéo dài cho đến lúc lên lớp. Thằng nào cũng đưa ra ý kiến để chứng tỏ cho đám con gái thấy bản lĩnh đàn ông, nhưng rốt cục chẳng thằng nào dám thử. Tôi ỉu xiu bỏ về chỗ, để cho “hội đồng chuột” tiếp tục bàn bạc. Đang ngồi truy bài, bỗng nhiên có tiếng hét thất thanh trên bục giảng. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, đập ngay vào mắt là cặp đùi trắng nõn của con Lan, chẳng biết làm sao mà nó ngã rách cả áo dài thế kia. Bọn con trai trong lớp cười hô hố, có thằng còn hú lên như chó sủa, huýt sao liên tục. Con Thy quát một tiếng, cả lũ im phăng phắc, lũ con gái thì chạy lên lấy vạt áo dài che cho con Lan. Tôi mãi mê nhìn, không để ý con An đang lườm lườm mình cho đến khi thằng Minh ngồi sau giật giật thất lưng tôi ba lần. Biết có biến, tôi vội ngán ngấm quay mặt đi, mồm uể oải:

- Êo! Vừa đen vừa xấu!

Bỗng nó gọi giật:

- Hưng! Mày nói cái gì đấy?

- À không ...không!

Tôi xoay người vào tường, lẩm bẩm:

- Vừa đen vừa xấu, vừa đen vừa xấu!

Nó nguýt dài, lè lưỡi:

- Lêu! Mày nghĩ mày qua mặt tao được hả? Đen với xấu mà sao nhìn tươi tắn như muốn ăn thịt con nhà người ta thế?

Tôi cứng họng, lẩm bẩm:

- Ăn gì mà không thể không biết?

- Đây...nói hơi to đấy!

Tôi giật mình, cười cầu tài với nó:

- Ô đâu! Tao nói linh tinh ấy mà, thôi quay lên học tiếp đi.

Nó bĩu môi ngồi quay lên, may mà không đổi tôi như lần trước.

Giờ về, nó ngồi sau úp mặt vào lưng tôi, nói:

- Bi ngớ! Mấy hôm nữa được nghỉ công nhân viên chức thì dẫn tao đi chơi nhé! Ra chỗ cái điểm ấy, tao có cái này ày, hay cực kì!

Tôi gật đầu cười, ừ ừ liên tục, trong đầu thì tưởng tượng ra đủ thứ. Hí hí, không biết nó ỉn cái gì nhỉ?

Suốt mấy hôm sau, tôi cứ hóng đến ngày nghỉ đại hội công nhân viên chức để đi chơi. Chờ mãi, chờ mãi, rốt cục cũng chẳng hiểu sao mình lại mong ngóng ngày đó đến thế. Hóng cho đến ngày nghỉ, vừa sớm bánh mắt tôi đã tí tởn chào bố mẹ rồi lòi quả “địa hình dã chiến” ra, phóng vun vút đến nhà con An. Nó đứng chờ tôi ở đầu ngõ, vai đeo cái balo hình con ếch, dăm chắc trong đó lại đựng cả núi đồ cho xem. Trông thấy tôi, nó chạy lon ton ra, ị ạch trèo lên yên sau rồi túm mũ tôi nghịch, ra hiệu đi được rồi. Tôi mỉm cười đạp xe thật chậm, vừa đi vừa ngoái ra sau tán hươu tán vượn với nó, nó thì bày đủ trò nghịch với cái mũ của tôi, hết giật lại lấy làm túi đựng kẹo, thỉnh thoảng lại moi ra nhóp nhép, không quên rướn người lên bỏ tọt một chiếc vào miệng tôi. Dọc đường đi chắc không ít người ngoái nhìn hai đứa, có lẽ học ngạc nhiên khi thấy một đứa con gái và một thằng con trai thân mật với nhau như người yêu, nhưng lại xưng hô mày tao, cãi nhau chí chóe, đi đến đâu là náo loạn đến đó. Giữa tôi và nó có lẽ ai cũng hiểu người kia có tình cảm với mình, vẫn đi chơi, vẫn ôm nhau dỗ dành, khác chăng chỉ là cách gọi nhau thôi.

Đến nơi, nó trải một tấm bạt rộng ra nền điểm, bày đủ thứ như lần đầu tiên hai đứa đến đây. Kể cũng kì cục thật, người ta thì hẹn nhau ở nơi thơ mộng, lãng mạn nào đó, còn đây lại rủ nhau ra cái nhà ngói hoang vu chỗ đồng không mông quanh, trơ ra hai đứa đỡ người ngồi uống bia với ăn bánh gối. Tôi có tật ăn ít, chỉ thích nhất là nhìn nó cố nhồi nhét bánh đến phồng cả má xong lại đỏ mặt tía tai cố nuốt xuống, tu bia ừng ực để chữa nghẹn rồi kêu đắng, không nhèo bắt tôi gọt táo cho nó ăn.

Đánh chén hết đồng hồ lớn mang theo, nó lòi trong túi xách ra một cái áo len màu đen, ướm lên người tôi, mặt đỏ bừng, lúng búng nói:

- Tặng mày này, tao không biết có vừa không!

Tôi mỉm cười, mắt cay cay:

- Mày thức đêm để đan cái này đúng không?

Nó lí nhí:

- Không...không phải! Mày mặc thử đi, xem vừa chưa!

Mặc kệ bên ngoài đang gió ào ào, tôi cởi phăng áo khoác ra, mặc cái áo len nó đan vào. Áo rộng hơn người tôi chút, nhưng ấm vô cùng. Nó lo lắng hỏi:

- Có rộng quá không?

- Vừa cực kì, ấm mãi luôn ý! Búp Bông đan siêu thế!

Nó ngưng ngưng, đỏ mặt quay đi chỗ khác. Tôi mở balo lấy cái chăn bông đem từ nhà ra, kéo nó vào lòng rồi đắp chăn cho nó, thủ thủ:

- Để thế này cho ấm, không bị ho nữa. Mày ngủ đi, bù vào mấy hôm thức khuya. Đúng là tự làm tội mình, nhìn mắt mày như con gấu trúc rồi đấy.

Con An nóng bừng mặt, định nhào ra nhưng bị tôi giữ chặt lại, kiên quyết:

- Bắt mày ngủ, mày mà không ngủ thì tỳ nữa tao quăng ra mương đấy.

Nó tròn xoe mắt nhìn tôi, gật gật đầu rồi ngoan ngoãn ngủ im. Lúc ngủ, thỉnh thoảng nó lại húng hắng ho, mỗi lần thế là tôi lại giật mình, bỗng thấy trong lòng tê tái, xót tới tận tim. Tôi thầm nghĩ: “Búp ơi là Búp! Tao có tốt lành gì mà mày tự làm khổ mình đến thế? Không đáng đâu! ”

65. Chương 65

Con An cuộn tròn người ngủ ngon lành trong lòng tôi, lúc này nhìn nó mỏng manh, yếu ớt lắm, cứ chốc chốc lại ho. Tôi nắm nhẹ lấy bàn tay nó, bàn tay bé xíu, trắng muốt mà tôi nắm mãi không biết chán. Bỗng nhiên nó khẽ cực mình, tôi vội vàng rút tay lại ngồi im thín thít. Con An vẫn nhắm nghiền mắt, dụi dụi đầu sát vào ngực tôi, mặt nó cau có như giận dỗi gì đấy. Tôi ngoảnh mặt đi chỗ khác chứ sợ nhìn lâu quá không kìm chế được lại làm liều thì đúng là tai họa. Nó vẫn hồn nhiên nằm ngủ, mãi sau mới dậy, còn ngơ ngác nhìn xung quanh rồi hỏi:

- Sao tao ở đây?

Tôi trở mặt nhìn, nó đỏ mặt ra mặt lúc rồi cười hì hì:

- À nhớ rồi, đi chơi với Bi gỗ!

Tôi nổi quạu:

- Mày bị làm sao thế? Suốt ngày cứ gọi tao là gỗ, lão nháo tao bẻ răng giờ!

- Tao thách!

Nó kênh cái mặt lên, cười toe toét trông đến ngộ. Tôi đưa tay ra véo má nó sang hai bên, dọa:

- Đây thì thách này, đã thế ông xé nát mặt mày ra, ày chết!

Nó kêu oai oái, giằng tay tôi ra rồi chui tọt vào trong chăn, trùm kín lại như con nhím. Tôi cười bảo:

- Mày không thò mặt ra, tao đập cho cái là lăn thẳng ra ruộng luôn đấy!

Nó ở trong cười khúc khích, nói vọng ra:

- Không sợ, ở trong này ấm lắm!

Tôi nhào tới cạnh, ôm luôn nó vào lòng, nhắc bổng lên đu đưa, dọa:

- Tao quăng luôn đi này, 2,3 này!

Nó hét toáng lên, nhắm tịt mắt, co rúm người lại. Lúc sau thấy tôi vẫn ôm, nó đỏ mặt, lí nhí:

- Đồ con lợn, lợi dụng để ôm tao! Cút đi!

Nói đoạn, nó giẫy ra, ngúng nguẩy bỏ ra ngoài. Tôi mỉm cười, ở lại dọn hết đồng bừa bộn trong điểm rồi mới khoác túi lên, gấp ngắn gấp dài đi sau nó. Con An lăm chằm đi đằng trước, cứ một lúc lại ngoái ra sau xem phản ứng của tôi. Thấy tôi cứ bơ bơ, nhảnh nhở cười thì nó lại hậm hức bước rõ mạnh. Tôi bèn chạy vòng ra trước chặn nó lại, cười hề hề:

- Hề hề hề! Đồng không mông quạnh, mai báo đăng tin hay đấy!

Nói đoạn, tôi nheo nheo mắt, ranh mãnh nhìn nó. Nó ngô nghê hỏi:

- Tin gì cơ?

Một lúc sau nó cũng hiểu ra “thâm ý” của tôi, nó tung chân đạp cho tôi một phát vào ngực, ngã dúi ra bãi cỏ, nắm tay quyền lại, thoi một đòn sạt qua mang tai tôi, đập đánh thịch xuống đất. Tôi đùa theo, lao vào định ôm, nào ngờ tay chưa kịp sờ gì đã thấy lộn tùng phèo hết cả lên, sau đó là tiếng nó cười khanh khách. Tôi nặng nhọc đứng dậy, làm bộ giận dữ:

- Con hâm, chơi ác thế! Tí nữa thì vỡ mẹ đầu. Mới đùa có tí tẹo, thế mà.

Nó chấp tay sau lưng, ngông nghênh đi bên cạnh tôi, hỏi:

- Chưa chưa? Từ nay đồ dám chọc ghẹo bà nhá!

Tôi hừ một tiếng, không thèm đáp, bước nhanh ra trước. Con An cười hì hì, hỏi:

- Ô thế giận thật à? Bi ngổ dỗi rồi à?

Tôi được thể, chẳng nói chẳng rằng cứ thế đi tiếp. Nó lẳng nhặng chạy theo, túm tay áo tôi giật giật, rụt rè hỏi:

- Này, giận thật đấy à?

Thấy tôi cứ im im đi, nó lú lú:

- Ô kìa, mới dọa có tí tẹo mà! Này, sao mày cầm như hén thế?

Tôi trừng mắt nhìn, nó giật mình nhảy lùi ra sau, xong lại lóc cóc chạy lên dang tay ôm vòng tôi từ đằng sau, vừa úp mặt vào lưng tôi vừa nói:

- Thôi mà ngổ, tao xin lỗi mà, tao hứa không đánh mày nữa!

Tôi ngệt mặt ra, sao trên đời lại có chuyện quái dị đến thế cơ chứ, một đứa con gái lại hứa không đánh con trai nữa, nghe cứ như nó xỏ xiên mình vậy. Càng cố gỡ nó ra thì nó lại càng ôm chặt, lại còn cười khúc khích nữa chứ. Một lúc sau, thấy tôi rắn quá không lay chuyển nổi, nó bắt đầu giở trò ăn vạ:

- Này...cái gì cũng chỉ có giới hạn của nó! Một con người phải có lòng tự trọng!

Tôi cười hê hê:

- Ồ, giỏi! Hôm nay Búp Bông lại triết lý như ông cụ thế!

Nó nghiêm mặt đáp:

- Tao nói nghiêm túc đấy. Mày mà còn dỗi nữa, tao...tao...tao khóc ày xem!

- Thoải mái! Thoải mái! Thử xem nào, tao dỗi!

Vừa dứt lời thì mặt nó bắt đầu mếu mếu, xong là: Hức hức, hu hu hu,... Tôi hốt hoảng chạy vội ra, xuề xòa:

- Ấy thôi thôi thôi! Không khóc nữa, tao có dỗi diếc gì đâu mà!

Nó nín khóc ngay lập tức, hằm hằm:

- À thì ra mày giả vờ, đồ con lợn!

- Hề hề, đùa tí, làm gì mà căng thế!

Giờ lại đến lượt tôi phải quay sang dỗ nó, trở trêu thật, toàn là mình làm cao trước rồi rút cục vẫn phải xuống nước xin lỗi con ngẩn này. Sức mạnh của lũ con gái thực không thể coi thường, may mà lúc này kìm chế không làm bậy, nếu không chắc giờ nó đang lặn xác mình đi phi tang rồi.

Con An mới khóc xong đã cười ngay được, nín áo tôi không nhèo:

- Ngổ, bắt đền đi ngổ!

Tôi hỏi:

- Thế bây giờ mày muốn gì? Hả!

Nó đáp gọn lỏn:

- Công!

Tôi giãy nảy lên:

- Còn lâu, mày nặng như lợn ý!

Nó chống nạnh quát:

- Thế có công không?

- Ô ơ, đừng có động thủ! Công thì công!

Nó cười toe, nhảy phốc cái lên lưng tôi, tý thì sụn. Tôi ề cổ ra công “bà cô tổ” đi dọc bờ ruộng. Nhưng mà công nó thích lắm, chẳng thấy mệt gì cả. Nó ở sau ôm cổ tôi, thích thú chỉ trỏ lung tung những cái hay hay mà nó nhìn thấy hai bên đường, nào là con bù nhìn, chòi vịt, một cái cái cây lạ lạ hay cái ô ai vứt chổng chơ giữa đồng. Nó kể cái gì tôi cũng ở à, gật gù chứ chẳng biết nó đang chỉ cái gì. Giọng Búp nghe sao hay thế nhỉ! Trong trong, nhẹ nhẹ như trẻ con, nghe nó líu lo kể cả ngày tôi cũng không thấy chán. Đang đi, bỗng nhiên nó hỏi:

- Này Bi này! Nếu tao không giống như bây giờ, mày có còn chơi với tao không?

Tôi hỏi lại:

- Là sao?

Nó ngập ngừng một lúc, đáp:

- Nghĩa là tao đánh đá, toàn nói kháy, chứ bây người khác, nói chung là đầu gấu ý!

Tôi cười hì hì:

- Ô thế mày nghĩ mày đang hiền lắm à?

Nó đánh đốp một cái vào vai tôi, xong lại xuýt xoa:

- Chết, tao quên mất! Mày đang bị giới leo chưa khỏi, thôi để tao xuống, không rách chỗ vết thương trên lưng giờ.

Tôi kêu:

- Khỏi lâu rồi! Mày cứ ngồi yên, tao có phải đồ hàng mã đâu mà sợ rách với chẳng nát.

Nó áy náy:

- Nhưng mà...nhỡ mày làm sao thì tao có lỗi lắm!

- Yên nào, không chết được đâu mà sợ.

Nó thôi không nói nữa, tựa đầu nhè nhẹ lên vai tôi, hỏi:

- Mày chưa trả lời tao đấy, nói thật đi, lúc đó mày có còn chơi với tao không?

Tôi lấy lại giọng, nghiêm chỉnh đáp:

- Tao cứ chơi với mày, mày là mày chứ có phải là ai khác đâu. Đúng là Búp Bông, toàn nghĩ linh ta linh tinh!

Nó lí nhí nói:

- Mày nói thật chứ!

- Tất nhiên rồi!

Nó im lặng, tôi ngoái ra sau nói:

- Tao với mày cũng như đang đi trên con đường này vậy, mày nặng thật đấy, nhưng dù thế nào tao cũng không buông ra đâu!

Con An không nói gì, tôi cũng im im, lát sau, nó bắt đầu sụt sịt, dụi dụi đầu vào vai tôi. Tôi hỏi:

- Ô kia! Lại mít ướt rồi, nín đi nào! Tự nhiên lại khóc!

Nó vội đáp:

- Không, tao không sao đâu! Tao bị tóc mày chọc vào mắt thôi!

Tôi cần nhàn:

- Đấy, to đừng rồi mà cứ như đứa 1-2 tuổi, ngồi thôi cùng bị tóc chọc vào mắt.

Nó chẳng xằng giọng cãi lại tôi như mọi khi nữa, cứ im lặng đến lạ. Lúc sau lại rúc rích cười rồi im bật.

Hai đứa ì ạch mãi mới tới chỗ gốc cây cũ, tôi đặt nó xuống đất, nằm vật ra bãi cỏ thở phò phò:

- Khiếp, may mà chưa đột quy!

Con An cười cười, lấy cái khăn tay ra thấm mồ hôi trên trán tôi. Tôi nhanh tay bẹo má nó phát, má nó cứ phúng phính phính, lại trắng hồng, mịn mịn nữa chứ, bẹo thêm mấy cái nữa cũng không chán. Nó bấu môi lắc lắc đầu, đưa hai tay áp lên má không cho tôi bẹo nữa, tôi mỉm cười, kê đầu lên tay ngủ ngon lành. Cả buổi trưa không ngủ, giờ cứ thấy díp cả mắt lại. Ấy thế mà con An nhất quyết không để cho tôi ngủ, bắt tôi dậy ngồi chơi với nó. Chẳng biết xem trong phim nào mà nó đi bắt chước cái trò một đứa miêu tả đồ vật mình đang nhìn rồi một đứa đoán tên. Trò chơi chán òm vì quanh đây toàn cây với cỏ, cái quái gì cũng màu xanh cả, mà khả năng miêu tả của nó thì “không được tốt cho lắm”. Thất bại trong trò chơi lãng mạn như phim, nó quay sang nhieếc móc tôi:

- Này tại mày đấy!

Tôi ngớ người:

- Tại sao lại là tao?

- Tao không biết đâu, tại mày đấy!

- Ừ rồi rồi, tại tao! Đúng là đồ hâm.

- Mày bảo ai hâm cơ?

- À đâu, tao có nói gì đâu!

Tôi với nó chỉ chóc nhau loạn cả lên, rốt cục cũng chỉ vì lý do tại ả tại ai. Mà chẳng hiểu sao lại tại mình nhỉ? Mình đã làm cái quái gì đâu. Một lúc sau, chán cả cãi nhau, nó ì ề ề đòi về. Tôi lại ngán ngẩm đứng lên, định công nhưng nó nhất quyết không chịu, khó hiểu thật. Đi bên cạnh tôi, thỉnh thoảng nó lại nín áo tôi, léo nhéo chỉ chỉ mấy cây hoa cỏ dại bên vệ đường, nằng nặc bắt tôi hái cho nó. Tôi gật gật, nó bảo hái cây nào cũng hái tất, hình như có cả “hoa xuyên chi” nữa thì phải. Nhìn nó ngổ ngổ, chạy lăng xăng đằng trước mà tôi thấy lòng vui lạ, thấy yêu cái trong sáng hồn nhiên của nó lắm. Giá như, cuộc đời chỉ toàn màu hồng thế này thì hay nhỉ?

Bảng đi 2 tháng, tầm này chắc cũng gần Giáng Sinh, ngoài đường lắm người tất bật chuẩn bị cho đêm 24 thế, mặc dù nhiều nhà không theo đạo nhưng có dịp xôm thế này, không đi chơi nó phí đi. Nhưng trái với khung cảnh nhộn nhịp ngoài đường, trong lớp tôi giờ như nhà tù. Không biết tôi ăn phải cái gì mà học dốt mấy môn Tự nhiên kinh khủng, may mà có thằng Minh ngồi sau nhắc bài với ném phao cho, không tính ra từ đầu năm đến giờ phải cả rổ 0 là ít. Lớp tôi có cái rất quái dị là đứa nào cũng bị học lệch, một là học Tự nhiên ngon lành nhưng vớ phải mấy môn Xã hội thì cứ ngậm hột thị trên bảng, ngược lại với tôi cũng vậy, Văn Sử Địa chẳng bao giờ tôi sờ đến ôn tập, nhưng kiểm tra toàn 8 là bét nhất, thế mà thằng Hoàng thì điểm Sử nó hết như dãy số điện thoại: 01530251..... Trong lớp chắc chỉ có mấy đứa như con An, con Hồng, Thy hạt mít với Thu dần dần là học giỏi đều các môn, duy có đồng chí Quang ngơ là dốt đều các môn, được

mỗi môn Thể Dục với GDCD là 10'. Hôm nay, dính phốt đúng quả lên bảng kiểm tra miệng môn Lý, tôi cứ ập a ập ứng, ở dưới thì chúng nó thi nhau mồm lòi:

- Tính I nhánh, I nhánh...!
- Ngu, nhắc cũng ngu, tính U toàn phần trước!
- Cái đm thằng đầu đất, phải là tính R bộ.

Ở trên tôi cứ ù ù cạc cạc, chẳng biết nghe đũa nào. Thầy Lý tự nhiên chơi khó thể, ra đúng bài *, bọn thằng Hoàng còn ngắc ngư nữa là mình. Đứng đần thối trên bảng gần 15', bỗng nhiên thằng Quang ngơ hét;

- Aaaaaaaa! Chết tôi mất!

Thầy Lý giật mình bước xuống chỗ nó, hỏi:

- Cậu Quang, làm sao lại hét lên thế hả?

Nhân lúc đó, một tờ giấy chuyền từ chỗ con An lên bàn đầu ném cho tôi. Tôi vội vàng chép sạch vào, nhưng tai vẫn vểnh lên hóng hớt chỗ Quang ân nhân:

- Tôi hỏi cậu, làm sao lại gây ồn trong lớp?
- Dạ, thầy! Em...em bị đau bụng ạ!
- Đau bụng à, sao mới nãy tôi còn thấy cậu cười hô hô với cái Thúy cơ mà.
- Dạ không thấy, em bị đau bụng đột xuất!
- Đột xuất là sao?

Nó ập ứng, lát sau trả lời như bắt được vàng:

- Em bị đau bụng kinh ạ!

Cả lớp cười rầm rầm. Thầy Lý quát:

- Đau bụng hả? Cho cậu ra ngoài hành lang hít thở oxy cho hết đau bụng.
- Thôi thầy! Em hết đau rồi!
- Hết đau cũng ra ngoài, chữa cho khỏi thì thôi!

Chắc thấy không cãi được nữa, Quang ngơ hiên ngang bước ra khỏi lớp, ra khỏi cửa, nó đọc rõ to:

“ Gió đầu hiu sông Dịch lạnh lòng ghê

Tráng sĩ một đi không trở về”

Thầy ở trong lớp quát ra:

- Cậu kia đọc cái gì đấy?

Quang ngơ im bật, cả lớp cười rộ lên, tôi thì thoát nạn về chỗ, ôm được con 8 an toàn.

Hết giờ, thằng Quang xồng xộc vào lớp, túm dì Minh nện lấy nện để, hằm hè:

- Con chó, sao mày nhắc tao trả lời là đau bụng kinh? Làm bố cuống lên bố phọt mẹ nó ra, bị thầy cho ra ngoài hóng gió.

Thằng Minh vừa cười vừa hươ tay đỡ:

- Ngu vãi cứt! Mới nói cái đồ vô luân, chết là phải!

Tôi vào can, cười nói:

- Thôi tha cho nó, cũng tại tao mà ra!
- Đấy, lịch sự như Hưng bã đậu có phải hay không?

- Rồi rồi, tỳ bố cho 1000 ra mua bim bim!
- Á cái con chó vô ơn này! Tao tẩn nốt mày giờ!
- Đùa tỳ, đừng có nóng máy mà cháy hết lông, tao làm hộ mày bài văn viết ở nhà được chưa!
- Phải thế chứ, bỏ công bố ra khỏi lớp!

Cuối giờ, lúc xuống nhà để xe, bọn nó tự nhiên túm tụm lại, lôi tôi vào, nói là bàn kế hoạch Noel cho lớp. Đúng thật “Lớp ta là lớp ăn chơi, thực hành mô hình VAC triệt để”, sắp kiểm tra trước Tết rồi mà còn máu chơi bời, không biết mấy bữa nữa kiểm tra có lại nhìn nhau cắn bút không nữa. Cơ mà thấy kệ, cứ đi chơi, lại có Búp Bông đi theo mề nheo mình là sướng rồi.

66. Chương 66

Trên lớp đạo này có không khí Noel ra phết, đứa thì bàn mua cây thông trang trí lớp, đứa thì bảo hay lớp tổ chức chuyến dã ngoại cho vui, đứa thì ngán ngẫm kêu không đi đâu được vì bố mẹ không cho đi chơi về muộn,... Ngẫm mà sợ thật, còn năm nữa là thi ĐH rồi mà chúng nó cứ phờn phơ thế này, khéo tốt nghiệp cũng tạch chứ chẳng nó ĐH. Nhân giờ truy bài, tôi ngổn tán phết với thằng Minh:

- Này! Chú thấy tình hình lớp thế này có ổn không? Chơi đông dài mãi này, tao lo lớp trượt vô chuỗi hết mất.

Nó phẩy tay, chép miệng đáp:

- Dào ôi! Học hết sức, chơi hết mình, tao làm thử mấy cái đề ĐH rồi, dễ ẹc, làm như trên người thí sinh. Hôm nọ tao tự bấm 180 phút, ngồi rung đùi làm hết có 120 phút, ba hôm làm thì tổng điểm 26, bù trừ cho tâm lý đi thì cũng bết ra phải 21-22 điểm, tốt chán. Có thể thôi mà mấy bố 12 kêu như cháy đôi.

- Cái đm mày, ngu vãi cứt! Mày là quái vật mẹ nó rồi, đầu óc mày bẩm sinh học Tự nhiên tốt nên không nói làm gì. Mày nghĩ là lớp này đứa nào nó cũng biến dị giống mày hả?

- Rách việc, sống nuôi chết chôn, có gì mà xoắn cả quẩy. Thôi, bố đi ngủ đây, tối qua thức cày nốt con Thiếu Lâm, mai gần sáng tao mới ngủ.

- Mẹ cha mày, nhắm mắt xong thì đừng mở nữa nhé, suốt ngày điện tử, rồi trắng mắt ra.

- Nói nhiều quá! Oáp....!

Thằng Minh gơ tay che mồm ngáp, nằm gục mặt xuống bàn, không quên dặn với lại:

- Này, tí nữa Thuấn dít bò vào thì gọi tao nhớ!

- Ờ! An giấc ngàn thu nhé!

Tôi thở dài ngao ngán, ngó thấy nó nằm chình ỉnh ra ngủ như lợn mà phát bực. Đúng là ông trời có sở thích quái dị thật, toàn ấy thằng “não to” như thế này thông minh hơn người xong chêm thêm vào nó cái tính cách dị hợm chẳng giống ai.

Nhìn quanh lớp thấy những “học sinh ưu tú” đều đang tí tởn đánh bài, cờ caro, tán phết bay nóc nhà mà khiếp. Thôi, bẻ học vô biên, quay đầu là bờ vậy!

Mà nãy giờ không để ý, hình như con An nó đang nhóp nhép cái gì thì phải, nhìn từ đằng sau thấy hai má nó rung rung như con chuột cũng đủ biết rồi, lại được thêm cả Thy hạt mít với Hồng đồng đánh cũng túm túm lại ăn nữa. Tôi túm đuôi tóc nó kéo một phát, gọi:

- Ê Búp! Lại ăn cái gì đấy?

Nó đáp gọn lỏn:

- Ăn hạt điều!

- Á à ăn mảnh khó dễ nhé!

- Lúc này tao mời mày có trả lời gì đâu, cứ mãi tâm tình với dì Minh cơ.

Con Hồng túm áo con An, cười rúc rích:

- Anh ơi! Cho con nó một miếng!

Tôi sững sờ lên:

- Láo toét! Tao bẻ răng cả lũ giờ!

Ba đứa chúng nó không thèm đoái hoài gì, ôm nhau cười rũ rượi.

Nhắc đến chuyện “con cháu” mà tôi lại tức anh ách. Bắt đầu phải là từ chuyện tôi, Búp Bông và Hồng chơi thân với nhau. Tôi với Hồng thân thì thân thật nhưng cũng may là mình xác định rõ chỉ là bạn, chứ thêm một Búp tồ suốt ngày vắn vợ trong lòng tôi chắc tôi điên mà tự tử mất. Nhưng cái may bao giờ cũng đi kèm cái rủi, hai đứa An- Hồng hình như hai chị em sinh đôi thì phải, cái gì chúng nó cũng giống nhau, cả hai đứa đều háu ăn với thích làm đẹp cả ngày không chán. Dần dà, hai đứa nó đến trường là mặc đồ y hệt nhau, cặp sách y hệt nhau, kiểu tóc, kẹp tóc cũng thế. Ở nhà thì không sao chứ ở trường thì cứ vài hôm là con Hồng nó lại bắt cóc Búp Bông của mình đi đâu mất. Mà rắc rối nó không chỉ dừng ở đấy, đỉnh điểm phải là khi lớp tôi chơi trò gia đình, đứa này là vợ chồng, ông bà, cô dì loạn hết cả lên. Chẳng hiểu sắp xếp kiểu gì mà con An với con Hồng là vợ chồng, còn tôi lại là con chúng nó! Từ dạo ấy, suốt ngày con Hồng nó lải nhải: “Con ơi” “Con à”, “Thằng con bất hiếu, sao mày không làm bài ẹ?”,... Bao lần mình dọa mà chúng nó không biết sợ, lại được thêm cả Búp Bông tồ tồ bị nó dụ khị, hùa theo bắt nạt mình.

Chuyện về mấy trò tai quái của con Hồng với tôi thì nhiều lắm, thân thì thân thật mà suốt ngày nó bày đủ trò quái ác ra để trêu tôi. Tôi lúc nào cũng tỏ ra khó chịu với nó nhưng thực lòng lại thấy vui vui thế nào đó. Lâu dần thành quen, tôi quen luôn với việc dè chừng nó giở trò phá phách bất ngờ. Cứ quen quen mãi như vậy cho đến ngày nó mất, chẳng còn ai trêu tôi nữa.

Trên lớp cứ học, thời gian cứ trôi, những bài kiểm tra dồn dập khiến mọi người quên bằng cả Noel, bao nhiêu kế hoạch chuẩn bị mà giờ bỏ cả. Ở sân võ đạo này cũng tập để thi lên đai căng lắm, tôi chạy ngược chạy xuôi như con thoi, lúc nào cũng thấy việc là việc, chẳng bù ấy lúc rảnh rỗi đi chơi lông bông.

Một hôm, đang ngồi chờ để chuẩn bị đấu giao hữu với sân võ khác thì có thằng lớp 8 năm nhất vào nhảy tôi:

- Anh Hưng ơi! Tên đây đủ anh là L.T Hưng à?

- Ủ!

- Thế thì có chị gì tìm anh ngoài kia đấy!

Tôi ngạc nhiên, vội xin phép thầy rồi ra chỗ Tam Quan xem ai đến tìm. Vừa ra thì thấy con An đang lấp ló đứng ngoài góc vào, vậy vậy tôi lại. Tôi chạy ra, cần nhân:

- Mày hay nhỉ? Không ở nhà lại mò đến đây, làm sao mày biết chỗ này mà đến?

Nó cười hì hì;

- Ở nhà mãi chán lắm, tao ra đây xem mày tập cho vui.

- Dở hơi, về đi không thầy thấy lại mắng giờ.

- Lè, thích đuổi hã, đã thế tao cứ ở đây phá mày đấy.

Đang nói chuyện thì thằng bé lúc này lại ra, nó bảo:

- Anh ơi! Cụ bảo anh vào nhanh. Cả chị gì kia nữa!

Hai đứa tôi ngạc nhiên không hiểu làm sao, nhưng cũng cứ vào theo thằng bé. Vào đến nơi, thấy có con bé xinh xắn lẳng nhăng đi sau tôi thì cả sân ô lên, xôn xao như chuyện lạ lắm. Cụ giáo gọi hai đứa lại, cười bảo:

- Đã đến rồi thì con ở lại xem, lát thằng Hưng nó lên đấu.

Con An cười toe, khoanh tay cảm ơn cụ rồi ngồi xuống cạnh tôi, hai đứa quan sát từng lượt đấu đối kháng giữa hai sân võ, sau mỗi lượt đấu là nó lại kín đáo rỉ tai tôi mấy lời bình phẩm về hai người vừa đấu. Cứ thế cả buổi chiều, cuối cùng cũng đến lượt mình. Tôi đứng lên, bước ra sân khởi động, dõi mắt nhìn xem đối thủ của mình là ai. Tiếng thầy trọng tài đồng dục hô:

- Số 51 xanh- L.T Hưng đấu số 17 đỏ N.Q Duy. Kiểu đấu: Trường côn. Cả hai có 10 phút khởi động.

Hết thời gian khởi động, tôi cầm cây côn bước vào vòng tròn, con An ở ngoài nói vọng theo cổ vũ:

- Hưng ơi cố lên!

Tiếng hô “Đấu” vừa vang lên, đối thủ bên kia đã vung tit trường côn xoay quanh người một vòng rồi đập xuống đất đánh uyển một tiếng để thị uy. Tôi đưa về thế ra công, hất hàm khiêu chiến trước. Cả hai vờn vờn nhau quanh vòng tròn, lờ mắt chú ý từng điểm để tìm sơ hở. Nhận thấy thế thủ của Duy có chỗ trống ở đầu gối, tôi bất thần lao vào đánh dử một đòn bổ xuống vai rồi đột ngột điểm đầu côn vào đầu gối nó. Duy bình tĩnh lách người định né đòn giả rồi khua côn gạt đòn vào đầu gối, tiện tay vuốt mạnh một đường sượt qua cằm tôi. Thấy đòn hiểm, tôi vội vàng lạng người sang một bên, rạp hẳn xuống rồi vung côn đập liên hoàn vào hai bên hông đối thủ. Duy đỡ được gần hết, chỉ bị trúng 2 đòn, bù lại nó đánh trả trúng một đòn ngay vai tôi. Hai bên xông vào quần thảo, tiếng gậy gõ chan chát đinh tai, toàn đánh kiểu ăn miếng trả miếng. Càng về sau, tôi càng trúng đòn nhiều mà đánh lại thì ít, toàn vừa lùi quanh vừa thủ. Thấy được thế thắng, Duy lướt người đến điểm ngay vào khoeo chân tôi một côn. Nhưng không hiểu nó ra đòn kiểu gì mà đang đánh thì lệch hẳn đi, tôi chớp thời cơ vít côn nó xuống rồi xoáy sang hất đi, tước luôn vũ khí. Sau này tôi mới biết là trận đó tôi cực kì may vì thằng Duy có tật ra mồ hôi tay nhưng không chịu dùng bột, do vậy nên nó mới đánh hụt, bị tôi tước mất côn. Còn không cứ dây dưa thêm thì tôi thua chắc vì thực lực nó trội hơn hẳn tôi, lại lì đòn nữa. Có lẽ trận đấu đó cả đời tôi không bao giờ quên được vì chỉ đấu giao hữu thôi mà tôi suýt ăn một côn vào yết hầu, lại còn được kỉ niệm một vết sẹo ở bắp tay nữa.

Kết thúc trận đấu, con An chạy ngay ra chỗ tôi xem, nó lo lắng hỏi:

- Có sao không ? Tao ở ngoài sợ chết khiếp này!

Tôi mỉm cười, kêu chẳng làm sao cả. Cuối giờ về, từng lượt môn sinh vào sau hậu đường để cụ giáo với thầy bóp thuốc, xem xét vết thương. Đến lượt tôi, cụ giáo vừa xoa thuốc vừa hỏi:

- Con bé kia, là bạn gái con đó hả Hưng?

Tôi bối rối đáp:

- Dạ không ạ, chỉ...chỉ là bạn bình thường thôi ạ!

Cụ cười hiền từ:

- Bạn hay không thì trời biết đất biết, còn biết chứ cụ sao biết. Nhưng mà con bé nó thương con lắm đấy!

Thấy tôi ngạc nhiên, cụ bảo:

- Hồi đầu hè nó cũng đến đây rồi, nhưng cụ thấy nó ăn mặc không hợp chốn linh thiêng nên không cho vào. Mấy lần sau, thi thoảng ngày con tập là nó lại nấp trên bờ tường nhìn, con chuẩn bị về thì nó cũng về. Cụ đi sát lại tường rồi nhìn lên chỗ nó nấp thì nó ra dấu giữ bí mật nói là chỉ xem con xong đi luôn, không phải trộm cắp gì sát nên cụ cũng thôi. Cụ bảo nó thích vào thì cứ vào nhưng nó lác đầu, cứ ở ngoài ngó vào trong xem con tập. Mấy lần cụ cũng định bắt con nhưng mà thôi, chuyện này thì để đôi trẻ nó tự lo.

Nói đoạn, cụ cười khà khà còn tôi thì đỏ bừng mặt. Rõ thật là, tở đến thế là cùng, toàn tự làm tình làm tội mình. Tôi hỏi cụ:

- O nhưng sao hôm nay nó mới vào ạ?

Cụ lắc đầu;

- Đầu óc cánh đàn bà con gái, đồ ai nói đàn bà sâu sắc cũng chỉ như coi đưng giầu. Nhưng cụ bầu này, con bé ý, nó tốt với con lắm đấy, đừng phụ nó con nhớ! Phải tội lắm.

Tôi im lặng gật đầu, lát sau chào cụ ra về. Ra cổng đã thấy nó đứng chờ sẵn rồi, nó cười hồn nhiên, gọi tôi:

- Ngổ thẳng nhé! Đây là có tao làm thần may mắn của mày đấy.

Tôi cũng cười mà lòng mẫn chất, đèo nó về tôi cứ nghĩ mãi: “Hôm nay còn có mình đèo về, vậy chứ mọi khi nó đến rồi về bằng cách nào? Chẳng lẽ đi bộ à!”. Tôi hỏi;

- Này! Thế mày đến đây kiểu gì đấy?

- Dốt thế, tao đi xe đạp đến rồi gửi xe ở nhà bác tao ngoài đầu đường xong tao đi bộ vào.

- Đi bộ vào cũng mất 1 cây đấy, mày không sợ mỏi chân à?

- Kệ, đi có mỗi một hôm!

Nghe câu đi có mỗi một hôm, tôi đau nhói tận tim. Dừng xe gần nhà nó mà tôi cứ dùng dằng mãi, nó thấy lạ, ngô nghê hỏi:

- Bi ngổ! Làm gì mà như ngơ ngẩn thế?

Tôi kéo nó vào lòng, ôm chặt lấy, thấy nó bé nhỏ, mỏng mảnh thế mà cứ chịu khổ chỉ vì thằng như tôi, nào tôi có tốt đẹp gì cho cam chứ! Đúng là điên mà! Tự làm khổ mình có đáng đâu.

Nó thấy tôi ôm thì ngờ ngàng, hai tai nóng bừng lên, ngượng nghịu vòng tay ôm ngang người, tựa đầu vào ngực tôi. Sờ phải vết băng trên lưng tôi, nó nói như van lơn;

- Lần sau...lần sau mày đừng đấu kiểu đấy nữa, nhờ làm sao thì mày bỏ tao chơi một mình à! Tao sợ lắm...sợ lắm! Coi như tao xin mày đấy, đừng đấu nữa nhé!

Tôi gật đầu, nói “Ừ!” mà giọng nghẹn đắng, bất chợt giọt nước mắt tôi lăn dài trên má, nhỏ tách xuống vai nó. Lần đầu tiên, tôi thực lòng khóc vì thương ột người con gái!

67. Chương 67

Tôi ôm chặt nó, cổ vòng tay ôm trọn lấy thân hình bé nhỏ kia. Nó bất giác ngẩng đầu nhìn tôi, đưa bàn tay nhỏ nhỏ lên vuốt nhẹ khóe mắt tôi, mếu máo dỗi:

- Sao mày lại khóc? Con trai không được không đâu!

Tôi ghì nó sát vào người mình, thì thầm:

- Mày suốt ngày bảo tao ngổ, nhưng mà mày ngốc lắm, ngốc lắm! Người bé như cái kẹo mà suốt ngày lang thang theo tao, có ngày mẹ mìn nó bắt đi cho xem.

Nó dụi dụi đầu vào ngực tôi, đáp:

- Kệ!

Tôi rụt rè cúi xuống hôn lên trán nó. Nó đỏ ửng mặt, ngượng ngùng đẩy nhẹ tôi ra nhưng bị tôi ghì lại, ôm cứng lấy, rốt cục phải để yên, nhìn nó bên lên ngó ngang ngó dọc sợ người khác thấy trông rõ ngộ. Nhưng rồi tôi cũng phải buông ra để nó về, không muốn nó phải khó xử thêm nữa.

Về nhà tôi chẳng thiết cơm cháo gì nữa, nhìn lồng bàn bố mẹ để đấy mà nản, chắc lại sang nhà bà ngoại có việc gì rồi. Mở lồng bàn bốc mấy miếng chả bỏ tọt vào mồm nhai rồi tu Coca ừng ực, tôi coi thể là xong bữa, ì ạch leo lên phòng ngủ. Đi ngủ, tôi cứ mặc nguyên quần áo thế mà nằm vật ra giường, lim dim mắt nghĩ lại lúc ban chiều. Vừa nhắm mắt tôi vừa tẩm tẩm cười. Ôi chết mất thôi! Cái dáng ấy, khuôn mặt ấy mới đầu năm lớp 10 tôi còn ghét cay ghét đắng, nhìn chỉ muốn rạch cho phát vào mặt. Ấy thế mà giờ hôm nào không được nhìn thấy bóng nó lắm chầm đi sau tôi hay nghe giọng nó ồn ền sau lưng là tôi không chịu được. Mới không thấy nhau chưa nổi 2 tiếng thôi nhưng sao tôi thấy nhớ kinh khủng, lòng nôn nao, bồi hồi khó tả. Nằm mơ mộng, tôi hếch mũi hít hà mùi hương con gái còn vương trên áo, tưởng chừng như đang cảm nhận được cả hơi ấm, nhịp thở của nó trong lòng mình nữa. Có cảm giác gì đó vừa dịu ngọt nhẹ nhàng,

lại vừa đặng đặng cảm giác hờn dỗi, nũng nịu. Tôi nhắm nghiền mắt, cố ngủ thật mau, hi vọng đêm sớm qua và sáng mai sẽ lại có đứa trẻ con ngồi léo nhéo sau xe tôi.

Nhưng đèn dầu thay là đèn lâu qua và tôi lại đi học muộn, phi học tốc đến trường, nhảy qua hành lang trốn giám thị rồi chạy ào lên lớp, thế là hết cả đón Búp Bông. Đến lớp đã thấy nó ngồi ôn bài sẵn rồi. Nó ngẩng lên nhìn tôi rồi ngượng nghịu quay mặt đi, cầm mắt vào quyển sách. Quái nhỉ? Mọi khi mình đến muộn cái là nó ríu rít hỏi han luôn, thế mà hôm nay lại... Không chỉ có mỗi đầu giờ, ngay cả hai tiết sau, con An vẫn cứ ngậm tằm với tôi, cứ vừa định bắt chuyện là nó lảng đi hoặc ậm ờ đáp bằng cái giọng lí nha lí nhí, lại còn lăm lét nhìn mình qua khe sách nữa chứ.

Giờ ra chơi, tôi với thằng Quang, thằng Minh xuống cantin uống nước, trông tôi mặt mũi bầm dập, đáng vẻ thiếu nã quá, chúng nó hỏi:

- Hưng già! Hôm qua trêu gì An hấu mà nó táng cho vêu mồm lên thế?

Tôi thở dài:

- Đâu, cái này là do hôm qua đi tập võ. Haizzzzzz!

Dì Minh hỏi:

- Nhìn cái mặt như đưa đám thế này, chắc là có chuyện rồi. Thế lại dối nhau à?

- Không phải!

- Vậy rốt cục nó là cái đeo gì vậy? – Quang ngơ bực mình gất.

Tôi đáp:

- Tao cũng chẳng biết nữa. Tao...tao...mà thôi, ngại bỏ mẹ!

Thằng Minh vỗ vai tôi, động viên:

- Dào ôi! Có gì kể ra cho anh em đề, làm gì mà giấu như mèo giấu cứt thế.

- Hầy! Đại khái là tối qua, tao với nó...

Hai thằng nhồi cả người ra để hóng, tôi tiếp:

- Đi tập về, đeo có gì đâu mà hóng, ngồi im! Tao ôm nó rồi hôn lên trán, thế là sáng nay ra vậy.

Nghe xong, hai đứa nghệt mặt ra, thằng Quang bảo:

- Em của tao không thế. Vậy nên tao đeo biết nói gì.

Thằng Minh thì:

- Tao chẳng có em nào. Vậy nên....bố xin lỗi! Hề hề!

Tôi lắc đầu:

- Tao biết mà! Thôi! Nốc nhanh còn lên lớp, tuần này anh Uyển “nhi” trực hành lang đấy, lão mà bắt được lại nhổ cổ với dọn WC cho xem.

Mấy thằng uống xong, kéo nhau lên lớp, lúc lên cầu thang hai đứa nó cứ liếc mắt rồi xì xầm bàn bạc cái gì đó. Tôi vừa sắp vào định nghe thì chúng nó xua ra, khốn kiếp thật, làm gì mà cứ rì rầm như buôn bạc giả thế không biết.

Vào tiết Địa, hai thằng hăm vắn thì thảo với nhau, thầy nhắc mấy lần vẫn không chừa, kết quả là ra hành lang đứng hóng gió. Đứng ngoài đó đến hết giờ, chẳng biết chúng nó trốn xuống sân chơi lúc nào mà đem về cả con sâu chuối to đùng. Thằng Quang bỏ con sâu lên cái que, cầm dí dí dọa bọn con gái trong lớp, đứa nào đứa nấy sợ xanh mặt mèo, lảo nháo chạy như vịt. Lúc chúng nó đem ra dọa con An, thấy tôi lừ mắt rồi mà chúng nó cứ coi như không, dọa con An sợ rúm cả người lại, không kêu nổi tiếng nào. Mãi đến khi tôi đưa tay định gạt ra thì thằng Minh đột ngột hù Quang ngơ làm nó giật mình, hất luôn con sâu vào tay tôi. Ngay lập tức, nó cuống cuống cầm que gậy con sâu đi, ríu rít xin lỗi xong hỏi tôi có làm sao không. Nhân lúc cúi xuống gậy con sâu, nó nói be bé chỉ đủ cho tôi nghe:

- Giả vờ đau đi!

Tôi thấy vậy cũng ứng biến theo, cố ghì tay run run, vờ như đang nhịn đau, lúc sau thì gồng sức đỏ mặt tía tay, gân tay nổi lên giật thành thịch. Quả nhiên như dự đoán, con An quay sang lo lắng hỏi:

- Hưng, mày làm sao thế?

Tôi im im, lắc đầu xong gượng gạo đáp:

- À không, tao có sao đâu.

Lúc này thì mặt nó dần dần chuyển sang tím, đứng lên quát hai thằng kia một thôi một hồi vì tội chơi đại, xong đầu đầy lại dụ giọng, nhẹ nhàng bảo tôi:

- Đi, tao với mày xuống kia lấy xà phòng bôi vào cho nó khỏi sưng!

Tôi xua tay kêu không cần, nó vẫn nhất quyết kéo tôi xuống dưới tầng 1, bắt tôi ra vòi nước rửa tay, còn nó thì đứng bên cạnh, nhẹ nhẹ thoa xà phòng lên chỗ tay “bị sâu đốt”. Chẳng biết do nước mát hay là tay nó mát nữa, tay gì mà mềm thế, trơn trơn trắng nõn, chẳng bù cho tay mình vừa dài vừa cục. Hề hề, biết là nói dối nó thật nhưng dù gì cũng là bất đắc dĩ, mà cũng chỉ tại hai thằng giặc kia nó “xô đẩy” mình theo. Kể cũng may thật, nếu không có chúng nó thì không biết tôi với Búp Bông còn ngại nhau đến bao giờ nữa. Hôm nay đi học mà sướng như tiên, suốt mấy tiết sau, tiết nào con An cũng ra bàn sau ngồi cùng tôi, hết an ủi, hỏi han lại rủ mình chiều nay đi chơi nữa chứ, đúng là một công đôi ba việc, diệu kế! Tuyệt diệu kế!

Chiều, tôi hí hửng sang nhà nó chơi, nhà chỉ có nó ở nhà một mình, nghe tiếng chân chạy lịch lịch xuống, tôi cứ tưởng mở cửa ra là khuôn mặt xinh xắn, giọng chào nhí nhảnh khi thấy mình. Nào ngờ, mở cửa ra là bà la sát, mặt đầng đầng sát khí, mắt sáng quắc như đi guốc trong bụng tôi. Vừa thấy cái mặt nhăn nhó của tôi, nó nghiêng răng, néo tai tôi lôi vào:

- Á à! Đây rồi, làm tao nóng mả. Sâu chuối à! Sâu chuối à!

Tôi kêu ầm ĩ, can:

- Bình tôm! Có gì thì từ từ, đâu khác có đó, làm gì mà bạo lực thế!

Nó thả tay ra, hằm hằm nhìn tôi:

- Trưa nay tao tra Google, hỏi cả lão Bùn rồi, con sâu đấy có độc hay có ngứa gì đâu. Thế mà mày giám giả bộ, mày với hai thằng quỷ kia hùa nhau lừa tao.

Tôi bối rối, quanh co mãi cho đến lúc bị nó bắt bẻ cứng họng, đành phải thú thật, xin lỗi nó rồi rít. Bỗng nhiên, thay vào cái mặt giận dữ là điệu bộ ngúng nguẩy hờn dỗi rồi nó bỏ lên phòng luôn. Tôi vội vàng đuổi theo, lên phòng thấy nó ngồi ôm con gấu bông, quay mặt vào tường. Tôi ngồi xuống cạnh nó, nhào người nó ra trước. Mắt nó đỏ hoe. Tôi chạnh lòng, nắm tay nó vỗ về:

- Thôi mà! Tao xin lỗi mà! Tao có cố ý đâu.

Nó giằng tay ra, ôm con gấu khóc thút thít:

- Tao không biết đâu. Suốt ngày mày bắt nạt tao xong lại xin lỗi.

- Thì lần này là thật lòng.

- Vậy chứ những lần trước là nói dối à?

- Ô đâu! Thật mà, đi mà, tao xin lỗi! Búp Bông xinh xinh!

- Chẳng xinh!

- Búp Bông ngoan ngoan!

- Tao nghịch lắm.

- Búp Bông thông minh!

- Khỏi phải xoáy.

- Búp Bông!

Nó hừ một tiếng, không thèm đáp, cứ ôm khư khư con gấu. Tôi bực mình, vòng tay xuống chân nó xong bế nó lên, đặt nằm vào lòng tôi, ôm thật chặt cả người lẫn gấu luôn. Nó giãy giụa, kêu:

- Bỏ ra.

- Mày bướng nhỉ?

- Không biết đâu! Bỏ ra!

Tôi thở dài, đưa tay áp tai nó vào ngực mình, nói chậm rãi:

- Tao chẳng biết nói thế nào ày hiểu cả, văn tao chỉ biết viết thôi, không nói được. Mày nghe đi, đúng sai thế nào mày tự biết.

Nó thôi khóc, im lặng tròn xoe mắt nhìn tôi, hai má ửng hồng lên, lắng tai nghe tiếng tim tôi đập. Lúc sau, nó lí nhí:

- Tao biết mà, mày không cần phải nói đâu!

Tôi gật đầu mỉm cười, nó thì úp mặt vào ngực tôi, sục sục như trẻ con. Lát sau nó buông con gấu ra, vòng tay ôm ngang bụng tôi, nói:

- Bi ơ! Cứ thế này mãi nhé, tao chỉ cần thế này thôi! Ấm lắm!

Tôi cười:

- Mày lại buồn ngủ chứ gì!

Nó không đáp, nũng nịu co người lại, nhắm mắt ngủ ngon lành. Tôi yên tâm thả lỏng người, ngắm nó ngủ say sưa trong lòng tôi. Lúc này đây, cảm tưởng như không gian quanh chúng tôi như ngưng đọng lại vậy, từng tiếng kim đồng hồ, tiếng con lắc lỉnh chì lọc cọc, tiếng chuông gió thanh thanh, tất cả đều rõ mồn một. Chẳng biết từ bao giờ, ngôi nhà vốn vắng hơi người của nó đã trở thành nơi riêng tư an toàn nhất cho hai đứa. Tôi dần nghiện cái mùi hương thơm thơm phảng phất trên người nó, nghiện giọng nói nhí nhảnh, nghiện nụ cười trong sáng nhẹ như mây, nghiện cả cái tính ngô nghê tồ tẹt, cái dáng đi lẫm chẫm yêu yêu. Có thể nó hiểu lòng tôi mà cũng có thể không, nhưng bất kể thế nào thì tôi vẫn sẽ cứ mãi bảo vệ, che chở nó trước mọi thứ. Thà rằng cứ mập mờ thế này còn hơn, ít ra cả hai vẫn được mày tao chí tở, vẫn vô tư bên cạnh nhau mà không hề bị chữ “Yêu” nó ràng buộc, đưa đẩy. Tuổi trẻ vốn là cả liều lĩnh lẫn nhút nhát, và tôi sẵn sàng làm tên nhút nhát hay kẻ đứng sau, miễn là điều đó tốt cho nó, hay ít nhất là do tôi nghĩ rằng tốt cho nó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-hong-vo-tam-tieng-chuong-gio>